LOIS McMASTER

BUJOLD

BARRAYAR

TRADUCERE DE ONA FRANTZ

SCIENCE FICTION MASTERS | PALADIN

LOIS McMASTER BUJOLD

BARRAYAR

Traducere din limba engleză de Ona Frantz

Lois McMaster Bujold ***Barrayar*** 1991

Editura Paladin, 2014

Capitolul întâi

Mi-e teamă.

Mâna Cordeliei împinse într-o parte draperia de la fereastra salonului aflat la etajul al doilea al Casei Vorkosigan. Privi în jos la strada însorită. O maşină lungă şi argintie tocmai oprea pe aleea semicirculară care ducea la porticul din faţa casei, frânând în dreptul gardului de fier forjat şi al arbuştilor importaţi de pe Pământ. Maşină guvernamentală. Uşa compartimentului din spate, pentru pasageri, alunecă în sus, lăsând să iasă un bărbat în uniformă verde. Deşi nu vedea prea bine din locul în care stătea, Cordelia îl recunoscu pe comandantul Illyan, cu părul lui castaniu şi, ca de obicei, fără chipiu. Intrând sub portic, îi ieşi din raza vederii. *Cred că nu-i nevoie să-mi fac griji de-adevăratelea până nu vine Securitatea Imperială după noi în miez de noapte.* Dar un reziduu de spaimă îi rămase, ascuns adânc în pântece. *De ce-oi fi venit eu pe Barrayar? Ce mi-am făcut cu mâna mea, ce-am făcut cu viaţa mea?*

Paşii grei ai cuiva încălţat în bocanci răsunară de pe hol, apoi uşa salonului se deschise cu un scârţâit. Sergentul Bothari îşi strecură capul înăuntru şi mormăi satisfăcut că o găsea acolo:

— Milady. Ora de plecare.

— Mulţumesc, sergent.

Lăsă draperia să cadă înapoi, întorcându-se să se mai privească pentru ultima dată în oglinda montată în perete, deasupra şemineului arhaic. Greu de crezut că oamenii de aici încă mai ardeau materie vegetală doar pentru a elibera căldura din legăturile ei chimice.

Îşi înălţă bărbia deasupra gulerului din dantelă albă apretată al bluzei, îşi aranjă mânecile sacoului maro-gălbui şi lovi absent cu genunchiul poalele fustei lungi şi învolburate, de femeie din clasa Vor, într-o nuanţă de maro-gălbui asortată cu sacoul. Îi tihnea culoarea aceea, era

aproape la fel cu cea a vechii ei salopete de la Departamentul de Observaţii Astronomice de pe Beta. Îşi netezi cu ambele mâini părul roşu pieptănat cu cărare la mijloc, pe care şi-l prinsese în două agrafe emailate ca să nu-i alunece pe faţă, lăsându-şi-l să cadă în bucle lejere pe spate, până sub omoplaţi. De pe chipul palid reflectat în oglindă, ochii cenuşii îi întoarseră privirea. Nasul puţin cam proeminent, bărbia o idee prea lungă, dar cu siguranţă un chip de nădejde, bun la tot felul de lucruri folositoare.

În fine, dacă voia să arate drăgălaş, tot ce avea de făcut era să stea lângă sergentul Bothari, a cărui siluetă se înălţa sumbru alături de ea, în deplinătatea celor doi metri ai săi. Cordelia se considera o femeie înaltă, dar îi ajungea cu creştetul abia la umăr. Omul avea o faţă de gargui: închisă, obosită, cu nasul coroiat; tunsoarea periuţă în stil militar îi accentua aspectul colţuros până la a-i da o înfăţişare de criminal. Nici măcar livreaua elegantă a contelui Vorkosigan, maro-închis, cu simbolurile casei brodate cu fir de argint, nu reuşea să-l salveze pe Bothari de urâţenia lui uluitoare. *Dar, într-adevăr, un chip de nădejde, bun la tot felul de lucruri folositoare.*

Un slujitor în uniformă. Ce idee. Ce slujea el? *Vieţile noastre, averile noastre şi onoarea noastră sacră, în primul rând.* Îl salută în oglindă, înclinând cordial din cap în direcţia lui, şi se întoarse să-l urmeze prin labirintul casei Vorkosigan.

Trebuia să înveţe singură să se orienteze prin reşedinţa aceasta cu aer de edificiu, cât mai curând posibil. Era jenant să te rătăceşti în propria-ţi casă şi să fie nevoie să ceri ajutor de la vreo gardă sau vreun servitor care se întâmpla să treacă pe acolo. În miez de noapte, îmbrăcată doar cu un prosop. *Cândva pilotam nave de salt. Zău aşa.* Dacă era în stare să se descurce sus în cinci dimensiuni, în mod sigur ar trebui să se poată descurca şi aici, jos, în trei dimensiuni amărâte.

Ajunseră în dreptul unei scări impunătoare, care cobora într-o spirală graţioasă pe trei paliere până la un vestibul pavat cu piatră albă. Paşii ei uşori urmau călcătura

uniformă a lui Bothari. Fusta o făcea să simtă că pluteşte, paraşutată inexorabil în jos pe spirala treptelor.

La capătul scării, un tânăr înalt, sprijinit în baston, ridică privirea când le auzi ecoul paşilor. Locotenentul Koudelka, ale cărui trăsături erau tot atât de regulate şi plăcute pe cât erau de înguste şi stranii cele ale lui Bothari, îi zâmbi Cordeliei cu francheţe. Nici măcar ridurile pe care suferinţa i le săpase la colţurile ochilor şi ale gurii nu reuşeau să îmbătrânească acel chip. Purta uniforma de serviciu a imperiului, care diferea doar prin însemne de cea a comandantului Securităţii Imperiale, Illyan. Mânecile lungi şi gulerul înalt al hainei ascundeau reţeaua de cicatrice subţiri şi roşii care îi acopereau jumătate din trup, dar Cordelia era în stare să le cartografieze cu ochii minţii. Dezbrăcat, Koudelka ar fi putut trece drept model vizual pentru un curs despre structura sistemului nervos uman, fiecare cicatrice reprezentând un nerv mort excizat şi înlocuit cu fire argintii artificiale. Locotenentul Koudelka nu prea apucase să se familiarizeze cu noul lui sistem nervos. *Spune drept. Chirurgii de-aici sunt nişte măcelari ignoranţi şi neîndemânatici.* Cu siguranţă că lucrătura aceea nu se ridica la nivelul standardelor betane. Cordelia nu lăsă să i se citească pe chip niciun indiciu despre ceea ce gândea în privinţa asta.

Koudelka se întoarse cu o mişcare smucită şi înclină din cap spre Bothari.

— Salut, sergent. Bună dimineaţa, lady Vorkosigan.

— Bună dimineaţa, Kou. Unde-i Aral?

— S-a dus cu Illyan la bibliotecă să verifice unde va fi instalată noua comconsolă securizată. Ar trebui să se-ntoarcă deja. Ah!

Dădu din cap când auzi sunetul paşilor venind dintr-o galerie. Cordelia îi urmări direcţia privirii. Illyan, plăpând, anost şi politicos, sosea flancat – eclipsat – de un bărbat la vreo patruzeci şi ceva de ani, strălucitor în uniforma imperială pentru întruniri oficiale. Motivul pentru care venise ea pe Barrayar.

Lordul-amiral Aral Vorkosigan, în retragere. Fost în retragere, până ieri. Ziua în care, fără doar şi poate, vieţile lor fuseseră date peste cap. *O să facem noi cumva să cădem în picioare, poţi să fii sigură.* Vorkosigan era îndesat şi puternic la trup, iar părul negru îi era înspicat cu cenuşiu. Falca proeminentă îi era marcată de o veche cicatrice în formă de L. Mişcările lui sugerau un izvor de energie comprimată, iar ochii cenuşii, cu privirea lor intensă şi interiorizată, se aprinseră la vederea Cordeliei.

— Bună să-ţi fie dimineaţa, milady, declamă el, întinzând mâna către a ei.

Sintaxa era căutată, dar sentimentul din ochii lui luminoşi ca două oglinzi era pe de-a-ntregul sincer. *În oglinzile astea mă văd frumoasă din cap până-n picioare,* îşi spuse Cordelia cu afecţiune. *Sunt mult mai măgulitoare decât cea de pe peretele de la etaj. O să mă uit în ele de-acum înainte.* Mâna lui cărnoasă era uscată şi fierbinte, căldură primitoare, căldură vie, care învălui vârfurile subţiri ale degetelor ei reci. *Soţul meu.* Se potrivea, la fel de lin şi strâns cum se potrivea mâna ei într-a lui, chiar dacă noul ei nume, *lady Vorkosigan,* încă îi mai părea ca o haină prea mare, care-i aluneca de pe umeri.

O clipă, îi văzu pe Bothari, Koudelka şi Vorkosigan stând unul lângă celălalt. *Răniţii care se ţin pe picioare, primul, al doilea, al treilea. Şi eu, infirmiera veteranilor.* Supravieţuitorii. Kou în trup, Bothari în minte, Vorkosigan în spirit, toţi trei încasaseră răni aproape mortale în războiul Escobarului. *Viaţa merge înainte. Mărşăluieşti sau mori. Oare începem toţi să ne revenim în sfârşit?* Aşa spera.

— Pregătită de plecare, dragă căpitane? o întrebă Vorkosigan.

Vocea îi era baritonală, accentul barrayaran suna cald-gutural.

— Cred că sunt cât se poate de pregătită.

Illyan şi locotenentul Koudelka porniră înainte. Mersul lui Koudelka era o târşâială de picioare cu genunchi nesiguri pe lângă mărşăluitul viguros al lui Illyan, iar Cordelia se încruntă cuprinsă de temeri. Îl luă de braţ pe Vorkosigan şi

porniră în urma lor, lăsându-l pe Bothari să-şi vadă de îndatoririle lui casnice.

— Care-i programul pentru următoarele zile? întrebă ea.

— Păi, mai întâi audienţa asta, bine-nţeles, răspunse Vorkosigan. După care mă văd cu nişte oameni. Contele Vortala o să regizeze totul. Peste câteva zile vine şi votul de confirmare de la plenul Consiliilor reunite, şi tot atunci o să depun jurământul. N-am mai avut regent de o sută douăzeci de ani. Dumnezeu ştie ce protocol mai dezgroapă şi mai scutură de praf.

Koudelka se aşeză în compartimentul din faţă al maşinii, lângă şoferul în uniformă. În compartimentul din spate, comandantul Illyan se strecură vizavi de Cordelia şi Vorkosigan, cu spatele la sensul de mers. *Maşina asta e blindată,* îşi dădu seama Cordelia după grosimea capotei care se închidea deasupra lor. La semnalul lui Illyan, şoferul porni şi intră lin cu maşina pe stradă. Aproape niciun zgomot nu pătrundea de afară.

— Consoarta regentului, spuse Cordelia, gustând expresia. Ăsta-i titlul meu oficial?

— Da, milady, răspunse Illyan.

— Odată cu el vin şi ceva îndatoriri oficiale?

Illyan se uită la Vorkosigan, care spuse:

— Hm. Da şi nu. O să fie o mulţime de ceremonii la care trebuie să participăm – pe care trebuie să le onorezi, în cazul tău. Începând cu funeraliile împăratului, care vor fi istovitoare pentru toată lumea – exceptându-l, poate, pe împăratul Ezar. Toate astea aşteaptă momentul când o să-şi dea el ultima suflare. Nu ştiu dacă şi-a făcut deja vreun plan în sensul ăsta, dar nu m-ar mira din partea lui.

— Partea mondenă a îndatoririlor tale poate fi oricât de mare îţi doreşti. Discursuri şi ceremonii, nunţi importante, sărbători onomastice şi funeralii, întâmpinarea delegaţiilor din districte – pe scurt, relaţii publice. Genul de treburi pe care prinţesa văduvă Kareen le face cu un talent înnăscut.

Vorkosigan se opri, băgă de seamă aerul ei îngrozit şi adăugă în grabă:

— Sau, dacă preferi, poţi să duci o viaţă strict privată. Ai deja scuza perfectă pentru aşa ceva…

Mâna lui, înconjurându-i talia, îi mângâia în secret pântecele încă plat.

— … Şi, de fapt, aş prefera să nu-ţi iroseşti puterile cu prea multă generozitate. Pe partea cu politica, mai importantă, mi-ar plăcea foarte mult dacă ai putea să fii legătura mea cu prinţesa văduvă şi cu… împăratul-copil. Împrieteneşte-te cu ea, dacă poţi. E o femeie extrem de rezervată. Educaţia băiatului este esenţială. Nu trebuie să repetăm greşelile lui Ezar Vorbarra.

— Aş putea să-ncerc, oftă ea. Îmi dau seama c-o să am ceva de lucru până să trec drept o membră a clasei Vor de pe Barrayar.

— Nu te da peste cap pentru asta. N-aş vrea să te văd supusă la atâtea constrângeri. Şi-apoi, mai e un aspect al problemei.

— De ce nu mă miră? Hai, zi.

El rămase tăcut un moment, alegându-şi cuvintele.

— Răposatul prinţ moştenitor Serg nu era pe de-a-ntregul absurd când l-a numit pe contele Vortala progresist prefăcut. Insultele care ustură au întotdeauna ceva adevăr în ele. Contele Vortala tot încearcă să-şi formeze partidul progresist doar cu membri din clasele superioare. Cu oameni care contează, cum ar spune el. Sesizezi mica neconcordanţă din gândirea lui?

— Cam de mărimea Canionului Hogarth de-acasă? Da.

— Tu eşti betană, eşti o femeie cunoscută în toată galaxia.

— Ei, hai, acum.

— Aşa eşti privită aici. Nu cred că-ţi dai seama cum eşti percepută. Întâmplarea face să fie foarte flatant pentru mine.

— Speram să fiu invizibilă. Dar n-aş crede că sunt prea populară, după ce-au păţit ai tăi la Escobar din cauza noastră.

— Aşa e cultura noastră. Când e vorba de un soldat brav, poporul meu îi iartă aproape orice. Iar tu reuneşti în

persoana ta două dintre facţiunile care se opun una alteia, aristocraţia militară şi plebeii progalactici. Sunt convins c-aş putea să eviscerez cu totul Liga Apărării Poporului prin intermediul tău, dacă eşti dispusă să joci pe mâna mea.

— Dumnezeule mare! De câtă vreme te gândeşti la treaba asta?

— La problemă, de multă vreme. La tine ca parte a soluţiei, doar de azi.

— Ce, să mă distribui în rol de mascotă pentru cine ştie ce partid constituţional?

— Nu, nu. Exact ăsta-i genul de lucruri pentru care o să jur pe onoarea mea că le voi preîntâmpina. N-ar fi în spiritul jurământului meu să-i ofer prinţului Gregor conducerea unui imperiu de pe o poziţie golită de putere. Ce-mi doresc eu… ce-mi doresc este să găsesc cumva o cale de-a atrage în serviciul împăratului cei mai buni oameni din fiecare clasă, din fiecare grup lingvistic şi din fiecare partid. Rezerva de talent a clasei Vor e pur şi simplu prea mică. Să fac guvernul să semene mai mult cu organizarea militară în forma ei cea mai bună, să se promoveze competenţa, indiferent de origine şi de trecut. Împăratul Ezar a încercat aşa ceva, întărind ministerele în detrimentul conţilor, dar s-a aruncat prea departe. Consiliul Conţilor e eviscerat, iar ministerele sunt corupte. Trebuie să existe o cale de compromis.

Cordelia oftă.

— Presupun că va trebui pur şi simplu să cădem de acord că nu suntem de acord în privinţa principiilor guvernării. Pe mine nu m-a numit nimeni regentă a Barrayarului. Dar te avertizez… voi încerca întruna să te fac să te răzgândeşti.

La aceste cuvinte, Illyan ridică o sprânceană. Cordelia se sprijini de spătar vlăguită, privind prin calota groasă la trecerea grăbită a capitalei barrayarane, oraşul Vorbarr Sultana. Nu pe regentul Barrayarului îl luase de bărbat cu patru luni în urmă. Se măritase cu un simplu soldat în retragere. Da, se presupunea că bărbaţii se schimbă după însurătoare, de obicei în rău, dar… într-atât de mult? Într-atât de repede? *Nu pentru asta m-am înrolat, domnule.*

— Mare încredere şi-a pus împăratul Ezar în tine numindu-te regent. Nu cred că-i chiar aşa un pragmatic nemilos, cum m-ai făcut să cred, observă ea.

— Păi, e o dovadă de încredere, dar a venit din necesitate. Se vede că n-ai prins semnificaţia însărcinării pe care a primit-o căpitanul Negri la reşedinţa prinţesei.

— Nu. Era vreo semnificaţie?

— O, da, un mesaj cât se poate de limpede. Negri trebuie să-şi continue vechea slujbă de şef al Securităţii Imperiale. Desigur, nu-şi va înainta rapoartele către un băieţel de patru ani, ci către mine. De fapt, comandantul Illyan va fi doar asistentul lui.

Vorkosigan şi Illyan se salutară cu câte o înclinare a capului uşor ironică.

— Dar nu încape îndoială cui îi va fi Negri loial, în caz că eu, ăă… o iau razna şi încerc să pun mâna pe puterea imperială şi de drept, nu doar în fapt. Categoric că are ordine secrete să scape de mine într-o atare situaţie.

— Aha. Păi, îţi garantez că n-am nici cea mai mică dorinţă să fiu împărăteasa Cordelia a Barrayarului. Asta aşa, în caz că te-ntrebai.

— Nici n-aş fi crezut.

Maşina se opri în faţa porţii unui zid de piatră. Patru gărzi îi cercetară cu luare-aminte, verificară permisele lui Illyan şi le făcură semn să treacă. Atâţia străjeri, aici, la casa Vorkosigan… oare pe cine trebuiau ei să ţină la distanţă? Pe alţi barrayarani, probabil, în peisajul acesta politic fragmentat de facţiuni. O veche zicere barrayarană cu care o amuzase cândva bătrânul conte îi reveni acum în minte, umplând-o de nelinişte. *Cu atâta balegă prin jur, trebuie să fie pe undeva şi-un ponei.* Caii erau practic necunoscuţi pe Colonia Beta, exceptând cele câteva exemplare din grădinile zoologice. *Cu atâţia străjeri prin jur… Dar dacă eu nu-s duşmanul nimănui, cum poate cineva să fie duşmanul meu?*

Illyan, care se tot foia pe locul lui, se hotărî să vorbească.

— Domnule, i se adresă el ezitant lui Vorkosigan, v-aş sugera, ba chiar v-aş implora, să vă răzgândiţi şi să vă

mutaţi aici, la Reşedinţa Imperială. Problemele cu securitatea… problemele mele – spuse el zâmbind vag, lucru deloc benefic pentru imaginea sa, căci astfel trăsăturile lui lipsite de forţă căpătau un aer de căţel drăgălaş – ar fi mult mai uşor de controlat aici.

— La ce apartament te-ai gândit? întrebă Vorkosigan.

— Păi, când… Gregor va urca la tron, el şi mama lui se vor muta în apartamentul imperial. Atunci odăile lui Kareen vor rămâne vacante.

— Prinţul Serg, vrei să zici, îl corectă Vorkosigan cu un aer sumbru. Cred c-aş prefera să-mi stabilesc reşedinţa oficială la casa Vorkosigan. De-o vreme, tata petrece tot mai mult timp la ţară, la Vorkosigan Surleau. Nu cred că l-ar deranja să fie mutat.

— Nu pot să susţin ideea asta, domnule. Strict din punct de vedere al securităţii. E partea veche a oraşului. Un furnicar de străzi. Există cel puţin trei reţele de tunele vechi sub zona aceea, de la vechile sisteme de canalizare şi transport, şi sunt prea multe clădiri noi, înalte, care domină peisajul şi care au, ăă… o privelişte panoramică. Pentru cel mai superficial nivel de protecţie ne-ar trebui cel puţin şase patrule non-stop.

— Ai atâţia oameni?

— Păi, da.

— Atunci, casa Vorkosigan.

La privirea dezamăgită a lui Illyan, Vorkosigan continuă consolator:

— O fi slab când vine vorba de pază, dar e tare la relaţii publice. O să-i dea noii regenţe un aer excelent de… hm, de smerenie soldăţească. Ar trebui să mai reducă din paranoia loviturii de palat.

Şi iată-i ajunşi chiar la palatul cu pricina. Ca edificiu arhitectonic, Reşedinţa Imperială făcea casa Vorkosigan să pară măruntă. Aripi de mare anvergură se înălţau pe două, trei sau patru niveluri, subliniate ici şi colo de turnuri. Adaosuri din epoci diferite se încrucişau pentru a crea curţi interioare vaste ori tainice, unele corect proporţionate, altele părând mai degrabă alcătuiri accidentale. Faţada

dinspre est, care se bucura de cel mai uniform stil, era încărcată cu sculpturi grele în piatră. Partea dinspre nord era mai fragmentată, îmbinându-se cu grădini geometrice complicate. Vestul era cea mai veche construcţie, pe când sudul era cea mai nouă.

Maşina se opri în faţa unei verande pe două caturi de pe latura sudică, iar Illyan îi conduse printre alte gărzi, apoi pe scări late de piatră, până la un apartament de mari dimensiuni de la primul etaj. Urcară încet, potrivindu-şi paşii după ritmul bizar al locotenentului Koudelka. Acesta ridică privirea şi le oferi o încruntătură pocăită şi jenată, apoi îşi plecă iar capul, concentrat – sau ruşinat? *Locul ăsta n-are şi el un ascensor?* se miră Cordelia, iritată. De cealaltă parte a acestui labirint de piatră, într-o cameră cu vedere spre grădinile din nord, un bătrân cu părul alb zăcea vlăguit şi muribund în enormul lui pat strămoşesc…

În holul spaţios de la etaj, acoperit de covoare moi şi decorat cu picturi şi bibelouri – obiecte de artă, presupuse Cordelia – îngrămădite pe măsuţe, îl găsiră pe căpitanul Negri discutând în surdină cu o femeie care stătea cu mâinile încrucişate pe piept. Cordelia îl întâlnise pentru prima dată pe faimosul, sau mai degrabă pe rău-famatul, şef al Securităţii Imperiale barrayarane cu o zi în urmă, după istoricul interviu de angajare la care fusese supus Vorkosigan în aripa de nord, de către „în curând răposatul” Ezar Vorbarra. Negri era un om cu trăsături dure, cu trupul numai fibră şi capul rotund şi ţuguiat, care îşi servise împăratul, trup şi suflet, timp de aproape patruzeci de ani – o sinistră legendă vie cu ochi indescifrabili.

Acum se încovoie deasupra mâinii ei şi i se adresă cu „milady” ca şi când ar fi fost sincer sau măcar nu mai ironic decât în oricare dintre celelalte exprimări ale sale. Femeia – fata? – blondă şi vioaie purta o rochie civilă oarecare. Era înaltă şi foarte musculoasă şi îi întoarse privirea Cordeliei cu un interes încă şi mai mare.

Vorkosigan şi Negri schimbară câteva saluturi scurte, în stilul telegrafic a doi oameni care comunică de atâta

vreme, încât toate amabilităţile dintre ei s-au comprimat într-un fel de cod transmis în rafale scurte.

— Iar aceasta este domnişoara Droushnakovi.

Nu era o prezentare propriu-zisă din partea lui Negri, cât mai degrabă o etichetare a femeii pentru informarea Cordeliei, însoţită de o fluturare a mâinii.

— Şi ce hram poartă o Droushnakovi? întrebă Cordelia într-o doară, oarecum fără speranţă.

Avea senzaţia că toată lumea din jurul ei primea informaţii, numai ea nu, deşi nici pe locotenentul Koudelka nu-l prezentase căpitanul Negri; Koudelka şi Droushnakovi se priviră pe furiş.

— Sunt slujnică a Iatacului, milady, răspunse Droushnakovi, cu o înclinare a capului şi o jumătate de reverenţă.

— Şi cui îi slujeşti? În afară de Iatac.

— Prinţesei Kareen, milady. E doar titulatura mea oficială. Sunt trecută pe lista bugetului de personal a căpitanului Negri ca bodyguard, clasa întâi.

Era greu de spus care dintre calităţi era pentru ea prilej de mai multă mândrie şi plăcere, dar Cordelia bănuia că era vorba de a doua.

— Sunt sigură că eşti pricepută, dacă ai primit o asemenea funcţie din partea lui.

Cu vorbele acestea obţinu un zâmbet şi un „Mulţumesc, milady. Mă străduiesc”.

Îl urmară cu toţii pe Negri printr-o uşă din apropiere care dădea într-o cameră galbenă, scăldată în lumina soarelui ce pătrundea printr-o mulţime de ferestre orientate către sud. Cordelia se întrebă dacă piesele de mobilier care compuneau amestecul eclectic din interior erau antichităţi nepreţuite sau doar mobile ponosite la mâna a doua. Nu-şi dădea seama, în fundul camerei, o femeie şedea pe un divan tapiţat cu mătase galbenă, privindu-i cu gravitate cum se apropiau de ea în grup compact.

Prinţesa văduvă Kareen era o femeie la vreo treizeci de ani, zveltă şi nefiresc de încordată, cu un păr negru minunat, coafat cu migală, deşi, pe de altă parte, rochia ei

cenuşie avea o croială cât se poate de simplă. Simplă, dar perfectă. Un băieţel de vreo patru ani, cu părul închis la culoare, era răşchirat pe podea cu faţa în jos şi îi murmura ceva jucăriei sale în formă de stegozaur, de mărimea unei pisici, care îi murmura şi ea ceva drept răspuns. La cererea prinţesei, se ridică, opri robotul-jucărie şi se aşeză lângă ea, însă luându-şi în poală şi strângând în mâini animalul de jucărie făcut din piele. Cordelia observă cu uşurare că prinţul-copil purta haine de joacă lejere şi potrivite pentru vârsta lui.

Într-un limbaj protocolar, Negri le-o prezentă pe Cordelia prinţesei şi prinţului Gregor. Cordelia nu prea ştia dacă să facă o plecăciune, o reverenţă sau să salute, aşa că sfârşi prin a-şi pleca oarecum capul, într-un mod asemănător gestului făcut de Droushnakovi. Gregor, cu un aer solemn, se uită la ea lung şi foarte suspicios, iar ea încercă să-i răspundă cu un zâmbet despre care spera să pară liniştitor.

Vorkosigan se lăsă într-un genunchi în faţa băiatului – doar Cordelia îl văzu pe Aral înghiţind în sec – şi spuse:

— Prinţe Gregor, ştii cine sunt eu?

Gregor se strânse lângă maică-sa, părând a se micşora întrucâtva, şi ridică privirea spre ea. Prinţesa înclină din cap a încurajare.

— Lordul Aral Vorkosigan, spuse Gregor cu un fir de voce.

Vorkosigan îşi îmblânzi tonul şi îşi relaxă mâinile, încercând cu stângăcie să domolească vigoarea pe care o emana de obicei prezenţa sa.

— Tatăl tău mi-a cerut să-ţi fiu regent. Ţi-a explicat cineva ce înseamnă asta?

Gregor clătină din cap pe muteşte; Vorkosigan îşi încruntă o sprânceană către Negri, în semn de interdicţie. Negri nu-şi modifică expresia feţei.

— Înseamnă că-i voi ţine locul bunicului tău până vei creşte mare şi vei putea să-i ocupi tu însuţi locul, când vei împlini douăzeci de ani. Următorii şaisprezece ani. Voi avea grijă de tine şi de mama ta în locul bunicului tău şi mă voi asigura că primeşti educaţia şi instrucţia necesare ca să

faci o treabă bună, precum cea făcută de bunicul tău. O guvernare bună.

Măcar ştia copilul acela ce însemna o guvernare? Vorkosigan avusese grijă să nu spună *în locul tatălui tău,* observă sec Cordelia. Avusese grijă să nu-l pomenească deloc pe prinţul moştenitor Serg. Se părea că Serg pornise de multişor pe drumul către dispariţia din istoria barrayarană, o dispariţie care nu avea să mai lase nicio urmă, la fel ca vaporizarea lui în bătălia orbitală.

— Deocamdată, continuă Vorkosigan, treaba ta este să înveţi din greu cu profesorii tăi şi s-o asculţi pe mama ta. Poţi să faci asta?

Gregor înghiţi în sec şi dădu din cap a încuviinţare.

— Cred că poţi să faci o treabă bună.

Vorkosigan îl salută cu o înclinare fermă a capului, la fel cum îşi salutase şi ofiţerii din subordine, şi se ridică în picioare.

Cred că şi tu poţi să faci o treabă bună, Aral, îşi spuse Cordelia.

— Dacă tot sunteţi aici, domnule – începu Negri după câteva momente de aşteptare în care se asigurase că nu risca să întrerupă –, aş vrea să coborâţi la Operaţiuni. Sunt vreo două, trei rapoarte pe care aş vrea să vi le prezint. Cel mai recent de la Darkoi pare să indice că moartea contelui Vorlakail a survenit înainte să-i fi fost incendiată reşedinţa, ceea ce proiectează o nouă lumină – sau umbră – asupra acestei chestiuni. Iar apoi mai este problema restructurării Ministerului Educaţiei Politice…

— Restructurarea, sigur că da, mormăi Vorkosigan.

— S-ar putea să fie cazul. Şi, ca de obicei, cel mai recent sabotaj de pe Komarr…

— Am prins ideea. Să mergem. Cordelia, ah…

— Poate lady Vorkosigan ar dori să mai stea o vreme în vizită, murmură chiar atunci prinţesa Kareen, cu o palidă urmă de ironie în voce.

Vorkosigan îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Mulţumesc, milady.

Ea îşi mângâie absent buzele fine cu un deget, în vreme ce bărbaţii părăseau în grup încăperea, ceva mai relaxaţi odată ieşiţi de-acolo.

— Bun. Speram să te am doar pentru mine.

Trăsăturile ei se mai animară când o privi pe Cordelia.

La atingerea ei fără cuvinte, băiatul se lăsă să alunece de pe banchetă şi se întoarse, tot aruncând câte o privire înapoi, la joaca lui.

Droushnakovi se încruntă privind spre cealaltă latură a camerei.

— Care-i treaba cu locotenentul ăla? o întrebă pe Cordelia.

— Locotenentul Koudelka a fost lovit de un foc de disruptor neural, răspunse băţos Cordelia, nesigură dacă nu cumva tonul ciudat al fetei ascundea vreun fel de dezaprobare. Acum un an, când era în subordinea lui Aral pe *Generalul Vorkraft.* Restaurările neurale nu prea par să se ridice la standarde galactice.

Închise gura, temându-se să nu pară că îşi critica gazdele. Nu că prinţesa Kareen ar fi fost responsabilă pentru îndoielnicele standarde barrayarane din practica medicală.

— Aha. Nu în timpul războiului de la Escobar? întrebă Droushnakovi.

— De fapt, e ciudat, dar a fost primul foc de armă din războiul de la Escobar. Deşi presupun că tu i-ai spune atac prietenesc.

Îţi stătea mintea-n loc ce oximoron mai era şi expresia asta.

— Lady Vorkosigan – sau ar trebui să spun căpitanul Naismith – a fost acolo, observă prinţesa Kareen. Ştie cât se poate de bine.

Cordelia descoperi că îi era greu să interpreteze expresia de pe faţa ei. Cine ştie cu câte dintre celebrele rapoarte secrete ale lui Negri era la curent prinţesa?

— Ce situaţie groaznică pentru el! Pare să fi avut o constituţie foarte atletică, spuse fata.

— Avea, spuse Cordelia şi îi zâmbi mai binevoitor, făcând-o să lase garda jos. Disruptoarele neurale sunt nişte arme mizerabile, după părerea mea.

Îşi frecă automat zona lipsită de sensibilitate de pe coapsă, arsă doar de haloul unui foc de disruptor, care din fericire nu pătrunsese prin grăsimea subcutanată ca să ajungă să afecteze funcţionarea nervilor. Era limpede că ar fi trebuit să remedieze problema înainte să fi plecat de acasă.

— Ia loc, lady Vorkosigan.

Prinţesa Kareen lovi uşor cu palma divanul pe locul de lângă ea, de pe care tocmai se ridicase viitorul împărat.

— Drou, vrei, te rog, să-l duci pe Gregor la masă?

Droushnakovi dădu din cap cu un aer lămurit, de parcă i s-ar fi comunicat vreun substrat codificat odată cu această cerere simplă. Îl săltă pe băiat şi plecă ţinându-l de mână. Vocea lui de copil pluti înapoi până la ele:

— Droushie, pot să-mi iau o prăjitură cu cremă? Şi una pentru Steggie?

Cordelia se aşeză cu băgare de seamă, gândindu-se la rapoartele lui Negri şi la dezinformarea barrayaranilor referitoare la recent anulata lor campanie de invadare a planetei Escobar. Escobar, bunul vecin şi aliat al Coloniei Beta… Armele care îl dezintegraseră pe prinţul moştenitor Serg împreună cu nava lui la mare altitudine deasupra Escobarului penetraseră blocada barrayarană cu ajutorul unui convoi condus de un anume căpitan Cordelia Naismith, din Corpul Expediţionar Betan. Măcar frântura aceasta de adevăr era limpede şi publică şi nu avea de ce să se scuze pentru ea. Istoria secretă, cea din culisele conducerii superioare a Barrayarului, aceea era… perfidă – hotărî Cordelia că era termenul potrivit. Periculoasă, precum deşeurile toxice depozitate în condiţii precare.

Spre uluirea Cordeliei, prinţesa Kareen se aplecă, îi luă mâna dreaptă, o ridică la buze şi o sărută apăsat.

— Am jurat, articulă cu greu Kareen, că voi săruta mâna care l-a nimicit pe Ges Vorrutyer. Mulţumesc. Mulţumesc.

Vocea îi era uşor gâfâită, sinceră, înecată în lacrimi, iar în trăsături i se citea limpede emoţia recunoştinţei. Îşi îndreptă spatele, expresia feţei redevenindu-i rezervată, şi dădu din cap.

— Mulţumesc. Fii binecuvântată.

— Ăă…

Cordelia îşi frecă locul ce-i fusese sărutat.

— Îm… eu… onoarea asta e pentru altcineva, milady. Eram de faţă când i-a fost tăiat gâtul amiralului Vorrutyer, dar nu eu am făcut-o.

Mâinile lui Kareen se încleştară în poală, iar ochii ei străluciră.

— Atunci, *într-adevăr* a fost lordul Vorkosigan!

— Nu!

Cordelia strânse din buze, exasperată.

— Negri ar fi trebuit să vă prezinte raportul adevărat. A fost sergentul Bothari. Mi-a salvat viaţa, la momentul acela.

— Bothari?

De uimire, Kareen îşi îndreptă spinarea cu o tresărire bruscă.

— Bothari monstrul, Bothari ordonanţa dementă a lui Vorrutyer?

— Nu mă deranjează să primesc blamul în locul lui, doamnă, fiindcă, dacă treaba asta ar fi devenit publică, ar fi fost obligaţi să-l execute pentru crimă şi răzvrătire, şi se termina cu el. Dar nu… dar nu ar trebui să-mi însuşesc laudele cuvenite lui. I le voi transmite, dacă doriţi, dar nu sunt sigură că-şi aduce aminte de incident. După război, înainte de-a fi lăsat la vatră, a trecut printr-o psihoterapie draconică… ceea ce numiţi voi, barrayaranii, terapie (la fel de brează precum neurochirurgia lor, îşi spuse Cordelia, păstrându-şi temerile pentru sine), şi înţeleg că nici înainte de asta nu era tocmai, ăă… normal.

— Nu, spuse Kareen. Nu era. Credeam că e unealta lui Vorrutyer.

— El a ales… a ales altceva. Cred că a fost actul cel mai eroic la care am asistat vreodată. Din mijlocul acelei mocirle a răului şi nebuniei, să întinzi mâna ca să…

Cordelia îşi lăsă vorbele în suspensie, jenându-se să spună *să întinzi mâna ca să primeşti mântuirea.* După un moment de tăcere, întrebă:

— Îl învinuiţi pe amiralul Vorrutyer de, ăă… coruperea prinţului Serg?

Dacă tot venise momentul să lămurească lucrurile. *Nimeni nu pomeneşte de prinţul Serg. A crezut c-o să ajungă să pună mâna pe imperiu dacă o ia pe scurtătura însângerată, şi acum pur şi simplu… a dispărut.*

— Ges Vorrutyer – spuse Kareen, frământându-şi mâinile – şi-a găsit în Serg un prieten care gândea ca el. Un adept productiv al distracţiilor lui abjecte. Poate n-a fost… numai vina lui Vorrutyer. Nu ştiu.

Un răspuns cinstit, intui Cordelia. Kareen adăugă cu umilinţă:

— Ezar m-a apărat de Serg, după ce am rămas însărcinată. Nici măcar nu-mi mai văzusem soţul de mai bine de un an când a fost ucis la Escobar.

Poate nici eu n-am să-l mai pomenesc vreodată pe prinţul Serg.

— Ezar a fost un protector puternic. Sper ca Aral să se poată descurca la fel de bine, îndrăzni Cordelia.

Oare trebuia să se refere la împăratul Ezar folosind timpul trecut? Toţi ceilalţi păreau să facă asta.

Reîntoarsă la realitate după un moment de absenţă, Kareen se scutură ca să-şi recapete concentrarea.

— Ceai, lady Vorkosigan?

Zâmbind, atinse un comlink ascuns într-o bijuterie de pe umăr şi emise nişte porunci gospodăreşti. Părea că întrevederea particulară luase sfârşit. Căpitanul Naismith trebuia să încerce acum să-şi dea seama cum se bea ceaiul în compania unei prinţese.

Gregor şi garda de corp îşi făcură din nou apariţia cam la vremea când se serveau prăjiturile cu cremă, iar Gregor se apucă să le vrăjească pe doamne ca să obţină acordul de a-şi mai lua încă o porţie. Kareen puse piciorul în prag când veni vorba de a treia. Fiul prinţului Serg părea un băiat cât se poate de normal, deşi era tăcut în prezenţa străinilor.

Cordelia privi cum stătea alături de mama lui, cu un profund interes personal. Maternitate. Toată lumea ajungea la asta. Cât de dificilă putea să fie?

— Lady Vorkosigan, cum ţi se pare până acum noua ta casă? se interesă prinţesa.

Făcea conversaţie politicoasă. Mărunţişuri la o cană de ceai; nu mai era cazul de dezvăluiri intime. Nu în faţa copiilor.

Cordelia chibzui asupra răspunsului.

— Zona rurală de la sud de Vorkosigan Surleau e de-a dreptul superbă. Lacul acela minunat… e mai mare decât orice suprafaţă de apă de pe întreaga Colonie Beta, şi totuşi lui Aral i se pare un lucru cât se poate de firesc. Planeta voastră este neînchipuit de frumoasă.

Planeta voastră. Nu planeta noastră? În orice test de asocieri libere, „casă" încă mai declanşa în mintea Cordeliei sintagma „Colonia Beta". Şi totuşi, ar fi fost în stare să se odihnească o veşnicie pe malul lacului, în braţele lui Vorkosigan.

— Capitala de-aici… păi, cu siguranţă că n-avem atâta variaţie la noi aca… pe Colonia Beta. Deşi – adăugă ea, râzând cu timiditate – par să fie o mulţime de soldaţi. Ultima dată când am mai fost înconjurată de atâtea uniforme verzi eram într-un lagăr de prizonieri de război.

— Încă ne mai priveşti ca pe nişte inamici? întrebă prinţesa, plină de curiozitate.

— Ah… încă de dinainte să se termine războiul am încetat să vă mai privesc ca pe nişte inamici. Doar ca pe nişte victime, suferind de tot felul de orbiri.

— Ai ochi pătrunzători, lady Vorkosigan.

Prinţesa sorbi din ceai, zâmbind la adăpostul ceştii. Cordelia se uită chiorâş.

— Casa Vorkosigan chiar tinde să capete o atmosferă de cazarmă când îl găzduieşte pe contele Piotr, comentă ea. Are o mulţime de slujitori bărbaţi, care poartă uniformă. Cred că am văzut până acum doar vreo două slujnice, când dispăreau repejor după colţ, dar încă nu m-am întâlnit cu

vreuna. Cazarmă barrayarană, vreau să zic. Serviciul meu militar betan a fost cu totul altfel.

— Mixt, spuse Droushnakovi.

Oare era invidie luminiţa aceea care îi licărea în ochi?

— Femei şi bărbaţi servind la comun, continuă ea.

— Însărcinări repartizate conform testărilor de aptitudini, încuviinţă Cordelia. Strict în acest mod. Desigur că treburile care solicită mai mult forţa fizică le sunt pasate bărbaţilor, dar nu pare să existe preocuparea asta ciudată şi obsesivă de-a le ataşa un anume statut.

— Respect, oftă Droushnakovi.

— Păi, dacă oamenii îşi pun viaţa-n joc pentru binele obştii, sigur că trebuie să obţină respectul ei, spuse Cordelia pe un ton cumpănit. Cred că-mi lipsesc de-adevăratelea… tovarăşele mele ofiţerese. Femeile inteligente, tehnicienele, cum erau în cercul meu de prietene de acasă.

Din nou cuvântul acela înşelător, *acasă.*

— Trebuie să existe şi pe-aici pe undeva femei inteligente, cu atâţia bărbaţi inteligenţi prin jur. Unde se ascund?

Cordelia închise gura când îşi dădu seama dintr-odată că prinţesa Kareen putea să-i interpreteze în mod eronat remarca drept o insultă la adresa ei. Totuşi, dacă ar adăuga *persoanele de faţă se exclud,* atunci chiar că ar comite-o.

Dar, chiar dacă interpretase astfel, Kareen îşi păstră gândurile pentru sine, iar întoarcerea lui Aral şi Illyan o salvă pe Cordelia de alte posibile momente de stânjeneală. Îşi luară cu toţii la revedere în termeni politicoşi şi se întoarseră la casa Vorkosigan.

***

În seara aceea, comandantul Illyan îşi făcu apariţia la casa Vorkosigan cu Droushnakovi după el. Strângând de mâner o valiză mare, fata privea în jur cu interes şi mult entuziasm naiv.

— Căpitanul Negri a însărcinat-o pe domnişoara Droushnakovi cu securitatea personală a consoartei regentului, explică pe scurt Illyan.

Aral dădu din cap a încuviinţare.

Ceva mai târziu, Droushnakovi îi înmână Cordeliei un mesaj sigilat, pe hârtie groasă de culoare crem. Cu sprâncenele ridicate, Cordelia îl desfăcu. Scrisul de mână era mărunt şi egal, semnătura citeaţă şi fără înflorituri.

Cu complimentele mele, citi ea. *O să-ţi fie bine cu ea. Kareen.*

Capitolul doi

În dimineaţa următoare, la trezire, Cordelia descoperi că Vorkosigan plecase deja, iar ea avea de înfruntat prima zi pe Barrayar în care nu-l avea pe el alături să-i fie sprijin. Hotărî să şi-o dedice planului de a merge la cumpărături care îi trecuse prin minte în seara precedentă, pe când îl urmărea pe Koudelka abordând coborârea pe scara spiralată. Bănuia că Droushnakovi avea să-i fie ghidul indigen ideal pentru ceea ce avea în minte.

Se îmbrăcă şi porni în căutarea gărzii sale de corp. Nu-i fu greu s-o găsească; Droushnakovi stătea pe un scaun în hol, chiar lângă uşa dormitorului, iar la apariţia Cordeliei ţâşni în picioare şi luă poziţia de drepţi. Categoric că fata asta ar trebui să poarte uniformă, reflectă Cordelia. Rochia cu care era îmbrăcată făcea ca statura ei de aproape un metru optzeci şi musculatura splendidă să capete un aer greoi. Cordelia se întrebă dacă, în calitate de consoartă a regentului, i s-ar permite să aibă o uniformă proprie şi, tot timpul cât dură micul dejun, se ameţi singură compunându-şi o astfel de uniformă care să scoată în evidenţă frumuseţea de valkirie a fetei.

— Ştii, eşti prima femeie barrayarană gardă de corp pe care am cunoscut-o, comentă Cordelia pe când îşi savura cafeaua, oul şi un fel de urluială din cereale indigene, fiartă la aburi şi asezonată cu unt, evident un fel de mâncare obişnuit pentru dimineţile de aici. Cum ai ajuns să ai aşa o slujbă?

— Păi, nu sunt o gardă veritabilă, ca bărbaţii în uniforme…

Ah, din nou magia uniformelor.

— … dar tata şi toţi cei trei fraţi ai mei sunt în serviciul militar. Aşa pot şi eu să fiu cât mai aproape cu putinţă de statutul de soldat adevărat, ca Domnia Voastră.

Înnebunită de armată, ca restul Barrayarului.

— Da?

— În tinereţe am practicat judo, ca sport. Dar eram prea masivă ca să particip la cursurile pentru fete. Nu mă puteam antrena cu nimeni de-adevăratelea şi pe lângă asta era o mare plictiseală să tot fac kata[1]. Fraţii mei mă băgau pe furiş la cursurile pentru băieţi la care mergeau ei. Şi uite-aşa, dintr-una într-alta, am ajuns campioana Barrayarului la femei doi ani la rând, în timpul şcolii. Pe urmă, acum trei ani, cineva din stafful căpitanului Negri i-a propus lui tata o slujbă pentru mine. Atunci am învăţat să mânuiesc arme. Se pare că prinţesa cerea de ani de zile femei pe post de gărzi, dar avuseseră mari probleme să găsească pe cineva care să poată trece toate testările. Deşi – adăugă ea, zâmbind auto-depreciativ – cu greu s-ar putea crede că doamna care l-a asasinat pe amiralul Vorrutyer ar avea nevoie de modestele mele servicii.

Cordelia îşi muşcă limba.

— Hm. Am avut noroc. În plus, deocamdată aş prefera să mă ţin deoparte de partea fizică a lucrurilor. Sarcina, ştii.

— Da, milady. Era menţionată într-unul dintre rapoartele…

— Căpitanului Negri, completă Cordelia la unison cu ea. Sunt convinsă că era. Probabil a aflat înaintea mea.

— Da, milady.

— În copilărie ai fost încurajată să te ocupi de ceea ce te interesa?

— Nu… chiar. Toţi considerau că-i ciudat şi atât.

Se încruntă amarnic, iar Cordelia avu senzaţia că stârnise o amintire dureroasă. O privi gânditoare.

— Fraţii tăi erau mai mari?

Droushnakovi îi întoarse o privire de un albastru adânc.

— Păi, da.

— Mă gândeam eu.

Şi mă mai temeam de Barrayar din cauza a ceea ce le face fiilor săi. Nu-i de mirare că s-au zbătut atâta până au găsit pe cineva care să treacă testările.

---

[1] În artele marţiale japoneze, termen care desemnează anumite mişcări sau tipare coregrafice.

— Şi zi, ai învăţat să mânuieşti arme. Excelent. Azi poţi să-mi fii ghid la cumpărături.

Pe trăsăturile lui Droushnakovi se înfiripă o vagă expresie de răceală.

— Da, milady. Ce fel de îmbrăcăminte doriţi să cercetaţi? întrebă ea cu politeţe, mascându-şi şi nu prea dezamăgirea mohorâtă în faţa lucrurilor de care era interesată doamna ei soldat „adevărat”.

— Unde în oraşul ăsta te-ai duce să cumperi un baston-sabie de bună calitate?

Expresia rece dispăru.

— Ah, ştiu un loc numai bun, unde se duc ofiţerii Vor şi conţii să-şi doteze oamenii în uniformă. Adică... eu n-am intrat acolo niciodată. Familia mea nu e Vor, aşa că, bineînţeles, nu ni se permite să deţinem arme personale. Doar pe cele primite de la armată. Dar aşa se zice, că-i cel mai bun loc.

***

Una dintre gărzile în uniformă ale contelui Vorkosigan le duse cu maşina la magazin. Cordelia se relaxă şi se bucură de priveliştea oraşului în trecere. Droushnakovi, în exerciţiul funcţiunii, stătea cu ochii în patru, cercetând fără oprire mulţimile din jur. Cordelia avea senzaţia că nu-i scăpa mai nimic. Din când în când, mâna i se strecura să verifice paralizorul pe care îl purta ascuns pe sub boleroul ornamentat cu broderii.

Cotiră pe o stradă îngustă şi curată, mărginită de clădiri mai vechi, cu faţade din dale de piatră. Magazinul de arme nu se distingea decât prin numele lui, *La Siegling,* scris cu litere aurii discrete. Evident că dacă nu ştiai unde te afli n-aveai ce căuta acolo. Bărbatul în uniformă rămase să aştepte afară, iar Cordelia şi Droushnakovi intrară în magazin, un spaţiu cu covoare groase şi lemn fibros, emanând ceva din aroma arsenalului pe care şi-l amintea Cordelia de pe nava ei de la Observaţii, un aer care-i amintea de casă într-un loc cu totul străin. Privi pe furiş lambriurile de lemn şi le traduse în minte valoarea în dolari betani. O groază de dolari betani. Şi totuşi, lemnul părea

aici aproape la fel de comun ca plasticul şi la fel de puţin respectat. Armele personale care puteau fi deţinute legal de clasele superioare erau expuse cu eleganţă, în vitrine şi pe pereţi. În afară de paralizoare şi arme de vânătoare, exista acolo o gamă impresionantă de săbii şi cuţite; desigur, cumplitele edicte date de împărat împotriva duelurilor interziceau doar folosirea lor, nu şi posesia.

Vânzătorul, un bărbat mai în vârstă, cu ochi înguşti şi pas uşor, se apropie de ele.

— Ce pot face pentru voi, doamnelor?

Era destulă bunăvoinţă în purtarea lui. Cordelia presupuse că aici intrau câteodată şi femei din clasa Vor, să cumpere daruri pentru bărbaţii cu care aveau relaţii. Dar pe acelaşi ton ar fi putut să le întrebe *Ce pot face pentru voi, copii?* Diminutivare prin limbajul trupului? Lasă, nu-i nimic.

— Caut un baston-sabie, pentru un bărbat de vreun metru nouăzeci şi cinci. Ar trebui să fie cam… ei, uite-atâta, estimă ea, măsurând în minte lungimea braţului şi-a piciorului lui Koudelka şi arătând cu mâna o înălţime la nivelul şoldului său. Teaca să aibă arcuri, probabil.

— Da, doamnă.

Vânzătorul se făcu nevăzut, apoi se întoarse cu o mostră din lemn uşor, sculptat cu migală.

— Pare puţin cam… nu ştiu.

Ţipătoare.

— Cum funcţionează?

Vânzătorul îi făcu o demonstraţie a mecanismului cu arc. Teaca de lemn se desprinse, dezvăluind o lamă lungă şi subţire. Cordelia întinse mâna, iar vânzătorul i-o oferi, cam fără tragere de inimă, s-o cerceteze.

Ea o zgâlţâi puţin, cercetă cu privirea lama pe toată lungimea şi i-o întinse gărzii de corp.

— Tu ce zici?

Droushnakovi zâmbi la început, apoi se încruntă, cuprinsă de îndoială.

— Nu-i foarte bine echilibrată.

Şi privi şovăielnic la vânzător.

— Nu uita, pentru mine lucrezi, nu pentru el, spuse Cordelia, identificând în mod corect reacţia ei ca fiind provocată de conştiinţa de clasă.

— Nu cred că-i o lamă de foarte bună calitate.

— E o lucrătură Darkoi excelentă, doamnă, se apără vânzătorul, fără a se arăta tulburat.

Zâmbind, Cordelia o luă înapoi.

— Hai să-ţi testăm ipoteza.

Ridică brusc sabia în poziţia de onor, apoi şarjă spre perete cu o alonjă elegantă. Vârful pătrunse lemnul şi rămase prins acolo, iar Cordelia se sprijini în el. Lama se frânse. Cu gesturi afabile, îi returnă bucăţile vânzătorului.

— Cum îţi întreţii afacerea asta dacă muşteriii tăi nu supravieţuiesc destul cât să mai cumpere şi-a doua oară de la tine? Sunt sigură că Siegling nu şi-a câştigat reputaţia vânzând asemenea flecuşteţe. Adu-mi ceva care să poată fi purtat de un soldat serios, nu o jucărie de codoş.

— Doamnă, spuse băţos vânzătorul, insist să fie plătită marfa deteriorată.

Deşi iritată, Cordelia răspunse:

— Foarte bine. Trimite-i nota de plată soţului meu. Amiralul Aral Vorkosigan, casa Vorkosigan. Şi tot atunci poţi să-i explici şi de ce ai încercat să-i vinzi soţiei sale o ieftinătate contrafăcută… străjerule.

Adresarea finală era o presupunere bazată pe vârsta şi pe îndeletnicirea lui, dar îi citi în privire că nimerise la fix.

Vânzătorul făcu o plecăciune adâncă.

— Cer iertare, milady. Cred că am ceva mai potrivit, dacă milady binevoieşte să aştepte.

Dispăru din nou, iar Cordelia oftă.

— E mult mai simplu să cumperi de la automate. Dar cel puţin Apelul la Autorităţile Irelevante de la Cartierul General funcţionează şi aici la fel de bine ca acasă.

Următorul model era din lemn simplu, închis la culoare, cu un finisaj satinat. Vânzătorul i-l oferi nedeschis, însoţindu-şi gestul cu o mică plecăciune.

— Apăsaţi mânerul de-acolo, milady.

Era mult mai greu decât primul baston. Acoperitoarea ţâşni în lături rapid, izbindu-se de peretele din celălalt capăt al camerei cu un pocnet satisfăcător, aproape o armă în sine. Cordelia cercetă cu privirea şi această lamă. Un filigran ciudat imprimat pe una dintre feţe lucea schimbător în lumină. Pe când saluta din nou peretele, Cordelia îl privi pe vânzător în ochi.

— Astea le plăteşti din salariu?

— Daţi-i înainte, milady.

Avea în privire un mic licăr de satisfacţie.

— Pe asta n-o puteţi rupe.

Cordelia o trecu prin acelaşi test ca şi pe cea de dinainte. Vârful intră mult mai adânc în lemn, iar când se sprijini în ea cu toată puterea, abia dacă reuşi s-o îndoaie. Chiar şi aşa, s-ar mai fi putut îndoi destul; Cordelia simţea că nici măcar nu se apropiase de limita rezistenţei sale la rupere. I-o întinse lui Droushnakovi, care o examină cu drag.

— Asta-i *straşnică,* milady. Asta merită.

— Sunt convinsă că va fi folosită mai mult ca baston decât ca spadă. Totuşi… e adevărat că trebuie să merite. O luăm pe asta.

În vreme ce vânzătorul împacheta bastonul, Cordelia zăbovi în dreptul unei casete cu paralizoare decorate cu email.

— Vă gândiţi să vă cumpăraţi una, milady? întrebă Droushnakovi.

— Păi… cred că da. Barrayarul are destui soldaţi, fără să mai importe şi de pe Colonia Beta. Indiferent pentru ce mă aflu aici, n-am venit pentru viaţa de soldat. Vezi ceva ce ţi-ai dori?

Droushnakovi avea un aer visător, dar scutură din cap a negaţie şi ridică mâna la bolero.

— Echipamentul căpitanului Negri e cel mai bun. Nici măcar Siegling n-are ceva mai bun de-atât, doar mai arătos.

***

Cinară în trei în seara aceea, târziu: Vorkosigan, Cordelia şi locotenentul Koudelka. Noul secretar personal al lui Vorkosigan părea puţin cam obosit.

— Ce-aţi făcut voi doi toată ziua? întrebă Cordelia.

— Am mânat oameni, în cea mai mare parte a timpului, răspunse Vorkosigan. Prim-ministrul Vortala a avut câteva voturi de care nu era atât de sigur pe cât susţinea, aşa că am lucrat la ele, pe rând sau câte două odată, în spatele uşilor închise. Ce o să vezi tu mâine în sala Consiliului nu-i politica barrayarană în acţiune, e doar rezultatul ei. Ţie cum ţi-a mers azi, a fost în regulă?

— A fost bine. Am mers la cumpărături. Stai să vezi.

Scoase bastonul-spadă şi rupse ambalajul.

— Doar ca să-l ajut pe Kou, să nu-l bagi în pământ de-a binelea.

Koudelka îşi luă o mină politicos-recunoscătoare, peste un strat mai profund de iritare. Expresia feţei i se transformă în surpriză când luă bastonul şi aproape îl scăpă din mână, neaşteptându-se la o asemenea greutate.

— Hei! Ăsta nu-i…

— Apeşi mânerul uite-aici. Nu-l ţine spre…!

Trosc!

— … fereastră.

Din fericire, teaca lovi rama geamului şi sări înapoi cu un zăngănit. Kou şi Aral ţâşniră amândoi în picioare.

Lui Koudelka i se aprinseră scântei în ochi când examină lama, în timp ce Cordelia recupera teaca.

— Ah, milady!

Apoi se întunecă la faţă. Puse la loc cu mare grijă spada în baston şi o returnă cu tristeţe.

— Cred că nu v-aţi dat seama. Eu nu sunt un Vor. N-aş putea deţine în mod legal o spadă personală.

— Ah.

Cordelia era descurajată.

Vorkosigan ridică o sprânceană.

— Pot să mă uit la ea, Cordelia?

O privi, scoţând-o precaut din teacă.

— Hm. Oare am dreptate să ghicesc că eu am plătit-o?

— Păi, ai s-o plăteşti, presupun, când o să sosească nota de plată. Deşi nu cred c-ar trebui s-o plăteşti şi pe aia pe care am rupt-o. Deşi nu mai are rost, aş putea s-o duc şi pe asta înapoi.

— Înţeleg.

Şi schiţă un zâmbet vag.

— Locotenent Koudelka, în calitate de ofiţer comandant al tău şi de vasal secundus al lui Ezar Vorbarra, îţi repartizez în mod oficial această armă a mea ca s-o porţi în serviciul împăratului, lungă fie-i domnia.

Ironia inevitabilă a frazei oficiale îi făcu gura pungă, dar clătină din cap şi îi înapoie bastonul lui Koudelka, făcându-i faţa să strălucească iar.

— Mulţumesc, domnule!

Cordelia se mulţumi să clatine din cap.

— Nu cred c-am să-nţeleg vreodată locul ăsta.

— O să-l pun pe Kou să-ţi caute nişte lucrări de istorie a dreptului. Dar nu în seara asta. Abia dacă are timp să-şi pună în ordine însemnările de azi, fiindcă trebuie să apară Vortala cu încă vreo doi pripăşiţi de-ai lui. Kou, poţi să te instalezi într-o aripă a bibliotecii contelui… tatălui meu. Ne vedem acolo.

Cina luă sfârşit. Koudelka se refugie la bibliotecă să lucreze, în timp ce Vorkosigan şi Cordelia se retraseră alături, în salonul pentru oaspeţi, ca să citească până la întâlnirea de seară a lui Vorkosigan. Mai avea o mulţime de rapoarte, pe care le trecu rapid în revistă pe un cititor portabil. Cordelia îşi împărţi timpul între un curs audio de frazeologie barrayaran-rus şi ceva încă şi mai de speriat: un disc despre îngrijirea copilului. Tăcerea era întreruptă din când în când de Vorkosigan, care mormăia mai mult pentru sine decât către ea lucruri cum ar fi „Aha! Vasăzică, asta punea de fapt la cale ticălosul” sau „La naiba, cifrele astea-s ciudate. Trebuie să verific…”. Sau de Cordelia: „Vai mie, toţi bebeluşii fac aşa?” Şi, periodic, de câte un *trosc!* care străpungea peretele dinspre bibliotecă, făcându-i să se privească reciproc şi să izbucnească în râs.

— Of, doamne, spuse Cordelia după vreo trei sau patru astfel de izbituri. Sper că nu l-am distras prea tare de la îndatoririle lui.

— O să se descurce el, după ce se mai calmează. Secretarul personal al lui Vorbarra se ocupă de el şi îi arată cum să se organizeze. Kou o să-i dea ascultare până se termină tot protocolul funerar, şi-apoi o să fie capabil să abordeze orice problemă. Apropo, bastonul ăla a fost o idee genială, mulţumesc.

— Da, am observat că era destul de sensibil când era vorba de handicapul lui. M-am gândit că aşa se mai îmblânzeşte şi el, că prea era zbârlit.

— Societatea asta e de vină. Tinde să fie… destul de dură cu toţi cei care nu pot ţine pasul.

— Înţeleg. Ciudat… acum, c-ai adus vorba, nu-mi aduc aminte să fi văzut decât oameni cu aspect sănătos, şi pe străzi, şi-n alte părţi, peste tot în afară de spital. Nici scaune flotante, nici măcar o singură faţă din aia lipsită de orice expresie ţinându-se după părinţi…

— Şi nici n-o să vezi, spuse Vorkosigan cu un aer sumbru. Orice problemă care poate fi detectată este eliminată înainte de naştere.

— Păi, şi noi facem aşa. Deşi, de obicei, înainte de concepţie.

— Şi la naştere. Şi după, în teritoriile izolate.

— Ah.

— Cât despre adulţii mutilaţi…

— Dumnezeule mare, doar nu practicaţi eutanasierea lor, nu?

— Dubauer al tău, sublocotenentul, n-ar fi supravieţuit aici.

Dubauer încasase în cap un foc de disruptor şi supravieţuise. Oarecum.

— Cât despre răni ca ale lui Koudelka sau mai rele… stigmatul social e foarte puternic. Să-l urmăreşti când e într-un grup mai mare, nu cu prietenii apropiaţi. Nu-i o întâmplare că rata sinuciderilor în rândul soldaţilor lăsaţi la vatră pe motive medicale e atât de mare.

— Oribil.

— Cândva îmi părea de la sine înţeles. Acum… nu mi se mai pare aşa. Dar multă lume continuă să vadă astfel lucrurile.

— Cum rămâne cu problemele precum cea a lui Bothari?

— Depinde. Era el nebun, dar putea fi folosit. Pentru cei de nefolosit…

Îşi lăsă fraza în suspensie şi rămase cu privirea în podea.

Cordelia simţi că o trece un fior.

— Mă gândesc întruna că încep să mă adaptez la locul ăsta. Pe urmă ajung la altă răscruce şi iarăşi dau de aşa ceva.

— Nu-s decât opt ani de când Barrayarul a reluat contactul cu marea civilizaţie galactică. N-am pierdut doar tehnologie în Vremea Izolării. Pe aia am recuperat-o imediat, ca pe-o haină împrumutată. Dar pe dedesubt… încă mai suntem în pielea goală pe ici, pe colo. În patruzeci şi patru de ani, abia am început să văd în ce hal de goliciune suntem.

Contele Vortala şi „pripăşiţii lui” îşi făcură apariţia în scurt timp, iar Vorkosigan dispăru în bibliotecă. Bătrânul conte Piotr Vorkosigan, tatăl lui Aral, sosi din districtul său mai pe seară şi veni să ia parte la vot în plenul Consiliului.

— Ei, iată, de un vot s-a asigurat pentru mâine, glumi Cordelia cu socrul ei, ajutându-l să-şi scoată haina cu mişcări ţepene, în vestibulul cu pardoseală de piatră.

— Ha. Are noroc să-l primească. În ultimii ani s-a ales cu nişte nenorocite de idei radicale foarte ciudate. Dacă nu era fiul meu, putea să-şi ia adio.

Dar se citea mândria pe chipul zbârcit al lui Piotr.

Cordelia rămase perplexă la o asemenea descriere a vederilor politice ale lui Aral Vorkosigan.

— Mărturisesc că niciodată nu l-am considerat revoluţionar. Am impresia că termenul „radical” e mai elastic decât credeam.

— Ah, el nu se vede pe sine aşa. Îşi închipuie că poate să meargă până la jumătatea drumului şi-acolo să se

oprească. Cred c-o să se pomenească în spinarea tigrului, peste doar câţiva ani.

Contele clătină din cap, mohorât.

— Dar haide, fata mea, să stăm jos şi să-mi spui că eşti bine. Arăţi bine… e totul în regulă?

Bătrânul conte vădea un interes ardent pentru dezvoltarea viitorului său nepot. Cordelia simţea că sarcina o înălţase enorm în ochii lui, de la un capriciu tolerat al lui Aral la ceva care se apropia periculos de statutul unei semizeiţe. O copleşea cu manifestările lui de bunăvoinţă. Era greu să-i rezişti şi nu râdea niciodată de el, cu toate că nu-şi făcea iluzii în privinţa lui.

În ziua când Cordelia venise acasă după ce i se confirmase că era însărcinată, Aral îi schiţase în avanpremieră felul cum avea să reacţioneze tatăl lui, iar ulterior ea descoperise că descrierea fusese cât se poate de exactă. Se întorsese la moşia de la Vorkosigan Surleau, în acea zi de vară, ca să-l caute pe Aral la micul debarcader. Îl găsise pierzând vremea lângă vasul lui; coborâse velele şi le întinsese la soare să se usuce, iar acum plescăia pe lângă ele cu încălţările ude.

Ridicase privirea şi o văzuse zâmbindu-i, incapabilă să-şi mascheze nerăbdarea din ochi.

— Ei? întrebase el, legănându-se uşor pe călcâie.

— Ei.

Ea încercase să-şi compună o înfăţişare tristă şi dezamăgită, ca să-l tachineze, dar zâmbetul larg evadase şi îi luase în stăpânire întregul chip.

— Doctorul tău zice că-i băiat.

— Ah.

Îi scăpase un oftat lung şi elocvent, apoi o săltase în braţe şi se rotise cu ea cu tot.

— Aral! Îh! Să nu mă scapi.

Nu era mai înalt decât ea, deşi… hm, hm, mai gros.

— Niciodată.

Îi dăduse drumul să alunece uşurel pe trupul lui şi se sărutaseră îndelung, terminând cu un hohot de râs.

— Tata o să fie-n extaz.

— Şi tu pari extaziat.

— Da, dar asta-i nimic pe lângă un tată de familie barrayaran de modă veche intrat în transă la auzul veştii că-i creşte arborele genealogic. Deja sunt ani de zile de când l-am convins pe bătrânul, bietul de el, că ramura asta se opreşte la mine.

— O să mă ierte că-s o plebee de pe altă planetă?

— Nu vreau să te insult, dar deja cred că nu-i mai păsa nici ce *specie* de nevastă aş târî acasă, câtă vreme e fertilă. Crezi că exagerez? adăugase el la hohotul de râs al Cordeliei. Stai să vezi.

— E prea devreme să ne gândim la nume? întrebase ea, uşor visătoare.

— N-avem la ce ne gândi. Întâiul născut de sex masculin. E un obicei strict la noi. Primeşte numele celor doi bunici ai lui. Primul de la cel patern, al doilea de la cel matern.

— Aha, de-aia e aşa confuză istoria voastră când citeşti despre ea. Mereu trebuie să aşez date lângă numele alea duplicate ca să pot să le ţin socoteala. Piotr Miles. Hm. Mă rog, presupun c-o să mă pot obişnui până la urmă. Mă gândisem la… altul.

— Cu altă ocazie, poate.

— Aah, eşti ambiţios.

Urmase o scurtă luptă corp la corp, întrucât Cordelia făcuse mai demult o descoperire utilă, că în anumite dispoziţii el se gâdila mai tare decât ea. Îşi epuizase astfel o cantitate rezonabilă de răzbunare şi terminaseră trântiţi pe iarbă, râzând amândoi în soare.

— O treabă complet lipsită de demnitate, se plânsese Aral după ce ea îl lăsase să se ridice de jos.

— Ţi-e teamă c-o să-l şochez pe pescarul de oameni al lui Negri, ăla de-acolo?

— Pe ăştia nu-i mai şochează nimic, îţi garantez.

Cordelia făcuse cu mâna spre aeroglisorul din depărtare, dar ocupantul acestuia îi ignorase cu hotărâre gestul. Asta o enervase la început, dar mai apoi se resemnase cu ideea că Aral se afla sub supravegherea neîntreruptă a Securităţii Imperiale. Presupunea că acesta era preţul implicării lui în

politicile secrete şi letale ale războiului de la Escobar, ca şi pedeapsa pentru unele dintre opiniile lui pe cât de liber exprimate, pe atât de prost primite.

— Înţeleg de ce a început să-ţi placă să-i ademeneşti. Poate-ar trebui să ne relaxăm şi să-i invităm la masă sau ceva de genul ăsta. Simt că or fi ajuns între timp să mă cunoască prea bine şi aş vrea să-i cunosc şi eu pe ei.

Oare omul lui Negri înregistrase conversaţia domestică pe care tocmai o avuseseră? Existau microfoane în dormitorul lor? În baia lor?

Aral rânjise şi răspunsese:

— Nu le-ar fi permis să accepte. Ăştia nu mănâncă şi nu beau nimic altceva decât ce-şi aduc cu ei.

— Cerule, câtă paranoia. Chiar e nevoie de-aşa ceva?

— Uneori. E o treabă primejdioasă. Nu-i invidiez deloc.

— Aş zice că dacă stă de pomană cât e ziua de lungă şi se uită la tine, s-a ales cu o mică vacanţă de toată frumuseţea. Probabil că s-a bronzat de minune.

— Statul de pomană e partea cea mai grea. Uneori pot să stea şi câte un an şi pe urmă să fie implicaţi în cinci minute de acţiune intensă, pe viaţă şi pe moarte. Dar în tot cursul acelui an trebuie să fie pregătiţi în orice secundă pentru acele cinci minute. Mare tensiune. Eu unul prefer de departe atacul, nu apărarea.

— Tot nu înţeleg de ce-ar vrea cineva să se ia de tine. Adică eşti doar un ofiţer în retragere, care trăieşte în obscuritate. Probabil că-s sute ca tine, chiar şi printre cei mai de vază Vori.

— Hm.

El rămăsese cu privirea pierdută la ambarcaţiunea din depărtare, evitând răspunsul; apoi deodată sărise în picioare.

— Haide. Hai să-i dăm lui tata vestea cea bună.

Ei bine, acum înţelegea şi ea. Contele Piotr o luă de braţ şi o conduse până în sufragerie, unde bătrânul luă o cină târzie, între cereri privitoare la cea mai recentă dare de seamă de la obstetrică şi insistenţe ca ea să se servească

din trufandalele proaspăt culese din grădină, pe care le adusese cu el de la ţară. Ea, ascultătoare, mâncă struguri.

După cina contelui, pornind braţ la braţ către vestibul, Cordelia auzi discuţii pe un ton ridicat dinspre bibliotecă. Vorbele nu se distingeau, dar tonurile erau tăioase, iar ritmurile, sacadate. Cordelia se opri, tulburată.

După câteva clipe – cearta? – se opri, uşa bibliotecii se deschise şi un bărbat ieşi păşind cu aroganţă. Cordelia îi zări prin deschizătura uşii pe Aral şi pe contele Vortala. Faţa lui Aral era îndârjită, ochii îi ardeau. Vortala, un bărbat stafidit de vârstă, cu o chelie plină de petele maronii ale bătrâneţii şi tivită cu alb, se făcuse cărămiziu până-n creştetul golaş. Cu un gest tăios, bărbatul îşi adună suita de slujitori în uniformă care îl aşteptau şi care porniră prompt după el, cu feţele lipsite de expresie.

Era un om la vreo patruzeci de ani, presupuse Cordelia; purta haine scumpe, în stilul clasei superioare, şi avea părul închis la culoare. Fruntea şi fălcile proeminente îi compuneau o faţă destul de plată, senzaţie pe care nasul şi mustaţa nu prea reuşeau s-o contracareze. Nici chipeş, nici urât, de-ar fi fost într-o altă dispoziţie s-ar fi putut spune despre el că avea trăsături puternice. Acum însă părea doar acru. Se opri când dădu de contele Piotr în vestibul şi reuşi – la limită – să schiţeze cu capul un salut politicos.

— Vorkosigan, spuse el cu vocea îngroşată.

Un *bună seara* fără chef era încordat în gestul smucit cu care făcuse o jumătate de plecăciune.

Bătrânul conte îşi înclină capul drept răspuns, cu sprâncenele ridicate.

— Vordarian.

Tonul său transformase numele într-o întrebare.

Vordarian avea gura pungă şi mâinile i se încleştau în ritmul pe care, fără să conştientizeze, îl aveau fălcile lui.

— Ascultă ce-ţi spun, scrâşni el, şi tu, şi eu, şi oricare alt om de valoare de pe Barrayar va ajunge să regrete ziua de mâine.

Piotr strânse din buze; i se citea îngrijorarea în încreţiturile de la colţurile ochilor.

— Fiul meu nu-şi va trăda clasa, Vordarian.

— Refuzi să deschizi ochii.

Privirea îi săgetă spre Cordelia, fără a zăbovi destul cât să poată fi interpretată drept insultă, dar rece, foarte rece, respingând prezentările. Cu mare efort, avu minima politeţe de a înclina din cap în semn de rămas-bun, apoi le întoarse spatele şi ieşi pe uşa din faţă, cu însoţitorii umbră după el.

Aral şi Vortala ieşiră şi ei din bibliotecă. Aral traversă vestibulul şi se opri să privească, indispus, la întunericul întrezărit prin panourile de sticlă gravată care flancau uşa. Vortala îl opri punându-i mâna pe braţ.

— Lasă-l să plece, spuse el. Ne descurcăm noi mâine şi fără votul lui.

— N-am de gând s-o iau la fugă după el pe stradă, se răsti Aral. Cu toate astea… data viitoare păstrează-ţi vorbele de duh pentru cei care au minte să le aprecieze, da?

— Cine era flăcăul ăla mânios? întrebă Cordelia pe un ton frivol, încercând să le mai lumineze dispoziţia sumbră.

— Contele Vidal Vordarian.

Aral îşi întoarse faţa de la panourile de sticlă, reuşind să-şi compună un zâmbet pentru ea.

— Contele comandor Vordarian. Lucram uneori pentru el când eram în Statul-Major. Acum e unul dintre conducătorii unui partid pe care l-ai putea numi „aproape cel mai conservator” de pe Barrayar. Nu-s chiar ca ţicniţii din Vremea Izolării, dar, hai să spunem aşa, sunt cei care se tem sincer că orice schimbare e o schimbare în mai rău.

Şi privi pe furiş la contele Piotr.

— Numele lui era menţionat adesea când se făceau speculaţii despre viitoarea regenţă, comentă Vortala. Mă tem că s-ar putea să fi contat pe funcţia asta pentru el însuşi. A depus mari eforturi ca să-şi cultive relaţia cu Kareen.

— Ar fi trebuit s-o cultive pe cea cu Ezar, spuse sec Aral. Mă rog… poate că până mâine o să coboare pe pământ. Mai testează-l mâine-dimineaţă, Vortala… cu ceva mai multă umilinţă de data asta, da?

— Dac-aş sta să-i menajez sensibilităţile lui Vordarian n-aş mai face nimic altceva, bombăni Vortala. Ăsta-şi petrece prea multă vreme studiindu-şi arborele genealogic.

Aral făcu o grimasă aprobatoare.

— Nu-i singurul care face asta.

— Dacă-l auzi, zici că nu mai e altul, mârâi Vortala.

Capitolul trei

A doua zi, Cordelia avu parte de o escortă oficială către şedinţa Consiliilor reunite, în persoana lordului căpitan Padma Xav Vorpatril. Se dovedi că era nu doar membru în noul staff al soţului ei, ci şi văr primar cu el, fiu al surorii mai mici al de mult decedatei mame a lui Aral. Lordul Vorpatril era, după contele Piotr, prima rudă apropiată a lui Aral pe care o întâlnea Cordelia. Nu era vorba că rudele lui Aral ar fi evitat-o, aşa cum poate se temuse ea la început; era vorba că lipseau cu desăvârşire. El şi Vorpatril erau singurii copii supravieţuitori din generaţia anterioară, al cărei ultim reprezentant în viaţă era contele Piotr însuşi. Vorpatril era un bărbat masiv şi vesel, la vreo treizeci şi cinci de ani, foarte prezentabil în uniforma lui oficială. Fusese de asemenea, după cum avea să descopere în curând Cordelia, unul dintre ofiţerii de rang inferior ai soţului ei pe vremea când primise gradul de căpitan, înainte de succesele militare obţinute de Vorkosigan în campania de pe Komarr, cu dezastruoasele ei urmări politice.

Cordelia se aşeză împreună cu Vorpatril de o parte şi Droushnakovi de cealaltă parte, într-un balcon cu balustradă ornamentată care domina sala de consilii. Încăperea în sine era surprinzător de simplă, deşi îngreunată de lambriuri de lemn care în ochii de betană ai Cordeliei păreau de o incredibilă extravaganţă. Banchete şi pupitre din lemn încercuiau spaţiul interior. Lumina dimineţii se revărsa prin ferestrele-vitralii plasate la înălţime în zidul dinspre est. Jos se desfăşurau ceremonii pline de culoare, după un protocol strict.

Miniştrii purtau robe cu aspect arhaic, negru cu violet, în contrast cu aurul colanelor oficiale. Erau copleşiţi numeric de cei aproape şaizeci de conţi districtuali, încă şi mai impunători în roşu-aprins şi argintiu. O mână de bărbaţi destul de tineri pentru a fi în serviciul militar activ purtau

uniforma de paradă în culorile roşu şi albastru. Vorkosigan avusese dreptate când îi descrisese uniforma de paradă drept ţipătoare, reflectă Cordelia, dar în decorul minunat al acestei încăperi străvechi strălucirea ţipătoare se potrivea de minune. Vorkosigan arăta foarte chipeş în hainele lui, îşi spuse ea.

Prinţul Gregor şi mama lui se aflau pe o estradă dintr-o latură a sălii. Prinţesa purta o rochie neagră împestriţată cu decoraţiuni argintii, cu guler înalt şi mâneci lungi. Fiul ei, cu părul închis la culoare, semăna cu un elf în uniforma lui roşu-albastră. Nu prea se foia, ceea ce era remarcabil în circumstanţele acelea, îşi spuse Cordelia.

Participa şi împăratul, fantomatic, prin comlinkul cu circuit închis de la Reşedinţa Imperială. Holovidul îl înfăţişa pe Ezar aşezat, purtând uniforma completă, cu preţul unor chinuri fizice pe care Cordelia nici nu le putea bănui; tuburile şi firele de monitorizare care îi străpungeau trupul erau ascunse, cel puţin din unghiul acelei transmisii. Era alb la faţă ca hârtia, iar pielea îi era aproape transparentă, lăsând impresia că se topea la propriu de pe scena pe care o dominase atât de multă vreme.

Galeria era înţesată de soţii, membri ai staffului şi gărzi. Femeile erau îmbrăcate elegant şi împodobite cu bijuterii, iar Cordelia le cercetă cu interes, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către Vorpatril, încercând să stoarcă informaţii.

— Te-a surprins să afli că Aral a fost numit regent? îl întrebă ea.

— Nu chiar. Au fost câţiva care i-au luat în serios treaba cu demisia şi retragerea după dezastrul de la Escobar, dar eu nu.

— A spus-o cât se poate de serios, mie aşa mi s-a părut.

— Ah, nici nu mă-ndoiesc. Primul dintre cei care se lasă prostiţi de Aral cu şablonul ăsta prozaic al soldatului ca stânca este el însuşi. Cred că a ajuns genul de om care-a vrut dintotdeauna să fie. Ca tatăl lui.

— Hm. Da, am observat o anume înclinare spre politică în conversaţiile lui. Şi încă în mijlocul unor situaţii dintre cele mai ieşite din comun. Cum ar fi cererile în căsătorie.

Vorpatril izbucni în râs.

— Îmi şi imaginez. În tinereţe era un veritabil conservator. Dacă voiai să ştii ce gândeşte Aral despre un anume subiect, nu trebuia decât să-l întrebi pe contele Piotr şi să înmulţeşti cu doi. La vremea când am ajuns să fim tovarăşi în serviciul militar, devenise... ăă... ciudat. Dacă reuşeai să-l stârneşti...

Se citea în privirea lui că-i revenise o amintire păcătoasă, pe care Cordelia o încurajă neîntârziat.

— Cum îl stârneai? Credeam că discuţiile politice le sunt interzise ofiţerilor.

El pufni dispreţuitor.

— Presupun c-ar putea să interzică şi respiratul cu tot atâtea şanse de succes. Am putea spune că directiva asta se aplică sporadic. Însă Aral s-a ţinut de ea, asta până nu l-am scos în oraş împreună cu Rulf Vorhalas şi l-am făcut să se relaxeze de-a binelea.

— Aral? Relaxat?

— O, da. Acuma, când venea vorba de băut, Aral era remarcabil...

— Eu credeam că nu se pricepe deloc la băut. Că nu-l ţin baierele pentru aşa ceva.

— Asta era partea remarcabilă. Nu bea decât rareori. Deşi a trecut printr-o perioadă proastă după ce i-a murit prima soţie, când se înhăitase cu Ges Vorrutyer şi umblau mereu după distracţii... ăă...

Aruncă o privire piezişă, după care schimbă tactica.

— În orice caz, pentru el era lucru periculos să se relaxeze prea tare, fiindcă pe urmă devenea deprimat şi serios, şi după aia nici nu-i trebuia mult să-nceapă să vorbească despre cine ştie ce nedreptate sau incompetenţă sau nebunie îl înfuria pe el la momentul acela. Doamne, ce discurs avea. Până termina al cincilea pahar, chiar înainte s-alunece sub masă şi să-ncheie seara, apuca să declame revoluţia în metru iambic. Mereu am fost de părere c-o să ajungă într-o bună zi în politică.

Râse pe înfundate şi privi de-a dreptul drăgăstos la silueta îndesată, înveşmântată în roşu şi albastru, care şedea laolaltă cu conţii în capătul îndepărtat al sălii.

După judecata Cordeliei, votul Consiliilor reunite pentru confirmarea funcţiei imperiale a lui Vorkosigan era o afacere bizară. Nu-şi imaginase că era posibil să convingi şaptezeci şi cinci de barrayarani să fie de acord măcar cu direcţia din care răsare soarele lor dimineaţa, dar iată că numărătoarea era aproape unanim în favoarea alegerii făcute de împăratul Ezar. Excepţiile erau cinci bărbaţi cu expresii hotărâte pe chipuri, care se abţinuseră – patru dintre ei zgomotos, al cincilea cu un glas atât de plăpând, încât Lordul Protector al Cercului Vorbitorilor se văzu nevoit să-l roage să repete. Până şi contele Vordarian votă pentru, observă Cordelia – poate că în cele din urmă, în vreo întâlnire matinală, Vortala reuşise să astupe breşa deschisă cu o seară în urmă. În orice caz, toate acestea păreau un început cât se poate de favorabil şi promiţător pentru noua slujbă a lui Vorkosigan, impresie pe care i-o împărtăşi lordului Vorpatril.

— Ăă… da, milady, spuse Vorpatril, zâmbindu-i pieziş, împăratul Ezar a lăsat să se-nţeleagă cât se poate de clar că doreşte aprobarea unanimă.

Iar tonul lui lăsa să se-nţeleagă cât se poate de clar că ei îi lipseau, din nou, indiciile.

— Ce vrei să spui, că unii dintre oamenii ăştia ar fi preferat să voteze împotrivă?

— Că ar fi un gest imprudent din partea lor, în conjunctura actuală.

— Atunci, cei care s-au abţinut… probabil că au ceva curaj să-şi asume consecinţele.

Privi cu un interes renăscut micul lor grup.

— Ah, cu *ei* nu-i nicio problemă, spuse Vorpatril.

— Cum adică? Ei sunt opoziţia, desigur.

— Da, dar sunt opoziţia făţişă. Nimeni nu s-ar expune aşa în public dacă ar pune la cale trădări serioase. Indivizii de care va trebui să-şi apere spatele Aral sunt în cealaltă gaşcă, printre linguşitorii care s-au declarat pentru.

— Care-anume? întrebă Cordelia, încruntându-se de îngrijorare.

— Cine ştie? spuse lordul Vorpatril şi ridică din umeri, apoi îşi răspunse singur la întrebare: Negri, probabil.

Erau înconjuraţi de scaune goale dispuse în cerc. Cordelia se întrebase de la bun început dacă erau acolo pentru motive de siguranţă sau din curtoazie. Evident, varianta a doua, căci doi inşi sosiţi mai târziu, unul în uniformă oficială de comandant, celălalt mai tânăr, în haine civile care păreau foarte scumpe, intrară şi se aşezară, cu scuzele de rigoare, în faţa lor. Cordeliei i se păru că arătau a fraţi şi i se confirmă suspiciunea atunci când cel mai tânăr spuse:

— Uite-l şi pe tata, pe rândul al treilea din spatele bătrânului Vortala. Care dintre ei e noul regent?

— Personajul ăla crăcănat, în roşu şi albastru, care tocmai se aşază la dreapta lui Vortala.

În spatele lor, Cordelia şi Vorpatril schimbară o privire, iar ea îşi duse un deget la buze. Vorpatril zâmbi cu gura până la urechi şi ridică din umeri.

— Ce se spune despre el în armată?

— Depinde pe cine întrebi, zise comandantul. Sardi îl consideră un geniu al strategiei şi e leşinat după comunicatele lui oficiale. Peste tot dai de el. În ultimii douăzeci şi cinci de ani, de câte ori s-a aprins câte un conflict minor, n-a existat să nu fie şi numele lui implicat cumva. Unchiul Rulf îl aprecia enorm. Pe de altă parte, Niels, care a fost la Escobar, zicea despre el că-i un ticălos cu sânge rece cum n-a mai văzut în viaţa lui.

— Se vorbeşte că ar fi progresist în secret.

— Nu-i nimic secret în asta. Unii ofiţeri superiori din clasa Vor sunt speriaţi de moarte din cauza lui. Tot încearcă să-i atragă de partea lui pe tata şi pe Vortala în treaba cu noua decizie de impozitare.

— Ah, mă ia căscatul.

— E vorba de impozitul imperial direct asupra moştenirilor.

— Aoleu! Păi, pe *el* nu l-ar durea, nu-i aşa? Alde Vorkosigan sunt săraci lipiţi. Să plătească Komarrul. Nu de-aia l-am cucerit?

— Nu chiar, ignorantul meu frate. Printre voi ăştia, măscăricii de oraş, nu-i niciunul s-o fi întâlnit vreodată pe păpuşica lui betană?

— Lumea bună, jupâne, îl corectă fratele lui. A nu fi confundaţi cu voi, pârliţii din armată.

— Niciun pericol. Nu, pe bune acum. Circulă cele mai afurisite zvonuri despre ea, Vorkosigan şi Vorrutyer la Escobar, cele mai multe contrazicându-se între ele. Cred că mama ar putea şti ceva despre asta.

— E foarte discretă, pentru una despre care se zice că are trei metri înălţime şi haleşte crucişătoare la micul dejun. Abia dac-a văzut-o cineva. Poate-i urâtă.

— În cazul ăsta, fac pereche bună. Nici Vorkosigan nu-i vreo frumuseţe.

Cordelia, amuzată până la lacrimi, îşi ascunse cu mâna un rânjet, până ce comandantul spuse:

— Nu ştiu însă cine-i înţepenitul ăla cu trei picioare pe care-l cară după el. O face parte din staff, ce zici?

— Ai fi zis c-o să se descurce mai bine de-atât. Ce mutant. Fără doar şi poate că Vorkosigan poate s-aleagă pe cine vrea din armată, ca regent.

Cordelia se simţi de parcă primise o lovitură fizică, atât de puternică era neaşteptata durere provocată de remarca lipsită de consideraţie. Lordul căpitan Vorpatril abia dacă păru să bage de seamă. Auzise, dar atenţia îi era concentrată asupra etajului inferior, unde tocmai se depuneau jurăminte. Surprinzător, Droushnakovi se înroşi la faţă şi întoarse capul.

Cordelia se aplecă în faţă. Clocoteau vorbele în ea, dar alese doar câteva şi le lansă cu cea mai glacială voce de căpitan de care era în stare.

— Comandante. Şi tu, cine-oi fi.

Întoarseră capetele spre ea, luaţi prin surprindere de intervenţie.

— Spre ştirea voastră, domnul în chestiune este locotenentul Koudelka. Şi ofiţeri mai buni ca el nu există. În serviciul nimănui.

Se holbară la ea, iritaţi şi zăpăciţi, incapabili s-o plaseze undeva în schema lucrurilor cunoscute de ei.

— Cred că era o conversaţie particulară, doamnă, spuse înţepat comandantul.

— Într-adevăr, răspunse ea la fel de înţepat şi continuând să fiarbă. Pentru trasul cu urechea, oricât a fost de inevitabil, îmi cer iertare. Dar pentru remarca aceea neruşinată despre secretarul amiralului Vorkosigan, *voi* trebuie să prezentaţi scuze. A fost o ocară pentru uniforma pe care o purtaţi amândoi şi pentru serviciul imperial din care faceţi parte.

Îşi păstra un ton scăzut, aproape ca un şuierat. Tremura. *Supradoză de Barrayar. Ţine-ţi firea.*

Discursul ei îl făcu pe Vorpatril să tresară, atrăgându-i iar atenţia către ea.

— Hei, hei, protestă el. Ce-i…

Comandantul se întoarse şi mai mult.

— Ah, căpitane Vorpatril, să trăiţi. Nu v-am recunoscut la-nceput. Ăă…

Gesticulă cu un aer neajutorat către atacatoarea lui roşcată, ca şi când ar fi spus *Cucoana asta e cu tine? Şi dacă da, n-ai putea s-o controlezi puţin?* adăugă cu răceală:

— Nu ne cunoaştem, doamnă.

— Nu, dar eu una nu stau să ridic pietre la fiecare pas ca să văd ce trăieşte pe sub ele.

Conştientiză instantaneu că se lăsase dusă de val cam departe. Cu mare greutate, îşi temperă nervii. N-avea rost să facă rost de inamici noi pentru Vorkosigan chiar în clipele în care el îşi lua în primire noile îndatoriri.

— Comandante – începu Vorpatril, căruia i se trezea responsabilitatea de escortă –, nu ştii cine…

— *Nu…* ne prezenta, lord Vorpatril, îl întrerupse Cordelia. N-ar face decât să ne sporească şi mai mult jena.

Îşi apăsă rădăcina nasului cu policarul şi arătătorul, închizând ochii şi compunându-şi o replică în cuvinte mai

împăciuitoare. *Şi mă mândream că ştiu să-mi păstrez calmul.* Ridică privirea spre feţele lor furioase.

— Comandante. Milord.

Deduse în mod corect titulatura tânărului din felul cum se referise la tatăl său, aflat în grupul de conţi.

— Cuvintele mele au fost pripite şi necuviincioase, şi le retrag. N-am niciun drept să fac comentarii despre o conversaţie particulară. Îmi cer iertare. Cu smerenie.

— Aşa şi trebuie, se răsti tânărul lord.

Fratele lui, care dovedea mai mult autocontrol, răspunse călcându-şi pe inimă:

— Accept scuzele dumitale, doamnă. Presupun că locotenentul ţi-e rudă. Scuzele mele dacă ai considerat că s-a rostit vreo insultă.

— Şi eu îţi accept scuzele, comandante. Deşi locotenentul Koudelka nu-mi e în niciun fel rudă, ci doar al doilea în sufletul meu… dintre inamici.

Făcu o pauză, timp în care se încruntară amândoi, ea ironic, el năucit.

— Totuşi, aş cere o favoare de la dumneata, domnule. Nu lăsa vreun comentariu de felul ăsta să ajungă la urechea amiralului Vorkosigan. Koudelka a fost unul dintre ofiţerii lui la bordul *Generalului Vorkraft* şi-a fost rănit pe când îl apăra, în timpul rebeliunii politice de anul trecut. Ţine la el ca la un fiu.

Comandantul începea să se calmeze, deşi Droushnakovi încă mai arăta de parcă avea în gură un gust neplăcut.

— Insinuaţi, spuse el zâmbind vag, că aş putea ajunge să fac de gardă pe Insula Kyril?

Ce mai era şi Insula Kyril? Vreun avanpost îndepărtat şi neplăcut, după toate aparenţele.

— Mă… mă-ndoiesc. Nu s-ar folosi el de funcţie ca să-şi rezolve o râcă personală. Dar i-aţi provoca o suferinţă inutilă.

— Doamnă.

La momentul acela deja îl zăpăcise de tot femeia aceasta, cu aspectul ei comun, atât de nelalocul ei în mijlocul galeriei sclipitoare. Îi întoarseră spatele şi el, şi

fratele lui, ca să urmărească spectacolul de jos şi păstrară cu toţii o tăcere neplăcută timp de douăzeci de minute, până când ceremonia luă pauză de masă. Mulţimea de la ambele galerii şi de la parter dădu fuga să se reunească pe coridoarele puterii.

Cordelia îl găsi pe Vorkosigan, avându-l pe Koudelka alături, în plină discuţie cu tatăl său, contele Piotr, şi cu un alt bărbat în vârstă, înveşmântat în robă de conte. Vorpatril le-o lăsă plocon şi dispăru, iar Aral o salută cu un zâmbet obosit.

— Dragă căpitane, cum merge treaba? Vreau să-l cunoşti pe contele Vorhalas. Amiralul Rulf Vorhalas era fratele lui mai mic. Trebuie să plecăm în scurt timp, avem în program un prânz particular cu prinţesa şi cu prinţul Gregor.

Contele Vorhalas se înclină adânc deasupra mâinii ei.

— Milady. Sunt onorat.

— Conte. Eu… l-am văzut doar în treacăt pe fratele dumitale. Dar amiralul Vorhalas mi-a făcut impresia unui om de-o valoare excepţională.

Iar jumătatea mea l-a spulberat. Cu mâna în mâna lui, simţi că i se ridică stomacul, dar el nu părea să nutrească vreo animozitate faţă de persoana ei.

— Mulţumesc, milady. Cu toţii gândeam la fel. Ah, iată-i pe băieţi. Le-am promis că-i prezint. Evon e nerăbdător să obţină un loc în Statul-Major, dar i-am spus că va trebui să-l câştige. Mi-aş fi dorit să fie şi Carl la fel de interesat de armată. Fiică-mea o să-nnebunească de gelozie. Ai pus pe jar toate fetele, milady, ştii doar.

Contele se retrase iute ca să-şi adune fiii. *Of, doamne,* îşi spuse Cordelia. *Trebuia s-apară tocmai ei.* Îi fură prezentaţi cei doi bărbaţi care stătuseră în faţa ei la galerie. Amândoi se albiră la faţă şi se ploconiră neliniştiţi deasupra mâinii ei.

— Dar v-aţi cunoscut deja, spuse Vorkosigan. V-am văzut stând de vorbă la galerie. Ce-aţi găsit de discutat cu atâta însufleţire, Cordelia?

— Ah… geologie. Zoologie. Politeţuri. Foarte mult despre politeţuri. Am avut destul de multe subiecte. Cred că fiecare a avut ce învăţa.

Zâmbi şi nu-i tresări nici măcar o geană.

— Da, spuse comandantul Evon Vorhalas, cu un aer de suferind. Am… primit o lecţie pe care n-o voi uita niciodată, milady.

Vorkosigan îşi vedea mai departe de prezentări.

— Comandantul Vorhalas, lordul Carl. Locotenentul Koudelka.

Koudelka, încărcat cu foiţe de plastic, cu discuri, cu bastonul de comandant suprem al forţelor armate care tocmai îi fusese oferit lui Vorkosigan în calitate de regent ales şi cu propriul lui baston, nesigur dacă să strângă mâini sau să salute, reuşi să le scape pe toate şi să nu facă niciuna, nici alta. Se produse o învălmăşeală generală când toată lumea se repezi să recupereze mormanul de lucruri, iar Koudelka se făcu roşu, aplecându-se la rândul său, stângaci. Puse mâna pe bastonul lui în acelaşi timp cu Droushnakovi.

— N-am nevoie de ajutorul tău, domnişoară, mârâi el cu voce joasă, iar ea se trase înapoi şi se duse să stea ţeapănă în spatele Cordeliei.

Comandantul Vorhalas îi întinse câteva discuri.

— Iertaţi-mă, domnule, spuse Koudelka. Mulţumesc.

— Chiar n-ai pentru ce, locotenent. Am fost eu însumi cândva la un pas de-a fi lovit de un disruptor. M-a speriat de moarte. Eşti un exemplu pentru noi toţi.

— Nu m-a… nu m-a durut, domnule.

Cordelia, care ştia din propria-i experienţă că asta era o minciună, îşi ţinu gura, satisfăcută. Grupul se despărţi în direcţii diferite. Cordelia se opri în dreptul lui Evon Vorhalas.

— Mă bucur să te cunosc, comandante. Prevăd că vei ajunge departe în carieră – şi *nu* în direcţia Insulei Kyril.

Vorhalas zâmbi crispat.

— Cred că la fel şi Domnia Voastră, milady.

Se salutară cu înclinări din cap precaute şi respectuoase, iar Cordelia se întoarse să-l ia de braţ pe Vorkosigan şi îl însoţi spre următoarea sa însărcinare, urmaţi de Koudelka şi Droushnakovi.

***

Împăratul barrayaran intră în comă profundă o săptămână mai târziu, dar rămase în viaţă încă o săptămână după aceea. În casa Vorkosigan, Aral şi Cordelia fură smulşi din pat la ore mici ale dimineţii de un curier special venit de la Reşedinţa Imperială cu câteva cuvinte simple: „Doctorul crede că a sosit vremea, domnule”. Se îmbrăcară în grabă şi îl însoţiră pe curier pe drumul înapoi spre minunata încăpere aleasă de Ezar pentru ultima lună din viaţa sa, în care nepreţuitele obiecte de artă vechi fuseseră înghesuite printre echipamente medicale de provenienţă străină.

Era aglomeraţie în cameră, fiind prezenţi doctorii personali ai bătrânului, Vortala, contele Piotr împreună cu ei doi, prinţesa şi prinţul Gregor, câţiva miniştri şi unii membri ai Statului-Major. Îl privegheară cu toţii în picioare, tăcuţi, timp de aproape un ceas înainte ca silueta nemişcată şi descompusă de pe pat să capete, aproape imperceptibil, un adaos de încremenire. Cordelia îşi spuse că băiatul n-ar fi trebuit supus la o astfel de scenă macabră, însă prezenţa lui părea necesară din punct de vedere al ceremonialului. Într-o tăcere deplină, începând cu Vorkosigan, se întoarseră pe rând să îngenuncheze şi să-şi pună mâinile între palmele lui Gregor, reafirmându-şi astfel jurămintele de credinţă.

Vorkosigan o îndrumă şi pe Cordelia să îngenuncheze în faţa băiatului. Prinţul – împăratul – avea părul mamei sale, dar ochi căprui ca ai lui Ezar şi Serg, iar Cordelia se pomeni întrebându-se cât anume din tatăl sau din bunicul lui exista latent în el, aşteptând să se exprime prin puterea care avea să vină cu vârsta. *Porţi blesteme în cromozomi, copile?* se întrebă ea în timp ce mâinile îi odihneau între ale lui. Blestemat sau binecuvântat, oricum ar fi fost, ea îi jură credinţă. Vorbele acelea părură să taie şi ultima ei legătură cu Colonia Beta; se reteză cu un *bing!* pe care doar ea îl putu auzi.

Acum sunt barrayarană. Fusese o călătorie lungă, stranie, care începuse cu imaginea unei perechi de bocanci

în noroi şi se terminase în mâinile curate ale acestui copil. *Ştii c-am dat o mână de ajutor la uciderea tatălui tău, băiete? Vei afla vreodată? Mă rog să nu.* Se întrebă dacă din delicateţe sau printr-o scăpare nu i se ceruse niciodată să-i jure credinţă lui Ezar Vorbarra.

Dintre toţi cei de faţă, numai căpitanul Negri plânse. Cordelia află acest lucru doar pentru că, stând lângă el, în cel mai întunecat ungher al camerei, îl văzu de două ori ştergându-şi faţa cu dosul mâinii. Un timp, trăsăturile i se crispară de durere şi căpătară mai multe riduri; când păşi înainte ca să-şi depună jurământul, îşi reluaseră obişnuita duritate inexpresivă.

Cele cinci zile de ceremonial funerar care urmară se dovediră extenuante pentru Cordelia, dar nu atât de extenuante, i se sugeră, precum fuseseră cele pentru prinţul moştenitor Serg, ale cărui funeralii duraseră două săptămâni, în pofida absenţei unui cadavru pe post de atracţie principală. Imaginea publică era aceea că prinţul Serg murise ca soldat-erou în război. După socoteala Cordeliei, numai cinci fiinţe omeneşti cunoşteau întregul adevăr al acelui asasinat discret şi ingenios. Nu, patru, de când Ezar nu mai era. Poate că mormântul era cel mai sigur depozitar al secretelor lui Ezar. În fine, chinurile bătrânului luaseră sfârşit, vremea i se sfârşise, epoca lui trecea.

Nu avu loc o ceremonie de încoronare propriu-zisă a împăratului-copil; în loc de asta, în sălile de consiliu se desfăşură timp de şapte zile o activitate care, deşi marcată de veşminte elegante, semăna surprinzător cu treburile zilnice ale statului: se primiră jurămintele de credinţă ale miniştrilor, conţilor, ale unei oştiri întregi de rude şi ale tuturor celorlalţi care nu apucaseră să jure lângă patul de moarte al lui Ezar. Şi lui Vorkosigan i se jură credinţă, iar el lăsă impresia că devenea din ce în ce mai împovărat, de parcă fiecare astfel de jurământ ar fi avut o greutate fizică.

Băiatul, susţinut îndeaproape de mama lui, făcea faţă cu bine. Kareen se asigura că pauzele impuse la fiecare oră pentru odihna lui Gregor erau respectate de mulţimea insistentă, nerăbdătoare, care năvălise în capitală ca să se

elibereze de obligaţie. Stranietatea sistemului de guvernare barrayaran, cu toate cutumele sale nescrise, o strivea pe Cordelia nu atât la prima vedere, cât treptat, prin acumulare. Şi totuşi, pentru ei părea să funcţioneze cumva. Ei îl făceau să funcţioneze. Simulau existenţa unei guvernări. Poate că, în esenţă, toate guvernările erau astfel de ficţiuni consensuale.

***

După ce se opri potopul de ceremonii, Cordelia începu în sfârşit să-şi întemeieze o rutină domestică la casa Vorkosigan. Nu că ar fi avut prea multe de făcut. În cele mai multe zile, Vorkosigan pleca de cu zori, însoţit de Koudelka, şi se întorcea după lăsarea întunericului, când prindea o supă rece şi se închidea singur în bibliotecă, ori se întâlnea acolo cu diverse persoane, până venea vremea să se culce. Programul acesta prelungit era un preţ de pornire, îşi spuse Cordelia. Aral avea să se acomodeze, să devină mai eficient, atunci când va fi trecut deja o dată prin toate aceste lucruri. Îşi aduse aminte cum fusese prima dată când i se dăduse comanda unei nave în cadrul Departamentului de Observaţii Astronomice al Coloniei Beta – nu cu foarte mult timp în urmă – şi cum îşi petrecuse primele luni într-o agitaţie continuă a preparativelor excesive. Mai târziu, îndatoririle – a căror învăţare fusese istovitoare – deveniseră automate, apoi aproape subconştiente, iar viaţa ei personală răzbise la suprafaţă. La fel avea să se întâmple şi cu a lui Aral. Aştepta răbdătoare şi zâmbea când se întâlnea cu el.

În afară de asta, avea şi ea o slujbă. Gestaţia. Nu era o îndatorire de rang modest, judecând după cât de răsfăţată era de toată lumea, de la contele Piotr până la slujnica de la bucătărie care îi aducea gustări hrănitoare la ore neobişnuite. Nu mai avusese parte de atâtea reacţii pozitive nici măcar atunci când se întorsese dintr-o misiune de observaţii cu o durată de un an şi încheiată, în mod remarcabil, fără niciun accident. Reproducerea părea să fie încurajată aici cu şi mai mult entuziasm decât pe Colonia Beta.

Într-o bună zi, după masa de prânz, stătea cu picioarele întinse pe un divan, într-un patio umbrit dintre casă şi grădina din spate – într-o stare de gestaţie asiduă – şi reflecta asupra diferitelor obiceiuri legate de reproducere de pe Barrayar versus Colonia Beta. Gestaţia în replicatoare uterine – nişte pântece artificiale – părea necunoscută aici. Pe Colonia Beta replicatoarele erau cea mai populară alegere, în trei din patru cazuri, dar o minoritate importantă susţinea pretinsele avantaje psiho-sociale ale străvechii metode naturale. Cordelia nu fusese niciodată în stare să detecteze vreo diferenţă între copiii concepuţi in vitro şi cei in vivo, oricum nu la vremea când ajungeau la vârsta maturităţii, douăzeci şi doi de ani. Fratele ei fusese conceput in vivo, ea in vitro; cea care era copărinte împreună cu fratele ei alesese varianta in vivo pentru amândoi copiii ei şi se lăuda peste tot cu asta.

Cordelia crezuse dintotdeauna că, atunci când avea să-i vină şi ei rândul, propria ei odraslă va fi pusă la preparat într-o bancă de replicatoare, la începutul unei misiuni a Departamentului de Observaţii, ca să fie gata de luat în braţe la întoarcerea ei. Dacă se mai întorcea – ăsta era un clenci oricând posibil când plecai să explorezi orbeşte necunoscutul. Şi presupunând, de asemenea, că putea să agaţe un copărinte interesat să-şi amestece genele cu ea, doritor şi capabil să treacă testele fizice, psihologice şi economice şi să urmeze cursurile de calificare pentru obţinerea licenţei parentale.

Aral avea să fie un copărinte minunat, era sigură de asta. Dacă avea să se mai întoarcă vreodată pe pământ din noile sale sfere înalte. Cu siguranţă că năvala începutului trebuia să se potolească în curând. Lungă era căderea de la înălţimea aceea, când n-aveai unde să aterizezi. Aral era refugiul ei, dacă ar cădea el primul... Îşi canaliză ferm reflecţiile în direcţii mai optimiste.

Acum, *mărimea* familiei; asta era adevărata, secreta, ticăloasa fascinaţie a Barrayarului. Aici nu existau limite legale, certificate de obţinut, economii de făcut ca să obţii dispensă pentru al treilea copil; de fapt, nu exista niciun fel

de regulă. Pe stradă văzuse o femeie nu cu trei, ci cu patru copii după ea, şi nici măcar nu se uita nimeni lung la ei. Cordelia îşi mărise în imaginaţie propriu-i număr de odrasle de la două la trei şi se simţise delicios de păcătoasă, până întâlnise o femeie care avea zece. Patru, poate? Şase? Vorkosigan îşi permitea. Cordelia îşi mişcă degetele de la picioare şi se cuibări între perne, plutind pe un nor atavic de lăcomie genetică.

Economia Barrayarului era acum complet neîngrădită, aşa spunea Aral, în ciuda pierderilor suferite în războiul recent. De data asta nicio rană nu mai brăzda suprafaţa planetei. Terraformarea celui de-al doilea continent deschidea noi frontiere în fiecare zi, iar atunci când noua planetă Sergyar va fi fost declarată aptă de colonizare, efectul avea să fie triplu. Forţa de muncă era insuficientă peste tot, simbriile creşteau. Barrayarul se considera suferind de o severă subpopulare. Vorkosigan spunea despre situaţia economică actuală că era darul pe care i-l făcuseră zeii, din punct de vedere politic. La fel considera şi Cordelia, însă din motive mai personale, secrete: *turme* de mici Vorkosigani…

Putea avea o fiică. Nu doar una, ci două – surori! Cordelia nu avusese niciodată o soră. Soţia căpitanului Vorpatril avea două, îi povestise chiar ea.

Cordelia o cunoscuse pe Lady Vorpatril la unul dintre rarele evenimente politico-sociale care aveau loc la casa Vorkosigan. Toată afacerea era administrată fără niciun fel de probleme de personalul reşedinţei. Tot ce mai avea Cordelia de făcut era să apară în hainele potrivite (îşi mai cumpărase câte ceva de îmbrăcat), să surâdă cât mai mult şi să-şi ţină gura. Asculta cu fascinaţie, încercând să mai descâlcească pe ici, pe colo câte ceva din marele mister care era „felul cum se fac lucrurile aici”.

Alys Vorpatril era şi ea însărcinată. Lordul Vorpatril le cam lăsase una în grija celeilalte şi dezertase. Fireşte, se apucaseră să vorbească despre treburile lor presante. Lady Vorpatril se jeluise de mama focului din pricina neplăcerilor fiziologice. Cordelia îşi spusese că precis ea era o

norocoasă; medicamentele împotriva greţurilor, aceeaşi formulă chimică pe care o foloseau şi medicii de acasă, funcţionaseră, iar oboseala pe care o resimţea era cât se poate de naturală, cauzată nu de greutatea fetusului încă minuscul, ci de surprinzătorul stres metabolic. *Urinez cât pentru doi,* aşa privea Cordelia chestiunea. Ei, dar, după matematica navigării în cinci dimensiuni, cât de grea putea fi maternitatea asta?

Lăsând la o parte istorisirile obstetrice cu iz horror şoptite de Alys, desigur. Hemoragii, atacuri cerebrale, insuficienţă renală, traume produse la naştere, întreruperea alimentării cu oxigen a creierelor fetuşilor, capete de bebeluşi crescute mai mari decât diametrul pelvisului şi câte un uter spastic care provoacă moartea mamei şi a copilului în decursul travaliului... Complicaţiile medicale reprezentau o problemă doar dacă sorocul te prindea singură şi izolată, or, cu îmbulzeala aceea de gărzi în jur, aşa ceva era puţin probabil să i se întâmple Cordeliei. Bothari pe post de moaşă? Năucitoare idee. Se scutură cuprinsă de un fior.

Se răsuci iar pe divanul de grădină, încruntându-se îngândurată. Ah, medicina primitivă a Barrayarului. Într-adevăr, mamele năşteau copii de sute şi mii de ani, de dinaintea zborului în spaţiu, cu mai puţin ajutor decât era disponibil aici. Şi totuşi, îngrijorarea continua s-o sâcâie: *Poate ar trebui să mă duc să nasc la mine acasă.*

Nu. Acum era barrayarană, jurase credinţă împreună cu restul ţicniţilor. Era o călătorie de două luni. Şi în afară de asta, din câte ştia ea, încă mai exista un mandat de arestare pe numele ei, nedus la îndeplinire, sub multiple acuzaţii: dezertare din armată, suspiciune de spionaj, fraudă, violenţă antisocială – probabil că n-ar fi trebuit să încerce s-o înece în acvariul de acasă pe idioata de psihiatră a armatei, bănui Cordelia, oftând la amintirea felului zorit şi dezordonat în care plecase de pe Colonia Beta. Oare numele ei avea să fie reabilitat vreodată? Categoric nu, câtă vreme secretele lui Ezar rămâneau ferecate în patru ţeste.

Nu. Colonia Beta îşi închisese porţile pentru ea, o gonise de acolo. Barrayarul nu deţinea monopolul asupra tâmpeniei în politică, măcar atâta lucru era sigur.

Mă descurc eu cu Barrayarul. Eu şi Aral. Ba bine că nu.

Venise timpul să intre în casă. Soarele începea să-i dea o uşoară durere de cap.

Capitolul patru

Un aspect al noii sale vieţi de consoartă a regentului pe care Cordelia îl găsea mai uşor de înfruntat decât anticipase era afluenţa de gărzi personale în locuinţa lor. Timpul petrecut de ea la Observaţiile betane şi de Vorkosigan în serviciul militar barrayaran le oferise amândurora exerciţiul traiului în apartamente închise. Cordeliei nu-i trebui mult să înceapă să cunoască persoanele din interiorul uniformelor şi să le ia ca atare. Paznicii constituiau un grup tânăr şi plin de viaţă; fuseseră aleşi pe sprânceană pentru această misiune şi erau mândri de ea. Deşi, atunci când era şi Piotr la reşedinţă, cu toţi oamenii săi în uniformă, inclusiv Bothari, Cordeliei i se acutiza senzaţia că locuia într-o cazarmă.

Contele fu acela care veni cu ideea unei competiţii de lupte libere corp la corp între oamenii lui şi cei ai lui Illyan. În ciuda unui bombănit vag al comandantului securităţii despre antrenamentul pe cheltuiala împăratului, în grădina din spate se instală un ring şi în scurt timp întrecerea deveni o tradiţie săptămânală. Până şi Koudelka se pomeni prins în ea, în calitate de arbitru şi jurat expert, în vreme ce Piotr şi Cordelia asigurau partea de aplauze şi încurajări. Vorkosigan lua parte de câte ori îi permitea timpul, spre satisfacţia Cordeliei, care simţea că are şi el nevoie de o evadare din rutina strivitoare a afacerilor de stat căreia i se supunea zi de zi.

Pe când se instala pe divanul capitonat ca să urmărească spectacolul, într-o dimineaţă însorită de toamnă, însoţită de slujnica ei, Cordelia spuse deodată:

— Tu de ce nu participi, Drou? Sunt sigură că ai şi tu nevoie de antrenament la fel ca oricare dintre ei. Toată treaba asta a avut de la bun început scuza – nu că voi, barrayaranii, păreţi a avea nevoie de-o scuză ca să exersaţi schilodirile – că aşa s-ar păstra toată lumea în formă şi gata de acţiune.

Droushnakovi privi cu dor şi alean la ring, dar răspunse:

— Eu n-am fost invitată, milady.

— O scăpare grosolană din partea cuiva. Hm. Să-ţi spun cum facem… tu du-te şi schimbă-te. Poţi să intri în echipa mea. Aral n-are decât să ţină cu ai lui azi. Oricum, o competiţie barrayarană cum se cuvine ar trebui să aibă cel puţin trei echipe; aşa e tradiţia.

— Credeţi că e-n regulă? întrebă Droushnakovi, neconvinsă. Lor s-ar putea să nu le placă.

Acel *lor* în chestiune se referea la cei pe care Droushnakovi îi numea „adevăratele” gărzi, bărbaţii în uniforme.

— Aral n-o să aibă nimic împotrivă. Oricine altcineva care are de obiectat n-are decât să se certe cu el. Dacă îndrăzneşte.

Cordelia rânji, iar Droushnakovi îi răspunse la fel, apoi fugi să se schimbe.

Aral veni să se instaleze comod lângă Cordelia, iar ea îi povesti planul pe care îl avea. El ridică o sprânceană.

— Inovaţii betane? Ei, de ce nu? Dar vezi, ţine-te bine, că urmează tachinările.

— Mă ţin bine. N-au să mai fie aşa de puşi pe glume dacă reuşeşte să snopească vreo câţiva dintre ei. Cred că e-n stare… Pe Colonia Beta, fata aia ar fi ajuns deja să comande un detaşament. Atâta talent de la natură irosit fiindcă tropăie în jurul meu cât e ziua de lungă. Dacă nu e-n stare… mă rog, în cazul ăla, oricum n-ar trebui să-mi fie paznic, ei?

Şi îl privi în ochi.

— Că bine zici… O să-l pun pe Koudelka s-o programeze în prima rundă împotriva cuiva de-aceeaşi înălţime şi din clasa ei de greutate. În termeni absoluţi, e puţin cam spre limita minimă.

— E mai mare decât tine.

— Ca înălţime. Îmi închipui că o-ntrec cu câteva kile. Dar, oricum, dorinţa ta e poruncă pentru mine. Oof!

Se ridică iar în picioare şi se duse s-o introducă pe Droushnakovi pe lista de întreceri a lui Koudelka. Cordelia

nu auzi ce-şi spuneau unul altuia, de cealaltă parte a grădinii, aşa că îşi compuse singură un dialog din gesturi şi din expresii faciale, murmurând „Aral: Cordelia vrea să participe şi Drou. Kou: Pfui! Cine vrea *fetişcane?* Aral: Ghinion. Kou: Astea strică totul, şi mai şi plâng pe rupte. Sergentul Bothari o s-o facă una cu pământul – hm, chiar trag nădejde că asta înseamnă gestul ăla, altfel devii obscen, Kou… şterge-ţi rânjetul ăla superior de pe faţă, Vorkosigan. Aral: Femeiuşca insistă. Ştii în ce hal mă ţine sub papuc. Kou: Of, bine. Îh. Operaţiune încheiată: restul depinde de tine, Drou”.

Vorkosigan se întoarse lângă ea.

— Totu-i aranjat. O să-nceapă împotriva unuia dintre oamenii lui tata.

Droushnakovi reveni îmbrăcată cu pantaloni lejeri şi o bluză împletită, lucrurile cele mai apropiate de costumele de antrenament ale bărbaţilor pe care le găsise în garderoba ei. Ieşi din casă şi contele să se consulte cu sergentul Bothari, conducătorul echipei sale, şi să găsească lângă ei un loc unde să-şi încălzească oasele la soare.

— Asta ce mai e? întrebă Piotr când Koudelka strigă numele lui Droushnakovi pentru perechea a doua. Acum importăm obiceiuri betane?

— Fata are talent cu carul, îi explică Vorkosigan. Şi pe lângă asta are şi ea nevoie să exerseze la fel de mult ca oricare dintre ei – ba şi mai mult; dintre ei toţi, ea are slujba cea mai importantă.

— După asta o să vrei femei şi în armată, se plânse Piotr. Unde-o să se termine? Asta aş vrea să ştiu.

— Ce-i rău dacă sunt şi femei în armată? întrebă Cordelia, aruncându-i o mică momeală.

— Nu-i în spiritul armatei, se răsti bătrânul.

— „Spiritul armatei” e ăla care câştigă războiul, aş zice eu.

Cordelia zâmbi cu blândeţe. O ciupitură mică, prietenească, din partea lui Vorkosigan o îndemnă să se abţină de la a insista cu acel subiect.

În orice caz, nici nu mai era nevoie. Piotr se întoarse să-şi urmărească luptătorul, mulţumindu-se să scoată un „Pff”.

Luptătorul contelui îşi subestimă nechibzuit oponentul şi încasă prima trântă din cauza acestei greşeli. Asta îl trezi brusc la realitate. Spectatorii comentau cu răcnete răguşite. La a doua trântă, omul îşi ţintui adversara.

— Koudelka a numărat puţin cam repede, nu-i aşa? întrebă Cordelia, în timp ce jucătorul contelui îi dădea drumul lui Droushnakovi să se ridice după decizia arbitrului.

— Mm. Poate, spuse Vorkosigan pe un ton neutru.

— Şi-am observat că e cam reţinută în lovituri. Având în vedere cu cine are de-a face, n-o să ajungă în runda următoare dacă mai procedează aşa.

La următoarea întâlnire, cea decisivă pentru sistemul „două din trei”, Droushnakovi reuşi să aplice un *armbar*[2], dar nu reuşi să menţină poziţia.

— Ah, ce păcat, murmură vesel contele.

— Trebuia să-l laşi să şi-l rupă! ţipă Cordelia, implicându-se tot mai mult.

Luptătorul contelui încasă o căzătură uşoară, picând anapoda.

— Anunţă, Kou!

Dar arbitrul, sprijinindu-se în baston, o trecu cu vederea. Oricum însă, Droushnakovi identifică ocazia de a-şi sufoca adversarul şi n-o rată.

— El de ce nu cedează? întrebă Cordelia.

— Preferă varianta leşinului, răspunse Aral. Aşa n-o să mai trebuiască să-şi audă prietenii.

Droushnakovi părea tot mai nehotărâtă, pe măsură ce faţa lui, strânsă ca-n menghină sub braţul ei, căpăta o nuanţă violacee întunecată. Simţind că se apropia momentul eliberării, Cordelia sări în picioare ca să strige:

— Ţine-te bine, Drou! Nu-l lăsa să te păcălească!

---

[2] În luptele corp la corp, acesta este un procedeu prin care se forţează - până în pragul ruperii - articulaţia cotului adversarului; face parte din gama procedurilor numite armlock, care blochează şi forţează articulaţiile prin hiperextensie, hiperflexiune sau hiperrotaţie.

Droushnakovi îşi înteţi strânsoarea, iar silueta încetă să se mai zbată.

— Haide, anunţă, Kou, strigă Piotr, clătinând din cap cu jale. La noapte trebuie să facă de gardă.

Şi astfel runda fu trecută pe răbojul lui Droushnakovi.

— Bună treabă, Drou! îi spuse Cordelia când fata se întoarse la ei. Dar trebuie să fii mai agresivă. Eliberează-ţi instinctele criminale.

— Sunt de-acord, spuse pe neaşteptate Vorkosigan. Acea uşoară ezitare de care dai dovadă ar putea fi fatală – şi nu doar pentru tine.

O privi în ochi pe Droushnakovi.

— Aici te antrenezi pentru situaţii reale, chiar dacă ne rugăm cu toţii să nu se producă vreodată asemenea circumstanţe. Efortul suprem necesar aici ar trebui să se producă în mod complet automat.

— Da, domnule. O să-ncerc, domnule.

Runda următoare îl avu ca protagonist pe sergentul Bothari, care îşi făcu adversarul una cu pământul de două ori în succesiune rapidă. Învinsul se târî afară din ring. Mai urmară câteva runde şi veni din nou rândul lui Droushnakovi, de data asta împotriva unuia dintre oamenii lui Illyan.

Se înşfăcară, iar în timpul încleştării el o plesni peste fund, smulgând fluierături din partea audienţei. Mânia o făcu să-şi piardă concentrarea, şi atunci el o dezechilibră şi o puse la pământ cu uşurinţă.

— Ai văzut! ţipă Cordelia la Aral. Ce şmecherie murdară!

— Mm. Totuşi, n-a fost niciuna dintre cele opt lovituri interzise. Nu-l poţi descalifica pentru aşa ceva. Cu toate astea…

Îi solicită lui Koudelka o pauză şi o chemă la el pe Droushnakovi să-i spună ceva între patru ochi.

— Am văzut şi noi lovitura, murmură el.

Ea strângea din buze şi era roşie la faţă.

— Acum, ca luptătoare a lui milady, o insultă adusă ţie este într-o oarecare măsură o insultă adusă ei. Mai şi stabileşte un precedent foarte prost. Dorinţa mea este ca

oponentul tău să nu părăsească ringul în stare de conştienţă. Cum anume, asta-i problema ta. Poţi s-o iei ca pe un ordin, dacă doreşti. Şi nici nu-ţi mai face griji fără sens c-ai putea să rupi nişte oase, adăugă el cu voce plată.

Droushnakovi se întoarse în ring cu un zâmbet vag pe faţă, cu ochii îngustaţi şi sclipitori. Îşi fentă adversarul, după care îi aplică o lovitură uşoară în falcă, un pumn în burtă şi o izbitură vicleană la genunchi, care îl doborî cu o bufnitură pe saltea. Nu se mai sculă de acolo. Se aşternu o tăcere oarecum şocată.

— Ai dreptate, spuse Vorkosigan. Îşi reţinea loviturile.

Cordelia zâmbi îngâmfat şi se aşeză mai comod.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Următoarea rundă a lui Droushnakovi era semifinala, iar mâna destinului i-l aduse ca adversar pe sergentul Bothari.

— Hm, murmură Cordelia către Vorkosigan. Nu ştiu ce să zic despre psihodinamica luptei. Nu-i periculos? Adică pentru amândoi, nu doar pentru ea. Şi nu doar fizic.

— Cred că nu-i, răspunse el cu voce la fel de joasă. Pentru Bothari, viaţa în serviciul contelui e o rutină plăcută şi liniştită. Îşi ia medicamentele. Cred că-i în formă bună la momentul ăsta. Iar atmosfera din ringul de antrenament e una sigură, familiară pentru el. Ca să-l scoată din ţâţâni ar fi nevoie de mai multă tensiune decât poate Drou să producă.

Cordelia dădu din cap aprobator, satisfăcută, şi se relaxă în aşteptarea măcelului. Droushnakovi părea neliniştită.

Începură lent, cu Droushnakovi concentrată mai ales să se ţină la distanţă de mâinile adversarului. Tot învârtindu-se pe lângă ei ca să observe mai bine, locotenentul Koudelka apăsă accidental butonul bastonului său şi capacul ţâşni în tufişuri. Bothari îşi pierdu concentrarea şi, în clipa aceea, Drou atacă, jos şi iute. Bothari ateriză cu toată spinarea pe saltea, căzând rigid, dar se rostogoli imediat şi sări în picioare, într-o mişcare aproape continuă.

— Ah, bună aruncare! exclamă Cordelia în extaz.

Drou părea la fel de uimită ca toţi ceilalţi.

— Anunţă, Kou!

Locotenentul Koudelka se încruntă.

— N-a fost o aruncare cinstită, milady.

Unul dintre oamenii contelui recuperă capacul şi Koudelka îşi fixă la loc arma în teacă.

— A fost vina mea. I s-a distras atenţia în mod incorect.

— Mai devreme n-ai zis că i s-a distras atenţia în mod incorect, obiectă Cordelia.

— Las-o baltă, Cordelia, murmură Vorkosigan.

— Dar o păcăleşte şi-i ia un punct! îi răspunse ea în şoaptă, pe un ton furios. Şi ce mai punct! Bothari a fost tartorul tuturor rundelor de până acum.

— Da. I-au trebuit lui Koudelka şase luni de antrenament pe bătrânul *General Vorkraft* până să reuşească să-l doboare o dată.

— Aha. Hm.

Informaţia acesta o făcu să ezite.

— Gelozie?

— N-ai văzut? Ea are tot ce-a pierdut el.

— Am văzut c-a repezit-o grosolan de câteva ori. Păcat. E limpede că ea…

Vorkosigan ridică un deget în semn de înfrânare.

— Vorbim mai târziu despre asta. Nu aici.

Ea se opri, apoi dădu din cap a încuviinţare.

— Corect.

Runda continuă, cu sergentul Bothari trântind-o pe Droushnakovi mai să rupă salteaua cu ea, de două ori, expediindu-şi apoi ultimul adversar aproape cu aceeaşi uşurinţă.

O adunare de jucători aflaţi de cealaltă parte a grădinii îl trimise pe Koudelka, şchiopătând, pe post de emisar.

— Domnule? Noi ne întrebam dacă n-aţi vrea să susţineţi o rundă demonstrativă. Cu sergentul Bothari. Niciunul dintre băieţi n-a mai văzut aşa ceva vreodată.

Vorkosigan respinse ideea cu o fluturare a mâinii, nu foarte convingătoare.

— Nu-s în formă pentru aşa ceva, locotenent. Şi pe urmă, cum au ajuns ei să afle una ca asta? Le zici tu poveşti?

Koudelka rânji.

— Câteva. Cred că-i va lămuri ce fel de joc poate fi acesta cu adevărat.

— Mă tem că-i un exemplu prost.

— Pe asta n-am văzut-o niciodată, murmură Cordelia. Chiar e aşa un spectacol grozav?

— Nu ştiu. Te-am jignit în ultima vreme? Ar fi un catharsis pentru tine să te uiţi cum mă pocneşte Bothari?

— Cred că pentru tine ar fi, spuse Cordelia, aliniindu-se la dorinţa lui evidentă de a fi convins. Cred că-ţi lipseşte genul ăsta de lucruri, în viaţa de cartier general pe care o ai de-o vreme.

— Da...

Se ridică în picioare, stârnind câteva aplauze, îşi scoase vestonul, pantofii, inelele, îşi goli buzunarele şi păşi în ring pentru a face câteva întinderi şi mişcări de încălzire.

— Mai bine ne arbitrezi, Kou, strigă el de acolo. Doar aşa, ca să prevenim panica exagerată.

— Da, domnule.

Koudelka se întoarse către Cordelia înainte de a se îndrepta din nou şchiopătând spre arenă.

— Ăă. Doar să nu uitaţi, milady. În patru ani de când se luptă, nu s-au omorât reciproc.

— De ce-mi sună mai degrabă de rău augur decât liniştitor? Totuşi, Bothari a trecut deja prin şase runde în dimineaţa asta. Poate a-nceput să obosească.

Cei doi bărbaţi se întâlniră faţă în faţă în mijlocul arenei şi făcură câte o plecăciune formală. Koudelka se grăbi să se dea la o parte din calea lor. Glumele gălăgioase ale privitorilor se topiră când concentrarea şi nemişcarea de gheaţă a jucătorilor atrase toate privirile. Începură să-şi dea ocol, încet, apoi se încleştară iute şi dezordonat. Cordelia nu prea vedea ce se întâmplă, dar când se despărţiră, Vorkosigan scuipa sânge din gura sfâşiată, iar Bothari se încovoia ţinându-se de burtă.

La următorul contact, Bothari îi trânti una în spinare lui Vorkosigan de răsună ecoul în zidurile grădinii şi îl azvârli cu totul afară din ring; Aral ateriză rostogolindu-se şi porni în fugă înapoi, în ciuda respiraţiei întretăiate. Oamenii în

grija cărora se presupunea că se află viaţa regentului începură să se privească unii pe alţii cu îngrijorare. La următoarea trântă, Vorkosigan încasă o căzătură urâtă, iar Bothari se năpusti imediat peste el ca să-l sufoce. Cordelia avu senzaţia că-i vede coastele îndoindu-se sub genunchii care îi apăsau pieptul. Doi oameni din gardă porniră imediat într-acolo, dar Koudelka le făcu semn să se întoarcă la locurile lor, iar Vorkosigan, negru la faţă, bătu în podea semnalul renunţării.

— Primul punct pentru sergentul Bothari, strigă Koudelka. Mai bine două din trei, domnule?

Sergentul Bothari se ridică în picioare, cu o umbră de zâmbet pe chip, iar Vorkosigan rămase un minut aşezat pe saltea ca să-şi recapete suflul.

— În orice caz, încă una. Trebuie să mă răzbun. Nu-s în formă.

— V-am zis eu, murmură Bothari.

Începură să-şi dea iar ocol. Urmă contactul, apoi se despărţiră, se înşfăcară iar şi deodată Bothari făcea o roată spectaculoasă, în vreme ce Vorkosigan se rostogolea pe dedesubt ca să-i administreze un *armbar* care aproape îi dislocă umărul în căderea sucită. Bothari se zbătu scurt în încleştare, apoi bătu în podea. De data asta era rândul lui să şadă pe saltea un minut înainte de-a se putea ridica.

— Uimitor, comentă Droushnakovi, privind cu ardoare. Mai ales având în vedere cât de mic e pe lângă el.

— Mic, dar al naibii, încuviinţă Cordelia, fascinată. Să nu uiţi asta.

Runda a treia ajunse repede la final. O învălmăşeală neclară de încleştări, lovituri şi căzături urâte se termină dintr-odată printr-un *armlock,* cu Bothari călare pe situaţie. Vorkosigan încercă nechibzuit să scape din strânsoare, iar Bothari, fără nicio expresie pe chip, îi dislocă umărul cu un pocnet audibil. Vorkosigan răcni şi bătu în saltea. Koudelka opri din nou o năvală de ajutoare nepoftite.

— Pune-l la loc, sergent, gemu Vorkosigan, aşezat pe saltea, iar Bothari, cu un picior proptit în trupul fostului său căpitan, îi smuci braţul, aşezându-l la loc în încheietură.

— Trebuie să ţin minte, spuse Vorkosigan cu un gâfâit, să nu fac asta.

— Cel puţin, de data asta nu l-a rupt, spuse Koudelka încurajator şi, împreună cu Bothari, îl ajută să se ridice.

Vorkosigan se întoarse şchiopătând la scaunul de grădină şi se aşeză, cu mare grijă, la picioarele Cordeliei. Bothari mergea şi el mult mai încet şi mai ţeapăn decât de obicei.

— Şi aşa, spuse Vorkosigan, încă trăgându-şi sufletul, se desfăşura… jocul ăsta al nostru… pe bătrânul *General Vorkraft.*

— Ce efort, aprecie Cordelia. Şi cât de des ajungeaţi în situaţia unor lupte corp la corp reale?

— Foarte, foarte rar. Dar, când se-ntâmpla, noi învingeam.

Adunarea se sparse, pe fondul unui murmur de comentarii din partea celorlalţi jucători. Cordelia îl însoţi pe Aral ca să-l ajute să-şi oblojească umărul şi gura, să-i pregătească o baie fierbinte, să-i facă un masaj şi să-i ofere haine curate.

În timpul masajului aduse în discuţie problema de personal care devenea tot mai importantă în ochii ei.

— Crezi c-ai putea să-i spui ceva lui Kou despre felul cum o tratează pe Drou? Nu-i stă deloc în fire felul ăsta de-a se purta. Ea mai că nu se dă peste cap încercând să fie drăguţă cu el. Iar el nici măcar nu-i acordă minima politeţe cu care-i tratează pe bărbaţii din subordinea lui. Ei doi sunt practic pe aceeaşi treaptă ierarhică. Şi, dacă nu cumva greşesc amarnic, e îndrăgostită lulea de el. Cum de nu observă?

— Ce te face să crezi că n-a observat? întrebă încet Aral.

— Purtarea lui, normal. E păcat. Ar face o pereche grozavă. Ţie nu ţi se pare atrăgătoare?

— Minunată. Dar, la urma urmei, mie-mi plac amazoanele înalte – rânji la ea peste umăr –, după cum ştie toată lumea. Astea nu-s pe gustul tuturor bărbaţilor. Dar dacă licărirea asta pe care-o depistez în ochii tăi e de la ideea peţitului… nu crezi c-ar putea fi de la hormonii maternităţii, apropo?

— Să-ţi scot şi umărul celălalt din încheietură?

— Îh. Nu, mersi. Uitasem ce dureros poate fi un antrenament cu Bothari. Ah, aşa, ce bine e. Puţin mai jos…

— Mâine o să ai o mândreţe de vânătăi.

— Ba bine că nu. Dar până nu te ia valul cu poveşti despre viaţa amoroasă a lui Drou… te-ai gândit bine la rănile lui Koudelka?

— Ah, făcu Cordelia şi amuţi câteva clipe. Am presupus… Că funcţiile lui sexuale s-au reparat la fel de bine ca restul organismului.

— Sau la fel de prost. E chirurgie delicată la mijloc.

Cordelia strânse din buze.

— Ştii sigur?

— Nu, asta nu. Dar ştiu că n-am ajuns la subiectul ăsta în niciuna dintre conversaţiile noastre. Niciodată.

— Hm. Aş fi vrut să ştiu cum să interpretez asta. Nu pare de bun augur. Crezi c-ai putea să-ntrebi…?

— Dumnezeule mare, Cordelia, sigur că nu! Cum să-i pui omului aşa o întrebare! Mai ales dacă răspunsul e nu. Trebuie să lucrez cu el, nu uita.

— Mă rog, şi eu trebuie să lucrez cu Drou. Nu-mi e de niciun folos dacă se ofileşte şi moare de inimă rea. A plâns din cauza lui, şi nu doar o dată. Se descarcă atunci când are impresia că n-o vede nimeni.

— Chiar aşa? Greu de imaginat una ca asta.

— Nu te poţi aştepta din partea mea să-i spun că omul nu merită, dacă stai să cugeţi la situaţia de ansamblu. Dar chiar o antipatizează? Sau e doar autoapărare?

— Bună întrebare… Ca fapt divers, şoferul meu a făcut o glumă pe seama ei mai deunăzi – nici măcar una cu adevărat jignitoare – şi Kou a-nceput să se poarte foarte glacial cu el. Nu cred c-o antipatizează. Dar cred că-i invidios pe ea.

Pe nota aceea de ambiguitate, Cordelia renunţă la subiect. Tânjea să le fie de ajutor celor doi, dar n-avea niciun răspuns de oferit la dilema lor. Mintea ei crea cu mare uşurinţă soluţii ingenioase la problemele practice ale intimităţii fizice pe care le ridicau rănile suferite de locotenent, dar se crispa în faţa ideii de a le viola rezervele

şi sfiala oferindu-le aceste soluţii. Bănuia, oarecum ironic, că n-ar fi făcut decât să-i şocheze. Terapia sexuală părea cu totul necunoscută prin părţile locului.

Ca o adevărată betană ce era, considerase dintotdeauna că dublul standard în chestiunea comportamentului sexual este o imposibilitate logică. Acum, când se bălăcea şi ea în apele de la periferia înaltei societăţi barrayarane, în siajul lui Vorkosigan, Cordelia începea în sfârşit să înţeleagă cum se proceda. Totul părea să se reducă la a împiedica fluxul de informaţii să ajungă la anumite persoane, dinainte selectate pe baza unui cod nescris, dar cumva cunoscut şi agreat de toţi cei de faţă cu excepţia ei. Nu puteai aduce vorba despre sex în faţa unei femei nemăritate sau a unui copil. După toate aparenţele, bărbaţii tineri erau exceptaţi de la toate regulile când discutau între ei, dar nu şi atunci când era prezentă o femeie, indiferent de vârsta şi rangul ei. De asemenea, regulile se schimbau năucitor în funcţie de cum varia statutul social al celor prezenţi. Iar femeile măritate, în grupurile lipsite de bărbaţi care să tragă cu urechea, aduceau uneori modificări dintre cele mai uimitoare cunoştinţelor în domeniu. Despre unele subiecte se putea glumi, dar nu se putea discuta serios. Iar unele variaţii nu puteau fi menţionate sub nicio formă. Cordelia stricase deja iremediabil câteva conversaţii prin observaţii care ei i se păruseră a fi lejere şi absolut evidente pentru toată lumea, după care fusese luată deoparte de Aral pentru a fi chestionată pe scurt.

Încercă să-şi noteze o listă cu reguli pe care credea că le dedusese, dar le găsi atât de ilogice şi de contradictorii, mai ales în privinţa lucrurilor pe care anumiţi oameni trebuiau să pretindă în faţa altor anumiţi oameni că nu le cunosc, încât se dădu bătută. Îi arătă însă lista lui Aral, care o citi în pat într-o seară, îndoindu-se de râs.

— Chiar aşa arătăm noi în ochii tăi? Îmi place regula a şaptea. Pe asta trebuie s-o ţin minte… Mi-aş fi dorit s-o cunosc în tinereţe. Aş fi putut sări peste toate înregistrările alea sâcâitoare ale armatei.

— Dacă mai nechezi aşa o să-ţi dea sângele pe nas, spuse ea pe un ton caustic. Astea-s regulile voastre, nu ale mele. Voi le respectaţi, oameni buni. Eu una încerc doar să le descopăr.

— Savantul meu scump şi drag. Hm. Cert e că le zici lucrurilor pe nume. N-am încercat noi niciodată… ţi-ar plăcea să încălcăm împreună regula a unsprezecea, dragă căpitane?

— Stai să văd care-i aia… ah, da! Categoric. Acum? Şi, dacă tot ne-am apucat, hai să renunţăm la a treisprezecea. Hormonii mei sunt în alertă. Îmi aduc aminte că mi-a povestit copărintele fratelui meu despre efectul ăsta, dar n-am prea crezut-o la vremea respectivă. Cică poţi să te revanşezi mai târziu, postpartum.

— A treisprezecea. Nici că mi-aş fi dat seama.

— Asta pentru că, fiind barrayaran, îţi petreci atâta timp urmând regula a doua.

Antropologia fu dată uitării, o vreme. Dar Cordelia descoperi, ceva mai târziu, că îl poate face să râdă cu lacrimi şoptindu-i la momentul potrivit: „Regula a noua, domnule”.

***

Se pregătea o schimbare de anotimp. În dimineaţa aceea se simţise în aer o adiere de iarnă, un pui de ger care veştejise unele plante din grădina contelui Piotr. Cordelia aştepta fascinată prima iarnă veritabilă din viaţa ei. Vorkosigan îi promisese ninsoare, apă îngheţată, ceva ce ea trăise doar cu ocazia a două misiuni ale Departamentului Observaţii. *Până la primăvară, o să nasc un fiu. Ha.*

Însă după-amiaza se scăldase în lumina soarelui de toamnă, încălzindu-se din nou. Acum, pe când Cordelia traversa terasa de deasupra aripii din faţă a casei Vorkosigan, acoperişul plat reflecta toată acea căldură în jurul gleznelor ei, deşi simţea pe obraji aerul care se răcorea, devenind rece de-a binelea, pe măsură ce soarele cobora în zare, pe deasupra oraşului.

— Bună seara, băieţi, spuse Cordelia, înclinând din cap spre cele două gărzi aflate la posturile lor pe acoperiş.

Îi răspunseră şi ei cu câte o înclinare a capului, cel mai în vârstă atingându-şi fruntea într-un fel de salut ezitant.

— Milady.

Cordelia îşi făcuse un obicei din a urca aici ca să privească asfinţitul. Peisajul citadin văzut de la înălţimea celor patru niveluri era foarte frumos. Dincolo de copaci şi clădiri întrezărea licărirea râului care împărţea oraşul în două. Cu toate astea, excavaţia unei gropi de mari dimensiuni la câteva străzi distanţă sugera că peisajul cu apă curgătoare avea să fie blocat cât de curând de noi edificii. Cel mai înalt foişor al Castelului Vorhartung, unde participase la toate acele ceremonii în sala Consiliului Conţilor, se profila deasupra apei, pe o faleză.

Dincolo de Castelul Vorhartung se întindea cea mai veche parte a capitalei. Cordelia nu vizitase încă acea zonă, cu străzile ei încâlcite şi înguste cât să treacă doar câte un cal, imposibil de străbătut cu maşina, deşi avusese ocazia să zboare pe deasupra straniilor pete întunecate din inima oraşului. Părţile mai noi, scânteind până departe, spre orizont, se apropiau mai mult de standardele galactice, fiind modelate în jurul unor sisteme de transport moderne.

Nimic din toate astea nu semăna cu Colonia Beta. Vorbarr Sultana se întindea în întregime la suprafaţă sau urca spre cer, straniu prin bidimensionalitatea şi vulnerabilitatea sa. Oraşele Coloniei Beta se avântau spre adâncuri în puţuri şi tunele, complexe şi multistratificate, confortabile şi sigure. Într-adevăr, Colonia Beta nu avea cine ştie ce arhitectură, dar avea design interior. Era uimitoare varietatea de aranjamente pe care le inventau oamenii ca să aducă variaţie locuinţelor care aveau *exterioare.*

Gărzile avură o tresărire şi suspinară când ea se sprijini de zidărie, privind în zare. Nu le plăcea deloc când o vedeau că se aventurează la mai puţin de trei metri de marginea acoperişului, cu toate că întreg spaţiul avea doar şase metri lăţime. Dar în curând avea să poată întrezări

maşina lui Vorkosigan cotind pe stradă. Apusurile erau minunate de fiecare dată, dar privirea îi era atrasă în jos.

Inspiră mirosurile complexe, de la vegetaţie, vapori de apă, gaze industriale reziduale. Barrayarul îngăduia o cantitate uimitoare de poluanţi atmosferici, de parcă… în fine, de parcă aerul *era* la liber aici. Nimeni nu-l măsura; nu existau procesatoare de aer şi nici taxe pentru filtrare. Oare oamenii aceştia îşi dădeau seama vreodată cât erau de bogaţi? Aveau la dispoziţie tot aerul pe care erau în stare să-l respire, doar prin simplul fapt de a ieşi din casă, iar acest lucru era considerat absolut normal, la fel ca apa îngheţată căzând din cer. Cordelia mai luă o gură de aer, ca şi cum ar fi putut cumva, lacomă, să-l stocheze, şi zâmbi…

Un *buum* îndepărtat, puternic şi însoţit de pârâituri, îi spulberă gândurile şi-i opri respiraţia. Gărzile tresăriră violent. *Bun, ai auzit o bubuitură. Nu înseamnă neapărat că are de-a face cu Aral.* Şi, cu un fior de gheaţă: *A sunat ca o grenadă sonică. Nu una mică. Dumnezeule!* O coloană de fum şi praf se ridica din canionul unei străzi aflate la câteva cvartale distanţă; nu-i vedea sursa – se aplecă în faţă…

— Milady.

Paznicul mai tânăr o apucă de braţ.

— Vă rog să intraţi.

Trăsăturile îi erau încordate, ochii larg deschişi. Cel mai în vârstă îşi apăsa urechea cu mâna, absorbind informaţiile care se scurgeau prin canalul com-ului său – *ea* nu avea comlink.

— Ce se-aude? întrebă Cordelia.

— Milady, vă rog să mergeţi jos!

O îmboldi prin trapa care dădea în pod, iar de acolo pe treptele care coborau la nivelul al patrulea.

— Sunt sigur că n-a fost nimic grav, o linişti el în timp ce o împingea din spate.

— A fost o grenadă sonică din clasa patru, probabil dintr-un lansator, îl scoase ea din teribila lui ignoranţă. Asta dacă nu cumva cel care a aruncat-o era sinucigaş. N-ai mai auzit niciodată cum explodează aşa ceva?

Droushnakovi ţâşni prin trapă, strângând într-o mână o chiflă cu unt, iar în cealaltă paralizorul.

— Milady?

Părând uşurat, paznicul o împinse pe Cordelia spre ea şi se întoarse la superiorul lui. Cordelia, urlând pe dinăuntru, zâmbi cu dinţii încleştaţi şi se lăsă protejată, coborând îndatoritoare prin trapă.

— Ce s-a-ntâmplat? şuieră ea spre Droushnakovi.

— Încă nu ştiu. A pornit alerta maximă în sala de mese de la subsol şi toată lumea a dat fuga la posturi, răspunse Drou gâfâind, dând impresia că practic se teleportase în sus peste şase şiruri de trepte.

— *Îhh.*

Cordelia porni să coboare scările în galop, dorindu-şi un tunel gravitaţional. Precis se ocupa cineva de comconsola din bibliotecă – cineva trebuia să aibă un comlink; se zori în jos pe scara spiralată şi tropăi pe dalele de piatră albe şi negre.

Comandantul gărzilor de la reşedinţă se afla, într-adevăr, la post, distribuind ordine. Bătrânul slujitor în livrea al contelui Piotr se tot foia fără astâmpăr pe lângă el.

— Se-ndreaptă încoace, spuse peste umăr omul de la Securitatea Imperială. Tu adu-l pe doctorul ăla.

Bărbatul în uniformă cafenie ţâşni din loc.

— Ce s-a-ntâmplat? vru să afle Cordelia.

Acum îi bubuia inima în piept, şi nu doar de la coborâtul în viteză.

El ridică privirea spre ea, începu să spună ceva liniştitor şi fără sens, apoi se răzgândi în mijlocul vorbei.

— A tras cineva la nimereală în direcţia maşinii regentului. A ratat. Îşi continuă drumul încoace.

— Cât de aproape a fost să nimerească?

— Nu ştiu, milady.

Probabil că într-adevăr nu ştia. Dar dacă maşina încă mai funcţiona… Neajutorată, Cordelia îi făcu semn să se întoarcă la treburile lui şi dădu zor înapoi în vestibul, acum ocupat de o pereche de oameni de-ai contelui Piotr, care îi tăiară elanul de-a se apropia prea mult de uşă. Urcă trei

trepte şi rămase acolo agăţată de balustradă, muşcându-şi buzele.

— Locotenentul Koudelka era cu el, ce credeţi? întrebă Droushnakovi cu sfială.

— Probabil. De obicei e, răspunse absent Cordelia, cu ochii la uşă, aşteptând, aşteptând…

Auzi maşina oprindu-se. Unul dintre oamenii contelui Piotr deschise uşa casei. Oamenii Securităţii se îmbulzeau în jurul siluetei argintii a vehiculului oprit sub portic – Dumnezeule, de unde *veneau* toţi? Suprafaţa strălucitoare a maşinii era zgâriată şi afumată, dar îndoitura nu era adâncă; acoperişul din spate nu era crăpat, deşi partea din faţă era zgâriată. Uşile din spate alunecară în sus şi Cordelia se întinse să-l zărească pe Vorkosigan, înnebunită de faptul că vederea îi era obstrucţionată de spinările verzi ale celor din Securitatea Imperială. Apoi se dădură la o parte. Locotenentul Koudelka şedea în dreptul deschizăturii, clipind ameţit, cu sângele scurgându-i-se pe bărbie; cineva din gardă îl ajută să se ridice în picioare. Ieşi în sfârşit şi Vorkosigan, refuzând să fie zorit şi respingându-i cu un gest pe cei care se repezeau să-l ajute. Nici cele mai îngrijorate gărzi nu cutezau să-l atingă pe nepoftite. Vorkosigan intră în casă cu o expresie neguroasă pe faţa palidă. Koudelka, susţinut de bastonul lui şi de un caporal din Securitate, îl urmă cu un aer rătăcit. Îi curgea sânge din nas. Omul lui Piotr trânti uşa din faţă a casei Vorkosigan, acoperind trei sferturi din haosul de afară.

Aral întâlni privirea Cordeliei peste capetele bărbaţilor din jur şi o frântură din expresia mohorâtă de pe chip i se topi. O salută cu o înclinare uşoară a capului: *Sunt bine.* Buzele ei se strânseră drept răspuns: *La naiba, nu cumva să nu fii…*

Kou tocmai spunea cu o voce tremurătoare:

— … o ditamai gaura în mijlocul străzii! Să-nghită o navetă cu totul. Şoferul ăsta are nişte reflexe uimitoare… poftim?

Clătină din cap în faţa cuiva care îi adresase o întrebare.

— Scuze, îmi zornăie timpanele… ce spuneai?

Rămase cu gura deschisă, ca şi cum ar fi putut sorbi sunetele; îşi atinse faţa cu mâna şi se holbă surprins la propriile-i degete mânjite cu stacojiu.

— Te-a asurzit şocul, Kou, atâta tot, îi spuse Vorkosigan cu voce calmă, dar mult prea tare. Până mâine dimineaţă o să-ţi revină auzul normal.

Numai Cordelia îşi dădu seama că tonul ridicat nu era pentru Koudelka – şi Vorkosigan avea auzul afectat. I se mişcau ochii prea repede, acesta fiind singurul indiciu al faptului că încerca să citească pe buze.

Simon Illyan şi un doctor ajunseră aproape în acelaşi moment. Vorkosigan şi Koudelka fură duşi într-un salon liniştit din spatele casei, lăsând în urmă toată mulţimea de gărzi mai degrabă inutile – după părerea Cordeliei. Ea şi Droushnakovi îi urmară. Doctorul se apucă imediat de examinări, începând, la porunca lui Vorkosigan, cu însângeratul Koudelka.

— O singură lovitură? întrebă Illyan.

— Numai una, confirmă Vorkosigan, urmărindu-i cu atenţie chipul. Dacă mai rămânea pe-acolo cât să mai încerce o dată, puteau să termine cu mine.

— Dacă mai rămânea pe-acolo, puteam să-l terminăm *noi* pe el. O echipă de criminalişti a ajuns la locul de unde s-a tras. Asasinul a plecat de mult, bineînţeles. Locul e bine ales, avea o duzină de trasee pe care să se retragă.

Koudelka, deşi le urmărea cu greutate dialogul, rosti pe lângă bandajul pe care şi-l apăsa pe faţă:

— Ruta noastră se schimbă zilnic. De unde ştiau în ce loc să-şi desfăşoare ambuscada?

— Informaţii din interior? îşi dădu cu părerea Illyan, ridicând din umeri, şi fălcile i se încleştară la un asemenea gând.

— Nu neapărat, spuse Vorkosigan. La distanţă aşa mică de casă, nu-s multe rute pe care s-o iei. E posibil să ne fi aşteptat acolo zile la rând.

— Exact la marginea perimetrului nostru de siguranţă? întrebă Illyan. Nu-mi place treaba asta.

— Pe mine mă sâcâie mai mult că a ratat, spuse Vorkosigan. De ce? Se poate să fi fost vreun soi de foc de avertizare? Un atentat nu la viaţa mea, ci la echilibrul meu mintal?

— A folosit tehnică militară învechită, spuse Illyan. Se prea poate să fi fost ceva în neregulă cu trackerul lui, fiindcă nu s-a detectat niciun puls de laser pentru măsurarea distanţei.

Se opri, cercetând cu privirea faţa albă a Cordeliei.

— Sunt convins că a fost un nebun pe cont propriu, milady. Cel puţin, e sigur c-a fost un singur om.

— Cum ajunge un nebun pe cont propriu să pună mâna pe armament militar? întrebă ea tăios.

Illyan păru incomodat de întrebare.

— Vom investiga. Nu încape îndoială c-a fost o piesă veche.

— Voi nu distrugeţi stocurile ieşite din uz?

— Sunt aşa de multe…

Argumentaţia lui ameţită îi atrase o privire fioroasă din partea Cordeliei.

— O singură lovitură îi era de-ajuns. Dacă reuşea să ţintească direct în maşina aia închisă etanş, îl transforma pe Aral în emulsie. Echipa ta de criminalişti ar fi încercat în momentele astea să depisteze care erau moleculele lui şi care ale lui Kou.

Droushnakovi se cam înverzi la faţă; trăsăturile lui Aral erau acum posomorâte de-a binelea.

— Vrei să-ţi fac eu un calcul exact pentru amplitudinea de reflexie a rezonanţei din cabina aia de pasageri etanşeizată, Simon? continuă Cordelia pe un ton aprins. Cine-o fi fost cel care-a ales arma se pricepea la tehnică militară – chiar dacă, din fericire, era ţintaş prost.

Îşi înghiţi restul vorbelor, recunoscând, chiar dacă nimeni altcineva din jur n-o sesizase, isteria reprimată din pricina căreia vorbele îi ieşeau din gură cu o asemenea viteză.

— Iertare, căpitan Naismith, spuse Illyan, a cărui voce căpătă un ritm mai sacadat. Aveţi perfectă dreptate,

adăugă şi, de data asta, îşi înclină capul cu ceva mai mult respect.

Aral le urmări interacţiunea şi se lumină la faţă pentru prima dată, amuzându-se în secret.

Illyan se retrase, fără îndoială cu mintea plină de teorii ale conspiraţiei. Doctorul confirmă diagnosticul de şoc auricular pe care îl pusese Aral, cu experienţa lui de luptă, le distribui calmante puternice pentru durerea de cap – Aral şi-l ţinu pe al lui strâns în pumn – şi îi programă pe amândoi pentru o nouă examinare în cursul dimineţii.

***

Când Illyan trecu din nou pe la casa Vorkosigan, seara târziu, ca să stea de vorbă cu comandantul gărzilor, Cordelia se abţinu cu greu să nu-l înşface de haină şi să nu-l lipească de primul perete ca să-i smulgă informaţiile. Se limită la a-l întreba simplu:

— Cine-a încercat să-l omoare pe Aral? Cine *vrea* să-l omoare pe Aral? Ce-şi imaginează c-ar putea câştiga din asta?

Illyan oftă.

— Doriţi lista scurtă, sau pe cea lungă, milady?

— Cât de scurtă e lista scurtă? întrebă ea, cuprinsă de o fascinaţie morbidă.

— Prea lungă. Dar aş putea să vi-i numesc pe cei din capul listei, dacă doriţi.

Îi enumeră pe degete.

— Cetagandanii, ca întotdeauna. Contau pe haosul politic care s-ar fi instalat aici după moartea lui Ezar. Nu-i sub demnitatea lor să fi plănuit asta îndelung. Asasinatul e o ingerinţă ieftină, comparativ cu o flotă invadatoare. Komarranii, pentru o răzbunare veche sau o revoltă nouă. Unii de pe-acolo încă îl mai numesc pe amiral Măcelarul Komarrului…

Cordelia, cunoscând întreaga poveste din spatele detestatei porecle, tresări străbătută de un fior.

— Cei anti-Vor, fiindcă lordul regent e prea conservator pentru gusturile lor. Dreapta militară, care se teme că e prea progresist pentru gusturile ei. Rămăşiţele vechiului

partid militarist al prinţului Serg şi-al lui Vorrutyer. Foşti agenţi ai Ministerului Educaţiei Politice, eliminat între timp, deşi mă îndoiesc c-ar fi ratat vreunul dintre ei. Departamentul lui Negri îi antrena pe vremuri. Vreun Vor nemulţumit, care consideră c-a fost lăsat pe dinafară la recenta schimbare de putere. Orice dement cu acces la arme şi cu dorinţa de-a ajunge într-o clipă faimos fiindcă răpune vânat de talie mare… să mai continui?

— Nu, te rog. Dar de ce tocmai azi? Dacă pe baza motivului se lărgeşte prea tare cercul suspecţilor, cum e cu metoda şi ocazia?

— În privinţa asta aveam ceva informaţii cu care să lucrăm, deşi cam prea multe dintre acestea sunt neconfirmate. Am observat c-a fost un atentat foarte iscusit. Cine l-o fi pus la cale trebuie să fi avut acces la un anume gen de informaţii. Vom aborda problema din acele unghiuri mai întâi.

Caracterul anonim al atentatului era lucrul care o necăjea cel mai tare, hotărî Cordelia. Cum ucigaşul putea fi oricine, imboldul de a suspecta pe oricine devenea copleşitor. Se părea că paranoia era o boală contagioasă prin partea locului; barrayaranii şi-o transmiteau unii altora. Ei, dar, unindu-şi forţele, Negri şi Illyan ar trebui să smulgă în curând nişte date concrete. Îşi înghesui toate spaimele într-un compartiment mic-mititel din adâncul abdomenului şi le încuie acolo. Lângă copilul ei.

Vorkosigan o strânse în braţe în noaptea aceea, ghemuită în îndoitura trupului său îndesat, fără să-i facă însă avansuri sexuale. O ţinu în braţe şi-atât. Şi nu reuşi să adoarmă ore în şir, în ciuda calmantelor care îi înceţoşau privirea. Nici ea nu aţipi cât stătu el treaz. Sforăitul lui o linişti în cele din urmă. Nu era mare lucru de spus. *Au ratat; ne vedem de viaţa noastră.*

Până la următoarea încercare.

Capitolul cinci

Ziua de naştere a împăratului era o sărbătoare tradiţională pe Barrayar, celebrată cu ospeţe, dansuri, băuturi, parade ale veteranilor şi o cantitate incredibilă de artificii aflate în afara oricărui control oficial, după toate aparenţele. Ar fi fost o zi minunată pentru un atac-surpriză asupra capitalei, stabili Cordelia; putea fi pus în practică un baraj de artilerie cu mult înainte să poată observa cineva, în zarva generală. Tărăboiul începu în zori.

Gărzile aflate la posturi, care aveau oricum tendinţa firească de-a zvâcni la zgomotele puternice, erau agitate şi nefericite, cu excepţia câtorva mai tineri la suflet, care încercau să sărbătorească şi ei aruncând cu pocnitori în spatele zidurilor. Comandantul îi luă deoparte la o vorbă, de unde se întoarseră după multă vreme, palizi şi aduşi de umeri, strecurându-se pe tăcute. Cordelia îi văzu mai târziu cărând gunoiul sub comanda unei servitoare sardonice, în vreme ce o tânără slujnică de la spălătorie şi ajutorul de bucătar părăseau casa într-o goană plină de fericire după ce primiseră pe nepregătite o zi liberă. Ziua de naştere a împăratului era o petrecere itinerantă. Entuziasmul barrayaranilor faţă de sărbătoare părea neştirbit de faptul că, date fiind moartea lui Ezar şi ascensiunea la tron a lui Gregor, aceasta era a doua oară când o celebrau în decursul acelui an.

Cordelia respinse invitaţia de a participa la o importantă trecere în revistă a trupelor, care îi înghiţi lui Aral toată dimineaţa, preferând să se păstreze odihnită pentru evenimentul serii – evenimentul anului, i se dădu de înţeles –, participarea în nume personal la cina în onoarea zilei de naştere a împăratului, la Reşedinţa Imperială. Abia aştepta să-i revadă pe Kareen şi Gregor, chiar dacă pentru scurt timp. În sfârşit, era convinsă că îmbrăcămintea ei era potrivită. Lady Vorpatril, care avea deopotrivă gusturi excelente şi o colecţie de haine pentru perioada

maternităţii conforme cu stilul barrayaran, se milostivise de zăpăceala culturală a Cordeliei şi se oferise pe post de ghid băştinaş expert.

Ca rezultat, Cordelia purta cu siguranţă de sine o rochie de mătase verde-pădure cu o croială impecabilă, care se învolbura în jurul ei de la umeri până la podea, cu un bolero din catifea groasă de culoarea fildeşului. Flori adevărate, în culori asortate, erau aranjate în părul ei arămiu de o coafeză adevărată, trimisă tot de Alys. Ca şi în cazul evenimentelor publice, barrayaranii îşi transformau hainele într-un fel de artă populară, la fel de complicată şi minuţioasă cum era pictura corporală betană. Uitându-se la Aral, Cordelia nu putea fi sigură – trăsăturile lui se înviorau oricum de câte ori o vedea pe ea –, dar, judecând după „Oooh”-urile încântate ale femeilor din suita contelui Piotr, echipa ei de artiste croitorese se întrecuse pe sine.

Aşteptând la picioarele scării spiralate din antreu, ea îşi netezi pe furiş aplicaţia de mătase verde în jos, peste pântece. Puţin peste trei luni de supraturaţie metabolică, iar ca justificare nu trebuia decât să arate această umflătură de mărimea unui grepfrut – atât de multe se întâmplaseră de la mijlocul verii încoace, încât părea că sarcina ei ar fi trebuit să progreseze mai repede ca să ţină pasul. Murmură în gând o mantră încurajatoare către propria-i burtă: *Creşti, creşti, creşti*... Cel puţin, începea să arate de-adevăratelea ca o gravidă, nu doar să se simtă epuizată. Noaptea, Aral îi împărtăşea fascinaţia pentru evoluţia sarcinii, pipăindu-i blând pântecele cu degetele răsfirate ca să simtă prin piele, fără succes deocamdată, mişcările asemenea fâlfâitului aripilor de fluture.

Îşi făcu apariţia şi Aral, însoţit de locotenentul Koudelka. Erau amândoi frecaţi şi lustruiţi, raşi, tunşi şi frezaţi, şi orbitor de coloraţi în uniformele lor imperiale de paradă roş-albastre. Veni să li se alăture şi contele Piotr, cu aceeaşi uniformă pe care Cordelia îl văzuse purtând-o la şedinţele Consiliilor reunite, maro cu argintiu, o versiune mai sclipitoare a livrelei purtate de străjerii lui. Toţi cei douăzeci de străjeri ai lui Piotr aveau câte o funcţie oficială în seara

aceea şi toată săptămâna se pregătiseră meticulos la îndemnul freneticului lor comandant. Droushnakovi, însoţind-o pe Cordelia, purta un veşmânt simplificat în culorile acesteia, croit cu grijă ca să uşureze mişcările rapide şi să ascundă arme şi comlinkuri.

După un moment în care se admirară reciproc, ieşiră cu toţii pe uşa din faţă şi se îndreptară spre maşinile care îi aşteptau. Aral o ajută personal pe Cordelia să intre în maşină, apoi făcu un pas înapoi.

— Ne vedem acolo, iubito.

— Poftim? spuse ea, întorcând iute capul. Ah! Atunci, a doua maşină… nu-i doar fiindcă suntem un grup mai mare?

Gura lui Aral se crispă aproape imperceptibil.

— Nu. Mi se pare mai… prudent să călătorim în vehicule separate de-acum înainte.

— Da, spuse ea cu voce slabă. Într-adevăr.

El încuviinţă dând din cap şi plecă. *La naiba* cu locul ăsta. Le mai înşfăca o fărâmă din vieţi, din suflete. Le rămânea atât de puţin timp de petrecut împreună, încât orice frântură pierdută din el era dureroasă.

Contele Piotr, care părea desemnat drept dublura lui Aral, cel puţin în seara aceea, se strecură înăuntru lângă ea. Droushnakovi se aşeză în faţa lor, iar acoperişul se închise ermetic. Maşina coti lin şi intră pe şosea. Cordelia privi peste umăr, încercând să vadă maşina lui Aral, dar aceasta îi urma la distanţă prea mare ca s-o poată măcar întrezări. Îşi întoarse privirea în faţă şi oftă.

Soarele se afunda galben într-o pătură de nori cenuşii, iar luminile începeau să strălucească în seara de toamnă rece şi umedă, ţesând în tot oraşul o atmosferă sumbră, melancolică. Poate că petrecerile gălăgioase de stradă – maşinile lor ocoliră câteva – nu erau o idee rea. Petrecăreţii îi aminteau Cordeliei de oamenii primitivi de pe Terra care izbeau în oale şi trăgeau cu armele ca să alunge dragonul care mânca luna în perioada eclipsei. Această ciudată tristeţe autumnală era în stare să mistuie un suflet naiv. Nici că putea exista un moment mai potrivit pentru ziua de naştere a lui Gregor.

Mâinile noduroase ale lui Piotr frământau o punguţă de mătase cafenie cu emblema Vorkosiganilor brodată cu fir argintiu. Cordelia se uită la ea cu interes.

— Ce-i asta?

Piotr zâmbi vag şi i-o oferi.

— Monede de aur.

Iarăşi artă populară; punguţa şi conţinutul ei erau o încântare la pipăit. Cordelia mângâie mătasea, admiră broderia şi îşi scutură în palmă câteva discuri sculptate, sclipitoare.

— Drăguţ.

Înainte să fi luat sfârşit Vremea Izolării, aurul avea mare valoare pe Barrayar, îşi aminti ea ceea ce citise cândva. În mintea ei de betană, *aurul* evoca definiţia *Metal util uneori în industria electronicii,* însă popoarele primitive îi dăduseră dimensiuni mistice.

— Are vreo semnificaţie?

— Ha! Într-adevăr. Este cadoul de ziua împăratului.

Cordelia şi-l închipui pe puştiul de cinci ani jucându-se cu o punguţă cu aur. În afară de construirea unor turnuri şi poate de exersarea număratului, îi era greu să-şi dea seama ce altceva putea face băiatul cu monedele. Spera că trecuse de vârsta la care băga totul în gură; discurile acelea erau de-o mărime numai bună ca să fie înghiţite de un copil sau să-i rămână în gât şi să-l sufoce.

— Sunt convinsă c-o să-i placă, spuse ea, pe un ton deloc convins.

Piotr râse pe înfundate.

— Nu ştii ce se-ntâmplă, nu-i aşa?

Cordelia oftă.

— Aproape niciodată nu ştiu. Dă-mi un indiciu.

Se sprijini de spătar, zâmbind. Tot explicându-i Barrayarul, Piotr devenise cu timpul un entuziast al acestei activităţi, părând întotdeauna bucuros să descopere la ea noi goluri de ignoranţă, pe care să le umple cu informaţii şi opinii. Cordelia avea sentimentul că bătrânul era în stare să-i ţină lecţii încă douăzeci de ani de-atunci înainte, fără să rămână în pană de subiecte derutante.

— Ziua de naştere a împăratului e sfârşitul tradiţional al anului fiscal pentru fiecare dintre districtele conţilor în relaţia cu guvernul imperial. Cu alte cuvinte, e ziua dărilor, atât doar că… Vorii nu plătesc dări; ar implica o relaţie de subordonare mult prea evidentă faţă de imperiu. În loc de asta, îi facem împăratului câte un dar.

— Oh… făcu ea. Nu conduci un loc ca ăsta un an întreg pentru şaizeci de punguţe cu aur, domnule.

— Bineînţeles că nu. Adevărata finanţare a ajuns de la Hassadar la Vorbarr Sultana transferată prin comlink în cursul zilei de azi. Aurul e doar aşa, simbolic.

Cordelia se încruntă.

— Stai puţin. N-ai mai făcut-o o dată anul ăsta?

— În primăvară, pentru Ezar, aşa e. Deci tocmai ne-am schimbat data anului fiscal.

— Treaba asta nu vă deranjează sistemul bancar?

El ridică din umeri.

— Ne descurcăm.

Şi deodată zâmbi cu gura până la urechi.

— În orice caz, de unde crezi tu că vine cuvântul „conte”?

— De pe Pământ, aşa credeam. Un termen pre-atomic – de fapt din perioada romană târzie – desemnând un nobil care conducea un ţinut. Sau poate că districtul şi-a căpătat denumirea de la rang.

— De fapt, pe Barrayar e o prescurtare de la „contabil”. Primii conţi au fost ai lui Varadar Tau – un bandit nemaipomenit, ar trebui să citeşti cândva despre el… Perceptorii lui Varadar Tau.

— Şi eu, care-am crezut tot timpul că era un rang militar! Să maimuţăreşti istoria medievală…

— Ah, partea militară a apărut imediat după aceea, cu prima ocazie în care bătăuşii ăia de demult au încercat să scuture de bani pe cineva care nu voia să contribuie. Rangul a devenit mai stilat şi mai atrăgător abia cu timpul.

— Habar n-am avut.

Se uită la el, dintr-odată suspicioasă.

— Doar nu mă iei peste picior, domnule, nu-i aşa?

El făcu un gest cu palmele desfăcute în semn de negaţie.

Ai grijă la presupuneri, îşi spuse Cordelia, amuzată. *De fapt, ai grijă să-ţi laşi presupunerile la uşă.*

Ajunseră la poarta impunătoare a Reşedinţei Imperiale. În seara aceea, atmosfera era mult diferită de cea care o întâmpinase pe Cordelia în morbidele vizite precedente, la căpătâiul lui Ezar şi cu ocazia ceremoniilor funerare. Lumini colorate scoteau în evidenţă detaliile arhitecturale ale edificiului din piatră. Grădinile străluceau, fântânile licăreau. Oameni purtând veşminte minunate însufleţeau peisajul, ieşind din încăperile de protocol ale aripii de nord şi risipindu-se pe terase. Controalele făcute de gărzi nu erau însă mai puţin meticuloase, iar numărul gărzilor se multiplicase enorm. Cordelia avea senzaţia că urma să fie o petrecere mult mai puţin gălăgioasă decât unele dintre cele pe lângă care trecuseră pe străzi.

Maşina lui Aral opri în spatele lor pe când coborau în dreptul unui portic dinspre miazănoapte, iar Cordelia i se agăţă iar de braţ, recunoscătoare. El îi zâmbi mândru şi, într-un moment oarecum neobservat, pe când îi inspira fugar parfumul florilor din păr, îi strecură un sărut pe ceafă. Drept răspuns, ea îl strânse de mână în secret. Intrară şi traversară un coridor. Un majordom în livreaua Casei Vorbarra le anunţă sonor sosirea, apoi se pomeniră ţintuiţi de privirea critică a ochilor câtorva mii – i se păru Cordeliei în primul moment – de barrayarani din clasa Vor. De fapt erau doar vreo două sute de oameni în sală. Mult mai bine, de pildă, decât să te uiţi drept în ţeava unui disruptor neural încărcat la maximum. Zău aşa.

Se plimbară prin mulţime, schimbând saluturi, făcând reverenţe. *De ce n-or purta oamenii ăştia insigne cu numele?* îşi spuse disperată Cordelia. Ca de obicei, se părea că, în afară de ea, toată lumea se cunoştea cu toată lumea. Se închipuia deschizând o conversaţie: *Hei, tu, băiete-Vor*… Se prinse şi mai strâns de braţul lui Aral şi încercă să pară misterioasă şi exotică, nu amuţită şi rătăcită.

Descoperiră că micul ceremonial al punguţelor cu monede se desfăşura într-o altă încăpere, în care conţii sau reprezentanţii lor stăteau la rând ca să se achite de

obligaţie cu câteva cuvinte protocolare. Împăratul Gregor, despre care Cordelia bănuia că-şi depăşise deja ora de culcare, şedea pe o banchetă înaltă, alături de maică-sa, părând mic şi prins în capcană şi străduindu-se bărbăteşte să-şi înăbuşe căscaturile. Cordelia se întrebă deodată dacă băiatului i se permitea să păstreze punguţele cu monede, sau dacă nu cumva erau recirculate pentru a i se oferi din nou pe post de cadouri anul următor. A naibii petrecere aniversară! Nu se mai vedea niciun alt copil. Dar şirul conţilor înainta cu mare eficienţă; poate că puştiul avea să scape în curând.

Unul dintre aducătorii de daruri îngenunche, în veşmintele sale roş-albastre, dinaintea lui Gregor şi-a lui Kareen, prezentându-şi punguţa din mătase maro cu auriu. Cordelia îl recunoscu pe contele Vidal Vordarian, bărbatul cu faţa plată pe care Aral îl descrisese politicos ca făcând parte din „aproape cel mai conservator partid” – adică având aproximativ aceleaşi vederi politice cu ale contelui Piotr – pe un ton care o făcuse pe Cordelia să se întrebe dacă nu cumva expresia aceea era o denumire încifrată pentru „fanatic izolaţionist”. Nu arăta a fanatic. Odată scăpată de furia care o schimonosea, faţa lui părea mult mai atrăgătoare; se întoarse către prinţesa Kareen şi spuse ceva ce o făcu să-şi înalţe bărbia şi să râdă. Mâna lui se odihni un moment cu familiaritate pe genunchiul ei învelit de rochie, acoperită în treacăt de mâna ei, după care el se ridică iar în picioare şi făcu o plecăciune, lăsându-i locul celui care aştepta după el. Surâsul lui Kareen se topi când Vordarian se întoarse cu spatele.

Căutătura tristă a lui Gregor se opri asupra lui Aral, a Cordeliei şi a lui Droushnakovi; îi vorbi mamei lui, cu toată seriozitatea. Kareen chemă la ea o gardă şi, câteva minute mai târziu, un comandant de gărzi se apropie de ei, cerând permisiunea de-a o lua cu sine pe Drou. În locul ei veni un tânăr discret care se ţinu după ei în afara razei auditive, ca un tremur mărunt în colţul ochiului, mare şmecherie pentru un ins cu statura lui impunătoare.

Din fericire, Cordelia şi Aral se întâlniră curând cu lordul şi lady Vorpatril, cu care Cordelia îndrăznea să stea de vorbă fără a avea nevoie în prealabil de o informare politico-socială. Uniforma de paradă roş-albastră îl făcea pe brunetul şi arătosul lord-căpitan şi mai prezentabil, desăvârşindu-i înfăţişarea. Lady Vorpatril abia de reuşea să-l eclipseze în rochia ei de culoarea cornalinei, cu trandafiri asortaţi împletiţi în coama de păr negru, care îi contrasta ameţitor cu pielea albă şi catifelată. Alcătuiau, îşi spuse Cordelia, un cuplu Vor arhetipal, sofisticat şi tihnit, efectul de ansamblu fiind umbrit doar în mică măsură de conştientizarea progresivă a faptului că distinsul căpitan Vorpatril era beat, judecând după conversaţia dezarticulată pe care o întreţinea. Era însă un beţiv vesel, a cărui personalitate doar se dilata puţin, nu se transforma în mod neplăcut.

Vorkosigan, luat pe sus de nişte inşi care insistau pe lângă el cu priviri în care se citea un scop precis, i-o lăsă pe Cordelia în grijă lui lady Vorpatril. Cele două femei făcură incursiuni printre elegantele tăvi cu aperitive purtate prin sală de servitori şi îşi compararără dările de seamă obstetrice. Lordul Vorpatril se scuză în grabă ca să pornească în urmărirea unei tăvi cu vin. Alys se apucă să facă planuri pentru culorile şi croiala următoarei rochii a Cordeliei.

— Alb şi negru pentru tine, la Festivalul Iernii, declară ea pe un ton autoritar.

Cordelia încuviinţă cu o înclinare sfioasă a capului, întrebându-se dacă urma cât de curând şi un prânz la care să se stea jos, sau dacă nu cumva trebuiau să înfulece în continuare din tăvi.

Alys o călăuzi până la toaleta doamnelor, loc care le suscita interesul la fiecare oră din pricina vezicilor înghesuite de sarcină, iar pe drumul de întoarcere o prezentă câtorva femei din îngustul ei cerc social. Apoi Alys se lansă într-o discuţie animată cu o veche prietenă apropiată, despre o iminentă petrecere în onoarea fiicei

acesteia, iar Cordelia se lăsă dusă de val către marginea grupului.

Se retrase în linişte, separându-se pentru câteva clipe de ceilalţi (încercă să nu-şi spună *de turmă)* ca să studieze totul în tăcere. Ciudată amestecătură mai era şi Barrayarul ăsta, ba tihnit şi familiar, ba înspăimântător şi străin... spectacolul însă era de toată isprava... ah! Asta lipsea din peisajul acela, îşi dădu seama Cordelia. Pe Colonia Beta, o ceremonie de o asemenea importanţă ar fi fost transmisă în întregime la holovid, pentru a face părtaşă la ea în timp real întreaga planetă. Fiecare mişcare ar fi fost parte a unui dans atent regizat în funcţie de unghiurile de filmare şi sincronizarea comentatorilor, aproape până la anihilarea evenimentului înregistrat. Aici nu se vedea niciun înregistrator holovid. Singurele înregistrări erau făcute de Securitatea Imperială, pentru propriile-i scopuri, care nu includeau niciun fel de regie. Oamenii din această sală dansau doar pentru ei şi cei din jur, tot acel spectacol plin de fast şi strălucire fiind aruncat cu nonşalanţă în fluviul timpului, care îl ducea cu sine în eternitate; a doua zi, evenimentul nu mai avea să existe decât în amintirile lor.

— Lady Vorkosigan?

Glasul politicos care se auzi de lângă ea o făcu pe Cordelia să tresară din meditaţie. Se răsuci şi dădu cu ochii de contele comandor Vordarian. Faptul că purta uniforma roş-albastră, nu pe cea în culorile casei sale, îl caracteriza ca fiind în serviciul activ, împodobind Cartierul General Imperial, fără îndoială – la ce departament? Da, la Operaţiuni, îi spusese Aral. Avea un pahar în mână şi zâmbea cordial.

— Conte Vordarian, îl întâmpină ea, întorcându-i zâmbetul.

Se mai văzuseră în trecere de suficiente ori, aşa încât Cordelia se hotărî să se poarte ca şi cum prezentările ar fi fost făcute deja. Trebuşoara asta cu regenţa n-avea să se termine prea curând, oricât de mult şi-ar fi dorit ea acest lucru; venise demult vremea să înceapă să-şi facă singură

relaţii şi să nu-l mai sâcâie pe Aral cerându-i călăuzire la fiecare pas nou pe care trebuia să-l facă.

— Savurezi petrecerea? întrebă el.

— O, da, răspunse ea, apoi încercă să se gândească ce altceva mai putea să adauge. E nemaipomenit de frumoasă.

— Întocmai ca tine, milady.

Şi ridică paharul în cinstea ei, apoi sorbi.

Cordeliei îi tresări inima în piept, dar imediat îşi dădu seama care era motivul, până să apuce să facă ochii mari. Ultimul ofiţer barrayaran care toastase în cinstea ei fusese răposatul amiral Vorrutyer, în împrejurări foarte diferite de aceasta. Întâmplarea făcea ca Vordarian să-i fi reprodus perfect gestul. Dar nu era momentul potrivit pentru amintiri chinuitoare. Cordelia reveni la realitate.

— Lady Vorpatril mi-a fost de mare ajutor. Este foarte mărinimoasă.

Vordarian înclină din cap cu delicateţe în direcţia taliei ei.

— Înţeleg că şi ţie şi se cuvin felicitări. E băiat sau fată?

— Ăă? Ah! Da, băiat, mulţumesc. O să-l cheme Piotr Miles, aşa mi s-a spus.

— Sunt surprins. Aş fi crezut că lordul-regent va căuta să aibă mai întâi o fată.

Cordelia ridică fruntea, nedumerită de tonul lui ironic.

— Noi am început înainte ca Aral să devină regent.

— Dar ştiai că urma să primească funcţia, fără-ndoială.

— Nu ştiam. Dar credeam că voi toţi, militariştii barrayarani, sunteţi înnebuniţi s-aveţi fii. De ce te-ai gândit la o fiică?

Îmi doresc o fiică…

— Desigur, am presupus că lordul Vorkosigan îşi va planifica îndelungatul, ăă… angajament. Ce cale mai bună de a-şi asigura continuitatea puterii după ce i se termină regenţa decât să-şi asume cu dibăcie rolul de socru al împăratului?

Cordelia era şocată.

— Crezi c-ar risca el continuitatea guvernării planetare pentru posibilitatea ca doi adolescenţi să se-ndrăgostească, un deceniu şi jumătate de-acum înainte?

— Să se-ndrăgostească?

Acum el părea năucit.

— Voi, barrayaranii, sunteţi…

Îşi muşcă limba înainte de-a rosti *nebuni.* Era nepoliticos.

— Aral e categoric mai… realist.

Deşi cu greu ar fi putut să-l considere lipsit de romantism.

— Asta-i foarte interesant, murmură el.

Îi tot aluneca privirea către pântecele ei.

— Crezi că se gândeşte la ceva mai direct?

Gândurile care-i treceau ei prin cap se intersectau doar superficial cu conversaţia lui întortocheată.

— Poftim?

El zâmbi şi ridică din umeri.

Cordelia se încruntă.

— Ce-ai vrut să spui, că dacă ar fi fost să avem o fată toată lumea s-ar fi gândit la asta?

— Cu siguranţă.

Ea pufni.

— Doamne. Asta-i… Nu-mi pot închipui cum cineva sănătos la cap şi-ar putea dori să ajungă în preajma nucleului de putere de pe Barrayar. Din câte văd eu, cu asta nu faci decât să te laşi luat în vizor de orice dement care are o doleanţă.

Îi fulgeră prin minte o imagine a locotenentului Koudelka asurzit şi cu faţa plină de sânge.

— Şi nu-i e moale nici amărâtului care are ghinionul de a-ţi sta alături.

El păru dintr-odată foarte interesat de discuţie.

— Ah, da, acel accident nefericit de mai deunăzi. Investigaţia a scos ceva la iveală, ştii cumva?

— N-am auzit să se fi aflat ceva. Negri şi Illyan îi tot dau înainte cu cetagandanii, ei sunt cap de listă. Dar cel care-a lansat grenada a scăpat, nu se ştie nimic despre el.

— Păcat, spuse el.

Îşi goli paharul şi îl schimbă cu unul abia umplut, oferit imediat de un slujitor în livreaua Casei Vorbarra care trecea prin dreptul lor. Cordelia aţinti asupra paharului de vin o privire melancolică. Dar renunţase pe durata sarcinii la tot ce-i otrăvea metabolismul. Încă un avantaj al gestaţiei în stil betan, în replicatoare uterine – nu te mai forţa nimic să duci nenorocita asta de viaţă sănătoasă. Acasă de-ar fi fost, ar fi putut să se otrăvească şi să se pună în pericol fără nicio restricţie, în vreme ce copilul ei ar fi crescut în siguranţă, protejat în băncile de replicatoare şi sub controlul complet şi neîntrerupt al unor tehnicieni serioşi. Ce-ar fi fost dacă *ea* s-ar fi aflat în raza acelei grenade sonice… Tânjea după ceva de băut.

Ei, dar nici măcar n-avea nevoie de euforia etanolului ca să-şi amorţească mintea; conversaţiile cu barrayaranii erau suficient de năucitoare. Privirea ei îl căută pe Aral în mulţime – iată-l, avându-l alături pe Kou; stătea de vorbă cu Piotr şi cu alţi doi bărbaţi în vârstă, cărunţi, care purtau veşminte de conţi. După cum anticipase Aral, auzul îi revenise la normal în câteva zile. Cu toate astea, privirea lui se muta de la un chip la altul, sorbind indicii din gesturi şi inflexiuni ale vocilor, iar paharul aproape neatins părea un ornament în mâna lui. La datorie, nu încăpea îndoială. Mai exista pentru el vreun moment în care să nu fie la datorie?

— Şi-a făcut multe griji din cauza atacului? întrebă Vordarian, urmărindu-i privirea până la Aral.

— Tu nu ţi-ai fi făcut? răspunse Cordelia. Nu ştiu… a văzut atâta violenţă la viaţa lui, aproape mai multă decât îmi pot eu închipui. S-ar putea să fi devenit un fel de zgomot de fond pentru el. Nu-i mai captează atenţia.

Aş vrea să nu-mi mai capteze mie atenţia.

— Totuşi, nu-l cunoşti de-atâta vreme. Doar de la momentul Escobar.

— Ne-am întâlnit o dată înainte de război. Pentru scurt timp.

— A, da? făcu el, cu sprâncenele ridicate. Asta nu ştiam. Cât de puţin cunoaştem oamenii, de fapt.

Se întrerupse, urmărindu-l cu privirea pe Aral şi privind-o pe ea cum îl urmărea cu privirea pe Aral. Un colţ al gurii i se strâmbă în sus, apoi rictusul îi dispăru când strânse din buze cu un aer gânditor.

— E bisexual, să ştii.

Şi sorbi delicat din vin.

— Era bisexual, îl corectă ea absent, privind cu drag spre cealaltă parte a camerei. Acum e monogam.

Vordarian se înecă şi scuipă. Cordelia se uită la el cu îngrijorare, întrebându-se dacă era cazul să-l bată pe spate sau cine ştie ce altceva să-i facă, dar el îşi recăpătă suflul şi echilibrul.

— Ţi-a *spus* el asta? exclamă el, horcăind de uimire.

— Nu, Vorrutyer mi-a spus. Chiar înainte să se petreacă… Ăă… accidentul lui mortal.

Vordarian înţepenise în faţa ei. Cordelia simţi un soi de veselie răutăcioasă la gândul că în sfârşit zăpăcise şi ea un barrayaran în halul în care o zăpăceau ei câteodată. Acum, măcar de-ar reuşi să-şi dea seama ce anume din vorbele ei îl năucise… Continuă pe un ton cât se poate de serios:

— Cu cât mă gândesc mai mult la Vorrutyer, cu-atât îmi pare mai degrabă o figură tragică. Încă-l mai obseda o poveste de amor care se terminase de optsprezece ani. Şi totuşi, mă-ntreb uneori, de-ar fi putut avea ce-şi dorea, de-ar fi putut să-l păstreze pe Aral, oare ar fi fost posibil ca Aral să ţină sub control acea licărire de sadism care a sfârşit prin a-i mistui lui Vorrutyer sănătatea mintală? De parcă ăştia doi erau într-un fel de scrânciob bizar al sorţii, supravieţuirea unuia dintre ei atrăgea după ea distrugerea celuilalt.

— O betană.

Aerul său înmărmurit se risipea treptat, iar în locul lui se instală o stare pe care Cordelia o numi în gând Cumplita Revelaţie.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. În definitiv, voi sunteţi cei care au creat hermafrodiţi prin bioinginerie.

Se întrerupse.

— De cât timp îl cunoşteai pe Vorrutyer?

— De vreo douăzeci de minute. Dar au fost nişte minute de mare *intensitate.*

Se hotărî să-l lase pe el să se întrebe ce naiba mai însemna şi *asta.*

— Asta, ăă… povestea lor de amor, cum îi zici tu, a fost mare scandal secret la vremea ei.

Ea strâmbă din nas.

— Mare scandal secret? Ăsta nu-i un oximoron? Ca „atac prietenesc”. Şi mai e şi-un barrayaranism tipic, dacă stau să mă gândesc.

Vordarian avea o expresie ciudată pe chip. Arăta, îşi dădu ea seama, exact ca unul care a aruncat o bombă, bomba a făcut fâss în loc de *BUUM!,* iar el încearcă acum să se hotărască dacă să bage mâna în ea şi să atingă mecanismul declanşator ca s-o testeze.

Atunci veni şi rândul ei să experimenteze Cumplita Revelaţie. *Omul ăsta tocmai a-ncercat să-mi facă praf căsnicia.* Nu… căsnicia *lui Aral.* Îşi înţepeni pe faţă un zâmbet luminos, solar, inocent, în vreme ce mintea pornea – în sfârşit! – să-i dea în clocot. Vordarian n-avea cum să fi fost membru al vechiului partid războinic al lui Vorrutyer; conducătorii lor avuseseră parte cu toţii de accidente fatale înainte ca Ezar să se retragă din scenă, iar restul se risipiseră care încotro şi-şi ţineau capetele la cutie. Ce voia? Cordelia începu să se joace cu o floare din păr şi se gândi că poate era momentul să se fandosească.

— Nici nu mi-am închipuit că mă căsătoresc cu un virgin de patruzeci şi patru de ani, conte Vordarian.

— Aşa se pare, spuse el şi mai trase o duşcă de vin. Voi, galacticii, sunteţi toţi nişte degeneraţi… Oare ce perversităţi tolerează el în schimb? Mă-ntreb şi eu…

I se aprinse brusc în ochi o sclipire de răutate neascunsă.

— Ştii cum a murit prima nevastă a lordului Vorkosigan?

— Sinucidere. Şi-a tras în cap cu arcul de plasmă, răspunse ea fără ezitare.

— S-a zvonit că el a omorât-o. Pentru adulter. Ai de grijă, betano.

Zâmbetul îi devenise pe de-a-ntregul caustic.

— Da, ştiu şi asta. În cazul ăsta, un zvon neadevărat.

Toată aparenţa de cordialitate se evaporase din schimbul lor de replici. Cordelia avea senzaţia neplăcută că pierdea de-a binelea controlul situaţiei. Se aplecă în faţă şi spuse pe un ton scăzut:

— Tu ştii de ce-a murit Vorrutyer?

El nu se putu abţine şi se înclină la rându-i, atras de gestul ei.

— Nu…

— A-ncercat să-l rănească pe Aral prin mine. Treaba asta mi s-a părut… iritantă. Aş dori să încetezi să mă mai iriţi, conte Vordarian; mi-e teamă c-ai reuşi în cele din urmă.

Glasul îi coborî şi mai mult, aproape până la nivelul unei şoapte.

— Şi tu ar trebui să te temi.

Tonul lui iniţial arogant cedase în mod vizibil, devenind precaut. Făcu un gest larg, cu palma întinsă, care părea să simbolizeze o plecăciune de rămas-bun, şi dădu înapoi din faţa ei.

— Milady.

Privirea pe care o aruncă în urmă în timp ce se îndepărta era de-a dreptul înspăimântată.

Ea se încruntă în urma lui. *Pff.* Ce discuţie *ciudată.* La ce se aştepta omul ăsta, după ce venise să-i trântească în faţă informaţia aceea veche şi răsuflată de parcă ar fi fost cine ştie ce surpriză şocantă? Chiar îşi imaginase Vordarian că ea avea să se ducă la bărbatu-său şi să-l bată la cap cu lipsa de gust în alegerea partenerilor de care dăduse dovadă cu două decenii în urmă? Oare pe o tânără şi naivă mireasă barrayarană ar fi lovit-o o criză de isterie? În niciun caz pe lady Vorpatril, al cărei entuziasm în societate masca o judecată corozivă la adresa celor din jur; nici pe prinţesa Kareen, a cărei naivitate se mistuise, cu siguranţă, de multă vreme în compania acelui expert în sadisme care era Serg. *A tras, dar a ratat ţinta.*

Apoi, judecând mai la rece: *S-a mai întâmplat şi înainte să tragă şi să rateze?* Dialogul lor nu fusese un act de socializare normală, nici măcar după standardele

barrayarane ale competitivităţii. *Sau poate era doar beat.* Simţi brusc dorinţa de a sta de vorbă cu Illyan. Închise ochii, încercând să-şi risipească ceaţa din minte.

— Te simţi bine, iubito? îi murmură în ureche vocea îngrijorată a lui Aral. Ai nevoie de medicamentele pentru greţuri?

Deschise imediat ochii. Iată-l lângă ea, teafăr şi nevătămat.

— Ah, n-am nimic.

Se prinse de braţul lui, uşor, nu într-o strângere panicată, ca de tentacul cu ventuze.

— Căzusem şi eu pe gânduri.

— Ne-au poftit să ne aşezăm la masă.

— Bun. Ar fi plăcut să mai stau şi jos, că mi se umflă picioarele.

El păru gata s-o ridice în braţe şi s-o care, dar merseră până acolo normal, alăturându-li-se celorlalte perechi convenţionale. Se aşezară la o masă puţin mai retrasă faţă de celelalte, împreună cu Gregor, Kareen, Piotr, Lordul Protector al Cercului Vorbitorilor cu soţia sa şi prim-ministrul Vortala. La insistenţele lui Gregor, primi şi Droushnakovi un loc la masa lor; era dureros să observi ce fericit părea băiatul la vederea vechii sale gărzi de corp. *Te-am lăsat fără partener de joacă, măi copile?* îşi spuse Cordelia, cuprinsă de remuşcări. Aşa se părea; Gregor se apucă să negocieze cu Kareen întoarcerea săptămânală a lui Drou „pentru lecţii de judo”. Drou, obişnuită cu atmosfera de la Reşedinţa Imperială, nu era atât de intimidată precum Koudelka, ale cărui mădulare înţepeniseră din pricina grijii exagerate ca nu cumva să-şi trădeze stângăcia şi lipsa de mobilitate.

Cordelia se pomeni aşezată între Vortala şi Protector, cu care întreţinu conversaţii cu destulă lejeritate; Vortala era fermecător, în felul lui grosolan. Cordelia reuşi să ciugulească din toate acele feluri elegant servite, cu excepţia unei felii din carcasa unei bovine fripte care fusese adusă întreagă la masă. De obicei era capabilă să-şi scoată din minte faptul că proteina barrayarană nu era crescută în

cuve, ci provenea din trupurile unor animale adevărate care muriseră. În definitiv, aflase despre primitivele lor practici culinare înainte de-a fi ales să vină aici şi mai avusese ocazia să guste muşchi de animal în timpul misiunilor de la Observaţii, în interes ştiinţific, pentru supravieţuire ori ca să testeze eventuale produse noi pentru piaţa betană. Barrayaranii aplaudară animalul ornamentat cu fructe şi flori, părând a-l considera de-a dreptul atrăgător, nicidecum terifiant, iar bucătarul, care venise nerăbdător în urma lui de la bucătărie, făcu o plecăciune. Circuitele olfactive primitive din creierul ei se arătară de acord, mirosea minunat. Vorkosigan îşi luă o porţie în sânge. Cordelia sorbi nişte apă.

După desert şi după câteva scurte toasturi protocolare ţinute de Vortala şi Vorkosigan, micul Gregor fu dus în sfârşit la culcare de mama lui. Kareen le făcu semn Cordeliei şi lui Droushnakovi s-o urmeze. Cordelia simţi cum i se detensionează umerii pe când părăseau uriaşa adunare şi urcau scara către liniştea apartamentelor particulare ale împăratului.

Gregor fu despuiat de micuţa lui uniformă şi vârât în pijama, redevenind astfel un băieţel, nu un simbol. Drou îl supraveghe la spălatul pe dinţi şi se lăsă ademenită cu un „doar înc-o dată şi gata” într-un joc cu tablă şi piese pe care îl jucau pe vremuri, ca răsfăţ înainte de culcare. Lucru pe care Kareen îl îngădui cu indulgenţă, iar după un sărut dăruit şi unul primit de la fiul ei, ea şi Cordelia se retraseră într-un salon alăturat, scăldat într-o lumină blândă. O adiere nocturnă dinspre ferestrele deschise aducea răcoare în cameră. Femeile se aşezară amândouă cu câte un oftat, destinzându-se; Kareen îşi aruncă pantofii din picioare, iar Cordelia îi urmă imediat exemplul. Voci şi râsete îndepărtate şi înăbuşite pluteau înăuntru dinspre grădina de sub ferestre.

— Cât durează petrecerea asta? întrebă Cordelia.

— Până-n zori, pentru cei mai rezistenţi decât mine. Eu mă voi retrage la miezul nopţii, după care marii băutori vor prelua controlul.

— Unii dintre ei par să se fi pus deja pe treabă.

— Din păcate, zâmbi Kareen. Într-o singură noapte vei putea să admiri clasa Vor deopotrivă în splendoarea şi-n decăderea ei.

— Îmi închipui. Sunt surprinsă că nu importaţi droguri recreaţionale care să nu fie letale.

Zâmbetul lui Kareen deveni sarcastic.

— Dar încăierările între beţivi sunt *tradiţionale.*

Apoi îşi îmblânzi nuanţa tăioasă a vocii.

— De fapt, lucruri de felul ăsta ne vin de-afară, cel puţin în oraşele cu aerodrom pentru navete. Ca de obicei, se pare că adăugăm obiceiuri noi, nu le înlocuim pe ale noastre.

— Poate că aşa-i cel mai bine, spuse Cordelia.

Se încruntă. Oare cum era mai bine să procedeze la sondarea delicată...?

— Contele Vidal Vordarian e cumva unul dintre cei care au obiceiul să se cherchelească în public?

— Nu, răspunse Kareen, ridicând capul şi privind pe sub gene. De ce mă-ntrebi?

— Am avut o conversaţie ciudată cu el. Credeam că o supradoză de etanol ar putea s-o explice.

Îşi aminti mâna lui Vordarian oprindu-se cu o apăsare uşoară pe genunchiul prinţesei, foarte aproape de ceea ce s-ar fi putut numi mângâiere intimă.

— Îl cunoşti bine? Cum l-ai caracteriza?

Kareen îşi cântări răspunsul.

— E bogat... orgolios... i-a fost loial lui Ezar cât şi-a pus Serg la cale ultimele intrigi împotriva tatălui său. Loial imperiului, clasei Vor. În districtul Vordarian există patru mari oraşe industriale, plus baze militare, depozite militare, cel mai mare aerodrom militar de navete... Fără îndoială, teritoriul lui Vidal e astăzi cea mai importantă zonă economică a Barrayarului. Războiul abia de-a atins districtul Vordarianilor; este unul dintre puţinele din care cetagandanii s-au retras prin tratat. Acolo ne-am amplasat primele baze spaţiale fiindcă am preluat instalaţiile construite şi abandonate de cetagandani, şi din asta a decurs o bună parte din dezvoltarea economică ulterioară.

— Asta-i… interesant, spuse Cordelia, dar eu îmi puneam întrebări despre el ca persoană. Despre… ăă… ce-i place şi ce-i displace, spre exemplu. Tu îl simpatizezi?

— La un moment dat, spuse Kareen încet, m-am întrebat dacă Vidal ar putea fi destul de puternic ca să mă protejeze de Serg. După moartea lui Ezar. Pe măsură ce boala lui Ezar progresa, mă gândeam c-ar fi mai bine să mă ocup singură de propria mea apărare. Parcă nu se-ntâmpla nimic şi nimeni nu-mi dădea nicio informaţie.

— Dacă Serg ar fi ajuns împărat, cum ar fi putut să te protejeze un biet conte? întrebă Cordelia.

— Ar fi fost nevoit să devină… mai mult de-atât. Vidal avea ambiţie, dacă primea încurajările potrivite… şi era patriot. Cine ştie, dacă Serg ar fi trăit, poate-ar fi distrus, Barrayarul – şi poate că Vidal ne-ar fi salvat pe toţi. Dar Ezar mi-a făgăduit că n-am de ce mă teme şi s-a ţinut de cuvânt. Serg a murit înaintea lui Ezar şi… şi de-atunci tot mă străduiesc să las treaba asta cu Vidal să se răcească de la sine.

Cordelia îşi frecă buza de jos cu un gest absent.

— Aha. Dar ţie, personal… vreau să zic, ţie îţi place de el? Titlul de contesă Vordarian n-ar fi un fel plăcut de-a te retrage, într-o bună zi, din poziţia asta de prinţesă văduvă?

— Ah! Nu acum. Tatăl vitreg al împăratului ar fi un om prea puternic de instalat în opoziţie cu regentul. O polaritate primejdioasă, în situaţia în care n-ar fi nici aliaţi, nici în echilibru perfect. Sau dacă nu s-ar combina într-o singură persoană.

— Cum ar fi socrul împăratului?

— Da, exact.

— Nu prea înţeleg această transmitere… venerică a puterii. Tu ai vreun drept de-a revendica puterea imperială, sau nu?

— Asta trebuie să decidă armata, spuse Kareen, ridicând din umeri.

Apoi adăugă cu voce scăzută:

— Chiar că seamănă cu o boală, nu-i aşa? Sunt prea aproape, mă atinge, mă infectează... Gregor e speranţa mea de supravieţuire. Şi închisoarea mea.

— Nu-ţi doreşti să ai şi tu o viaţă?

— Nu. Eu vreau doar să trăiesc.

Cordelia se sprijini de spătar, tulburată. *Te-a învăţat Serg să nu ofensezi pe nimeni?*

— Vordarian tot aşa vede lucrurile? Vreau să zic că nu doar putere ai tu de oferit. Cred că-ţi subestimezi farmecul personal.

— Pe Barrayar... puterea e singurul lucru care contează, spuse Kareen şi expresia de pe chipul său deveni distantă. Recunosc... cândva i-am cerut căpitanului Negri să-mi prezinte o dare de seamă despre Vidal. Se foloseşte de curtezanele lui în moduri fireşti.

Încuviinţarea aceasta visătoare nu prea se potrivea cu ideea Cordeliei despre cum ar trebui să sune o declaraţie de dragoste neţărmurită. Şi totuşi, ce văzuse ea la ceremonie în ochii lui Vordarian nu fusese doar dorinţă de putere, putea să jure. Oare numirea lui Aral ca regent îi stricase omului, accidental, peţitul? Poate de aici şi animozitatea cu tentă sexuală din discursul pe care i-l ţinuse ei...?

Droushnakovi se întoarse în vârful picioarelor.

— A adormit, şopti ea pe un ton afectuos.

Kareen încuviinţă în tăcere şi îşi lăsă capul pe spetează, abandonându-se unui moment de odihnă, până ce sosi un mesager în livreaua Casei Vorbarra, care i se adresă:

— Doriţi să deschideţi seara de dans împreună cu lordul-regent, milady? Sunteţi aşteptată.

Cerere, sau ordin? Suna mai degrabă ameninţător-obligatoriu decât distractiv, prin glasul lipsit de expresie al servitorului.

— Ultima îndatorire pe seara asta, o asigură Kareen pe Cordelia în timp ce îşi puneau amândouă pantofii.

Încălţămintea Cordeliei părea să se fi micşorat cu două numere de la începutul serii. Porni şontâcăind după Kareen, cu Drou în urma lor.

Podeaua unei camere de mari dimensiuni de la parter fusese acoperită cu lemn în mai multe nuanţe, cu intarsii care formau contururi de flori, plante agăţătoare şi animale. Pe Colonia Beta, suprafaţa aceea lustruită şi-ar fi găsit locul pe un perete dintr-un muzeu; aici, oamenii aceştia incredibili dansau pe ea. O orchestră – selecţionată în urma unei competiţii pe viaţă şi pe moarte de Fanfara Militară Imperială, după cum fusese informată Cordelia – asigura muzica de dans, în stil barrayaran. Până şi valsurile sunau vag a marşuri. Aral şi prinţesa luară poziţia de început, iar el o conduse prin toată sala, dând cu ea câteva tururi vioaie; era un dans de societate care presupunea că îşi oglindeau reciproc paşii şi alunecările, cu mâinile ridicate, dar fără a şi le atinge cu adevărat. Cordelia era fascinată. N-ar fi ghicit în veci că Aral ştia să danseze. Cerinţele etichetei părând a fi astfel îndeplinite, alte cupluri începură să se cearnă de pe margine spre ringul de dans. Aral se întoarse lângă Cordelia, părând incitat.

— Dansaţi, milady?

După cina aceea, mergea mai degrabă un pui de somn. Cum reuşea să se păstreze în starea aceea alarmantă de hiperactivitate? Spaime ascunse, probabil. Ea clătină din cap, zâmbind.

— Nu ştiu să dansez.

— Aha.

Porniră aşadar la pas spre ieşire.

— Aş putea să te-nvăţ, se oferi el pe când pătrundeau într-un grup de terase care se desfăşura către grădini, unde îi întâmpină o răcoare plăcută şi un întuneric străpuns ici şi colo de lumini colorate, menite să asigure mersul fără poticneli de-a lungul aleilor.

— Mm, făcu ea în dubiu. Dacă ai putea găsi un loc retras.

Deşi, pentru cazul în care puteau găsi un loc retras, îi treceau prin minte lucruri mai bune de făcut decât dansul.

— Păi, uite c-am… şşş.

Dinţii îi sclipiră o clipă în beznă într-un rânjet ca un tăiş de iatagan şi o strânse mai tare de mână, în semn de avertizare. Rămaseră amândoi nemişcaţi, la intrarea într-un

mic spaţiu liber, ferit privirilor celor aflaţi la înălţime de tise şi de plante cu frunzişul ca nişte pene roz, care nu proveneau de pe Pământ. Muzica se revărsa limpede de sus.

— Încearcă, Kou, se auzi vocea insistentă a lui Droushnakovi.

Drou şi Kou stăteau faţă în faţă în celălalt capăt al ascunzişului de pe terasă. Nu prea convins, Koudelka îşi lăsă bastonul pe balustrada de piatră şi ridică mâinile, potrivindu-le după ale ei. Începură să păşească, să facă alunecări şi înclinări, în vreme ce Drou număra conştiincios, „Un-doi-trei, un-doi-trei…”

Koudelka se împiedică, iar ea îl prinse; braţele lui se încolăciră pe talia ei.

— Fir-ar să fie, nu merge, Drou! exclamă el şi clătină din cap a neputinţă.

— Şş…

Mâna ei îi atinse buzele.

— Mai încearcă o dată. Eu sunt dispusă. Nu ziceai tu că trebuie să exersezi până reuşeşti chestia aia cu coordonarea mâinii… cât? Pariez că nu doar o dată.

— Nu m-ar lăsa bătrânul să renunţ.

— Păi, poate nici eu n-o să te las să renunţi.

— Am obosit, se plânse Koudelka.

Atunci, treceţi la sărutat, îi îndemnă Cordelia în gând, stăpânindu-şi un hohot de râs. *Pe aia o puteţi face stând jos.* Droushnakovi era însă hotărâtă, aşa că o luară de la capăt. *„Un-doi-trei,* un-doi-trei…” Efortul se termină din nou cu ceea ce Cordeliei îi păru un început numai bun pentru o îmbrăţişare pasională; măcar dacă vreuna dintre părţi ar avea prezenţa de spirit şi şi-ar aduna curajul ca să ducă treaba până la capăt.

Aral clătină din cap şi se dădură înapoi în tăcere, ocolind tufărişul. Scena părea să-l fi inspirat într-o oarecare măsură, fiindcă îşi lipi buzele de ale ei ca să-şi înăbuşe propriul chicotit. Dar, vai, discreţia lor se dovedi inutilă: un lord Vor oarecare, rătăcind orbeşte pe lângă ei, se nimeri să traverseze ascunzişul, făcându-i pe Kou şi Drou să

încremenească în mijlocul pasului, apoi se îndoi peste balustrada de piatră ca să vomite cât se poate de tradiţional în tufişurile lipsite de apărare de sub ea. Voci noi, una de bărbat, cealaltă de femeie, porniră deodată să suduie din umbrele care învăluiau zona cu pricina. Koudelka îşi recuperă bastonul şi cei doi dansatori aspiranţi se retraseră în mare grabă. Lordul Vor mai vomită o dată, iar victima de sex masculin se apucă să se caţere după el, alunecând pe zidăria de piatră murdărită şi promiţând răzbunare cruntă. Prudent, Vorkosigan o conduse pe Cordelia mai departe.

Mai târziu, pe când aşteptau în dreptul uneia dintre porţile Reşedinţei să li se aducă maşinile, Cordelia se pomeni stând lângă locotenent. Koudelka privea peste umăr, gânditor, la clădirea Reşedinţei, din care răzbăteau, prea puţin domolite, muzica şi zgomotele petrecerii.

— Ai petrecut bine, Kou? se interesă ea cu jovialitate.

— Poftim? Ah, da, minunat. Când am intrat în serviciul militar, nici nu visam s-ajung aici, spuse el, mijindu-şi ochii. A fost o vreme când credeam că n-o să mai ajung nicăieri.

Apoi adăugă, provocându-i Cordeliei un mic fior mental:

— Zău dacă nu mi-aş dori ca femeile să aibă manuale de operare.

Cordelia râse din toată inima.

— La fel aş putea spune şi eu despre bărbaţi.

— Dar Domnia Voastră şi amiralul Vorkosigan… sunteţi altfel.

— Nu… chiar. Poate am învăţat din experienţă. Mulţi oameni nu reuşesc să-nveţe nimic.

— Credeţi că am vreo şansă să duc o viaţă normală? întrebă el, uitându-se lung nu la ea, ci fără ţintă, în beznă.

— Şansele ţi le creezi singur, Kou. Şi dansurile.

— Vorbiţi exact ca amiralul.

***

Cordelia îl încolţi pe Illyan în dimineaţa următoare, când el trecu pe la casa Vorkosigan ca să primească raportul zilnic de la comandantul gărzilor.

— Ia spune-mi, Simon, Vidal Vordarian e pe lista ta scurtă, sau pe aia lungă?

— Toată lumea e pe lista mea lungă, oftă Illyan.

— Vreau să-l muţi pe lista scurtă.

Illyan deveni atent.

— De ce?

Ea şovăi. N-avea de gând să-i răspundă *Intuiţia,* deşi exact într-acolo o călăuzeau indiciile subliminale.

— Mie îmi pare că are o minte de asasin. Genul care trage din ascunzătoare când inamicul e cu spatele la el.

Illyan zâmbi enigmatic.

— Cer iertare, milady, dar nu pare a fi vorba despre acel Vordarian pe care îl cunosc eu. Mereu mi s-a părut mai degrabă genul de zevzec încăpăţânat, fără ocolişuri.

Ce nevoie imperioasă, ce dorinţă arzătoare trebuie să chinuie un zevzec încăpăţânat ca să-l facă să devină viclean? Poate, neştiind cât de profundă era fericirea lui Aral alături de ea, Vordarian nu-şi dădea seama cât de crud îi fusese atacul la adresa acestei fericiri? Şi oare animozităţile personale şi cele politice mergeau neapărat mână în mână? *Nu.* Duşmănia lui fusese profundă, iar lovitura ţintită cu precizie, chiar dacă în direcţia greşită.

— Mută-l pe lista scurtă, spuse ea.

Illyan făcu un gest cu degetele răsfirate. Nu era un gest conciliant oarecare; după expresia de pe chipul lui, era clar că i se declanşase în minte o anumită înlănţuire de gânduri.

— Foarte bine, milady.

Capitolul şase

Cordelia urmărea cu privirea umbra aerodinei uşoare lunecând dedesubt, pe sol, o pată alungită săgetând către miazăzi. Săgeata pâlpâia la trecerea peste câmpuri, izvoare, râuri şi drumuri colbuite – reţeaua de drumuri era rudimentară, dezvoltarea ei fusese stăvilită, fiind întrecută de transportul aerian individual, adus de explozia tehnologică galactică de la sfârşitul Izolării. Spirale de încordare i se descolăceau din jurul gâtului cu fiecare kilometru pe care îl puneau între ei şi viermuiala febrilă a capitalei. O zi la ţară era o idee excelentă, care ar fi trebuit pusă în practică de multă vreme. Doar că şi-ar fi dorit s-o petreacă alături de Aral.

Ghidându-se după repere de la sol, sergentul Bothari înclină cu blândeţe aerodina, aducând-o pe un nou curs. Droushnakovi, care stătea în spate alături de Cordelia, se crispă, încercând să nu se aplece peste ea. Doctorul Henri, aflat în faţă, lângă sergent, privea afară cu un interes aproape egal cu al Cordeliei. La un moment dat se întoarse pe jumătate ca să-i vorbească peste umăr Cordeliei.

— Mulţumirile mele sincere pentru invitaţia la prânz, lady Vorkosigan. Vizitarea domeniului particular Vorkosigan este un privilegiu rar.

— Chiar aşa? spuse Cordelia. Ştiu că nu-i înghesuială pe-aici, dar partenerii de călărie ai contelui Piotr vin destul de des. Fascinante animale.

Gândul îi zăbovi o clipă la ceea ce spusese, dar hotărî apoi că doctorul Henri avea să-şi dea seama şi singur că „fascinantele animale” erau caii, nu prietenii contelui Piotr.

— La cel mai mic semn c-ai fi interesat, probabil te va conduce contele Piotr personal să-ţi arate grajdurile.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe general.

Perspectiva aceasta părea să-l intimideze pe doctorul Henri, care îşi tot făcea de lucru cu gulerul uniformei de teren. Cercetător ştiinţific la Spitalul Militar Imperial, Henri

avea de-a face cu ofiţeri de rang superior de suficiente ori ca să nu se mai lase copleşit; probabil că toată istoria barrayarană care învăluia figura lui Piotr era cea care schimba situaţia în acest caz.

Piotr îşi căpătase rangul actual la vârsta de douăzeci şi doi de ani, luptând contra cetagandanilor în aprigul război de gherilă dezlănţuit în Munţii Dendarii, care acum tocmai se arătau, albaştri, la orizontul sudic. Rangul era tot ceea ce împăratul de atunci, Dorca Vorbarra, putuse să-i ofere la acea vreme; alte beneficii palpabile precum întăriri, provizii şi soldă ieşeau din discuţie în clipele acelea disperate. Douăzeci de ani mai târziu, Piotr modificase din nou cursul istoriei Barrayarului, jucând rolul celui în stare să schimbe soarta tronului în beneficiul lui Ezar Vorbarra, în războiul civil care adusese căderea Împăratului Nebun Yuri. Nu era un ofiţeraş oarecare de la comandament acest general Piotr Vorkosigan, treaba asta era clară pentru toată lumea.

— E uşor să te-nţelegi cu el, îl asigură Cordelia pe doctorul Henri. Ajunge să-i admiri caii şi să-i pui câteva întrebări cu răspuns sugerat despre războaie, şi pe urmă poţi să te relaxezi şi să-ţi petreci restul timpului ascultându-l.

Henri ridică din sprâncene, căutând pe faţa ei semnele ironiei. Era un om inteligent. Cordelia zâmbi înveselită.

Apoi observă că Bothari o privea tăcut în oglinzile de deasupra panoului său de control. Din nou. Sergentul părea tensionat în ziua aceea. Poziţia mâinilor sale, muşchii de pe gât încordaţi ca nişte funii, acestea erau detaliile care îl trădau. Ochii lui gălbui, lipsiţi de expresie, erau întotdeauna indescifrabili; înfundaţi în orbite, prea apropiaţi unul de celălalt şi nu chiar la acelaşi nivel, deasupra pometţilor ascuţiţi şi-a fălcii alungite şi pătrăţoase. Era neliniştit din cauza vizitei doctorului? Ar fi fost de înţeles.

Pământul continua să se desfăşoare plat sub ei, dar nu după mult timp începu să se încreţească în culmi neregulate care delimitau districtul lacului. Munţii creşteau în zare, iar Cordeliei i se păru că desluşeşte un licăr îndepărtat de zăpadă timpurie pe culmile cele mai înalte.

Bothari înălţă succesiv aerodina peste trei lanţuri deluroase şi o înclină din nou pentru a schimba direcţia, coborând vertiginos către o vale îngustă. După câteva minute şi încă un picaj dincolo de un lanţ de creste, fâşia lungă a lacului se ivi sub ochii lor. Un labirint uriaş de fortificaţii distruse de foc alcătuia o coroană neagră pe un creştet de promontoriu, iar la poale era cuibărit un sat. Bothari depuse lin aerodina într-un cerc vopsit pe pavajul celei mai largi dintre străzile aşezării.

Doctorul Henri îşi strânse trusa cu instrumentar medical.

— Examinarea o să dureze doar câteva minute, o asigură el pe Cordelia, pe urmă putem să ne vedem de drum.

Nu-mi spune mie, spune-i lui Bothari. Cordelia simţea că doctorul Henri era cam speriat de Bothari. I se tot adresa ei în loc să-i vorbească sergentului, ca şi cum ea ar fi fost un interpret care trebuia să exprime totul în termeni pe care Bothari să-i poată înţelege. Într-adevăr, Bothari era înspăimântător, dar n-avea să dispară ca prin farmec doar fiindcă cineva vorbea ca şi cum el n-ar fi fost de faţă.

Bothari îi conduse la o căsuţă de pe o stradă laterală îngustă, care ducea până la oglinda scânteietoare a apei. La ciocănitul lui în uşă, o femeie masivă, cu părul încărunţit, deschise şi le zâmbi.

— Bună dimineaţa, sergent. Intraţi, totul e pregătit. Milady.

Îi oferi Cordeliei privilegiul unei reverenţe.

Cordelia îi răspunse cu o înclinare a capului, privind în jur cu interes.

— Bună dimineaţa, jupâneasă Hysopi. Ce frumos arată azi casa dumitale!

Tot interiorul fusese curăţat, lustruit şi netezit cu multă trudă – ca văduvă de militar, jupâneasa Hysopi înţelegea prea bine cum stătea treaba cu inspecţiile. Cordelia era convinsă că atmosfera de zi cu zi din casa celei care fusese angajată ca doică era un pic mai destinsă.

— Fetiţa ta a fost tare cuminte în dimineaţa asta, îl asigură pe sergent jupâneasa Hysopi. Şi-a băut tot laptele

şi tocmai a făcut baie. Pe-aici, doctore. Sper c-o să găsiţi totul în regulă…

Îi conduse în sus pe o scară îngustă. Se vedea limpede unul dintre dormitoare că era al ei; celălalt, cu o fereastră luminoasă care dădea spre streaşina dinspre lac, fusese transformat recent în odaie de copil. Un prunc cu părul închis la culoare şi ochi mari, căprui gângurea într-un leagăn.

— Iacă fata noastră, spuse zâmbind jupâneasa Hysopi şi o ridică în braţe. Salută-l pe tati al tău, da, Elena? Dulceaţă mică.

Bothari nu merse mai departe de pragul uşii, de unde privi pruncul cu un aer suspicios.

— I-a crescut mult părul, constată el după câteva clipe.

— Aşa se-ntâmplă cu toţi pe la trei, patru luni, încuviinţă jupâneasa Hysopi.

Doctorul Henri îşi aranjă instrumentele pe aşternutul leagănului, iar jupâneasa Hysopi puse copila înapoi şi începu s-o dezbrace. Între ei doi se înfiripă o discuţie tehnică despre tipuri de lapte praf şi fecale, în vreme ce Bothari umbla prin încăpere, privind fără să pună mâna pe nimic. Adevărul e că arăta groaznic de mare şi de nepotrivit printre piesele de mobilier pentru copii, colorate şi delicate, cu aerul lui întunecat şi periculos, în uniforma maro cu argintiu. Când ajunse să atingă uşor cu creştetul tavanul înclinat, se retrase prudent lângă uşă.

Curioasă, Cordelia se aplecă peste umerii lui Henri şi Hysopi să se uite la micuţa care se zvârcolea şi dădea să se răsucească. Prunci. Cât de curând va avea şi ea unul aşa. Simţi o fluturare în pântece, ca un răspuns. Din fericire, Piotr Miles nu adunase încă destulă putere nici cât să iasă dintr-o pungă de hârtie, dar, dacă dezvoltarea lui continua în acelaşi ritm, în ultimele luni n-avea s-o mai lase să doarmă deloc. Cordelia îşi dori să fi urmat cursurile parentale de pe Colonia Beta, chiar dacă la vremea aceea nu era pregătită să candideze pentru obţinerea licenţei. Şi totuşi, părinţii barrayarani păreau să se descurce

improvizând. Jupâneasa Hysopi învăţase din mers şi avea acum trei copii mari.

— Uimitor, spuse doctorul Henri, clătinând din cap şi înregistrând datele. O dezvoltare absolut normală, din câte pot să-mi dau seama. Nici cel mai mic indiciu că a ieşit dintr-un replicator uterin.

— *Eu* am ieşit dintr-un replicator uterin, preciză Cordelia pe un ton amuzat.

Henri ridică fruntea şi, involuntar, o măsură cu privirea de sus până jos, ca şi cum s-ar fi aşteptat deodată să depisteze antene răsărindu-i din cap.

— Experienţa betană sugerează că nu prea contează cum ajungi acolo, cât ceea ce faci după ce ajungi.

— Aha, făcu el, încruntându-se gânditor. Şi n-aveţi defecte genetice?

— Garantat, încuviinţă Cordelia.

— *Avem nevoie* de tehnologia asta.

Oftă şi apoi începu să-şi strângă lucrurile.

— N-are nimic, poţi s-o îmbraci la loc, adăugă el către jupâneasa Hysopi.

Bothari apăru în cele din urmă lângă leagăn şi se aplecă să se uite, făcând cute adânci pe frunte, între ochi. O singură dată atinse pruncul, cu degetul pe obraz, apoi îşi frecă policarul de arătător de parcă şi-ar fi verificat funcţiile neurale. Jupâneasa Hysopi îl cercetă cu o privire piezişă, dar nu spuse nimic.

Cât mai zăbovi Bothari ca să pună la punct socotelile financiare cu jupâneasa Hysopi, Cordelia şi doctorul Henri porniră într-o plimbare către lac, urmaţi de Droushnakovi.

— Când au sosit la Spitalul Militar, povesti Henri, cele şaptesprezece replicatoare uterine escobarane trimise din zona de război, am fost realmente oripilat. De ce să salveze acei fetuşi nedoriţi, şi cu asemenea costuri? De ce să-i trimită la departamentul *meu?* De atunci însă m-am convertit, milady. Ba chiar m-am gândit la cum ar putea fi pusă în practică o asemenea idee: un subprodus tehnologic pentru pacienţii cu arsuri. Acum lucrez la el, abia de-o săptămână am obţinut şi aprobarea proiectului.

Cu o sclipire de nerăbdare în ochi, începu să-şi expună în detaliu teoria, care, atât cât îi înţelegea Cordelia principiile, părea solidă.

— Mama e proiectant şi optimizator de echipamente medicale la Spitalul Silica, îi explică ea lui Henri când acesta făcu o pauză ca să-şi tragă răsuflarea şi să primească aprecieri. Tot timpul lucrează la aplicaţii de felul ăsta.

După care Henri îşi reluă, cu îndoită forţă, expunerea detaliilor tehnice.

Cordelia salută două femei care treceau pe stradă, spunându-le pe nume şi prezentându-i-le, politicos, lui Henri.

— Sunt soţiile a doi dintre străjerii vasali ai contelui Piotr, îi explică ea când trecură mai departe.

— Aş fi crezut că preferă să locuiască în capitală.

— Unii, da, alţii stau aici. Se pare că e chestie de gust. Costul vieţii e mult mai scăzut aici, iar flăcăii ăştia nu-s plătiţi atât de mult pe cât ţi-ai închipui. Unii locuitori din zonele izolate sunt suspicioşi când vine vorba de viaţa la oraş – par să creadă că aici e o existenţă mai pură.

Schiţă un zâmbet fugar.

— E unul care are câte o nevastă la fiecare adresă. Niciunul dintre camarazii lui străjeri nu l-a dat de gol până acum. E un grup strâns unit.

Henri ridică din sprâncene.

— Cred că petrece de minune.

— Nu prea. Niciodată nu-i ajung banii şi mereu pare îngrijorat. Dar nu se poate hotărî la care nevastă să renunţe. Cică, de fapt, le iubeşte pe amândouă.

Când doctorul Henri se îndepărtă puţin ca să discute despre posibilitatea închirierii unei ambarcaţiuni cu un bătrân care-şi făcea de lucru pe la docuri, Droushnakovi se apropie de Cordelia şi i se adresă cu voce joasă. Părea tulburată.

— Milady… cum naiba de-a ajuns sergentul Bothari să aibă un copil? Nu-i însurat, nu-i aşa?

— Ai crede că i-a adus-o barza? spuse Cordelia cu frivolitate.

— Nu.

După felul cum se încruntase, era clar că Drou nu era de acord cu o asemenea neseriozitate. Cordelia, care nici nu i-o lua în nume de rău, oftă. *Cum să ies cât mai discret din treaba asta?*

— Pe-aproape. Replicatorul uterin în care era ea a fost trimis de pe Escobar cu un curier rapid, după război. Şi-a terminat gestaţia într-un laborator de la Spitalul Militar, sub supravegherea doctorului Henri.

— E chiar a lui Bothari?

— O, da. Demonstrat genetic. Aşa au reuşit să identifice…

Cordelia îşi frânse fraza la jumătate. Prudenţă…

— Dar ce voia să spună cu şaptesprezece replicatoare? Şi cum a ajuns bebeluşul în replicator? Ce era… era un experiment?

— Transfer de placentă, spuse Cordelia. O operaţie delicată, chiar şi după standardele galactice, dar nicidecum experimentală. Uite.

Făcu o pauză, timp în care gândurile i se învârteau rapid prin minte.

— O să-ţi spun adevărul.

Doar că nu ţi-l spun pe tot.

— Micuţa Elena e fiica lui Bothari şi-a unei tinere escobarane care era ofiţer şi se numea Elena Visconti. Bothari… a iubit-o… foarte mult. Dar după război ea n-a vrut să vină cu el pe Barrayar. Copilul a fost conceput, ăă… în stil barrayaran, pe urmă transferat în replicator când s-au despărţit. Au mai existat cazuri asemănătoare. Replicatoarele au fost trimise toate la Spitalul Militar, care era interesat să afle mai multe despre tehnologia lor. Bothari a trecut prin… tratamente medicale destul de multă vreme, după război. Dar după ce-a ieşit, şi după ce-a ieşit şi ea, a primit custodia ei.

— Ceilalţi şi-au luat şi ei copiii?

— Ceilalţi taţi erau majoritatea morţi la momentul acela. Copiii au ajuns la orfelinatul armatei imperiale.

Iacătă. Versiunea oficială, la pachet şi cu fundiţă.

— Aha, făcu Drou şi se încruntă, cu ochii în pământ. Asta nu-i deloc... e greu să ţi-l închipui pe Bothari... Drept să spun, începu ea într-un acces de sinceritate, nici custodia unei pisici nu cred c-aş vrea să i-o dau lui Bothari. Nu vi se pare puţin cam ciudat omul ăsta?

— Eu şi Aral suntem atenţi la felul cum se desfăşoară treaba. Deocamdată, Bothari o duce foarte bine, după părerea mea. El singur a găsit-o pe jupâneasa Hysopi şi are grijă să primească tot ce-i trebuie. Te-a... adică te deranjează cu ceva Bothari?

„Glumiţi?” părea s-o întrebe privirea lui Droushnakovi.

— E aşa de mare! Şi urât. Şi... în unele zile mormăie de unul singur. Şi cât mai boleşte, sunt zile în şir când nu se dă jos din pat, dar n-are nici febră, nici nimic. Comandantul străjerilor contelui Piotr crede că se preface bolnav ca să scape de îndatoriri.

— Nu se preface bolnav. Dar mă bucur că mi-ai spus, o să-l rog pe Aral să stea de vorbă cu comandantul şi să lămurească lucrurile.

— Dar nu vă temeţi deloc de el? Cel puţin în zilele lui proaste?

— Aş plânge de mila lui Bothari, spuse Cordelia încet, dar de temut nu mă tem de el. Nici în zilele proaste, nici în celelalte. Nici tu n-ar trebui să te temi. E... e o insultă serioasă.

— Iertare, spuse Droushnakovi, netezind cu talpa pietrişul. E o poveste tristă. Nu mă mir că nu vorbeşte deloc despre războiul de la Escobar.

— Da... aş aprecia dacă te-ai abţine şi tu s-aduci vorba. E un subiect foarte dureros pentru el.

***

Un zbor scurt cu aerodina, din sat peste o limbă de lac, îi aduse la domeniul provincial al lui Vorkosigan. Cu un secol în urmă, casa era un post de pază periferic al fortului de pe promontoriu. Armele moderne scoseseră din circulaţie

fortificaţiile de la suprafaţa pământului, iar vechea cazarmă de piatră fusese modificată pentru a fi folosită în scopuri mult mai paşnice.

— E mai mică decât m-am aşteptat, remarcă doctorul Henri, care în mod sigur spera la mai multă grandoare.

Îi aştepta un prânz agreabil, pregătit de menajera lui Piotr pe o terasă plină de flori, aflată la capătul dinspre sud al casei, lângă bucătărie. Pe când însoţea grupul într-acolo, Cordelia rămase puţin în urmă ca să schimbe o vorbă cu contele Piotr.

— Vă mulţumesc, domnule, că ne permiteţi să vă invadăm.

— Invadaţi-mă liniştiţi! Asta-i casa ta, draga mea. Eşti liberă să primeşti în ea orice prieteni doreşti. E prima dată când faci asta, îţi dai seama?

Se opri din mers şi rămaseră amândoi în cadrul uşii.

— Ştii, când s-a măritat cu tata, mama a redecorat în întregime casa Vorkosigan. Soţia mea a făcut la fel la vremea ei. Aral s-a însurat atât de târziu, încât mă tem că o modernizare trebuia făcută cu mult timp în urmă. Nu ţi-ar plăcea… să te ocupi tu?

Dar e casa ta, îşi spuse Cordelia, descurajată. *Nici măcar a lui Aral nu e, zău aşa…*

— Prezenţa ta aici e atât de discretă, încât se şi teme omul să nu-ţi iei iarăşi zborul, spuse Piotr şi râse pe înfundate, dar se vedea în privirea lui că îl preocupa chestiunea.

Cordelia îşi mângâie pântecele rotunjit.

— Ah, acum sunt copleşită de-a binelea, domnule, spuse ea; ezită. Sinceră să fiu, mă gândeam c-ar fi drăguţ s-avem un ascensor în casa Vorkosigan. Dacă socotim demisolul, subsolul, podul şi acoperişul, sunt opt niveluri în corpul principal. Poţi face o adevărată excursie.

— Un ascensor? Noi niciodată n-am…

Îşi muşcă limba.

— Unde?

— Ar putea fi plasat în holul din spate, lângă conductele de evacuare, ca să nu deranjeze arhitectura interioară.

— Chiar aşa. Foarte bine. Caută un constructor. Rezolv-o.

— Atunci, o să mă ocup mâine. Mulţumesc, domnule, spuse Cordelia şi, în spatele lui, ridică din sprâncene.

În timpul mesei, contele Piotr, care se vede că nutrea în continuare ideea de-a o încuraja pe Cordelia, se arătă deosebit de sârguincios în a-l trata cu cordialitate pe doctorul Henri, deşi era limpede că acesta reprezenta tipul „omului nou”. Urmând sfatul Cordeliei, Henri se purtă la rându-i cât se poate de prietenos cu Piotr. Contele îi povesti în amănunt despre mânzul nou-născut în grajdurile sale, aflate dincolo de culmea din spatele casei. Făptura aceea era un pursânge cu certificat genetic pe care Piotr îl numea *quarter horse*[3], deşi Cordeliei i se părea că-i un cal întreg. Mânzul, un viitor armăsar de prăsilă, fusese importat de pe Pământ pentru o sumă uriaşă, sub forma unui embrion congelat care fusese implantat într-o iapă splendidă; gestaţia fusese supravegheată cu nerăbdare de Piotr. Henri, şcolit într-ale biologiei, îşi exprimă interesul pentru partea tehnică, iar după terminarea prânzului Piotr îl duse să vadă cu ochii lui minunatele animale.

Cordelia se rugă de învoire.

— Cred c-aş vrea să mă odihnesc puţin. Tu poţi să te duci, Drou. O să stea sergentul Bothari cu mine.

În realitate, Cordelia îşi făcea griji pentru Bothari. Nu luase nicio înghiţitură la masă şi timp de mai bine de o oră nu scosese nicio vorbă.

Plină de îndoieli, dar interesată la culme de cai, Drou se lăsă convinsă. Cei trei porniră să urce încet dealul. Cordelia îi urmări cu privirea până se îndepărtară, apoi se întoarse şi surprinse privirea lui Bothari asupra ei. Sergentul înclină din cap într-un straniu gest de aprobare.

— Mulţumesc, milady.

— Hm. Da. Mă-ntrebam dacă nu cumva ţi-e rău.

---

[3] Una dintre cele mai populare rase de cai din lume; excelent alergător de sprinturi scurte, denumirea „cal de sfert" i se trage de la capacitatea de a întrece alte rase de cai pe distanţe de cel mult un sfert de milă.

— Nu… da. Nu ştiu. Voiam… voiam să stăm de vorbă, milady. De nişte săptămâni. Dar parcă niciodată nu era momentul potrivit. În ultima vreme e tot mai rău. Nu mai pot s-aştept. Am sperat că azi…

— Nu scăpa momentul.

Menajera zăngănea de zor prin bucătăria lui Piotr.

— Ne plimbăm puţin?

— Da, vă rog, milady.

Porniră să dea ocol împreună bătrânei case de piatră. Foişorul de pe creasta dealului, cu vedere către lac, era un loc grozav în care să stea la discuţii, dar Cordelia se simţea prea ghiftuită şi prea gravidă ca să mai urce până acolo. Aşa că porni spre stânga şi urmară cărarea paralelă cu panta până ajunseră la ceea ce părea a fi o mică grădină împrejmuită de un zid.

Pământurile familiei Vorkosigan erau presărate cu un bizar amestec de morminte în care odihneau membri din nucleul familiei, rude îndepărtate, servitori cu merite deosebite. Cimitirul făcuse parte iniţial din ansamblul fortului, ajuns ruine; cele mai vechi morminte de gărzi şi ofiţeri existau acolo de veacuri întregi. Intruziunea Vorkosiganilor se produsese abia după distrugerea atomică a vechii capitale districtuale Vorkosigan Vashnoi, în timpul invaziei cetagandanilor. Acolo morţii şi viii fuseseră topiţi laolaltă, ştergându-se orice urmă a istoriei de – pe atunci – opt generaţii a familiei. Era interesant să observi perechile de date mai recente şi cum se potriveau ele cu evenimentele acelor perioade: retragerea cetagandanilor, războiul lui Yuri cel Nebun. Mormântul mamei lui Aral data exact de la începutul războiului lui Yuri. Lângă ea fusese rezervat un loc pentru Piotr, încă gol după treizeci şi trei de ani. Ea îşi aştepta răbdătoare soţul. *Şi bărbaţii ne acuză pe noi, femeile, că suntem încete.* Fiul ei cel mare, fratele lui Aral, odihnea de cealaltă parte a ei, iar dincolo de el se afla surioara lui.

— Hai să stăm acolo, spuse Cordelia.

Arătă cu capul spre o bancă de piatră înconjurată de flori portocalii mărunte şi umbrită de un stejar importat de pe Pământ, vechi de cel puţin un secol.

— Oamenii ăştia au devenit foarte buni ascultători. Şi nici nu răspândesc bârfe.

Se aşeză pe piatra caldă, măsurându-l din priviri pe Bothari. Se aşeză şi el, atât de departe de ea pe cât îi permitea banca. Cutele de pe faţă îi erau astăzi adânci şi aspre, în ciuda faptului că aburul cald al toamnei înmuia lumina după-amiezii. O mână i se încorda aritmic, strângând marginea de piatră dură a băncii. Respira cu prea multă grijă.

Cordelia îşi îmblânzi glasul.

— Vasăzică, sergent, care-i necazul? Pari puţin cam… încordat azi. E vreo problemă cu Elena?

El râse încet, fără niciun strop de veselie.

— *Încordat.* Da. Cred că da. N-are a face cu copilul… este… mă rog, nu direct.

Şi pentru prima dată în acea zi nu-şi mai feri privirea de a ei.

— Vă aduceţi aminte de Escobar, milady. Aţi fost acolo. Aşa-i?

— Aşa-i.

Omul ăsta e chinuit, îşi dădu seama Cordelia. Ce fel de chin îl măcina?

— Eu nu-mi aduc aminte de Escobar.

— Aşa am auzit şi eu. Cred că terapeuţii tăi militari s-au dat de ceasul morţii să se-asigure că n-o să-ţi aduci aminte de Escobar.

— O, da.

— Eu nu-s de-acord cu principiile de tratament barrayarane. Mai ales când capătă culoarea eficienţei politice.

— Am ajuns să-mi dau şi eu seama de asta, milady.

O sclipire de speranţă prudentă îi pâlpâi în ochi.

— Cum au făcut asta? se interesă ea. Arderea anumitor neuroni? Ştergere chimică?

— Nu… au folosit medicamente, dar nu s-a distrus nimic. Aşa mi-au zis. Doctorii o numeau terapie de suprimare. Noi i-am zis pur şi simplu iad. În fiecare zi mergeam în iad, până n-am mai vrut să mergem acolo.

Bothari se foi pe bancă, încruntându-se.

— Când încerc să-mi amintesc, să vorbesc pur şi simplu despre Escobar, am dureri de cap. Sună prosteşte, nu-i aşa? Ditamai omul ca mine se vaită de dureri de cap ca o babă. Anumite părţi, amintiri, astea-mi dau nişte dureri de cap rele de tot, văd toate lucrurile înconjurate de cercuri roşii şi încep să vomit. Dacă mă opresc şi nu mai încerc să mă gândesc la asta, durerea dispare. Simplu.

Cordelia înghiţi în sec.

— Înţeleg. Îmi pare rău. Ştiam că-i rău, dar nu ştiam că-i… atât de rău.

— Cea mai rea parte sunt visele. Visez la… aia… şi dacă nu mă trezesc destul de repede, rămân cu amintirea visului, îmi amintesc prea multe, toate deodată, şi capul meu… nu pot decât să mă întorc pe partea cealaltă şi să plâng până încep să mă gândesc la altceva. Ceilalţi străjeri ai contelui Piotr… mă cred nebun, mă cred idiot, se-ntreabă ce caut acolo cu ei. *Şi eu* mă-ntreb ce caut acolo cu ei.

Îşi trecu iute palmele uriaşe peste ţeasta tunsă periuţă.

— Să fiu străjer juruit unui conte… e o onoare. Nu-s decât douăzeci de locuri. Îi iau pe cei mai buni, îi iau pe eroii daţi naibii, pe cei cu medalii, pe bărbaţii de douăzeci de ani cu reputaţie nepătată. Dacă ce-am făcut eu… la Escobar… a fost atât de rău, de ce l-a convins amiralul pe contele Piotr să-mi facă loc şi mie? Şi dacă am fost şi eu aşa un erou dat naibii, de ce mi-au luat amintirile de-atunci?

Respiraţia i se accelera şi începea să-i şuiere printre dinţii lungi şi galbeni.

— Câtă durere simţi acum? Când încerci să vorbeşti despre asta?

— Destulă. Şi mai urmează.

O fixă cu privirea, iar cutele încruntăturii i se adânciră.

— Trebuie să vorbesc despre asta. Cu Domnia Voastră. Simt că…

Cordelia trase aer în piept ca să se calmeze, încercând să asculte cu toată mintea, cu trupul şi cu sufletul. Şi prudent. Foarte prudent.

— Zi mai departe.

— Am… patru imagini… în minte, de la Escobar. Patru imagini, şi nu mi le pot explica. Mie însumi. Câteva minute din… trei luni? Patru? Toate mă tulbură, dar una dintre ele mă tulbură cel mai rău. Apare şi Domnia Voastră în ea, adăugă el brusc şi îşi mută privirea în pământ.

Ambele mâini îi erau acum încleştate de marginea băncii şi cu încheieturile albite.

— Aşa. Zi mai departe.

— Una, cea care-i mai puţin rea, e cu o ceartă. Prinţul Serg era de faţă. Şi amiralul Vorrutyer, lordul Vorkosigan şi amiralul Rulf Vorhalas. Eram şi eu acolo. Doar că n-aveam haine pe mine.

— Şi eşti convins că nu-i doar un vis?

— Nu. Nu-s convins. Amiralul Vorrutyer a spus… ceva foarte insultător la adresa lordului Vorkosigan. L-a pus pe lordul Vorkosigan cu spatele la zid. Prinţul Serg râdea. Pe urmă Vorrutyer l-a sărutat de-a dreptul pe gură şi Vorhalas a-ncercat să-i zboare capul lui Vorrutyer, dar lordul Vorkosigan nu l-a lăsat. Şi nu-mi mai aduc aminte ce-a mai fost.

— Hm… mda, spuse Cordelia. Nu eram de faţă să văd, dar ştiu că la momentul acela se petreceau nişte treburi ciudate de-a binelea în eşaloanele superioare, cu Vorrutyer şi Serg, care-şi forţau limitele. Aşa că, probabil, e o amintire adevărată. Aş putea să-l întreb pe Aral, dacă vrei.

— Nu! Nu. Şi-aşa, asta nu-mi pare atât de importantă. Cum sunt celelalte.

— Atunci, povesteşte-mi despre celelalte.

Vocea lui era acum o şoaptă.

— Mi-aduc aminte de Elena. Tare frumuşică. Cu ea n-am decât două imagini în minte. Într-una, îmi amintesc cum mă forţa Vorrutyer… nu, despre asta nu vreau să vorbesc.

Se întrerupse şi rămase tăcut un minut întreg, legănându-se uşor înainte şi înapoi.

— Cealaltă… eram la mine în cabină. Eu cu ea. Era nevasta mea…

Îi tremură vocea.

— Nu era nevasta mea, aşa-i.

Nici măcar nu era o întrebare.

— Nu. Dar ştii asta.

— Dar îmi amintesc cum *credeam* că e.

Îşi apăsă fruntea cu palmele, apoi îşi frecă gâtul, apăsat şi fără vreun folos.

— Era prizonieră de război, spuse Cordelia. Frumuseţea ei le-a atras atenţia lui Vorrutyer şi Serg, care şi-au făcut un scop din chinuirea ei, fără niciun motiv – nu pentru informaţiile militare pe care le deţinea, nici măcar de dragul terorismului politic, doar pentru satisfacţia lor. A fost violată. Dar ştii şi asta. Într-un colţişor al minţii.

— Da, şopti el.

— Faptul că i-au scos implantul contraceptiv şi te-au lăsat – sau te-au silit – s-o însămânţezi a fost o parte a ideii lor sadice. Prima parte. Slavă domnului, n-au trăit destul cât s-ajungă la partea a doua.

El îşi ridicase picioarele şi le strânsese cu braţele, făcându-se ghem. Respira iute şi superficial, gâfâit. Faţa îi devenise de un alb livid, ca degerată, sclipind de sudori reci.

— Am şi eu inele roşii în jur în momentul ăsta? întrebă Cordelia, plină de curiozitate.

— Totul e… într-un fel de roz.

— Şi ultima imagine?

— Ah, milady, spuse el şi înghiţi în sec. Indiferent ce-o fi fost… ştiu că trebuie să fie tare aproape de lucrul acela pe care nu vor cu niciun preţ să mi-l amintesc.

Şi iar înghiţi în sec. Cordelia începea să priceapă de ce nu se atinsese el de mâncare.

— Vrei să continui? *Poţi* să continui?

— Trebuie să continui. Milady. Căpitan Naismith. Fiindcă îmi aduc aminte de Domnia Voastră. Îmi aduc aminte că v-am văzut. Întinsă pe patul lui Vorrutyer, cu toate hainele

tăiate, goală. Sângerând. Vă priveam… Ce vreau eu să ştiu. Trebuie să ştiu.

Îşi înfăşură braţele în jurul capului şi se înclină spre ea, în genunchi, cu ochi găunoşi, bântuiţi, flămânzi.

Probabil că-i crescuse tensiunea fantastic de mult, ca să-i provoace o asemenea migrenă monstruoasă. Dacă mergeau prea departe, dacă forţau lucrurile până la adevărul ultim, nu-l păştea oare un atac cerebral? Incredibilă manevră de inginerie psihică, să-i programezi propriul corp să-l pedepsească pentru gândurile interzise.

— Milady, *pe Domnia Voastră* am violat-o?

— Ha? *Nu!*

Cordelia îşi îndreptă brusc spatele, inundată de o indignare impetuoasă. Îi smulseseră din minte şi informaţia *asta*? *Îndrăzniseră* să i-o ia?

El începu să plângă, dacă asta însemnau respiraţia întretăiată, faţa schimonosită şi lacrimile curgându-i din ochi. Părţi egale de chin şi bucurie.

— Ah. Slavă domnului.

Iar apoi:

— Sunteţi *sigură*…?

— Vorrutyer ţi-a ordonat. Tu ai refuzat. Din propria-ţi voinţă, fără speranţă de salvare sau recompensă. Treaba asta ţi-adus pe cap o mulţime de necazuri, multă vreme după aceea.

Tânjea să-i povestească şi restul, dar, în starea înspăimântătoare în care ajunsese el, consecinţele erau imposibil de anticipat.

— De câtă vreme ai început să-ţi aduci aminte? De când îţi tot pui întrebarea asta?

— De când v-am revăzut prima dată. Astă-vară. Când aţi venit să vă căsătoriţi cu lordul Vorkosigan.

— Ai stat *şase luni* şi mai bine cu gândul ăsta în minte şi n-ai îndrăznit să-ntrebi…?

— Da, milady.

Ea se dădu înapoi, îngrozită, şi expiră un fir de aer printre buzele crispate.

— Data viitoare să nu mai aştepţi atâta.

Înghiţindu-şi cu greu nodul din gât, Bothari se dezdoi şi se ridică în picioare, făcând cu mâna un semn disperat prin care ruga să fie aşteptat. Păşi peste zidul jos de piatră şi găsi nişte tufişuri. Cordelia rămase minute în şir ascultându-i îngrijorată icnetele de vomă pornite din stomacul gol. Se gândi că fusese o criză de o duritate extremă, dar în cele din urmă accesele violente se răriră, apoi se opriră. Bothari se întoarse, ştergându-se la gură, alb ca varul la faţă şi fără să pară că s-ar simţi mult mai bine. Doar ochii i se schimbaseră; acum pâlpâia în ei un strop de viaţă, lumina pe jumătate înăbuşită a unei uşurări copleşitoare.

Însă, pe când se aşeza înapoi pe bancă, lumina se topi. Bothari îşi frecă palmele de genunchii pantalonilor şi îşi fixă cu privirea încălţările.

— Dar nu-s mai puţin violator doar fiindcă *Domnia Voastră* nu mi-a fost victimă.

— Asta aşa-i.

— Nu pot… să am încredere în mine. Domnia Voastră cum poate să aibă încredere în mine?… Ştiţi ce-i mai bun decât sexul?

Ea se întrebă dacă era capabilă să mai îndure o întorsătură bruscă a conversaţiei fără să-şi ia câmpii. *Tu l-ai încurajat să-şi dea cep, acum nu mai ai cale de scăpare.*

— Zi mai departe.

— Omorul. Te face să te simţi şi mai bine, după aia. N-ar trebui să fie… aşa o plăcere. Lordul Vorkosigan nu ucide aşa.

Ochii îi erau îngustaţi, sprâncenele încruntate, dar încă nu se descleştase din încovoierea agonizantă; probabil că vorbea la modul general, fără să se mai gândească la Vorrutyer.

— E o revărsare de furie, cred, spuse Cordelia cu prudenţă. Cum ai ajuns să ţii în tine aşa un ghem de ură? E atât de dens, că devine aproape palpabil. Oamenii ţi-l simt.

— E poveste veche, spuse el şi degetele i se strânseră în dreptul plexului. Dar în cea mai mare parte a timpului nu simt mânie. Izbucneşte deodată.

— Până şi Bothari se teme de Bothari, murmură ea cu uimire.

— Dar Domnia Voastră nu. Nu vă e teamă nici cât lordului Vorkosigan.

— Dintr-un motiv oarecare, pe tine te văd în strânsă legătură cu el. Iar el e sufletul meu. Cum aş putea să mă tem de propriul meu suflet?

— Milady. O învoială.

— Hm?

— Să-mi spuneţi… când e-n regulă. Să ucid. Şi-atunci o să ştiu.

— Nu pot… uite, dacă, să zicem, nu-s de faţă? De obicei, când se-ntâmplă s-ajungi într-o asemenea situaţie, n-ai timp să te opreşti s-o analizezi. Trebuie să ţi se îngăduie să te aperi, dar trebuie să fii şi capabil să discerni când eşti atacat de-adevăratelea.

Îşi îndreptă spatele şi făcu ochii mari, sub imperiul unei revelaţii subite.

— De asta-i atât de importantă uniforma pentru tine, nu-i aşa? Îţi indică momentul în care e-n regulă. Atunci când nu-ţi dai seama singur. Toată rutina asta rigidă de care te ţii, rostul ei e să-ţi spună că eşti în regulă, că n-ai deraiat.

— Da. Acum am jurat să apăr Casa Vorkosigan. Deci *asta* e-n regulă.

Dădu din cap, părând mai liniştit. Dar, pentru Dumnezeu, ce anume îl liniştise?

— Îmi ceri să fiu conştiinţa ta. Să judec lucrurile în locul tău. Dar tu eşti un om în toată puterea cuvântului. Te-am văzut făcând alegeri corecte, în cele mai dure condiţii de stres.

El îşi strânse iar capul în mâini şi, cu falca înţepenită, rosti cu voce aspră:

— Dar nu reuşesc *să-mi aduc aminte* de ele. Nu-mi amintesc cum am făcut.

— Ah, făcu ea, simţindu-se mică şi neînsemnată. Păi… nu ştiu ce crezi c-aş putea să fac pentru tine, dar ai un drept de sânge să-mi ceri. Îţi suntem îndatoraţi, Aral şi cu mine. Noi ne amintim motivul, chiar dacă tu nu poţi.

— Atunci, ţineţi-l minte şi pentru mine, milady, spuse el încet, şi-o să-mi fie bine.

— Să fii convins.

Capitolul şapte

Într-o dimineaţă din săptămâna următoare, Cordelia luă micul dejun împreună cu Aral şi Piotr într-un salon retras, cu vedere spre grădina din spatele casei. Aral îi făcu semn valetului contelui, care servea la masă.

— Vrei, te rog, să mi-l aduci şi pe Koudelka de unde s-o ascunde? Spune-i să vină şi cu ordinea de zi pentru dimineaţa asta, despre care am discutat.

— Ăă… presupun că n-aţi auzit, milord, nu-i aşa? murmură omul.

Cordelia avu impresia că ochii lui cercetau încăperea în căutarea unei căi de scăpare.

— Ce s-aud? De-abia am coborât.

— Locotenentul Koudelka e la spital în dimineaţa asta.

— La spital! Dumnezeule mare, de ce n-am fost anunţat imediat? Ce s-a-ntâmplat?

— Ni s-a spus că va veni comandantul Illyan să dea raportul complet, milord. Comandantul gărzilor… s-a gândit să-l aştepte.

Pe chipul lui Vorkosigan se luptau spaima şi enervarea.

— Cât de grav e? Sper că nu-i vreun efect întârziat al grenadei sonice, nu? Ce-a păţit?

— A fost bătut măr, milord, spuse rigid valetul.

Vorkosigan se sprijini de spătar şi scoase un fluierat slab.

Îi zvâcnea un muşchi în obraz.

— Adu-l aici pe comandantul ăla al gărzilor, mârâi el.

Valetul se evaporă pe loc, iar Vorkosigan rămase bătând nervos şi nerăbdător cu lingura în masă. Când întâlni privirea înspăimântată a Cordeliei, schiţă de dragul ei un firav zâmbet liniştitor. Până şi Piotr părea tulburat.

— Cum ar putea să vrea cineva să-l bată pe Kou? întrebă consternată Cordelia. E dezgustător. Nici n-ar fi în stare să riposteze.

Vorkosigan scutură din cap.

— Cineva în căutarea unei ţinte sigure, presupun. Aflăm noi. Ah, lasă, că aflăm noi.

Atunci îşi făcu apariţia comandantul gărzilor, în uniforma verde a Securităţii Imperiale, şi luă poziţia de drepţi.

— Să trăiţi!

— Pentru ştiinţa ta de acum înainte, şi poţi să transmiţi mai departe informaţia asta, dacă vreunul dintre membrii de bază ai staffului meu păţeşte vreodată vreun accident, vreau să fiu informat deîndată. S-a-nţeles?

— Da, domnule. Era foarte târziu când a ajuns ştirea aici, domnule. Şi, de vreme ce la momentul acela ştiam deja că amândoi vor supravieţui, comandantul Illyan a spus să vă las să dormiţi, domnule.

— Aha, spuse Vorkosigan, frecându-şi obrajii. Amândoi?

— Locotenentul Koudelka şi sergentul Bothari, domnule.

— Doar nu s-au încăierat, nu? întrebă Cordelia, deja speriată de-a binelea.

— Ba da. Ah… nu unul cu celălalt, milady. Au fost atacaţi.

Vorkosigan se întuneca treptat la faţă.

— Mai bine începeai cu începutul.

— Da, domnule. Ăă… Locotenentul Koudelka şi sergentul Bothari au ieşit aseară. Nu în uniforme. S-au dus în zona aceea din spatele vechiului caravanserai.

— Doamne, dar de ce?

— Ăă…

Căpitanul gărzilor privi pieziş spre Cordelia, şovăind.

— Pentru distracţie, cred, domnule.

— Distracţie?

— Da, domnule. Sergentul Bothari se duce acolo cam o dată pe lună, în ziua lui liberă, când milord contele e plecat în oraş. Se pare că merge acolo de ani de zile.

— La caravanserai? întrebă contele Piotr pe un ton care dădea de înţeles că nu-i venea să creadă ce aude.

— Ăă…

Comandantul gărzilor privi spre valet în căutare de ajutor.

— Sergentul Bothari nu-i foarte mofturos la distracţie, domnule, se oferi valetul să explice, cu un aer stânjenit.

— Se vede că nu! spuse Piotr.

Cordelia îl chestionă pe Vorkosigan printr-o ridicare din sprâncene.

— E o zonă foarte dură, îi explică el. Nu m-aş duce acolo de unul singur, fără o patrulă în spate. Două patrule, dacă-i noapte. Şi categoric aş purta uniforma, deşi fără însemnele rangului. Dar cred că Bothari a crescut acolo. Îmi închipui că în ochii lui arată altfel.

— De ce-i atât de dură?

— E sărăcie mare acolo. A fost centrul oraşului în Vremea Izolării şi nici până-n ziua de azi nu s-a apucat nimeni s-o renoveze. Apă e pe sponci, nu-i electricitate, se sufocă în gunoaie…

— Mai ales umane, adăugă Piotr, caustic.

— Sărăcie? spuse Cordelia, năucită. Fără electricitate? Şi cum pot să intre în reţeaua de comunicaţii?

— Nu intră, bineînţeles, răspunse Vorkosigan.

— Atunci, cum ajung cei de-acolo să aibă o educaţie?

— N-ajung.

Cordelia se holbă la el.

— Nu pricep. Cum îşi fac rost de slujbe?

— Câţiva ajung să scape înrolându-se în armată. Ceilalţi se tâlhăresc reciproc, în general, îi explică Vorkosigan, privind-o stingherit. Voi n-aveţi sărăcie pe Colonia Beta?

— Sărăcie? Păi, unii oameni au mai mulţi bani decât alţii, normal, dar… să nu existe comconsole?

Cu asta îl distrăsese pe Vorkosigan de la propriile-i nedumeriri.

— Adică cel mai scăzut standard de viaţă pe care ţi-l poţi imagina e să nu posezi o comconsolă? întrebă el uluit.

— E primul articol din constituţie. „Accesul la informaţie nu poate fi limitat.”

— Cordelia… oamenii ăştia abia dacă au acces la mâncare, haine şi adăpost. Au nişte zdrenţe şi nişte oale, şi stau în clădiri care încă nu-s rentabil de reparat sau de dărâmat, cu vântul suflându-le prin crăpăturile din ziduri.

— Fără aer condiţionat?

— Lipsa încălzirii pe timpul iernii e o problemă mai mare pe-aici.

— Îmi închipui. Voi aici nu prea aveţi vară… şi cum cer ajutor când sunt bolnavi sau răniţi?

Vorkosigan devenea tot mai sumbru.

— Care ajutor? Dacă-s bolnavi, ori se fac bine, ori mor.

— Mor, dacă avem noroc, mormăi Piotr. Paraziţi.

— Voi nu glumiţi, spuse Cordelia, uitându-se când la unul, când la celălalt. E îngrozitor… vai, dar gândiţi-vă câte genii e posibil să pierdeţi!

— De la caravanserai, mă-ndoiesc că pierdem prea mulţi, spuse sec Piotr.

— De ce? Doar au acelaşi set de gene ca şi voi, îi atrase atenţia Cordelia asupra a ceea ce ei i se părea evident.

Contele se crispă.

— Fată dragă! Sigur că nu! Familia mea e în clasa Vor de nouă generaţii.

Cordelia ridică din sprâncene.

— De unde ştii, din moment ce până acum optzeci de ani n-aţi avut o clasificare a genelor?

Comandantul gărzilor şi valetul căpătară nişte expresii foarte înţepate. Valetul îşi muşcă buzele.

— Pe lângă asta, continuă ea să facă apel la logică, dacă voi, clasa Vor, aţi călătorit măcar pe jumătate faţă de cât susţin istorisirile pe care le-am citit, nouăzeci la sută din populaţia planetei ăsteia trebuie să aibă deja sânge Vor în vene. Cine ştie ce rude aveţi din partea înaintaşilor voştri?

Cu un aer absent, Vorkosigan se şterse la gură cu şervetul de in; privirea i se tulbură, căpătând aproximativ aceeaşi expresie pe care o avea în ochi valetul.

— Cordelia, murmură el, nu se poate… chiar *nu se poate* să stai liniştită la masa de dimineaţă şi să sugerezi că strămoşii mei erau bastarzi. Pe-aici e o insultă de moarte.

Unde-ar trebui să stau?

— Aha. Cred că n-o să-nţeleg asta niciodată. Eh, nu-i nimic. Koudelka. Şi Bothari.

— Desigur. Continuă, ofiţer.

— Da, să trăiţi. Păi, domnule, tocmai se-ntorceau, după cum mi s-a spus, la vreo oră după miezul nopţii, când au fost atacaţi de o bandă de huligani din partea locului. Evident că locotenentul Koudelka era prea bine îmbrăcat, şi-n afară de asta, e problema cu mersul lui, şi cu bastonul… în orice caz, le-a atras atenţia. Nu cunosc detaliile, domnule, dar au fost patru morţi şi trei spitalizaţi în dimineaţa asta, pe lângă cei care au scăpat cu fuga.

Vorkosigan fluieră încet printre dinţi.

— Cât de grav au fost răniţi Bothari şi Koudelka?

— Au… n-am niciun raport oficial, domnule. Doar zvonuri.

— Atunci, zi-le pe-alea.

Ofiţerul de serviciu îşi înghiţi un mic nod din gât.

— Sergentul Bothari are un braţ rupt, câteva coaste rupte, răni interne şi o lovitură la cap. Locotenentul Koudelka, ambele picioare rupte şi o mulţime de, ăă… arsuri de curent electric.

Vocea i se stinse treptat.

— Poftim?

— Evident, din ce-am auzit, atacatorii lor aveau vreo două bastoane electrice de mare voltaj şi-au descoperit că pot să obţină cu ele nişte… efecte bizare asupra nervilor lui protetici. După ce i-au rupt picioarele, şi-au făcut de lucru cu el destul de mult timp. Aşa se face că i-au prins oamenii comandantului Illyan. N-au şters-o la timp.

Cordelia îşi împinse farfuria din faţă şi se dădu înapoi, tremurând din tot corpul.

— Zvonuri, ai? spuse Vorkosigan, cu un aer meditativ şi sumbru. Foarte bine. Liber. Ai grijă să fie trimis la mine comandantul Illyan imediat ce soseşte.

Pe chipul lui Piotr se citea o expresie triumfal-morocănoasă.

— Paraziţi, declară el. Ar trebui să-i dau focului pe toţi.

Vorkosigan oftă.

— E mai uşor să porneşti un război decât să-i pui capăt. Săptămâna asta, nu, domnule.

***

Illyan sosi în mai puţin de un ceas şi merse la Aral, în bibliotecă, să-i prezinte raportul neoficial. Cordelia intră în urma lui şi se aşeză să asculte.

— Eşti sigură că vrei s-auzi asta? o întrebă încet Vorkosigan.

Ea clătină din cap.

— După tine, ei sunt cei mai buni prieteni pe care-i am aici. Prefer să ştiu decât să mă tot frământ.

Rezumatul prezentat de ofiţerul de serviciu vădea o imprecizie tolerabilă, dar Illyan, care stătuse de vorbă şi cu Bothari, şi cu Koudelka la Spitalul Militar Imperial, unde fuseseră duşi, venise cu o sumă de detalii suplimentare, exprimate fără menajamente. Figura lui de căţelandru arăta îmbătrânită în dimineaţa aceea.

— Se pare că secretarul dumitale a fost cuprins de dorinţa de-a face sex, începu el. De ce l-o fi ales pe Bothari drept ghid local, nu-mi pot închipui.

— Noi trei suntem singurii supravieţuitori de pe *Generalul Vorkraft,* răspunse Vorkosigan. Presupun că asta ne-a legat. Însă Kou şi Bothari s-au înţeles bine întotdeauna. Poate-i atinge lui Bothari o latură paternă ascunsă. Iar Kou e băiat bun, nu-i stă mintea la prostii. Să nu-i zici c-am spus asta, o s-o ia drept insultă. E bine să ţi se mai amintească din când în când că mai există şi oameni din ăştia. Mi-aş fi dorit totuşi să vină la mine.

— Mă rog, Bothari a făcut ce-a putut şi el, spuse Illyan. L-a dus în spelunca lui sinistră, care înţeleg că în ochii lui are nişte avantaje. E ieftin, rapid şi nu stă nimeni la discuţii cu el. Mai e şi foarte departe de vechile cercuri în care se-nvârtea amiralul Vorrutyer. Nu se nasc asocieri neplăcute. El are o rutină strictă. Din ce zice Kou, femeia cu care se culcă de regulă Bothari e aproape la fel de urâtă ca el. Lui Bothari îi place de ea, pare-se, fiindcă n-o auzi niciodată scoţând vreun sunet. Cred că nici nu vreau să mă gândesc la treaba asta.

— În orice caz, Kou a fost cuplat din greşeală cu una dintre celelalte angajate, una care l-a băgat în sperieţi. Bothari zice că a cerut pentru el cea mai bună fată – ei, nu

chiar fată, femeie, în sfârşit – şi se pare că nevoile lui Kou au fost greşit înţelese. În orice caz, Bothari terminase şi pierdea vremea în aşteptarea lui Kou, care încă mai încerca să converseze politicos în timp ce i se ofereau tot soiul de delicii de care nu mai auzise în viaţa lui, numai bune pentru cei deja plictisiţi şi sătui. Până la urmă a renunţat şi-a fugit pe scări în jos, unde Bothari era deja beat mort. Se pare că de obicei bea un pahar şi pleacă. Pe urmă Kou, Bothari şi târfa aia s-au luat la ceartă din cauza plăţii, pe motiv că, zicea ea, consumase timp cât patru clienţi – cea mai mare parte din treburile astea n-o să apară în raportul oficial, în regulă? – şi că, zicea el, n-a fost în stare să-i facă circuitele să meargă. Kou a plătit o parte din sumă – Bothari şi-acum mai bodogăneşte c-a fost prea mult, atât cât putea azi-dimineaţă să vorbească cu gura aia – şi s-au retras în dezordine, toată lumea fiind în general nemulţumită.

— Prima întrebare care se impune, evident, spuse Vorkosigan, este dacă atacul a fost comandat de cineva din stabilimentul acela.

— După ştiinţa mea, nu. Am înconjurat locul imediat ce l-am depistat şi-am luat la întrebări pe toată lumea dinăuntru, după ce-am băgat în ei fast-penta. I-am speriat de-au făcut pe ei, o spun cu mare bucurie. Ăştia-s obişnuiţi cu gărzile municipale ale contelui Vorbohn, pe care le mituiesc sau care-i şantajează, şi invers. Am scos la lumină o mulţime de informaţii despre diverse pungăşii, dar niciuna dintre ele nu ne-a interesat absolut deloc... apropo, vreţi să le transmit mai departe la municipalitate?

— Hm. Dacă n-au nicio legătură cu atacul, pune-le la arhivă şi-atât. Poate Bothari o să vrea să se mai întoarcă acolo într-o bună zi. Au idee pentru ce sunt interogaţi?

— Sigur că nu! Insist ca oamenii mei să lucreze ca la carte. Suntem aici ca să adunăm informaţii, nu să le transmitem.

— Scuzele mele, comandante. Ar fi trebuit să ştiu. Continuă.

— Păi, au plecat de-acolo la vreo oră după miezul nopţii, pe jos, şi undeva au cotit greşit. Bothari e foarte necăjit pe

chestia asta. Crede că-i vina lui fiindcă s-a-mbătat în halul ăla. Şi el, şi Koudelka spun că au văzut mişcări în întuneric timp de vreo zece minute înainte de atac. Deci se pare c-au fost urmăriţi şi la un moment dat manipulaţi să intre pe o alee mărginită de nişte ziduri înalte, unde s-au pomenit cu şase în faţă şi şase în spate. Bothari şi-a scos paralizorul şi-a tras. A doborât trei înainte să i se sară-n cârcă. Cineva de pe-acolo s-a ales în dimineaţa asta cu un paralizor militar de toată frumuseţea. Kou avea la el doar bastonul, nimic altceva. L-au încolţit întâi pe Bothari. A mai doborât doi după ce-a rămas fără paralizor. Au tras în el şi pe urmă, după ce-a căzut, au încercat să-l omoare în bătaie. Kou îşi folosise până atunci bastonul ca pe un băţ de luptă, dar în momentul acela i-a scos învelitoarea. Acuma zice c-ar vrea să n-o fi scos, fiindcă imediat s-a auzit în jur un murmur – „Vor!” – şi lucrurile s-au împuţit de-a binelea. A înjunghiat doi inşi, până i-a lovit cineva lama cu un baston electric şi a început să aibă spasme în braţ. Cei cinci care mai rămăseseră l-au încălecat şi i-au îndoit picioarele invers de la genunchi până le-au rupt. M-a rugat să vă spun că n-a fost atât de dureros pe cât sună. A spus că i-au stricat atâtea circuite, că de-abia a mai simţit ceva. Nu ştiu dacă-i adevărat.

— Cu el, e greu să-ţi dai seama, spuse Vorkosigan. Îşi ascunde durerile de atâta vreme, încât i-a devenit aproape o a doua natură. Continuă.

— Acum trebuie să mă-ntorc puţin în urmă. Omul meu care era desemnat să umble după Kou i-a urmărit de unul singur în labirintul ăla de străduţe. S-ar părea că nu era dintre cei familiarizaţi cu locul şi nici nu purta haine potrivite – Kou avea două rezervări pentru nu ştiu ce spectacol de muzică live de aseară, aşa că până cu vreo trei ore înainte de miezul nopţii noi am crezut că acolo avea de gând să se ducă. Omul meu s-a dus acolo şi-a dispărut, undeva între prima şi a doua verificare orară. Asta m-a îngrijorat încă de dimineaţă. O fi fost omorât? Sau răpit? Legat fedeleş şi luat pe sus? Sau era infiltrat, o păcăleală, un agent dublu? N-o să aflăm până nu-l găsim, mort sau

viu. La treizeci de minute după semnalul de verificare pe care l-a ratat, oamenii mei au trimis altă „umbră”. Dar ăsta îl căuta pe cel de dinainte. Kou a rămas descoperit trei ceasuri în cap azi-noapte, fir-ar să fie, până mi-a intrat în tură supraveghetorul din schimbul de noapte şi şi-a dat seama de situaţie. Din fericire, Kou şi-a petrecut cea mai mare parte a acelui interval în căminul târfelor bătrâne retrase din activitate. Omul meu din schimbul de noapte, pe care trebuie să-l laud, l-a redirecţionat pe agentul de pe teren şi-a trimis în zbor o patrulă suplimentară. Aşa că agentul de teren, când a ajuns în sfârşit la locul unde se-ntâmpla scena asta îngrozitoare, a putut să cheme la sol aproape imediat o aerodină cu vreo şase caftangii de-ai mei în uniformă, care au risipit ceata. Treaba aia cu bastoanele electrice… urâtă a fost, dar putea să fie şi mai urâtă de-atât. Ăstora care l-au atacat pe Kou e clar că le lipsea genul acela de, hm, abordare plină de imaginaţie pe care ar fi putut-o avea, să zicem, răposatul amiral Vorrutyer într-o asemenea situaţie. Sau poate pur şi simplu n-au avut timp să recurgă la rafinamente.

— Slavă Domnului, murmură Vorkosigan. Şi morţii?

— Doi de mâna lui Bothari, din lovituri directe, unul de-a lui Kou – i-a tăiat gâtul – şi unul mă tem c-a fost al meu. Puştiul a intrat în şoc anafilactic din cauza unei reacţii alergice la fast-penta. L-am trimis de urgenţă la Spitalul Militar, dar n-au mai putut să-l pună pe picioare. Nu-mi place treaba asta. Acum i se face autopsia, încearcă să-şi dea seama dacă a fost reacţie naturală sau apărare indusă artificial împotriva interogatoriilor.

— Şi banda?

— S-ar părea că-i o societate de ajutor reciproc din caravanserai, perfect legitimă – dacă ăsta-i cuvântul potrivit. Supravieţuitorii pe care i-am capturat zic că s-au hotărât să se ia de Kou fiindcă „mergea caraghios”. Minunat! Cu toate că nici Bothari nu prea mergea în linie dreaptă. Niciunul dintre cei pe care i-am prins nu-i agentul nimănui. În privinţa celor morţi nu mă pot pronunţa. Am supravegheat personal interogatoriile şi pot să jur cu mâna

pe inimă. Au fost şocaţi de-a binelea să descopere că se interesează de ei Securitatea Imperială.

— Altceva? întrebă Vorkosigan.

Illyan îşi ascunse un căscat cu dosul palmei, apoi se scuză.

— A fost o noapte lungă. Omul meu din schimbul de noapte m-a dat jos din pat după miezul nopţii. Soldat bun, judecată bună. Nu, cu asta le-am cam lămurit pe toate, mai puţin motivul iniţial pentru care s-a dus Kou acolo. Când am ajuns la subiectul ăsta, ne-a răspuns foarte vag şi-a început să ceară analgezice. Speram c-aţi putea avea vreo sugestie, să-mi potolesc şi eu paranoia. Parcă mă ţine-n ceafă când îl suspectez pe Kou.

Căscă din nou.

— Am eu, spuse Cordelia, dar e pentru paranoia ta, nu pentru raport, da?

El încuviinţă din cap.

— Cred că-i îndrăgostit de cineva. La urma urmei, nu te-apuci să testezi un lucru dacă n-ai de gând să-l foloseşti. Din păcate, testul lui a fost un adevărat dezastru. Îmi imaginez c-o să fie destul de deprimat şi iritabil multă vreme de-acum înainte.

Vorkosigan dădu din cap în semn de înţelegere.

— Aveţi idee de cine anume? întrebă automat Illyan.

— Da, dar nu cred că-i treaba ta. Mai ales dacă n-are să se-ntâmple.

Illyan acceptă cu o ridicare din umeri şi plecă să-şi caute oaia rătăcită, omul care fusese primul desemnat să-l urmărească pe Koudelka.

***

Sergentul Bothari se întoarse la casa Vorkosigan – însă fără să-şi reia deocamdată îndatoririle – după cinci zile, cu o teacă elastică pe braţul rupt. Nu le oferi informaţii despre brutala întâmplare şi îi descurajă pe curioşii care-i puneau întrebări cu o căutătură acră şi mormăieli evazive.

Droushnakovi nu puse nicio întrebare şi nu făcu niciun comentariu. Dar Cordelia o vedea uneori aruncând câte o privire chinuită la ecranul gol al comconsolei din sala

bibliotecii, cu dubla ei conexiune protejată, către Reşedinţa Imperială şi către Cartierul General al Statului-Major, în faţa căreia se aşeza de obicei Koudelka atunci când venea la casa Vorkosigan. Cordelia se întreba cât de multe detalii ale întâmplărilor din acea noapte ajunseseră la urechile ei, dogoritoare ca plumbul topit.

Luna următoare, locotenentul Koudelka îşi reluă o parte din îndatoriri, într-o formă uşoară şi prescurtată; părea destul de vesel şi neafectat de chinurile prin care trecuse. Dar era, în felul lui, la fel de necomunicativ ca Bothari. Să-l iei la întrebări pe Bothari ar fi fost ca şi cum ai fi chestionat un perete. Să-l iei la întrebări pe Koudelka era precum vorbitul cu apa râului; te alegeai în schimb cu bolboroseli, sau cu mici vârtejuri de glume, sau cu anecdote care canalizau inexorabil curentul discuţiei departe de subiectul ei iniţial. Cordelia răspundea automat cu bunăvoinţă la seninătatea lui, intrând în jocul lui şi menajându-i dorinţa vizibilă de a trece peste toată tărăşenia cât mai repede cu putinţă. În sinea ei însă era plină de îndoieli.

Nici propria-i dispoziţie nu era dintre cele mai bune. Gândul i se întorcea iar şi iar la spaima atentatului din urmă cu şase săptămâni, zăbovind neplăcut asupra amănuntelor care ar fi putut să i-l ia pe Vorkosigan de lângă ea. Doar când îl avea în preajmă se simţea pe deplin liniştită, iar în ultima vreme el era plecat tot mai des. Se cocea ceva la Cartierul General Imperial; fusese plecat de patru ori la întruniri de câte o noapte întreagă şi făcuse o călătorie fără ea, un zbor de inspecţie la nişte obiective militare, despre care nu-i oferi niciun detaliu şi de la care se întoarse cu ochii încercănaţi de oboseală. Venea şi pleca la ore bizare. Abundenţa de bârfe militare şi politice şi palavrele cu care obişnuia s-o distreze în timpul meselor sau când se pregăteau de culcare secară treptat, transformându-se într-o tăcere morocănoasă, deşi în continuare prezenţa ei părea să-i fie necesară în aceeaşi măsură ca până atunci.

Ce-ar fi ea fără el? O văduvă însărcinată, fără familie sau prieteni, purtând în pântece un copil asupra căruia se concentra deja paranoia dinastică şi căruia îi revenea o

moştenire a violenţei. Oare ar putea ea să părăsească planeta? Şi dacă ar putea, unde s-ar duce? Ar mai primi-o vreodată înapoi Colonia Beta?

Până şi ploaia de toamnă şi verdele plin care zăbovea în parcurile oraşului începeau să nu-i mai fie pe plac. Ah, dar o gură de aer cu adevărat uscat din deşert, gustul acela vag alcalin care-i era atât de familiar, nesfârşitele întinderi netede, da. Avea să afle vreodată fiul ei cum era un deşert adevărat? Orizontul de aici, înghesuit de clădiri şi vegetaţie, îi părea uneori că se ridică în jurul ei ca un zid uriaş. În zilele cu adevărat rele avea senzaţia că zidul se prăvăleşte peste ea.

Într-o după-amiază ploioasă îşi găsise refugiul în sala bibliotecii, ghemuită pe un vechi divan cu spătar înalt, şi citea, pentru a treia oară, o pagină dintr-un volum vechi scos de pe rafturile contelui. Cartea era un vestigiu al artei tipografice din Vremea Izolării. Limba engleză în care fusese scrisă era tipărită într-o variantă mutantă a alfabetului chirilic, cu toate cele patruzeci şi şase de caractere ale sale, de care se foloseau cândva toate limbile de pe Barrayar. Mintea ei părea astăzi neobişnuit de îmbâcsită şi nereceptivă. Stinse lumina şi îşi odihni ochii câteva minute. Observă cu uşurare că locotenentul Koudelka intră în bibliotecă şi se aşeză, ţeapăn şi grijuliu, la comconsolă. *Să nu-l întrerup; cel puţin el are o muncă adevărată de făcut,* îşi spuse ea, fără să se întoarcă deocamdată la pagina ei, ci continuând să se bucure tihnit de prezenţa lui neştiutoare.

După doar câteva clipe, el închise maşinăria cu un oftat şi rămase privind în gol la şemineul sculptat în care nu era nimic şi care fusese la origini piesa centrală a încăperii; nici acum n-o observă pe Cordelia. *Deci nu-s eu singura care nu se poate concentra. Poate e de la vremea asta ciudată, cenuşie. Se pare că are un efect deprimant asupra oamenilor…*

Luând bastonul, Koudelka îşi trecu palma peste învelitoarea netedă. Acţionă mecanismul încuietorii şi îl ţinu apăsat, eliberând arcul încet şi fără zgomot. Cercetă cu

privirea pe toată lungimea lama sclipitoare, care aproape părea că străluceşte cu o lumină proprie în penumbra din încăpere, şi o înclină, de parcă ar fi chibzuit la model şi la măiestria execuţiei. Apoi o întoarse invers, cu vârful peste umăr şi mânerul departe de corp. Înfăşură lama cu o batistă ca să poată s-o apuce; şi-o lipi de gât, în lateral, apăsând foarte uşor deasupra zonei în care se află artera carotidă. Expresia de pe chipul lui era distantă şi gânditoare, iar strânsoarea mâinii pe lamă, blândă ca a unui îndrăgostit. Deodată, mâna i se încleştă.

Şuieratul aerului inspirat de ea, prima jumătate a unui suspin, îl făcu să tresară, smulgându-l din reverie. Ridică privirea şi o văzu pentru prima dată; buzele i se albiră şi faţa i se făcu de un roşu întunecat. Lăsă în jos sabia. În urma ei îi rămase pe gât o dungă albă, ca o parte dintr-un colier, din care izvorâră câteva picături de sânge rubiniu.

— Nu… nu v-am văzut, milady, spuse el cu glas răguşit. Nu… nu mă luaţi în seamă. Mă prosteam şi eu, să ştiţi.

Se priviră lung, în tăcere. Vorbele îi zburară Cordeliei de pe buze împotriva voinţei sale:

— Urăsc locul ăsta! Acum mi-e teamă tot timpul.

Se întoarse cu faţa la spătarul înalt şi, spre groaza ei, se puse pe plâns. *Termină! Tocmai în faţa lui Kou! Omul ăsta are destule necazuri adevărate, fără să mai vii şi tu să-i arunci în faţă unele imaginare. Dar nu se putea opri.*

El se ridică în picioare şi şchiopătă până la divan, părând îngrijorat. Şovăielnic, se aşeză lângă ea.

— Ăă… Nu plângeţi, milady. Doar mă prosteam, zău aşa.

O bătu uşor pe umăr, stângaci.

— Aiurea, răspunse ea cu voce gâtuită. Mă sperii îngrozitor.

Dintr-un impuls, îşi mută faţa mânjită de lacrimi de pe tapiţeria mătăsoasă a divanului pe asprimea caldă a umărului îmbrăcat în uniformă. Gestul smulse din partea lui un răspuns de egală sinceritate.

— Nici nu vă puteţi închipui cum e, şopti el cu înverşunare. Oamenii mă compătimesc, ştiţi? Până şi *el.*

Arătă cu capul într-o direcţie oarecare, indicându-l pe Vorkosigan.

— E de o sută de ori mai rău decât batjocura. Şi-are să continue aşa *la nesfârşit.*

Ea clătină din cap, neputându-i oferi răspuns la neîndoielnicul lui adevăr.

— Şi eu urăsc locul ăsta, continuă el. La fel de mult cât mă urăşte şi el pe mine. Şi mai mult, în unele zile. Aşa că, vedeţi, nu sunteţi singură.

— Atâţia oameni încearcă să-l omoare, şopti ea, dispreţuindu-se pentru slăbiciunea de care dădea dovadă. Oameni care nu l-au întâlnit niciodată... unul dintre ei tot are să reuşească până la urmă. Am ajuns să mă gândesc la asta tot timpul. Ce-o să fie, o bombă? Otravă? Un arc de plasmă, care-i va arde faţa lui Aral, nelăsându-i nici măcar buzele ca să-l sărut de adio?

Atenţia lui Koudelka se mută dureros de la propria-i suferinţă la a ei; ridică din sprâncene, cu un aer întrebător.

— Of, Kou, urmă ea, cu privirea pierdută, mângâindu-i mâneca. Oricât te-ar durea de tare, nu-i face una ca asta. Te iubeşte foarte mult... eşti ca un fiu pentru el, un fiu aşa cum şi-a dorit dintotdeauna.

Arătă cu capul spre sabia aşezată pe divan, mai strălucitoare ca mătasea tapiţeriei.

— Asta i-ar rupe inima. Locul ăsta îl înnebuneşte câte puţin în fiecare zi, şi-n schimb îi pretinde să împartă dreptatea. Nu poate să facă asta cu inima îndoită. Dacă nu, până la urmă o să-nceapă să împartă nebunia, ca toţi predecesorii lui. Şi-i atâta umezeală aici, fir-ar să fie! adăugă ea într-o izbucnire ilogică necontrolată. N-o să fie vina mea dacă o să mi se nască băiatul cu *branhii!*

Braţele lui o cuprinseseră cu blândeţe.

— Vă temeţi de naştere? întrebă el blajin, dând dovadă de o neaşteptată perspicacitate.

Cordelia încremeni, pusă deodată în faţa spaimelor pe care şi le reprima cu îndârjire.

— N-am încredere în doctorii voştri, recunoscu ea cu voce tremurătoare.

În surâsul lui se citea o ironie amarnică.

— N-aş putea să v-o iau în nume de rău.

Ea pufni în râs şi îl îmbrăţişă la rândul ei, apoi ridică mâna şi îi şterse micile picături de sânge de pe gât.

— Când iubeşti pe cineva, e ca şi cum pielea ta o acoperă pe-a acelui om. Fiecare durere se dublează. Iar eu aşa te iubesc, Kou. Aş vrea să mă laşi să te ajut.

— Terapie, Cordelia?

Vocea lui Vorkosigan era rece şi tăioasă ca o cădere de grindină zornăitoare. Ea ridică privirea, surprinsă, şi îl văzu stând în faţa lor, cu trăsăturile la fel de îngheţate cum îi era glasul.

— Îmi dau seama că ai… competenţe betane înalte în asemenea chestiuni, dar te implor să laşi proiectul ăsta în seama altcuiva.

Koudelka se făcu roşu la faţă şi se trase iute de lângă ea.

— Domnule, începu el, dar îşi lăsă vorbele în suspensie, la fel de tulburat precum Cordelia de mânia glacială din ochii lui Vorkosigan.

Privirea lui Vorkosigan parcă şfichiui peste ei şi amândoi îşi încleştară maxilarele.

Cordelia inspiră adânc, pregătindu-se să dea drumul unei riposte, dar aceasta se rezumă la un „Oh!” înfuriat rostit în spatele lui Vorkosigan, care se întorsese şi se îndepărta acum cu paşi apăsaţi şi spinarea dreaptă ca sabia lui Kou.

Încă roşu la faţă, Koudelka se îndoi de mijloc şi, folosindu-se de sabie pe post de proptea, se săltă în picioare; respiraţia îi era tare grăbită.

— Milady. Vă rog să mă scuzaţi.

Vorbele acelea păreau lipsite de orice înţeles.

— Kou, spuse Cordelia, ştii bine că n-a vrut să spună aşa o răutate. A vorbit fără să se gândească. Sunt convinsă că nu, nu…

— Da, îmi dau seama, răspunse Koudelka, privind în gol, cu un aer îndârjit. Cred că se cunoaşte în tot universul că sunt absolut inofensiv pentru căsnicia oricărui bărbat. Dar dacă mă scuzaţi… milady… chiar am ceva de lucrat, într-un fel.

— Ah!

Cordelia nu ştia pe cine era mai furioasă, pe Vorkosigan, pe Koudelka sau pe ea însăşi. Se ridică de pe divan cu un gest energic şi părăsi încăperea, aruncându-şi peste umăr ultima replică:

— În orice caz, să-i ia dracu’ pe toţi barrayaranii!

Droushnakovi îi ieşi în cale cu un timid „Milady?”.

— Şi tu, tu… podoabă nefolositoare, mârâi Cordelia, simţind cum îi scapă mânia de sub control şi se răspândeşte în toate direcţiile. De ce nu eşti în stare să te ocupi de treburile tale? Voi, femeile barrayarane, parcă v-aşteptaţi să vi se ofere viaţa de-a gata pe farfurie. Nu aşa merg lucrurile!

Fata se dădu înapoi la locul ei, năucită. Cordelia îşi stăpâni revolta clocotitoare şi întrebă pe un ton mai raţional:

— Încotro a luat-o Aral?

— Păi, în sus, cred, milady.

Un strop din vechiul ei umor ponosit îi veni atunci în ajutor.

— Câte două trepte deodată, cumva?

— Ăă… trei, de fapt, răspunse Drou cu un fir de voce.

— Îmi închipui c-ar fi bine să merg să vorbesc cu el, spuse Cordelia, trecându-şi degetele prin păr şi întrebându-se dacă ar ajuta-o cu ceva să şi-l smulgă din cap. Pui de lele ce-mi eşti!

Nu-şi dădea seama dacă o spusese ca pe o înjurătură într-un moment de năduf sau ca pe o descriere. *Şi când te gândeşti că pe vremuri nu înjuram niciodată.*

Îşi târî picioarele pe urmele lui, mânia scurgându-i-se treptat odată cu energia pe când urca treptele. *Trebuşoara asta cu sarcina te-ncetineşte, nu glumă.* Trecu de un paznic postat pe hol.

— Pe-aici a luat-o lordul Vorkosigan? îl întrebă.

— Spre apartamentele sale, milady, răspunse el şi privi curios în urma ei.

Grozav. Îmi place la nebunie, îşi spuse ea nervoasă. *Prima ceartă adevărată a hodorogilor proaspăt căsătoriţi va*

beneficia de un vast public integrat. Zidurile astea vechi nu-s izolate fonic. Oare sunt în stare să-mi păstrez tonul coborât? Aral n-are probleme cu asta; el şopteşte când se înfurie.

Intră în dormitorul comun, unde îl găsi şezând pe marginea patului, scoţându-şi vestonul şi încălţările cu mişcări smucite, violente. Ridică ochii spre ea şi se priviră cu severitate. Cordelia deschise ostilităţile, spunându-şi *Hai să isprăvim odată.*

— Remarca aia pe care-ai făcut-o în faţa lui Kou a fost total deplasată.

— Ce vorbeşti, intru şi-mi găsesc nevasta… dezmierdându-se cu unul dintre ofiţerii mei, şi ce te-aştepţi din partea mea, să fac conversaţie politicoasă despre vreme? ripostă el muşcător.

— Ştii bine că n-a fost vorba de-aşa ceva.

— Bine. Să presupunem că nu intram eu. Să presupunem c-ar fi intrat unul dintre paznici, sau tata. Cum ai mai fi explicat-o, în cazul ăla? Doar ştii ce părere au despre betani. Ar fi prins imediat ocazia şi zvonurile nu s-ar mai fi oprit în veci. Până să mă dezmeticesc, s-ar fi întors împotriva mea sub formă de tachinări politice. Fiecare inamic pe care-l am pe lumea asta stă să-mi pândească orice punct vulnerabil ca să mă atace acolo. Tare le-ar mai plăcea o treabă ca asta.

— Cum dracului am ajuns iar la nenorocita aia a ta de politică? E vorba de un prieten. Cred că nici dacă plăteai pe cineva să facă o cercetare n-ai fi obţinut o remarcă în stare să rănească mai tare. A fost o mizerie, Aral! Ce se-ntâmplă cu tine, în definitiv?

— Nu ştiu.

Slăbind ritmul, el începu să-şi frece faţa cu mişcări ostenite.

— Nenorocita asta de slujbă, probabil. Nu vreau să mă descarc pe tine.

Cordelia bănuia că asta era tot ce putea aştepta din partea lui în materie de recunoaştere a faptului că greşise şi acceptă cu o mică înclinare a capului, lăsându-şi propria

mânie să se evapore. Apoi îşi aminti de ce mânia o făcuse să se simtă atât de bine, fiindcă golul pe care îl lăsase în urmă se umplu imediat cu spaimă.

— Da, mă rog… cât de tare ţi-ar plăcea să fii nevoit să-i spargi uşa într-o bună dimineaţă?

Vorkosigan se încruntă la ea, încremenit.

— Ai vreun… motiv să crezi că are în vedere ideea sinuciderii? Mie îmi pare destul de mulţumit.

— Ţi s-o părea… ţie.

Cordelia îşi sublinie vorbele printr-un moment de tăcere, lăsându-le ecoul să răsune nestingherit.

— Cred că atâta mai are până acolo.

Îi arătă cu policarul şi arătătorul o distanţă nu mai mare de un milimetru. Încă mai avea pe vârful degetului o pată de sânge, asupra căreia privirea i se opri ca atrasă de o vrajă a nefericirii.

— Se juca cu nenorocirea aia de baston-spadă. Mai bine nu i-l cumpăram. Cred că n-aş suporta să aflu că l-a folosit ca să-şi taie singur beregata. Că… asta părea să aibă-n minte.

— Ah!

Vorkosigan părea cumva împuţinat, fără vestonul lui militar sclipitor, fără mânia lui. Întinse o mână spre ea, iar Cordelia i-o prinse în mâna ei şi se aşeză lângă el.

— Ştii ce, dacă ai viziuni d-astea, în care faci pe Regele Arthur cu Lancelotul nostru şi cu Guinevere în… căpăţâna aia a ta de catâr, las-o moartă. N-o să-ţi meargă.

El râse fără prea multă convingere.

— Mă tem că viziunile mele sunt mult mai domestice şi considerabil mai sordide. Doar un coşmar mai vechi.

— Mda… chiar şi-aşa, cred c-ar atinge o coardă sensibilă.

Se întrebă dacă stafia primei lui soţii îl bântuia vreodată, suflându-i în ureche adierea rece a morţii, aşa cum i se întâmpla ei uneori cu stafia lui Vorrutyer. Şi-aşa era livid ca un mort.

— Dar eu sunt Cordelia, ai uitat? Nu… altcineva.

El îşi sprijini fruntea de a ei.

— Iartă-mă, dragă căpitane. Sunt doar un bătrân urât şi speriat, şi pe zi ce trece sunt tot mai bătrân, mai urât şi mai paranoic.

— Şi tu? spuse ea, făcându-şi culcuş în braţele lui. Deşi nu-s de acord cu partea referitoare la bătrân şi urât. Căpăţâna de catâr *nu* se referea la aspectul tău exterior.

— Mulţumesc… cred.

Cordeliei îi făcu plăcere faptul că reuşise să-l amuze cât de cât.

— Din cauza slujbei, nu-i aşa? întrebă ea. Poţi să-mi spui câte ceva, măcar puţin?

El strânse din buze.

— Cu titlu confidenţial – deşi confidenţialitatea pare-a fi starea ta naturală, nu ştiu de ce mă mai obosesc să subliniez treaba asta –, tot ce-i posibil să ne trezim iar cu un război până la sfârşitul anului. Şi nici vorbă să ne fi revenit după Escobar cât să-i putem face faţă.

— Poftim! Credeam că partidul militariştilor e pe jumătate paralizat.

— Al nostru, da. Însă al cetagandanilor încă mai e în perfectă stare de funcţionare. Contraspionajul spune că plănuiau să se folosească de haosul politic care-ar fi urmat aici morţii lui Ezar Vorbarra ca să-şi ascundă o manevră legată de poziţiile alea de salt în hiperspaţiu care-s în dispută. Şi când colo, s-au ales cu mine – mă rog, cu greu aş putea numi situaţia de faţă stabilitate. Echilibru dinamic, cel mult. În orice caz, nu se-ntâmplă dezmembrarea pe care contau ei. De aici şi acel incident minor cu grenada sonică. Negri şi Illyan sunt siguri în proporţie de şaptezeci la sută c-a fost mâna cetagandanilor.

— Vor mai încerca?

— Aproape sigur. Dar, cu sau fără mine, stafful a ajuns la un consens, că ne vor testa în forţă înainte de sfârşitul anului. Iar dacă vom fi slabi, vor continua să înainteze până-i opreşte cineva.

— Nu-i de mirare c-arăţi mereu aşa… absent.

— Ăsta-i termenul politicos? Dar nu. Cunosc problema cu cetagandanii de ceva vreme. A mai intervenit ceva azi,

după şedinţa Consiliului. O audienţă particulară. Contele Vorhalas a venit la mine să-mi ceară o favoare.

— Credeam c-ar fi o plăcere pentru tine să-i faci o favoare fratelui lui Rulf Vorhalas. Să-nţeleg că nu?

El clătină din cap, cu un aer nefericit.

— Fiul cel mic al contelui, un june de optsprezece ani idiot şi irascibil care-ar fi trebuit trimis la şcoala militară... l-ai cunoscut la confirmarea în plenul Consiliului, dacă-mi aduc bine aminte...

— Lordul Carl?

— Da. Aseară s-a încăierat cu alţi beţivi la o petrecere.

— O tradiţie universală. Treburi de-astea se-ntâmplă până şi pe Colonia Beta.

— Bine-nţeles. Dar ei au ieşit să-şi rezolve treburile înarmaţi, fiecare, cu câte o pereche de săbii fără tăiş care făcuseră parte din ornamentaţia unui perete şi cu nişte cuţite de bucătărie. Aşa că, tehnic vorbind, au avut un duel cu săbii.

— Aha. A fost cineva rănit?

— Din nefericire, da. Mai mult sau mai puţin accidental, din câte înţeleg. Împiedicându-se în cădere, băiatul contelui a reuşit să-şi bage sabia prin stomacul prietenului său şi să-i reteze aorta abdominală. Aproape instantaneu s-a declanşat o hemoragie letală. Până s-au dezmeticit trecătorii să cheme acolo o echipă medicală, era mult prea târziu.

— Dumnezeule mare!

— A fost un duel, Cordelia. A-nceput ca o scălâmbăială, dar s-a terminat ca unul veritabil. Şi se aplică pedepsele cuvenite în caz de duel.

Se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin încăpere, oprindu-se în dreptul ferestrei şi privind în gol la ploaia de afară.

— Taică-său a venit să mă roage să-l graţiez. Sau, în caz că nu pot, măcar să văd dacă n-aş putea să-i schimb învinuirea în omucidere simplă. Dacă ar fi să se judece ca simplă omucidere, băiatul ar putea invoca autoapărarea şi,

cine ştie, s-ar putea alege doar cu o condamnare la închisoare.

— Pare… destul de corect, cred.

— Da.

Porni iar prin încăpere.

— O favoare pentru un prieten. Sau… prima crăpătură a uşii prin care obiceiul ăsta diabolic o să se strecoare înapoi în societatea noastră. Ce-o să se-ntâmple când o să-mi fie prezentat următorul caz, şi următorul, şi următorul? Unde-o să încep să trag linia? Dar dacă în următorul caz e implicat vreunul dintre inamicii mei politici, nu un membru al propriului meu partid? Să anulăm toate morţile care au contribuit la exterminarea acestui obicei? Îmi aduc aminte duelurile şi cum erau lucrurile pe vremea aceea. Şi, mai mult de-atât, ar fi un punct de acces la guvern pentru prieteni şi-apoi pentru tot felul de clici. Poţi să spui ce vrei despre Ezar Vorbarra, dar în treizeci de ani de trudă nemiloasă a transformat guvernul dintr-un club pentru cei din clasa Vor în ceva ce seamănă cât de cât, chiar dacă de departe, cu domnia legii, o singură lege pentru toţi.

— Încep să-nţeleg problema.

— Iar eu… tocmai eu să fiu nevoit să decid! Ăla care-ar fi trebuit executat în public acum douăzeci şi doi de ani, când a comis exact aceeaşi crimă!

Se opri în faţa Cordeliei.

— Povestea despre ce s-a-ntâmplat azi-noapte s-a răspândit de dimineaţă în tot oraşul, sub diverse forme. În câteva zile o să fie peste tot. Am pus serviciul de ştiri s-o suprime temporar, dar asta-i frecţie la picior de lemn. E prea târziu pentru o muşamalizare, presupunând c-aş vrea să fac aşa ceva. Şi-atunci, ce mai trădez azi? Un prieten? Sau încrederea lui Ezar Vorbarra? Nu încape îndoială în privinţa deciziei pe care ar fi luat-o *el.*

Se aşeză la loc lângă ea şi o luă în braţe.

— Iar ăsta-i abia începutul. În fiecare lună, în fiecare săptămână, o să tot fie câte o problemă imposibilă. Ce-o să se aleagă de mine după cincisprezece ani de felul ăsta? O coajă ca aia pe care-am îngropat-o acum trei luni, rugându-

se cu ultima răsuflare să nu existe vreun Dumnezeu? Sau o monstruozitate coruptă de putere ca fiu-său, infectată în aşa hal, de numai cu arcul de plasmă o mai poţi steriliza? Sau altceva, încă şi mai rău?

Vederea suferinţei lui o înspăimânta. Îl cuprinse şi ea în braţe şi îl strânse cu putere.

— Nu ştiu. Nu ştiu. Dar cineva… cineva a tot luat deciziile astea de-a lungul vremii, în timp ce noi ne vedem de-ale noastre, fericiţi în ignoranţa noastră, şi luăm lumea aşa cum ni se dă. Şi tot nişte simpli oameni erau şi ei. Nici mai buni, nici mai răi decât tine.

— Înfricoşătoare idee.

Ea oftă.

— Nu poţi să alegi între rău şi rău, în beznă, folosindu-te de logică. Nu poţi decât să te agăţi de un şir de principii ca de-o coardă de siguranţă. Nu pot să iau eu decizii în locul tău. Dar principiile pe care le alegi acum, oricare-ar fi ele, vor fi coarda ta de siguranţă, cu care vei merge mai departe. Şi, de dragul oamenilor tăi, va trebui să fie una solidă.

El se sprijini de ea, odihnindu-i-se în braţe.

— Știu. Nu era o întrebare de-adevăratelea, asta cu decizia. Doar… mă mai zbăteam puţin, înainte de a mă duce la fund.

Se desprinse de ea şi se ridică iar în picioare.

— Dragă căpitane. Dacă o să mai fiu sănătos la cap şi peste cincisprezece ore, datorită ţie voi fi.

Cordelia ridică privirea spre el.

— Deci care e decizia?

Durerea din ochii lui îi oferi răspunsul.

— Ah, nu, spuse ea fără să vrea, apoi îşi înghiţi restul vorbelor.

Şi eu, care încercam să rostesc aşa vorbe înţelepte. Nu la asta mă refeream.

— Nu ştii? spuse el cu blândeţe şi cu un aer resemnat. Metoda lui Ezar e singura care poate să funcţioneze aici. Până la urmă, e adevărat. El chiar ne conduce pe toţi, din mormânt.

Se duse la baie să se spele şi să-şi schimbe hainele.

— Dar tu nu eşti el, şopti ea în camera goală. N-ai putea să-ţi găseşti o metodă a ta?

Capitolul opt

Vorkosigan asistă la execuţia publică a lui Carl Vorhalas, trei săptămâni mai târziu.

— Se cere să fii de faţă? îl întrebă Cordelia în dimineaţa acelei zile, în timp ce el se îmbrăca, glacial şi închis în sine. Eu nu trebuie să merg, nu?

— Doamne, nu, sigur că nu. Nici eu nu trebuie să merg, oficial, numai că… trebuie să merg. Sunt convins că-ţi dai seama de ce.

— Nu… chiar, poate doar aşa, ca formă de autopedepsire. Nu ştiu dacă e un lux pe care să ţi-l permiţi, în meseria ta.

— Trebuie să mă duc. Cum se-ntoarce câinele la ce-a vărsat… Şi părinţii lui vor fi de faţă, ştii? Şi fratele lui.

— Ce obicei barbar.

— Păi, am putea trata crima ca pe-o boală, cum faceţi voi, betanii. Ştii cum e. Cel puţin noi omorâm omul curat, tot deodată, nu pe bucăţele, de-a lungul anilor… Nu ştiu.

— Cum… se va petrece?

— Prin decapitare. Se presupune că e aproape complet lipsită de durere.

— De unde ştiţi?

El scăpă un hohot de râs complet lipsit de veselie.

— O întrebare cât se poate de pertinentă.

N-o îmbrăţişă la plecare.

Se întoarse după vreo două ceasuri, tăcut, clătină din cap când i se propuse masa de prânz, îşi anulă o întâlnire programată pentru acea după-amiază şi se retrase în sala bibliotecii contelui Piotr, unde se aşeză cu un cititor de cărţi; dar nu citea. Cordelia merse la el după o vreme şi se întinse pe canapea, aşteptându-l răbdătoare să se întoarcă la ea din acel tărâm îndepărtat al minţii în care se refugiase.

— Băiatul avea de gând să se poarte curajos, spuse el după o oră de tăcere. Se vedea că-şi plănuise fiecare gest.

Dar nimeni altcineva nu s-a mai ţinut de scenariu. Maică-sa l-a făcut să cedeze… şi, ca să pună capac, nenorocitul de călău a ratat lovitura. A trebuit să taie de trei ori ca să desprindă capul.

— S-ar zice că sergentul Bothari s-a descurcat mai bine cu briceagul lui.

Vorrutyer o bântuia în dimineaţa asta mai intens decât de obicei, cu viziuni de un roşu stacojiu.

— A fost de-o hidoşenie perfectă, nimic nu i-a lipsit. De asemenea, maică-sa m-a blestemat. Până au luat-o de-acolo Evon şi contele Vorhalas.

Apoi vocea, până atunci lipsită de orice expresie, îi scăpă de sub control.

— Of, Cordelia! Nu se poate să fi fost decizia corectă! Şi totuşi… şi totuşi… nicio alta nu era posibilă. Aşa-i?

Se duse la ea şi o îmbrăţişă în tăcere. Părea gata să plângă, iar faptul că nu-i curse nicio lacrimă o înspăimântă şi mai mult. Tensiunea i se scurse într-un târziu din trup.

— Cred c-ar fi mai bine să mă adun şi să mă duc să-mi schimb hainele. Vortala are o întâlnire cu ministrul agriculturii şi e prea importantă ca s-o ratez, iar după aceea mai e şi Statul-Major…

Până la momentul plecării, îşi recăpătase deja obişnuita stăpânire de sine.

În noaptea aceea rămase multă vreme treaz în pat, lângă ea. Îşi ţinea ochii închişi, dar Cordelia şi dădea seama după respiraţia lui că se prefăcea. Cu toată strădania ei, nu reuşi să producă nicio vorbă de alinare care să nu-i pară găunoasă, aşa că rămase tăcută alături de el, ceas după ceas, în noapte. Afară începu să plouă şi-o ţinu tot aşa, mocnit, neîntrerupt. El vorbi o singură dată.

— Am mai avut ocazia să văd oameni murind. Am ordonat execuţii, am comandat oameni în bătălii, am ales ceva, am respins altceva, am comis trei crime indubitabile şi, de n-ar fi fost mila Domnului şi sergentul Bothari, aş fi comis-o şi pe a patra… Nu ştiu cum se face că de asta de-acum mă izbesc ca de un zid. Mă ţine-n loc, Cordelia. Şi nu

îndrăznesc să mă opresc, fiindcă ne ducem toţi la vale. Trebuie să jonglez cumva cu toate astea.

***

O trezi în plină beznă o trosnitură însoţită de zăngăneli şi apoi un zgomot de explozie slabă, făcând-o să tresară şi să gâfâie scurt după aer. O adiere caustică îi arse plămânii, gura, nările, ochii. Un iz cumplit îi pompă conţinutul stomacului în gâtlej. Lângă ea, Vorkosigan sări din somn ca ars şi scăpă o înjurătură.

— Grenadă cu gaz soltoxin! Nu respira, Cordelia!

Îşi sublinie îndemnul îndesându-i o pernă în faţă, apoi braţele lui puternice o cuprinseră şi o traseră din pat. Cordelia simţi cum picioarele îi coboară pe podea şi stomacul îi urcă în gât în acelaşi moment; ieşi împleticindu-se pe hol, iar el trânti uşa dormitorului în urma lor.

Paşi grăbiţi făceau să se cutremure podeaua.

— Înapoi! răcni Vorkosigan. Gaz soltoxin! Eliberaţi etajul! Chemaţi-l pe Illyan!

Până la urmă se încovoie şi el, tuşind şi icnind. Alte mâini îi apucară pe amândoi şi îi duseră laolaltă spre scări. Cordelia abia dacă vedea ceva prin perdeaua de lacrimi care-i curgeau nebuneşte.

— Au ei antidotul… gâfâi Vorkosigan printre spasme. La Reşedinţa Imperială… e mai aproape decât Spitalul Militar… Să vină Illyan imediat. El ştie. La duş… Unde-i camerista lui milady? Aduceţi o slujnică…

Câteva clipe mai târziu, Cordelia fu lăsată într-o cabină de duş de la parter, împreună cu Vorkosigan, care tremura şi abia se mai ţinea pe picioare, dar tot mai încerca s-o ajute.

— Apucă-te să-ţi speli toată pielea şi ţine-o aşa, nu te opri. Apa să fie rece.

— Atunci, hai şi tu. Ce-a fost porcăria asta? întrebă ea, tuşind iar, sub jetul de apă.

Se spălară reciproc, pasându-şi săpunul unul altuia.

— Spală-ţi şi gura… Soltoxin. Sunt cincisprezece, şaisprezece ani de când am mirosit ultima dată putoarea asta, dar nici c-o poţi uita vreodată. E un gaz otrăvitor. Al

armatei. Ar trebui să fie sub control strict. Cum dracu' o fi pus cineva mâna pe el… Naiba s-o ia de Securitate! Să vezi mâine ce-au să mai fâlfâie pe-aici ca nişte găini decapitate… dar prea târziu.

Era alb-verzui la faţă, pe sub miriştea de barbă neagră crescută în timpul nopţii.

— Acum nu mă simt prea rău, spuse Cordelia. Începe să-mi treacă greaţa. Să-nţeleg c-am ratat doza întreagă, nu?

— Nu. Pur şi simplu acţionează încet. E nevoie de foarte puţin ca să te afecteze. Acţionează mai ales asupra ţesuturilor moi – plămânii vor fi jeleu într-o oră, dacă antidotul n-ajunge aici mai repede.

Spaima care îi pulsa violent în vintre, inimă şi creier îi încleie pe jumătate vorbele Cordeliei.

— Trece şi prin bariera placentară?

El rămase tăcut prea multă vreme înainte de a răspunde:

— Nu ştiu sigur. Trebuie să-ntrebăm doctorul. N-am văzut decât efectele asupra tinerilor.

Îl cuprinse un nou spasm de tuse profundă, care se prelungi şi se tot prelungi.

Sosi şi una dintre servitoarele contelui Piotr, despletită şi înspăimântată, să-i ajute pe Cordelia şi pe tânărul terifiat care încercase să le fie de folos. Altă gardă intră să dea raportul, ridicând vocea ca să-şi facă vorbele auzite peste zgomotul apei.

— Am luat legătura cu Reşedinţa, domnule. Au trimis câţiva oameni.

Cordelia simţi cum propriu-i gâtlej, bronhiile şi plămânii încep să secrete flegmă cu gust de putreziciune. Tuşi şi scuipă.

— A văzut-o cineva pe Drou?

— Cred că s-a dus după asasini, milady.

— Nu-i treaba ei. Când sună o alarmă, ea ar trebui să dea fuga la Cordelia, mârâi Vorkosigan.

Vorbitul îi declanşă încă o repriză de tuse.

— Era la parter, domnule, în momentul când s-a petrecut atacul. Era cu locotenentul Koudelka. Amândoi au ieşit pe uşa din spate.

— La naiba, bombăni Vorkosigan, nu-i nici treaba lui.

Efortul îi fu pedepsit cu încă un acces de tuse.

— Au prins pe cineva?

— Cred că da, domnule. S-a auzit ceva gălăgie din fundul grădinii, de lângă zid.

Mai rămaseră sub apă câteva minute, până când garda se întoarse cu veşti.

— A sosit doctorul de la Reşedinţă, domnule.

Slujnica o înfăşură pe Cordelia într-un halat, iar Vorkosigan îşi puse un prosop, repezind garda:

— Du-te şi caută-mi nişte haine, băiete.

Vocea îi zornăia ca pietrişul.

Când ieşiră de la duş, un bărbat între două vârste, cu părul aspru şi vâlvoi, purtând pantaloni lejeri, bluză de pijama şi papuci de casă, înşira instrumentar în dormitorul de oaspeţi. Scoase din geantă o canistră presurizată şi potrivi pe ea o mască respiratorie, aruncând o privire spre pântecele rotunjit al Cordeliei, apoi spre Vorkosigan.

— Milord, sunteţi sigur c-aţi identificat corect otrava?

— Da, din nefericire. Era soltoxin.

Doctorul îşi plecă fruntea.

— Îmi pare rău, milady.

— O să-i facă rău…

Dar nu putu să termine, înecându-se cu mucusul.

— Taci odată şi dă-i-o ei, mârâi Vorkosigan.

Doctorul potrivi masca peste nasul şi gura Cordeliei.

— Respiraţi profund. Inspiraţi… expiraţi. Expiraţi în continuare. Acum trageţi în piept. Ţineţi-vă respiraţia…

Gazul antidot avea un gust mai proaspăt şi era mai rece, dar aproape la fel de greţos ca al otrăvii. I se ridică stomacul, dar nu mai avea ce să vomite. Pe deasupra măştii îl văzu pe Vorkosigan, care o privea la rându-i şi încerca să-i surâdă liniştitor. Probabil că începea să reacţioneze la soltoxin; părea mai cărunt şi mai epuizat cu fiecare inspiraţie. Cordelia era convinsă că inhalase mai multă otravă decât ea şi împinse masca într-o parte ca să-i spună:

— Nu-i rândul tău?

Doctorul i-o apăsă înapoi.

— Mai respiraţi o dată, milady, ca să fim siguri, îi spuse el.

Cordelia inhală adânc, iar doctorul îi transferă masca lui Vorkosigan, care nu părea să aibă nevoie de instrucţiuni.

— Câte minute au trecut de la expunere? întrebă îngrijorat doctorul.

— Nu ştiu sigur. A observat cineva cât era ceasul? Tu, ăă…

Cordelia uitase numele tânărului soldat de gardă.

— Cred că vreo cincisprezece sau douăzeci de minute, milady.

Doctorul se relaxă vizibil.

— Atunci, ar trebui să fie în regulă. O să staţi amândoi în spital câteva zile. Fac eu aranjamentele necesare pentru un transport medical. A mai fost cineva expus? îl întrebă pe tânărul soldat.

— Doctore, aşteaptă, spuse Cordelia, văzând că el îşi luase canistra şi masca şi pornise spre uşă. Ce-o să-i facă acest… soltoxin bebeluşului meu?

El îşi feri privirea.

— Nimeni nu poate şti. Nimeni n-a supravieţuit vreodată expunerii fără să primească imediat tratamentul cu antidot.

Cordelia îşi simţea bătăile inimii.

— Dar cu tratament…

Nu-i plăcu deloc mila care se citea pe faţa lui, aşa că se întoarse spre Vorkosigan.

— Asta o să…

Dar o opri imediat expresia lui compătimitoare, o mohoreală grea ce răzbătea din interior, nutrită de durere şi de furia crescândă; chipul unui străin cu privirea unui îndrăgostit, întâlnind în sfârşit privirea ei.

— Spune-i cum vine treaba, şopti el către doctor. Eu nu pot.

— Chiar e nevoie s-o necăjim cu…

— *Acum.* Să terminăm odată.

Vocea îi era spartă şi gâjâită.

— Problema e antidotul, milady, spuse doctorul cu jumătate de gură. E un teratogen violent. Dăunează dezvoltării oaselor fetusului aflat în creştere. Oasele Domniei Voastre sunt gata formate, aşa că pe Domnia Voastră n-are să vă afecteze decât printr-o predispoziţie crescută la crize de tip artritic, care pot fi tratate… dacă şi când vor apărea…

Îşi lăsă vorbele în suspensie când ea închise ochii să nu-l mai vadă.

— Trebuie să vorbesc cu soldatul acela de pe hol, adăugă el.

— Du-te, du-te, spuse Vorkosigan, eliberându-l de îndatoriri. Doctorul deschise uşa să iasă tocmai când sosea garda cu hainele lui Vorkosigan.

Cordelia deschise ochii; ea şi Vorkosigan se priviră îndelung.

— Expresia de pe faţa ta…, şopti el. Nu-i… Plângi. Înfurie-te! Fă ceva!

Tonul îi crescu până i se frânse vocea.

— Măcar urăşte-mă!

— Nu pot, îi şopti şi ea, nu simt nimic deocamdată. Poate mâine.

Fiecare respiraţie o ardea ca focul.

Blestemând în surdină, Vorkosigan îşi trase pe el uniforma verde.

— Eu pot să fac ceva.

Parcă era posedat, iar chipul îi era al unui străin, suprapus peste trăsăturile lui. Cuvintele sale răsunară cavernos printre amintirile Cordeliei: *Dacă Moartea ar purta uniformă militară… Exact aşa ar arăta.*

— Unde te duci?

— Mă duc să văd ce-a prins Koudelka.

Ea îl urmă până la uşă.

— Tu rămâi aici, îi porunci el.

— Nu.

Vorkosigan se întoarse şi o privi cu asprime, iar ea ripostă cu un gest brutal, ca şi când ar fi parat o sabie care se năpustea în direcţia ei.

— Vin cu tine.

— Atunci, hai, spuse el, întorcându-se smucit şi pornind, cu spinarea ţeapănă de furie, către scara care ducea la etaj.

— Nu vei omorî pe nimeni în faţa mea, murmură ea sălbatic, doar pentru auzul lui.

— Chiar aşa? şopti şi el. „Nu voi omorî?”

Păşea apăsat, izbind cu picioarele goale în treptele de piatră.

Era haos în vestibulul impozant plin de gărzile lor, de oameni în livreaua contelui, de personal medical. Un bărbat sau un cadavru – Cordelia nu-şi dădea seama –, îmbrăcat în salopeta neagră a gărzilor de noapte, era întins pe podeaua mozaicată, cu un medic la căpătâi. Amândoi erau leoarcă de ploaie şi mânjiţi de noroi. Apa amestecată cu sânge băltea sub ei şi făcea să scârţâie tălpile încălţărilor purtate de medic.

Comandantul Illyan, cu părul sclipindu-i de la picăturile de apă adunate din bura ceţoasă, tocmai intra pe uşă însoţit de un adjutant şi spunând:

— Anunţă-mă imediat ce ajung aici tehnicienii cu detectorul kirilian. Între timp, ţine-i pe toţi departe de zidul ăla şi de alee. Milord! răcni el când îl văzu pe Vorkosigan. Slavă domnului că sunteţi bine!

Vorkosigan mârâi din fundul gâtului, fără cuvinte. Un grup compact de oameni înconjură prizonierul, care era sprijinit cu faţa de perete, cu o mână peste cap şi cealaltă ridicată într-o parte, înţepenită într-un unghi ciudat. Droushnakovi stătea în picioare lângă el, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte udă. Într-o mână îi atârna legănându-se şi sclipind un arc metalic cu aspect fioros, în mod evident arma care fusese folosită pentru a trage grenada cu gaz prin fereastra lor. Avea o vânătaie pe faţă, iar cu cealaltă mână îşi oprea o hemoragie nazală. Sângele îi pătase ici şi colo cămaşa de noapte. Koudelka era şi el acolo, sprijinindu-se în sabie şi târându-şi un picior. Uniforma îi era udă şi înnoroită, în picioare avea papuci de casă, iar pe faţă, o expresie ursuză.

— L-aş fi prins, se răţoi el – evident, continuând o discuţie în contradictoriu care începuse înainte de intrarea lor în casă – dacă nu veneai tu în fugă, ţipând la mine…

— Ah, zău! ripostă Droushnakovi. Păi, să mă scuzi, dar nu-s de-acord. Mie mi s-a părut că erai la mâna lui, întins pe jos cât erai de lung. Dacă nu-i vedeam picioarele când a urcat pe zid…

— Ia, gata! Uite-l pe lordul Vorkosigan! şuieră altă gardă.

Grupul de bărbaţi se întoarse şi se dădu înapoi din faţa lui.

— Cum a reuşit să intre? întrebă Vorkosigan şi se opri, observând că omul purta salopeta neagră a serviciului militar imperial. În mod sigur nu-i unul dintre oamenii tăi, Illyan!

Vocea îi suna scrâşnit, ca metalul pe piatră.

— Milord, avem nevoie de el viu ca să-l interogăm, spuse stânjenit Illyan, de undeva din dreptul umărului lui Vorkosigan, pe jumătate hipnotizat şi el de privirea care făcuse gărzile să se tragă înapoi. S-ar putea să fie o conspiraţie mai mare. Nu poţi…

În momentul acela, prizonierul se întoarse cu faţa la cei care îl capturaseră. Un soldat porni spre el ca să-l împingă înapoi spre perete, dar Vorkosigan îi făcu semn să nu se apropie. Aflându-se în spatele lui Vorkosigan în acel moment, Cordelia nu-i vedea faţa; dar umerii lui scăpaseră de încordarea cumplită, iar furia i se scurgea prin şira spinării, lăsând în urmă doar un rest de durere. Figura devastată a lui Evon Vorhalas se iţea deasupra gulerului lipsit de însemne.

— Ah, nu *amândoi,* oftă adânc Cordelia.

De ură, ritmul respiraţiei lui Vorhalas se înteţi când îşi aţinti privirea asupra celui la viaţa căruia atentase.

— Nenorocitule! Şarpe nenorocit! Ai stat acolo rece şi nemişcat cât i-au hăcuit capul. Ai simţit ceva? Sau ţi-a făcut plăcere, lordul meu regent? Atunci am jurat c-o să pun eu mâna pe tine.

Urmă o tăcere îndelungată, la capătul căreia Vorkosigan se aplecă până aproape de el, întinzând o mână ca să se sprijine de perete.

— M-ai ratat, Evon, şopti el răguşit.

Vorhalas îi scuipă în faţă o flegmă însângerată de la rana pe care o căpătase la gură. Vorkosigan nu făcu niciun gest să se şteargă.

— Ai ratat-o pe soţia mea, continuă el cu voce joasă, într-o cadenţă lentă. Dar ai ajuns la fiul meu. Ai visat la dulcea răzbunare. Ai primit-o. Uită-te la ochii ei, Evon. Te-ai putea îneca în ochii ăia cenuşii ca marea. O să mă uit la ei în fiecare zi până la sfârşitul vieţii mele. Aşa că înfruptă-te din răzbunare, Evon. Bea din ea. Dezmiardă-te cu ea. Încălzeşte-te cu ea la ceas de noapte. E toată a ta. Ţi-o doresc pe toată. Eu unul m-am îmbuibat până a ajuns să mi se-aplece şi nu mai pot digera aşa ceva.

Atunci Vorhalas îşi înălţă capul şi privi pentru prima dată pe lângă el, spre Cordelia. Ea era cu gândul dus la copilul din pântece; poate că delicata structură de oase noi, cartilaginoase, începea deja să putrezească, să se strâmbe, să se exfolieze, dar ea nu-l putea urî pe Vorhalas, chiar dacă, preţ de câteva clipe, se strădui. Nici măcar enigmatic nu i se părea a fi. Avea un simţ aparte, un fel de a doua vedere, cu care îi putea privi până în miezul rănit al sufletului, aşa cum doctorii văd printr-un trup rănit cu aparatele lor de diagnosticare. Fiecare răsucire, ruptură şi leziune emoţională, fiecare cancer tânăr al resentimentelor crescând din ele, iar peste toate rana adâncă a morţii fratelui său, părând conturată cu roşu aprins, aşa cum o vedea ea cu ochii minţii.

— Nu i-a făcut plăcere, Evon, spuse ea. Ce-ai fi vrut de la el? Măcar ştii?

— Puţină milă omenească, mârâi el. Ar fi putut să-l salveze pe Carl. Chiar şi atunci ar fi putut. La început am crezut că de asta a venit acolo.

— Ah, doamne, spuse Vorkosigan.

Se vedea că îi făcea rău fizic amintirea speranţelor nutrite şi distruse pe care o provocau aceste vorbe.

— Eu nu joc teatru cu vieţile oamenilor, Evon!

Vorhalas îşi ţinu ura ca pe un scut dinaintea sa.

— Du-te dracului!

Vorkosigan oftă şi se ridică sprijinindu-se de perete. Doctorul aştepta ca să-i conducă la vehiculul de afară, cu care aveau să facă drumul până la Spitalul Militar Imperial.

— Ia-l de aici, Illyan, spuse Vorkosigan, obosit.

— Stai, interveni Cordelia. Trebuie să ştiu… trebuie să-l întreb ceva.

Vorhalas se uită la ea posac.

— Ăsta a fost rezultatul scontat de tine? Când ai ales arma aceea anume, vreau să zic. Acea otravă anume.

El îşi feri privirea şi vorbi undeva către peretele din celălalt capăt.

— Asta am putut să iau cu mine când am trecut prin arsenal. Nu m-am gândit c-aţi putea s-o identificaţi, ori să obţineţi la timp antidotul tocmai de la Spitalul Militar…

— M-ai uşurat de o povară, şopti ea.

— Antidotul a venit de la Reşedinţa Imperială, îi explică Vorkosigan. Doar un sfert din distanţă. Acolo, infirmeria împăratului are de toate. Cât despre identificare… am fost de faţă la înăbuşirea revoltei kariene. Eram cam de vârsta ta, cred, sau puţin mai tânăr. Acum mirosul mi-a amintit imediat. Băieţi care tuşeau de-şi scuipau plămânii în fărâmiţe roşii…

Vorbind, părea că se micşorează, strângându-se în sine însuşi, în trecut.

— Nu intenţionam neapărat să te omor. Pur şi simplu erai în drum, între mine şi el, spuse Vorhalas, gesticulând la întâmplare către bustul ei umflat. Nu intenţionam să obţin rezultatul ăsta. Pe el aveam de gând să-l omor. Nici nu ştiam sigur dacă dormiţi noaptea în aceeaşi cameră.

Ajunsese să privească oriunde, numai la chipul ei nu.

— Nu m-am gândit niciodată să-ţi omor…

— Uită-te la mine – spuse ea cu voce răguşită ca un croncănit – şi spune cuvântul cu voce tare.

— Copilul, şopti el şi deodată, pe neaşteptate, izbucni în suspine.

Vorkosigan se duse lângă Cordelia.

— Aş fi vrut să nu faci asta, îi şopti el. Îmi aminteşte de frate-său. De ce-am ajuns eu să aduc moartea în familia asta?

— Tot mai vrei să se-nfrupte din răzbunare?

El îşi odihni capul pe umărul ei, doar un moment.

— Nici măcar. Tu scoţi totul din noi, dragă căpitane. Dar, of…

Întinse mâna ca şi cum ar fi vrut să-i cuprindă pântecele, dar şi-o retrase, luând seama la cercul de martori tăcuţi din jurul lor. Îşi îndreptă spatele.

— Illyan, să-mi aduci dimineaţă la spital raportul complet, spuse el.

O luă de braţ pe Cordelia şi porniră în urma doctorului. Ea nu-şi dădea seama dacă gestul acela era menit s-o sprijine pe ea sau pe el însuşi.

***

La Spitalul Militar Imperial se pomeni înconjurată de ajutoare care o duseră pe sus ca şi cum ar fi fost purtată de apele unui râu. Doctori, infirmiere, sanitari, gărzi. O despărţiseră de Aral încă de la uşă, ceea ce o făcea să se simtă singură şi stingheră în aglomeraţie. Mare lucru nu le spuse celor din jur, doar politeţuri goale, automate ca nişte pârghii. Îşi dori ca şocul s-o lase inconştientă, îşi dori amorţeală, nebunie care să nege realitatea, halucinaţii, orice. Însă nu avu parte decât de oboseală.

Simţea copilul mişcându-se în ea, fluturări, răsuciri, frământări; evident, antidotul teratogen era o otravă cu acţiune foarte lentă. Părea că li se mai acordă puţin timp împreună, iar ea îl iubi şi-l dezmierdă prin piele, masându-şi alene abdomenul cu degetele. *Bine-ai venit, fiule, pe Barrayar, sălaşul canibalilor; locul ăsta nici măcar nu aşteaptă obişnuiţii optsprezece sau douăzeci de ani înainte să te înghită. Hămesită planetă.*

O întinseră pe pat într-o rezervă luxoasă dintr-o aripă destinată personalităţilor, care fusese eliberată în grabă pentru folosinţa lor exclusivă. Descoperi cu uşurare că Vorkosigan fusese instalat pe acelaşi coridor, în camera de

vizavi. Îmbrăcat deja în pijamaua verde a armatei, veni imediat să se asigure că era bine învelită în pat. Cordelia reuşi să-i ofere un zâmbet mărunt, dar nu încercă să se ridice în capul oaselor. Forţa gravitaţională o trăgea în jos spre miezul lumii. Numai rigiditatea patului, a clădirii, a scoarţei planetare o ţinea la suprafaţă, nicidecum voinţa ei.

În urma lui Vorkosigan venea un sanitar, spunându-i:

— Nu uitaţi, domnule, încercaţi să nu vorbiţi prea mult, până apucă doctorul să vă trateze gâtul cu irigaţii.

Lumina cenuşie a răsăritului dădea paloare ferestrelor. El se aşeză pe marginea patului, îi luă mâna şi i-o mângâie.

— Eşti rece, dragă căpitane, şopti el răguşit.

Ea dădu din cap. O durea pieptul, o ustura gâtul, îi ardeau sinusurile.

— N-ar fi trebuit să mă las convins să accept slujba asta, continuă el. Îmi pare atât de rău…

— Şi eu te-am convins. Tu ai încercat să mă avertizezi. Nu-i vina ta. Părea potrivită pentru tine. Este potrivită.

El clătină din cap.

— Nu vorbi. Îţi rămân cicatrice pe coardele vocale.

Ea emise un „Ha!” lipsit de voioşie şi, atunci când el începu iar să vorbească, îi puse un deget pe buze. El încuviinţă dând din cap cu resemnare şi rămaseră o vreme uitându-se unul la celălalt. Cu un gest blând, el îi dădu la o parte de pe faţă şuviţele de păr încurcate, iar ea îl apucă de mână şi îşi lipi de obraz palma lui lată, alinătoare, stând aşa până ce îl dibui şi îl alungă de acolo un detaşament de doctori şi tehnicieni care îl căutau pentru tratament.

— Venim imediat la Domnia Voastră, milady, o ameninţă căpetenia lor.

Se întoarseră după o vreme şi o puseră să facă gargară cu un fluid roz respingător şi să respire într-o maşinărie, apoi ieşiră iar cu zarvă mare. O infirmieră îi aduse micul dejun, de care nu se atinse.

Apoi intră un comitet de doctori cu feţe sumbre. Cel care venise în timpul nopţii de la Reşedinţa Imperială era acum dichisit şi pus la patru ace în haine civile. Medicul ei personal era însoţit de un bărbat mai tânăr, încruntat,

îmbrăcat în uniformă militară şi având pe guler însemne de căpitan. Cordelia se uită lung la cele trei feţe şi se gândi la Cerber.

Medicul ei i-l prezentă pe necunoscut.

— El e căpitanul Vaagen, de la secţia de cercetări a Spitalului Militar Imperial. Este expertul nostru în toxine militare.

— Le inventezi, sau faci curat după ele, căpitane? întrebă Cordelia.

— Amândouă, milady, răspunse el, adoptând o poziţie oarecum agresivă, cu mâinile la spate şi picioarele puţin depărtate.

Medicul Cordeliei avea privirea cuiva care a tras la sorţi paiul scurt, deşi buzele îi erau întinse într-un zâmbet.

— Milord regentul m-a rugat să vă aduc la cunoştinţă programul tratamentelor şi ce mai e de făcut. Mă tem – îşi drese vocea – c-ar fi cel mai bine să nu mai întârziem avortul. E deja mult prea târziu – având în vedere cât e de avansată sarcina – şi ar fi bine şi pentru recuperarea Domniei Voastre să fiţi eliberată de acest stres fiziologic cât mai curând posibil.

— Nu se mai poate face nimic? întrebă ea deznădăjduită, citind deja răspunsul pe chipurile lor.

— Mă tem că nu, spuse cu tristeţe medicul ei.

Cel de la Reşedinţa Imperială confirmă cu o înclinare a capului.

— Am căutat prin literatura de specialitate – spuse pe neaşteptate căpitanul, privind lung pe fereastră – şi-am găsit un experiment cu calciu. Într-adevăr, rezultatele obţinute n-au fost deosebit de încurajatoare…

— Parcă ne-am înţeles să n-aducem vorba despre asta, spuse omul de la Reşedinţă, fixându-l cu o căutătură aspră.

— Vaagen, asta-i cruzime, spuse medicul ei. Nu faci decât să întreţii nişte speranţe zadarnice. Nu poţi s-o transformi pe soţia regentului într-un nenorocit de animal din experimentele tale de dragul unor încercări orbeşti neverificate. Ai obţinut de la regent permisiunea pentru autopsie, mulţumeşte-te cu asta.

Lumea ei se întoarse cu susul în jos într-o singură clipă când se uită la chipul omului care venise cu ideea. Cunoştea genul lui: omul jumătăţilor de adevăruri, al jumătăţilor de preparative, al jumătăţilor de succese, zburdând de la o idee fixă la alta ca o albină care polenizează flori, adunând puţine roade, dar răspândind în urma ei seminţele. Persoana ei nu însemna pentru el nimic altceva decât materie brută pentru o monografie. Riscurile pe care şi le asuma ea nu-l îngrozeau; pentru el, ea nu era o persoană, ci o stare morbidă. Îi zâmbi, încet, într-o doară, recunoscându-l pe loc drept aliatul ei în tabăra inamică.

— Ce mai faci, doctor Vaagen? Nu ţi-ar plăcea să scrii lucrarea vieţii tale?

Omul de la Reşedinţă dădu drumul unui hohot de râs.

— Te-a citit, Vaagen.

El îi răspunse la zâmbet, uluit să vadă că fusese înţeles pe loc

— Vă daţi seama că nu pot garanta în niciun fel rezultatele…

— Rezultatele! îl întrerupse medicul ei. Dumnezeule, mai bine i-ai spune ce-nseamnă rezultate în concepţia ta. Sau îi arăţi imagini… nu, să nu faci asta. Milady – se întoarse spre ea –, tratamentul despre care vorbeşte el a fost încercat cu douăzeci de ani în urmă. Le-a provocat mamelor leziuni ireversibile. Iar rezultatele… cel mai bun rezultat la care se poate spera va fi un infirm diform. Poate mult mai rău de-atât, mai presus de orice descriere.

— Cuvântul meduză îl descrie binişor, spuse Vaagen.

— Eşti inuman, Vaagen! se răsti medicul Cordeliei, aruncând spre ea o privire ca să-şi dea seama cât era de afectată.

— O meduză viabilă, doctore Vaagen? întrebă ea, urmărindu-i cu atenţie reacţia.

— Hm. Poate, răspunse el, inhibat de privirile mânioase ale colegilor. Dar problema e legată de ceea ce li se-ntâmplă mamelor când tratamentul e aplicat in vivo.

— Atunci, nu poţi să-l aplici in vitro? puse Cordelia întrebarea care se impunea de la sine.

Vaagen îl săgetă pe medicul ei cu o privire triumfătoare.

— Dacă s-ar putea aranja asta, cu siguranţă că s-ar deschide posibilităţi pentru mai multe căi experimentale, murmură el către tavan.

— In vitro? spuse omul de la Reşedinţă, nelămurit. Cum?

— Ce, cum? interveni Cordelia. Aveţi şaptesprezece replicatoare uterine de fabricaţie escobarană aduse acasă din război şi depozitate prin vreo debara de pe-aici.

Cuprinsă de emoţii, îl luă în primire pe Vaagen.

— Se-ntâmplă cumva să cunoşti un anume doctor Henri?

Vaagen dădu din cap a încuviinţare.

— Am lucrat împreună.

— Atunci, ştii totul despre el!

— Ei… nu chiar totul. A, dar… de fapt, el m-a informat că replicatoarele sunt disponibile. Însă, mă-nţelegeţi, eu nu sunt obstetrician.

— Categoric că nu eşti, spuse medicul Cordeliei. Milady, omul ăsta nu-i nici măcar doctor. Nu-i decât biochimist.

— Dar tu eşti obstetrician, sublinie ea. Deci aşa avem echipa completă. Doctorul Henri şi, ăă… căpitanul Vaagen pentru Piotr Miles, iar tu pentru transfer.

El îşi ţinea buzele strânse şi avea o expresie ciudată în ochi. Cordelia avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că era vorba de spaimă.

— Nu pot să fac transferul, milady, spuse omul într-un târziu. Nu ştiu cum se face. Nimeni de pe Barrayar n-a făcut vreodată un transfer.

— Atunci, nu-l recomanzi?

— Categoric nu. Riscul unor leziuni permanente… la urma urmei, puteţi să încercaţi iar după câteva luni, dacă leziunile ţesuturilor moi nu se extind la testicule… hm. Puteţi să încercaţi iar. Sunt doctorul Domniei Voastre şi asta e opinia mea după ce am chibzuit asupra chestiunii.

— Da, asta dacă nu cumva îl doboară altcineva pe Aral între timp. Trebuie să ţin minte că sunt pe Barrayar, unde lumea iubeşte atât de tare moartea, încât îngroapă indivizi care încă mai mişcă. *Eşti* dispus să încerci operaţia?

Doctorul îşi îndreptă spatele, compunându-şi un aer demn.

— Nu, milady. Şi e ultimul meu răspuns.

— Foarte bine, spuse Cordelia şi arătă cu degetul spre el. Tu ieşi. Tu rămâi, adăugă îndreptându-şi degetul spre Vaagen. Din momentul ăsta, tu te ocupi de caz. Mă bizui pe tine să-mi găseşti un chirurg – sau un student la medicină, sau un doctor de cai, *cineva* care să vrea să încerce. Şi pe urmă n-ai decât să experimentezi după placul inimii.

Pe faţa lui Vaagen înflorea o expresie de triumf moderat; fostul ei doctor părea furios.

— Mai bine să vedem ce-are de zis milord regentul, până s-o încurajezi în mod criminal pe soţia lui să se lase purtată pe valul ăsta de fals optimism.

Vaagen părea ceva mai puţin triumfător.

— Te gândeşti să te repezi acolo chiar acum? întrebă Cordelia.

— Îmi pare rău, milady, spuse omul de la Reşedinţă, dar cred c-ar fi mai bine să înăbuşim chestiunea asta de pe-acum. Nu ştiţi ce reputaţie are căpitanul Vaagen. Îmi pare rău că trebuie să fiu atât de brutal, dar de data asta ai mers prea departe.

— Aspiri la o aripă de spital dedicată cercetării, căpitane Vaagen? întrebă Cordelia.

El ridică din umeri, mai degrabă jenat decât ultragiat, şi astfel ea se convinse că vorbele omului de la Reşedinţă erau măcar pe jumătate adevărate. Îl măsură pe Vaagen dintr-o privire, dorindu-şi să-i stăpânească trupul, sufletul şi mintea, mai ales mintea, şi întrebându-se cum să facă să-i pună imaginaţia la lucru în slujba ei.

— Vei avea un institut dacă reuşeşti să duci treaba asta la capăt. Spune-i – arătă cu capul în direcţia holului, către camera lui Aral – că aşa am zis *eu.*

Se retraseră toţi trei, simţind, în grade diferite, stinghereală, supărare şi speranţă. Cordelia se întinse la loc şi începu să fluiere un cântecel fără cuvinte, în timp ce degetele ei începeau din nou masajul lent al pântecelui. Gravitaţia încetase să mai existe.

Capitolul nouă

Adormi în sfârşit, către miezul zilei, şi se trezi dezorientată. Miji ochii în lumina după-amiezii care se revărsa prin ferestrele camerei de spital. Ploaia cenuşie se isprăvise. Îşi atinse pântecele, un gest pornit din mâhnire, în căutarea unei încurajări, iar când se întoarse pe o parte îl descoperi pe contele Piotr stând pe scaun lângă patul ei.

Era îmbrăcat cu hainele lui provinciale, pantaloni vechi şi comozi, o cămaşă simplă, o haină pe care o purta doar când se afla la Vorkosigan Surleau. Probabil că venise de acolo direct la Spitalul Militar. Buzele lui subţiri schiţară un zâmbet crispat. În ochi i se citeau oboseala şi îngrijorarea.

— Fată dragă. Nu-i nevoie să te trezeşti pentru mine.

— Nu-i nimic.

Cordelia clipi să-şi alunge ceaţa de pe ochi, simţindu-se mai bătrână decât bătrânul.

— E ceva de băut pe-aici?

El se grăbi să-i umple un pahar cu apă rece şi o privi cum bea.

— Mai vrei?

— Îmi ajunge. Ai apucat să-l vezi pe Aral?

El îi mângâie mâna.

— Am şi vorbit cu el. Acum se odihneşte. Îmi pare tare rău, Cordelia.

— S-ar putea să nu fie atât de rău pe cât ne-am temut la început. Mai există o şansă. O speranţă. Ţi-a spus Aral despre replicatorul uterin?

— Mi-a spus câte ceva. Dar vătămările s-au produs deja, asta-i sigur. Ireparabile.

— Vătămări, da. Dacă sunt ireparabile, asta nu ştie nimeni. Nici măcar căpitanul Vaagen.

— Da, l-am cunoscut pe Vaagen nu cu mult timp în urmă, spuse Piotr şi se încruntă. Genul de individ înfipt şi insistent. Din categoria „omului nou”.

— Barrayarul are nevoie de oameni noi. Bărbaţi şi femei. O generaţie instruită în tehnologie.

— Ah, da. Am luptat şi ne-am spetit să-i creăm. Sunt absolut necesari. Şi ei sunt conştienţi de asta, unii dintre ei.

O nuanţă de autoironie îi înmuie conturul gurii.

— Dar operaţia asta pe care o propui, acest transfer placentar… nu prea pare un lucru lipsit de riscuri.

— Pe Colonia Beta, ar fi ceva de rutină, spuse Cordelia, ridicând din umeri.

Sigur, aici nu suntem pe Colonia Beta.

— Dar după ceva mai simplu şi direct, mai bine stăpânit… Ai putea fi gata s-o iei de la capăt mult mai curând. Până la urmă, s-ar putea să pierzi de fapt mai puţin timp.

— Timp… nu pentru pierderea de timp îmi fac eu griji. Acum, gândindu-se mai bine, era un concept lipsit de sens. Pierdea 26,7 ore odată cu fiecare zi barrayarană.

— În orice caz, prin *asta* n-am de gând să mai trec. Nu sunt grea de cap, domnule.

Un tremur de panică străbătu trăsăturile contelui.

— O să te răzgândeşti tu când o să te simţi mai bine. Ceea ce contează acum… i-am vorbit căpitanului Vaagen. Se pare că n-are niciun dubiu în privinţa faptului că există deja vătămări importante.

— Păi, da. Dubii sunt în privinţa posibilităţii de a face reparaţii importante.

— Fată dragă, spuse el, iar zâmbetul plin de îngrijorare îi deveni şi mai încordat. Întocmai. Măcar de-ar fi fost o fetiţă… sau chiar şi al doilea fiu… ne-am fi permis şi noi să dăm curs emoţiilor tale materne, care sunt de înţeles, ba chiar lăudabile. Dar creatura asta, dacă va supravieţui, va fi cândva *contele Vorkosigan.* Nu ne putem permite să avem un *conte Vorkosigan* diform.

Se relaxă, sprijinindu-se de spătar, de parcă tocmai ar fi spus ceva absolut incontestabil.

Cordelia se încruntă.

— Care „noi”?

— Casa Vorkosigan. Suntem una dintre cele mai vechi case de pe Barrayar. Poate n-a fost niciodată cea mai bogată şi rareori cea mai puternică, dar ceea ce ne-a lipsit ca avere am compensat prin onoare. Nouă generaţii de războinici Vor. Ar fi groaznic să se termine în felul ăsta după nouă generaţii, nu-ţi dai seama?

— În momentul de faţă, Casa Vorkosigan este compusă din două persoane, dumneata şi Aral, observă Cordelia, în acelaşi timp amuzată şi tulburată. Iar conţii Vorkosigan au avut parte de nişte sfârşituri groaznice de-a lungul istoriei. Aţi fost aruncaţi în aer, împuşcaţi, înfometaţi, înecaţi, arşi de vii, decapitaţi, răpuşi de boli şi loviţi de nebunie. Singurul lucru pe care nu l-aţi făcut niciodată a fost să muriţi în patul vostru. Credeam că ororile sunt capitalul vostru de bază.

El îi răspunse cu un zâmbet îndurerat.

— Dar *mutanţi* n-am fost niciodată.

— Cred că trebuie să discuţi din nou cu Vaagen. Leziunile fetale pe care le-a descris el erau de natură teratogenă, nu genetică, dacă am înţeles corect.

— Dar oamenii vor crede că-i un mutant.

— Ce dracului îţi pasă dumitale de părerea oricărui proletar ignorant?

— Părerea altor Vori, draga mea.

— Vori, proletari, te asigur că sunt la fel de ignoranţi.

Mâinile lui zvâcniră. Deschise gura, o închise la loc, se încruntă şi spuse pe un ton mai sever:

— Şi niciun conte Vorkosigan n-a fost vreodată animal de laborator pentru experimente.

— Ei, atunci, iată. O să servească Barrayarul încă înainte de-a se naşte. Nu-i un început rău pentru o viaţă de onoare.

Poate ceva bun tot are să iasă din asta până la sfârşit, poate se vor afla lucruri noi; dacă nu-i va ajuta pe ei, măcar pe alţi părinţi îndureraţi. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi părea mai corectă decizia ei, din mai multe puncte de vedere.

Piotr îşi smuci capul înapoi.

— Voi toţi, betanii, la cât de slabi păreţi, aveţi o înclinaţie spre judecăţi reci, ceva de groază.

— Înclinaţie spre raţional, domnule. Gândirea raţională îşi are meritele ei. Ar trebui s-o mai încercaţi şi voi, barrayaranii, din când în când.

Îşi muşcă limba.

— Dar cred că ne pripim, domnule. Încă mai avem de întâmpinat o mulţime de pe… – *pericole* – dificultăţi. Un transfer placentar când sarcina a avansat atât de mult e problematic chiar şi pentru galactici. Recunosc, mi-aş dori să avem timp să importăm un chirurg mai experimentat. Dar n-avem.

— Da… da… încă mai există riscul să moară, ai dreptate. Nu-i nevoie să… dar mă tem şi pentru tine, fato. Merită?

Merita? De unde să ştie ea? Simţea că-i iau foc plămânii. Îi zâmbi obosit şi clătină din cap, gest care o făcu să simtă o presiune puternică şi dureroasă în tâmple şi în ceafă.

— Tată, se auzi o voce aspră din pragul uşii.

Aral se sprijinea de cadru, în pijamaua lui militară, cu oxigenatorul portabil fixat sub nas. De câtă vreme stătea acolo?

— Cordelia are nevoie de odihnă.

Privirile lor se întâlniră pe deasupra lui Piotr. *Fii binecuvântată, dragostea mea…*

— Da, sigur, spuse contele Piotr, adunându-se şi ridicându-se în picioare, cu toate încheieturile scârţâindu-i. Îmi pare rău, ai perfectă dreptate.

Îi strânse iar mâna Cordeliei, cu fermitate, între mâinile sale bătrâne şi uscate.

— Dormi. Mai târziu o să poţi gândi mai limpede.

— Tată!

— Tu n-ar trebui să te dai jos din pat, nu-i aşa? îl luă Piotr la rost pe când se retrăgea. Du-te înapoi şi întinde-te, băiete…

Ecoul vorbelor sale răsună pe hol.

Aral se întoarse mai târziu, după ce contele Piotr plecase în sfârşit.

— Te-a sâcâit tata? întrebă el, mohorât.

Cordelia îi întinse mâna, iar el se aşeză pe marginea patului. Ea îşi mută capul de pe pernă în poala lui, lipindu-şi obrazul de pijamaua subţire, prin care se simţea muşchiul tare al pulpei, iar el o mângâie pe păr.

— Nu mai mult decât de obicei, îi răspunse cu un oftat.

— Mă temeam că te necăjeşte.

— Nu-i vorba că n-aş fi necăjită. Atât că sunt prea obosită ca să alerg urlând pe holuri.

— A, deci chiar te-a necăjit.

— Da.

Şovăi.

— Într-un fel, are dreptate. Trăiesc cu teamă de-atâta vreme, tot aşteptând să se-abată nenorocirea, de undeva, de nicăieri, de oriunde. A venit azi-noapte şi ce-a fost mai rău s-a-ntâmplat, gata… numai că nu-i gata. Dacă nenorocirea ar fi fost desăvârşită, m-aş fi putut opri, aş fi putut să renunţ acum. Dar aşa, o să continue la nesfârşit.

Îşi frecă obrazul de pânza pijamalei.

— Illyan n-a venit cu nicio noutate? Mi s-a părut că-i aud vocea pe-aici, mai devreme.

Mâna lui continua să-i mângâie părul cu mişcări egale.

— A terminat interogatoriul preliminar cu fast-penta al lui Evon Vorhalas. Acum investighează arsenalul vechi din care a furat Evon soltoxinul. Se pare că Evon nu s-a înzestrat chiar aşa *ad hoc* şi de unul singur, cum susţine. A dispărut un maior de artilerie care era responsabil acolo, absentează nemotivat. Deocamdată, Illyan nu ştie sigur dacă omul a fost eliminat ca să nu-i stea în cale lui Evon, sau dacă nu cumva l-a ajutat benevol şi acum se ascunde.

— Poate că doar se teme. Dacă o fi fost o neglijenţă.

— Păi, să se teamă. Dacă a fost cumva complice în mod conştient la…

I se încleştară degetele în părul ei.

— Scuze, murmură el când îşi dădu seama, apoi continuă s-o mângâie.

Simţindu-se ca un animal rănit, Cordelia i se îngropă şi mai adânc în poală şi îşi puse o mână pe genunchiul lui.

— Cât despre tata… dacă te mai necăjeşte, trimite-l la mine. Nici n-ar trebui să ai de-a face cu el. I-am spus că asta a fost hotărârea ta.

— Hotărârea mea?

Mâna îi rămase nemişcată.

— Nu hotărârea noastră?

El ezită.

— Indiferent ce doreşti, eu o să te susţin.

— Dar tu ce doreşti? E ceva ce nu-mi spui?

— Nu pot să nu-i înţeleg temerile. Dar… există un lucru pe care încă nu l-am discutat cu el şi nici n-am de gând să-l discut. Următorul copil s-ar putea să nu mai vină atât de uşor ca primul.

Uşor? Asta ţi se pare ţie uşor?

— Unul dintre efectele mai puţin cunoscute ale otrăvirii cu soltoxin, continuă el, e leziunea testiculară, la nivel microscopic. Poate reduce fertilitatea până la un punct dincolo de care nu mai există cale de întoarcere. Sau cel puţin aşa m-a avertizat doctorul meu.

— Aiurea, spuse Cordelia. N-ai nevoie decât de două celule somatice oarecare şi de un replicator. Degetul tău mic de la mână şi degetul meu mare de la picior, dacă asta ar fi tot ce-ar mai putea răzui de pe pereţi după următoarea bombă, ar fi de-ajuns să continue reproducerea de mici Vorkosigani în veacul viitor. Oricât de mulţi vor hotărî că-şi pot permite cei care ne vor supravieţui.

— Dar nu în mod natural. Nu fără să părăsească Barrayarul.

— Barrayarul nostru care-i în plină schimbare. *La naiba.*

Mâna lui se retrase involuntar la auzul tonului ei muşcător.

— Măcar de-aş fi *insistat* să folosim replicatorul de la bun început, aşa copilul n-ar fi fost nicio clipă în pericol, spuse ea. Ştiam că-i mai sigur, ştiam că există…

Vocea i se frânse.

— Şş. Şş. Măcar… de n-aş fi acceptat slujba. Dacă te-aş fi ţinut la Vorkosigan Surleau. Dacă l-aş fi graţiat pe

criminalul idiot de Carl, pentru numele lui Dumnezeu. De-am fi dormit în camere separate…

— Nu!

Degetele i se încleştară pe genunchiul lui.

— Şi refuz să mă duc să trăiesc în cine ştie ce adăpost antibombardament în următorii cincisprezece ani. Aral, locul ăsta trebuie să se schimbe. Situaţia e de nesuportat.

De n-aş fi venit niciodată aici.

Dacă. Dacă. Dacă.

***

Sala de operaţii părea curată şi luminoasă, chiar dacă nu atât de bine echipată pe cât cereau standardele galactice. Cordelia, plutind pe placa ei flotantă, întoarse capul în toate părţile ca să observe cât mai multe detalii. Lumini, monitoare, o masă de operaţii cu un bazin de colectare dedesubt, un tehnician care verifica un rezervor cu un fluid gălbui limpede şi bolborositor. Acesta, îşi spuse ea cu asprime, nu era punctul de la care nu mai exista cale de întoarcere. Acesta era pur şi simplu următorul pas logic.

Căpitanul Vaagen şi doctorul Henri aşteptau în spatele mesei de operaţii, în haine sterile. Lângă ei se afla replicatorul uterin portabil, o canistră de metal şi plastic înaltă de jumătate de metru, cu panouri de control şi porturi de acces. Pe părţile laterale străluceau lumini verzi şi chihlimbarii. Curăţat, sterilizat, cu rezervoarele de nutrienţi şi oxigen reîncărcate şi pregătite… Cordelia se uită la el cu adâncă uşurare. Primitiva gestaţie barrayarană stil „înapoi la primate” nu era nimic altceva decât eşecul absolut al raţiunii în faţa sentimentelor. Cât îşi mai dorise să fie pe plac, să se adapteze, cât încercase să devină barrayarană… *şi uite-aşa plăteşte copilul meu preţul pentru toate astea. Până aici!*

Doctorul Ritter, chirurgul, era înalt şi brunet, cu pielea măslinie şi degetele prelungi şi suple. Cordeliei îi plăcuseră mâinile lui din primul moment în care le zărise. Sigure. Ritter şi un tehnician o poziţionară deasupra mesei de operaţie şi scoaseră de sub ea placa flotantă. Doctorul Ritter zâmbi liniştitor.

— Totul e în regulă.

Sigur că-i totul în regulă, nici n-am început încă, îşi spuse Cordelia, iritată. Doctorul Ritter era vizibil emoţionat, deşi încordarea din trup i se oprea cumva la nivelul coatelor. Chirurgul era prieten cu Vaagen, care îi forţase mâna să participe, după ce petrecuseră o zi întreagă bifând o listă de inşi mai experimentaţi care refuzaseră pe rând să se apropie de caz.

Vaagen îi explicase toate acestea Cordeliei.

— Cum se cheamă patru malaci cu bâte pe o alee întunecată?

— Poftim?

— Un lord Vor dat în judecată pentru incompetenţă.

Şi chicotise. Vaagen avea un simţ al umorului negru-caustic. Cordeliei îi venea să-l îmbrăţişeze pentru asta. Era singurul om care spusese bancuri în prezenţa ei în ultimele trei zile şi poate persoana cea mai raţională şi mai cinstită pe care o întâlnise de când părăsise Colonia Beta. Era bucuroasă că se afla şi el aici.

O întoarseră pe o parte şi îi atinseră şira spinării cu paralizorul medical. O gâdilătură, şi simţi imediat cum tălpile reci i se încălzesc. Picioarele îi deveniră dintr-odată inerte ca nişte saci cu untură.

— Simţi asta? întrebă doctorul Ritter.

— Ce să simt?

— Bun, spuse el.

Făcu semn din cap către tehnician şi împreună o întinseră pe spate. Tehnicianul îi dezveli abdomenul şi porni câmpul sterilizator. Chirurgul o palpă, verificând în acelaşi timp monitoarele holovidului ca să afle poziţia exactă a copilului în interior.

— Eşti sigură că n-ai prefera să fii adormită până se termină? o întrebă doctorul Ritter pentru ultima dată.

— Nu. Vreau să văd. E primul copil care mi se naşte.

Poate singurul copil care mi se va naşte vreodată.

El zâmbi vag.

— Curajoasă fată.

Fată, pe dracu'. Sunt mai bătrână decât tine. Îşi dădea seama că doctorul Ritter ar fi preferat să nu fie supravegheat. Ghinion.

Doctorul Ritter se întrerupse şi aruncă o ultimă privire în jur, ca şi când ar fi verificat în gând cât de pregătiţi erau oamenii şi instrumentarul lui. Şi voinţa, şi tăria, îşi dădu cu presupusul Cordelia.

— Haide, Ritter, bărbate, s-o rezolvăm odată, spuse Vaagen nerăbdător, bătând darabana cu degetele.

Tonul lui era un amestec ciudat, un ritm săltăreţ care împungea sarcastic, iar pe sub el căldura unor încurajări sincere.

— Scanările îmi arată că exfolierea oaselor a-nceput deja. Dacă dezintegrarea avansează prea mult, n-o să mai rămână nicio matrice pe care să construiesc. Taie acum şi pe urmă-ţi rozi unghiile.

— Să-ţi rozi tu unghiile, Vaagen, spuse jovial chirurgul. Dacă-mi mai dai peste mână, pun tehnicianul să-ţi bage un dilatator pe gât.

Prieteni foarte vechi, aprecie Cordelia. Dar chirurgul ridică mâinile, trase aer în piept, apucă vibra-scalpelul şi îi deschise burta cu o singură tăietură perfect controlată. Tehnicianul îi dublă cu precizie mişcarea cu un retractor chirurgical manual, clampând vasele de sânge; abia dacă picură un firişor de sânge. Cordelia simţi apăsarea, dar niciun fel de durere. Alte tăieturi îi deschiseră uterul.

Un transfer placentar era cu mult mai solicitant decât simpla cezariană. Fragila placentă trebuia convinsă chimic şi hormonal să se elibereze din uterul bogat în vase de sânge, fără a vătăma prea multe din măruntele lui vilozităţi, apoi să plutească liber de la peretele uterin până într-o baie de soluţie nutritivă puternic oxigenată. Buretele replicator trebuia introdus în locul dintre placentă şi peretele uterin, iar vilozităţile placentei determinate să se întreţească măcar parţial cu noua ei matrice, înainte ca toată încâlceala asta să poată fi ridicată din trupul viu al mamei şi mutată în replicator. Cu cât era mai avansată sarcina, cu atât mai dificil avea să fie transferul.

Cordonul ombilical dintre placentă şi copil era monitorizat şi i se injecta cu hiposprayul oxigen suplimentar, după nevoie. Pe Colonia Beta, un dispozitiv mic şi elegant făcea treaba asta; aici, un tehnician copleşit de anxietăţi se ţinea pe-aproape.

Tehnicianul începu să toarne în uterul Cordeliei soluţia limpede, galben-strălucitoare. O umplu şi dădu pe afară, scurgându-se, acum uşor rozalie, peste marginile deschizăturii, până în bazinul de colectare de dedesubt. Chirurgul lucra acum efectiv sub apă. Fără îndoială, operaţia de transfer placentar făcea murdărie, nu glumă.

— Burete, ceru chirurgul pe un ton scăzut.

Vaagen şi Henri împinseră replicatorul uterin lângă masa de operaţie, propagând buretele matrice de-a lungul tuburilor sale de alimentare. Chirurgul se moşmondi la nesfârşit cu un mic retractor manual; privind cruciş din cauza efortului de a desluşi ceva în jos, dincolo de piept, dinspre burta rotunjită – atât de vag rotunjită –, Cordelia nu-i putea vedea mâinile. O cuprinse un fior. Ritter era scăldat în sudoare.

— Domnule doctor…

Un tehnician îi arăta ceva pe un monitor.

— Mm, făcu Ritter, ridicând privirea, apoi continuă cu moşmonditul.

Tehnicienii murmurau, Vaagen şi Henri murmurau, calm, profesional, liniştitor… ei îi era atât de frig…

Fluidul care se prelingea pe deasupra barajului alb al pielii ei se schimbă deodată din rozaliu într-un roşu aprins şi începu să se reverse zgomotos, mult mai iute decât ceea ce venea prin tuburile de alimentare.

— *Clampează* aici, şuieră chirurgul.

Cordelia surprinse doar o imagine vagă, pe sub membrană, a unor braţe şi picioare mititele, a unui păr negru ud, o făptură care se zvârcolea în mâinile înmănuşate ale chirurgului, nu mai mare decât un pisoi pe jumătate înecat.

— Vaagen! Ia-ţi chestia asta de-aici *acum* dac-o mai vrei! se răsti Ritter.

Vaagen, şi el purtând mănuşi, se năpusti cu mâinile în burta deschisă, în timp ce vârtejuri negre îi întunecau Cordeliei vederea şi o durere de cap îi exploda în fulgerări neaşteptate. Negura se întinse, copleşind-o. Ultimul lucru pe care îl mai auzi fu vocea disperată a chirurgului şuierând *„Ah, fir-ar…!”*

***

Visele îi erau înceţoşate de durere. Partea cea mai rea era sufocarea. Se sufoca întruna şi tânjea după aer. Simţea că are numai noduri în gât şi-şi încleşta mâinile pe el, până ce i le legară. Apoi visă torturile lui Vorrutyer, multiplicate şi extinse în complicaţii demente care durau ore în şir. Un Bothari nebun îngenunchea pe pieptul ei şi atunci nu mai avea niciun strop de aer.

Când se trezi în sfârşit, cu mintea limpede, se simţi de parcă evadase dintr-o temniţă de iad subterană şi ajunsese de-a dreptul în lumina Domnului. Atât de profundă îi fu uşurarea, încât plânse din nou, sau mai degrabă suspină pe muteşte, cu ochii plini de lacrimi. Reuşea să respire, deşi îi provoca dureri; era învineţită, suferea şi nu putea să se mişte. Dar putea să respire. Era suficient.

— Şş. Şş. Un deget gros şi cald îi atinse pleoapele, ştergându-i-le de umezeală. E-n regulă.

— Mda?

Clipi şi miji ochii. Era noapte, luminile artificiale desenau pete calde din loc în loc în cameră. Imaginea chipului lui Aral tremura deasupra.

— E… seară deja? Ce s-a-ntâmplat?

— Şş. Ai bolit rău de tot. Ai avut o hemoragie violentă în timpul transferului placentar. Ţi s-a oprit inima de două ori.

Îşi umezi buzele şi continuă.

— Trauma, combinată cu otrăvirea, a dat în pneumonie soltoxinică. Ieri ai avut o zi foarte grea, dar ai trecut peste ce era mai rău, nu mai ai nevoie de respiraţie artificială.

— Cât… a durat?

— Trei zile.

— Ah! Copilul, Aral. A mers? Detalii!

— A mers ca la carte. Vaagen a raportat că transferul s-a făcut cu succes. Au pierdut cam treizeci la sută din funcţiile placentei, dar a compensat Henri cu un flux sporit de soluţie oxigenată şi totul pare să meargă bine, sau cât de bine se poate. În orice caz, copilul încă trăieşte. Vaagen şi-a-nceput primul tratament experimental cu calciu şi a promis că ne dă un raport succint cât de curând posibil.

O mângâie pe frunte.

— Vaagen are prioritate la folosirea oricărui echipament, material sau tehnician pe care vrea să-l rechiziţioneze, inclusiv a consultanţilor externi. Are un consilier pediatru civil, pe lângă Henri. El însuşi ştie despre toxinele noastre militare mai multe decât oricine altcineva de pe Barrayar sau din altă parte. Mai mult de-atât nu putem face în clipa asta. Aşa că odihneşte-te, iubire.

— Copilul… unde-i?

— A… poţi să vezi unde e, dacă vrei.

O ajută să-şi înalţe capul şi îi arătă către un loc aflat dincolo de fereastră.

— Vezi clădirea aia a doua, cu lumini roşii pe acoperiş? Ăla-i centrul de cercetări biochimice. Laboratorul lui Vaagen şi Henri e la etajul trei.

— Aha, acum îl recunosc. L-am văzut din partea cealaltă în ziua când am venit s-o luăm pe Elena.

— Aşa e, spuse el şi trăsăturile i se îmblânziră. Mă bucur să te am înapoi, dragă căpitane. Când te-am văzut în halul ăla de bolnavă… nu m-am mai simţit aşa neajutorat şi nefolositor de când aveam unsprezece ani.

Acela fusese anul în care comandourile morţii trimise de Yuri cel Nebun îi omorâseră pe mama, fratele şi sora lui.

— Şş, îi spuse şi ea. Nu, nu… acum totul e bine.

***

În dimineaţa următoare îi scoaseră şi restul de tuburi care îi mai străpungeau trupul, lăsându-i doar oxigenul. Urmară zile de rutină calmă. Recuperarea ei suferea mai puţine întreruperi decât a lui Aral. La orice oră din zi şi din noapte păreau să vină la el detaşamente întregi, conduse de ministrul Vortala. Cu toate protestele doctorilor, pusese

să i se instaleze în rezervă o comconsolă securizată. Koudelka era cu el opt ore pe zi în biroul improvizat.

Koudelka părea foarte tăcut, apăsat şi el, ca toată lumea, de urmările dezastrului. Deşi nu la fel de morbid precum ceilalţi care avuseseră de-a face cu eşecul sistemului de securitate. Până şi Illyan se făcea mic când o vedea pe Cordelia.

Aral o plimba cu mare grijă pe holuri de câteva ori pe zi. Vibra-scalpelul îi despicase abdomenul cu o tăietură mai curată decât, spre exemplu, o lovitură obişnuită de sabie, dar rana nu era mai puţin adâncă. O durea însă mai puţin decât plămânii. Sau inima. Burta îi era nu atât plată, cât flască, deşi în mod evident golită. Cordelia era singură, nelocuită, redevenise ea însăşi, după cinci luni de existenţă dublată în mod straniu.

Doctorul Henri apăru într-o zi cu un scaun flotant şi o luă într-o scurtă călătorie către laboratorul lui ca să vadă cu ochii ei unde era instalat, în deplină siguranţă, replicatorul. Cordelia urmări mişcările copilului pe afişajele video şi studie informaţiile tehnice şi rapoartele echipei. Examinarea nervilor, a pielii şi a ochilor subiectului erau încurajatoare, deşi Henri nu era prea sigur în privinţa auzului, din pricina oaselor delicate ale urechilor. Henri şi Vaagen erau oameni de ştiinţă cu pregătire corespunzătoare, aproape betani în concepţii, iar ea îi binecuvântă în gând şi le mulţumi cu voce tare, apoi se întoarse în camera ei simţindu-se de o mie de ori mai bine.

Cu toate astea, atunci când căpitanul Vaagen năvăli în rezerva ei, în după-amiaza următoare, Cordelia simţi că-i stă inima. Chipul lui era întunecat ca un cer prevestitor de furtună, iar buzele i se strângeau într-o linie severă.

— Ce s-a-ntâmplat, căpitane? întrebă ea imediat. A doua serie de tratamente cu calciu… a dat greş?

— E prea devreme să-mi dau seama. Nu, copilul e în aceeaşi stare, milady. Necazul e cu socrul domniei tale.

— Poftim?

— Generalul Vorkosigan a venit la noi azi-dimineaţă.

— Aha! A venit să vadă copilul? Ei, bun. E foarte tulburat de toată tehnologia asta nouă în sprijinul vieţii. Poate începe şi el, în sfârşit, să-şi depăşească blocajele emoţionale. Că noile tehnologii în sprijinul morţii le-a îmbrăţişat destul de repede, cât ar fi el de bătrân războinic Vor.

— În locul domniei tale, milady, n-aş fi prea optimist în privinţa lui.

Trase aer adânc în piept, refugiindu-se într-o atitudine formală, în care îşi pierduse umorul negru, rămânând, de data asta, doar negru de supărare.

— Ideea asta a avut-o şi doctorul Henri. L-am condus pe general prin tot laboratorul, i-am arătat echipamentul, i-am explicat teoriile noastre privind tratamentul. Am fost pe de-a-ntregul cinstiţi, aşa cum am fost şi cu domnia ta. Poate prea cinstiţi. A vrut să ştie ce rezultate urma să obţinem. La naiba, nu ştim. Şi i-am şi spus. După ce ne-am dat pe după vişin şi am făcut aluzii… mă rog, ce s-o mai lungim, generalul mai întâi l-a rugat pe doctorul Henri să deschidă ventilul, pe urmă i-a poruncit, pe urmă a încercat să-l mituiască. Să distrugă fetusul. Mutantul, cum îi zice el. L-am dat pe uşă afară. A jurat c-o să se-ntoarcă.

Cordelia tremura pe dinăuntru, în străfundul pântecelui, deşi nu lăsa să i se vadă nicio expresie pe chip.

— Aşa, vasăzică.

— Milady, nu vreau să mai pună moşul ăsta piciorul în laboratorul meu. Şi nu-mi pasă cum rezolvi problema. N-am nevoie de porcării de-astea. În niciun caz de la nivelurile superioare.

— O să… Aşteaptă puţin.

Îşi înfăşură mai strâns halatul peste pijamaua militară, îşi potrivi mai bine tubul de oxigen şi traversă holul cu paşi grijulii. Aral, îmbrăcat oficial doar pe jumătate, în pantaloni de uniformă şi cămaşă, stătea la o măsuţă, în dreptul ferestrei din camera lui. Singurul indiciu al faptului că încă mai era pacient îl reprezenta tubul de oxigen din nas, tratamentul pentru propria-i pneumonie soltoxinică, de care nu scăpase încă. Discuta cu un bărbat, în timp ce Koudelka

lua notiţe. Slavă domnului, bărbatul nu era Piotr, ci un secretar ministerial oarecare de-al lui Vortala.

— Aral. Am nevoie de tine.

— Nu suportă amânare?

— Nu.

Se ridică de pe scaun, spunând doar „Scuzaţi-mă un moment, domnilor”, şi traversă holul în urma Cordeliei. Intrară, iar ea închise uşa în urma lor.

— Căpitane Vaagen, te rog să-i spui şi lui Aral ce mi-ai spus mie adineauri.

Vaagen, părând o idee mai neliniştit decât până atunci, îşi repetă povestea. Spre lauda lui, nu îndulci detaliile. În timp ce asculta, pe umerii lui Aral părea că se lasă o greutate care îl apăsa şi îl încovoia.

— Mulţumesc, căpitane. Ai făcut bine c-ai raportat. O să mă ocup imediat.

— Asta-i tot? spuse Vaagen, aruncând spre Cordelia o privire dubitativă.

— L-ai auzit doar, răspunse ea, făcând un gest cu palma deschisă.

Vaagen ridică din umeri, salută şi ieşi.

— Nu te-ndoieşti de povestea lui? întrebă Cordelia.

— De-o săptămână ascult părerile tatălui meu, contele, pe acest subiect, iubito.

— V-aţi certat?

— El s-a certat. Eu doar am ascultat.

Se întoarseră în rezerva lui, unde Aral îi rugă pe Koudelka şi pe secretar să aştepte în hol. Cordelia se aşeză pe pat şi îl urmări cu privirea cum introducea coduri în comconsolă.

— Aici lordul Vorkosigan. Vreau să am o discuţie simultană cu şeful securităţii de la Spitalul Militar Imperial şi cu comandantul Simon Illyan. Adu-mi-i pe amândoi, te rog.

Urmă un scurt moment de aşteptare, până se dădu de urma celor doi. Judecând după fundalul înceţoşat al transmisiei video, omul spitalului era în biroul lui, undeva în complexul de clădiri. Pe Illyan îl depistară într-un laborator de criminalistică de la cartierul general al Securităţii Imperiale.

— Domnilor, li se adresă Aral, cu o figură inexpresivă. Vreau să revoc un permis de liberă trecere.

Cei doi se pregătiră să-şi noteze numele pe comconsolele lor.

— Contelui general Piotr Vorkosigan i se va interzice accesul în Clădirea şase, secţia de Cercetări Biochimice, Spitalul Militar Imperial, până la noi ordine. Înştiinţare în numele meu personal.

Illyan şovăi.

— Domnule… generalul Vorkosigan are autorizaţie absolută, prin ordin imperial. O are de ani de zile. Am nevoie tot de un ordin imperial ca s-o contramandez.

— Exact asta ai primit, Illyan.

În vocea lui Vorkosigan se simţea o nuanţă aspră de nerăbdare.

— Prin ordinul meu, Aral Vorkosigan, regent al Majestăţii Sale Imperiale Gregor Vorbarra. E destul de oficial?

Illyan fluieră încetişor, dar încruntătura lui Vorkosigan îi alungă urgent orice expresie de pe faţă.

— Da, domnule. Înţeles. Asta-i tot?

— Asta-i tot. Doar clădirea aceea.

— Domnule, interveni comandantul securităţii spitalului, dar dacă generalul Vorkosigan refuză să se oprească la ordin?

Cordelia parcă şi vedea scena, cu vreun june din gardă făcut una cu pământul în faţa acelui monument istoric.

— Dacă oamenii tăi de pază sunt într-adevăr copleşiţi în halul ăsta de un singur bătrân, pot să facă uz de forţă, până la paralizoare inclusiv, spuse Aral pe un ton obosit. Liber. Mulţumesc.

Omul de la Militar dădu din cap circumspect şi întrerupse legătura.

Illyan zăbovea, indecis.

— E o idee bună, la vârsta lui? Paralizorul poate afecta inima. Şi n-o să-i placă deloc când o să-i spunem că există un loc anume unde nu poate intra. Că veni vorba, de ce…?

Aral se mulţumi să-l privească glacial, până îl făcu să înghită în sec.

— Da, să trăiţi, salută Illyan şi se deconectă.

Aral se sprijini de spătar, uitându-se gânditor la spaţiul gol în care strălucise până atunci imaginea celor două transmisii. Ridică privirea spre Cordelia şi gura i se strâmbă într-o grimasă de ironie şi durere.

— E om bătrân, spuse el într-un târziu.

— Bătrânul tocmai a-ncercat să-ţi omoare fiul. Ce-a mai rămas din fiul tău.

— Îi înţeleg punctul de vedere. Îi înţeleg temerile.

— Le-nţelegi şi pe-ale mele?

— Da. Şi pe unele, şi pe celelalte.

— Când ţi-o ajunge cuţitul la os… dacă încearcă să se-ntoarcă acolo…

— El e trecutul meu.

O privi în ochi.

— Tu eşti viitorul meu. Restul vieţii mele aparţine viitorului. Jur pe cuvântul meu de Vorkosigan.

Cordelia oftă şi îşi masă gâtul dureros, ochii dureroşi.

Koudelka răpăi cu degetele în uşă şi băgă capul înăuntru, conspirativ.

— Domnule? Secretarul ministrului vrea să ştie…

— Un minut, locotenent, spuse Vorkosigan şi îl alungă cu o fluturare a mâinii.

— Hai s-o ştergem de-aici, spuse deodată Cordelia.

— Milady?

— Spitalul Militar şi Securitatea Imperială şi toate celelalte militării mă îmbolnăvesc grav de „claustrofobie militară”. Hai să mergem la Vorkosigan Surleau pentru câteva zile. Şi tu o să te pui pe picioare mai uşor acolo, unde o să fie mai greu pentru toţi favoriţii tăi devotaţi – arătă cu capul spre hol – să ajungă la tine. Doar tu şi cu mine, băiete.

Oare ar merge? Ce-ar fi să se retragă către decorul fericirii lor estivale, iar ea să nu mai fie acolo? Înecată în ploile de toamnă… Parcă şi simţea disperarea crescând în ea, în timp ce-şi căutau amândoi echilibrul pierdut, un miez solid.

El ridică din sprâncene, aprobator.

— Excelentă idee, dragă căpitane. Îl luăm şi pe bătrânu' cu noi.

— Ah, chiar trebuie… ah. Da, înţeleg. Sigur. Categoric.

Capitolul zece

Cordelia se trezi încet, se întinse şi îşi strânse în jurul trupului minunata cuvertură mătăsoasă umplută cu puf. Cealaltă jumătate a patului era goală – întinse mâna să atingă adâncitura din pernă –, rece şi goală. Probabil că Aral se strecurase afară devreme. Se lăfăi în senzaţia de-a fi avut parte în sfârşit de suficient somn, fără a se mai trezi cu acea osteneală buimăcitoare care îi năclăise atâta vreme mintea şi trupul. Era a treia noapte la rând în care dormea bine, încălzită de trupul soţului ei, după ce amândoi scăpaseră bucuroşi de enervantele aparate de oxigen de pe faţă.

În camera lor aflată pe colţ, la etajul vechii cazărmi transformate în locuinţă, era răcoare şi linişte deplină în dimineaţa aceea. Fereastra din faţă dădea spre pajiştea de un verde strălucitor, coborând în ceţuri care ascundeau iazul, dimpreună cu satul şi dealurile de pe celălalt ţărm. Aerul jilav al dimineţii îi dădea o senzaţie de confort, de potrivire, contrastând plăcut cu învelitoarea moale. Când se ridică în capul oaselor, abia dacă îşi simţi cicatricea rozalie de pe abdomen.

În cadrul uşii apăru capul lui Droushnakovi.

— Milady? chemă ea cu voce moale, apoi o văzu pe Cordelia stând cu picioarele goale atârnate peste marginea patului.

Cordelia îşi legăna picioarele înainte şi înapoi, încercând să-şi stimuleze circulaţia.

— Ah, ce bine, v-aţi trezit.

Drou împinse uşa cu umărul, ducând în mâini o tavă mare şi promiţătoare. Purta o rochie comodă, cu poale largi şi rotitoare, şi o vestă căptuşită, ornată cu broderii. Paşii îi răsunară pe scândurile late ale podelei de lemn, apoi, când se apropie, i se înfundară în covorul ţesut de mână.

— Mi-e foame, spuse Cordelia, extaziată de aromele care se răspândeau dinspre tavă. Cred că-i prima dată după trei săptămâni.

Trei săptămâni de la noaptea aceea de groază petrecută la casa Vorkosigan.

Drou zâmbi şi puse tava pe masa din dreptul ferestrei. Cordelia îşi luă halatul şi papucii şi se îndreptă spre cafetieră. Drou se ţinea în preajma ei, părând pregătită s-o prindă dacă ar fi să cadă, dar în acea dimineaţă Cordelia nu se mai simţea deloc nesigură pe picioare. Se aşeză şi îşi luă turtiţe aburinde cu unt şi un urcior mic cu sirop fierbinte pe care barrayaranii îl obţineau scăzând pe foc seva unei specii de arbore. Bunătăţi minunate.

— Tu ai mâncat, Drou? Vrei nişte cafea? Cât e ceasul?

Blonda ei gardă de corp clătină din cap.

— Nu-mi trebuie nimic, milady. E aproape unsprezece.

De când se aflau aici, la Vorkosigan Surleau, Droushnakovi devenise în mod firesc parte integrantă din peisaj. Cordelia se pomeni privind-o cu adevărat poate pentru prima dată de când părăsise Spitalul Militar. Drou era la fel de grijulie şi vigilentă ca întotdeauna, dar i se simţea o anume încordare ascunsă, părea mereu în gardă în aşteptarea a ceva rău. Poate i se trăgea doar de la faptul că se simţea mai bine, dar cert este că acum Cordelia îşi dorea, egoist, ca toţi cei din jur să se simtă şi ei mai bine, măcar ca să n-o tragă înapoi în starea de rău.

— Azi mă simt mult mai puţin greoaie. Am vorbit ieri cu căpitanul Vaagen la holovid. I se pare c-a văzut primele semne de recalcifiere moleculară la micul Piotr Miles. Foarte încurajator, dacă ştii cum să-l citeşti pe Vaagen. Nu e genul care să-ţi dea speranţe false, dar poţi să te bazezi pe vorbele lui, chiar dacă spune puţine.

Drou ridică privirea spre ea, aranjându-şi un zâmbet pe figura abătută. Clătină din cap.

— Replicatoarele uterine mi se par foarte ciudate. Foarte străine.

— Nu atât de ciudate pe cât sunt înzestrările noastre de la natură, cu care ne descurcăm improvizând empiric,

spuse Cordelia, zâmbindu-i la rândul ei. Slavă domnului că avem tehnologia şi proiectarea celulară. Acum ştiu despre ce vorbesc.

— Milady… de unde-aţi aflat prima dată că sunteţi însărcinată? V-a întârziat o lună?

— Menstruaţia? Nu, la drept vorbind.

Rememoră vara trecută. În aceeaşi cameră, ba chiar în patul acela nefăcut. Locul în care ea şi Aral vor putea în curând să redevină intimi, deşi lucrurile n-aveau să mai fie la fel de picante, de vreme ce dispăruse scopul reproducerii.

— Vara trecută, eu şi Aral aveam impresia că ne-am aranjat aici un colţişor liniştit şi confortabil. El era în retragere, eu eram în retragere… niciun impediment. Mai aveam un pic şi deveneam prea bătrână pentru metoda naturală, care părea singura disponibilă aici, pe Barrayar; mai concret, el voia să ne punem pe treabă cât de curând. Aşa că după câteva săptămâni ne-am căsătorit şi m-am dus să-mi scot implantul contraceptiv. Treaba asta m-a făcut să mă simt o mare păcătoasă. Acasă n-aş fi putut să-l scot fără să plătesc pentru licenţă.

— Serios?

Drou asculta cu gura căscată de uimire.

— Da, aşa e legea betană. Mai întâi trebuie să te califici pentru licenţa parentală. Mi-am pus implant de la vârsta de paisprezece ani. Îmi aduc aminte că atunci am avut o dată menstruaţie. Acolo o oprim până când e nevoie de ea. Mi-am pus implantul, mi-am tăiat himenul, mi-am făcut găuri în urechi şi mi-am organizat petrecerea de ieşire în lume…

— Doar nu… v-aţi apucat să faceţi sex la paisprezece ani, nu-i aşa? întrebă şoptit Droushnakovi.

— Aş fi putut. Dar e nevoie de doi inşi, n-aşa? Abia mai târziu am găsit un amant adevărat.

Cordelia se jena să admită cât de târziu se întâmplase asta. Pe vremea aceea era tare nepricepută în materie de relaţii sociale. *Şi nici nu te-ai schimbat prea mult,* recunoscu în sinea ei, cu ironie.

— Nu mi-am închipuit c-o să se-ntâmple atât de repede, continuă ea. Credeam c-o să avem parte de câteva luni de experimentări fervente şi delicioase. Dar am rămas gravidă din prima încercare. Aşa că tot n-am apucat să am menstruaţie nici aici, pe Barrayar.

— Din prima încercare, repetă Droushnakovi, cu o grimasă gânditoare ce-i trăda descurajarea. Cum aţi ştiut că… aţi rămas? Din cauza greţurilor?

— Înainte de greţuri, m-a lovit oboseala. Dar am aflat cu bulinele albastre…

Glasul îi ezită, pe când cerceta cu privirea trăsăturile schimonosite ale fetei.

— Drou, toate întrebările astea sunt doar teoretice, sau te interesează personal răspunsurile?

Faţa lui Drou se boţise de tot.

— Personal, răspunse ea, parcă înecându-se.

— Aha, spuse Cordelia, sprijinindu-se de spătar. Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu… Nu ştiu…

— Presupun că asta înseamnă da, oftă Cordelia.

O, da. Ca pe vremea când era la Observaţii şi se juca de-a căpitanul-mămică pentru şaizeci de savanţi betani, deşi, dintre toate problemele iscate în relaţiile interpersonale, doar cu întrebări despre graviditate nu veniseră s-o bată la cap.

Dar, date fiind Chestiunile Absolut Stupide cu care grupul de inşi raţionali aleşi pe sprânceană o ataca pe vremuri din când în când, versiunea barrayarană nedomesticită trebuia să fie…

— Ştii că m-aş bucura să te ajut cum pot.

— A fost în noaptea atacului cu soltoxin, fonfăi Drou. Nu puteam să dorm. Am coborât la bucătărie să-mi iau ceva de mâncare. Când am urcat înapoi am observat o lumină în bibliotecă. Locotenentul Koudelka era acolo. Nici el n-avea somn.

Kou, ai? Ah, bun, bun. Până la urmă, poate era totul în regulă. Cordelia surâse încurajator, cu toată sinceritatea.

— Da?

— Ne-am… eu… el… m-a sărutat.
— Sper că l-ai sărutat şi tu, da?
— De parc-aţi fi *de acord.*
— Păi, sunt. Tu şi Kou sunteţi doi dintre preferaţii mei. Măcar de-aţi lăsa prostiile şi v-aţi concentra… dar tu zi mai departe, precis mai e ceva.
Dacă nu cumva Drou era încă şi mai ignorantă decât îşi închipuia Cordelia că ar fi posibil.
— Ne-am… ne-am… ne-am…
— Tras-o? sugeră Cordelia plină de speranţă.
— Da, milady.
Drou se făcu roşie ca focul şi înghiţi în sec.
— Kou părea tare fericit… măcar câteva minute. Aşa m-am bucurat pentru el, aşa emoţionată am fost, că nici nu mi-a mai păsat ce tare a durut.
Ah, da, obiceiul barbar al barrayaranilor de a le face cunoştinţă femeilor lor cu sexul prin deflorarea fără anestezie. Deşi, având în vedere câtă durere le pricinuiau mai târziu metodele lor reproductive, poate că acela era numai bun de avertisment. Însă nici Kou, atât cât apucase ea să-şi dea seama, nu părea fericit ca un proaspăt îndrăgostit. Ce-şi făceau ăştia doi unul altuia?
— Zi mai departe.
— Mi s-a părut că văd prin uşa bibliotecii că se mişca ceva în grădina din spate. Pe urmă s-a auzit explozia de la etaj… ah, milady! Cât de rău îmi pare! Dacă aş fi stat să vă păzesc, în loc să fac *aşa ceva…*
— Ho, măi fato! Schimbul tău se terminase. Dacă nu făceai *aşa ceva,* ai fi fost în pat, dormind. Nici pomeneală să fie vina ta atacul cu soltoxin, nici a ta, nici a lui Kou. De fapt, dacă nu erai trează şi, mă rog, mai mult sau mai puţin îmbrăcată, poate că atentatorul ar fi scăpat.
Iar noi n-am mai fi avut de aşteptat încă o decapitare publică, sau mai ştiu eu ce doamne-iartă-mă. Cordelia simţea că o parte din ea şi-ar fi dorit ca ei doi să mai fi făcut o partidă şi să nu fi privit nicio clipă la nenorocita aia de fereastră. Dar Droushnakovi avea şi-aşa destule consecinţe de înfruntat, fără asemenea complicaţii mortale.

— Dar măcar dacă…

— Multe *măcar dacă* au tot plutit prin aer în ultimele săptămâni. Sinceră să fiu, cred c-a venit vremea să le înlocuim cu nişte *acum ne vedem de viaţă.*

În sfârşit, se făcu lumină şi în mintea Cordeliei. Drou era barrayarană; prin urmare, Drou n-avea implant contraceptiv. Şi din istorisirea ei părea că nici idiotul de Kou nu oferise vreo alternativă. Prin urmare, Drou îşi petrecuse ultimele trei săptămâni frământându-se…

— Vrei să-ncerci o bulină albastră dintr-ale mele? Mi-au rămas o mulţime.

— Buline albastre?

— Da, începusem să-ţi spun. Am un pachet de benzi d-astea de diagnostic. Le-am cumpărat în Vorbarr Sultana vara trecută, de la un magazin cu produse de import. Urinezi pe una şi dacă bulina se albăstreşte, ai rămas. N-am folosit decât trei, astă-vară.

Cordelia se duse la măsuţa de toaletă, deschise sertarul şi cotrobăi prin el după proviziile inutile.

— Uite.

Îi întinse lui Drou o bandă.

— Du-te să-ţi uşurezi vezica. Şi mintea.

— Aşa repede se poate depista?

— După cinci zile, spuse Cordelia şi ridică mâna. Pe cuvânt.

Uitându-se cu îngrijorare la mica bandă de hârtie, Droushnakovi se închise în baia dormitorului pe care îl împărţeau Cordelia şi Aral. Ieşi de acolo după câteva minute. Avea trăsăturile mohorâte şi umerii lăsaţi.

Asta ce mai înseamnă? se întrebă exasperată Cordelia.

— Ei?

— A rămas albă.

— Atunci, nu eşti gravidă.

— Cred că nu.

— Nu-mi dau seama dacă te bucuri sau îţi pare rău. Crede-mă, dacă vrei să faci un copil, ţi-ar fi mult mai bine să aştepţi câţiva ani, până se mai înnoieşte şi tehnologia medicală de-aici.

Deşi metoda naturală fusese fascinantă, o vreme.

— Nu vreau… vreau… nu ştiu… Kou abia dacă mai vorbeşte cu mine din noaptea aia. Nu voiam să fiu gravidă, m-ar distruge, şi totuşi am crezut că poate pe el l-ar… l-ar fi… emoţionat şi l-ar fi bucurat treaba asta la fel de tare ca sexul, poate. Poate s-ar întoarce şi… of, lucrurile mergeau atât de bine, şi acum s-a stricat totul!

Îşi frângea mâinile, era albă la faţă, strângea din dinţi.

Plângi, ca să pot şi eu să respir, măi fato. Dar Droushnakovi îşi recăpătă autocontrolul.

— Îmi pare rău, milady. N-am vrut să vă bat la cap cu toate prostiile astea.

Chiar că prostii, dar atât de încâlcite, de parcă ar fi lucrat un comitet întreg la ele.

— Şi-atunci, care-i problema lui Kou? Credeam că suferă doar de vinovăţie pentru soltoxin, ca toţi ceilalţi care erau atunci în casă.

În frunte cu mine şi Aral.

— Nu ştiu, milady.

— Ai încercat ceva radical, cum ar fi să-l întrebi direct?

— Se *ascunde* când mă vede venind.

Cordelia oftă şi începu să se îmbrace. Din ziua aceea o aşteptau haine adevărate, nu halate de pacient. Iată, în fundul dulapului lui Aral atârnau pantalonii ei maro-gălbui de la uniforma Departamentului de Observaţii. Curioasă, îi probă. Nu doar că o încăpeau, dar îi erau şi largi. *Chiar* că fusese bolnavă. Dintr-un impuls oarecum agresiv, renunţă să-i mai scoată şi alese o bluză largă şi înflorată, cu mâneci lungi. Foarte comod. Zâmbi privindu-şi în oglindă profilul zvelt, deşi chipul îi era palid.

— Ah, dragă căpitane.

Aral băgase capul pe uşa dormitorului.

— Te-ai sculat.

Aruncă o privire la Droushnakovi.

— Sunteţi amândouă aici. Şi mai bine. Cred că am nevoie de ajutorul tău, Cordelia. De fapt, sunt absolut convins.

O expresie cu totul neobişnuită făcea să-i strălucească ochii lui Aral. Uimire, năuceală, îngrijorare? Păşi înăuntru.

Purta echipamentul lui obişnuit din perioadele când se afla la Vorkosigan Surleau, în afara serviciului: pantaloni vechi de uniformă şi cămaşă civilă. Era urmat de un Koudelka trist şi crispat, îmbrăcat într-o salopetă neagră îngrijită, cu însemnele roşii de locotenent pe guler. Ţinea strâns în mână bastonul-sabie. Drou se retrase lângă perete, cu mâinile încrucişate pe piept.

— Locotenentul Koudelka zice că vrea să facă o mărturisire. Bănuiesc că mai şi speră la iertare, spuse Aral.

— N-o merit, domnule, murmură Koudelka. Dar nu m-aş mai putea suporta. Trebuie să iasă la lumină odată.

Stătea cu privirea în podea, ferindu-şi-o de ochii celorlalţi. Droushnakovi îl urmărea cu sufletul la gură. Aral se apropie încet şi se aşeză pe marginea patului, lângă Cordelia.

— Ţine-te bine, îi şopti din colţul gurii. Până şi *pe mine* m-a luat pe nepregătite treaba asta.

— Cred că ţi-am cam luat-o înainte.

— N-ar fi prima dată.

Apoi ridică vocea:

— Dă-i drumul, locotenent. Nu se uşurează lucrurile dacă le tărăgănăm.

— Drou… domnişoară Droushnakovi… am venit să mă predau. Şi să cer iertare. Nu, sună prea banal şi, crede-mă, n-o consider o banalitate. Meriţi mai mult decât nişte scuze, îţi datorez o ispăşire. Orice doreşti. Dar îmi pare rău, îmi par*e foarte rău* că te-am violat.

Droushnakovi căscă gura şi rămase aşa trei secunde întregi, apoi o închise cu atâta putere, încât Cordelia îi auzi pocnetul dinţilor.

— *Poftim?*

Koudelka tresări, dar nu ridică privirea.

— Iertare… iertare… îngână el.

— Tu. Crezi. Tu. Poftim! icni Droushnakovi, îngrozită şi ultragiată. Crezi că poţi… ah!

Stătea ţeapănă, cu degetele încleştate, respirând în ritm accelerat.

— Kou, nerod ce eşti! Idiot! Imbecil! Eşti… eşti… eşti…

Scuipa cuvintele. Tremura din tot trupul. Cordelia privea pe de-a-ntregul fascinată. Aral îşi freca buzele, cu un aer gânditor.

Droushnakovi se apropie cu paşi apăsaţi de Koudelka şi îi zbură bastonul din mână cu o lovitură de picior. Gata să cadă, Koudelka scăpă un „Ha?” surprins şi încercă fără succes să apuce bastonul, care se rostogoli zăngănind pe podea.

Drou îl izbi de perete cu o mişcare pricepută şi îl imobiliză dintr-o lovitură, înfigându-şi degetele în plexul lui solar. Lui Koudelka i se opri respiraţia.

— *Caraghios* ce eşti! Chiar crezi c-ai putea să mă atingi fără permisiunea mea? Ah! Cum poţi să fi aşa de… aşa de… de…

Uluirea din cuvinte i se topi într-un răcnet furios, chiar în dreptul urechii lui. Pe Koudelka îl zgudui un spasm.

— Te rog să nu-mi strici secretarul, Drou, reparaţiile costă mult, spuse Aral cu blândeţe.

— Ah! făcu Drou.

Se răsuci vijelios, dându-i drumul.

Koudelka se clătină pe picioare şi căzu în genunchi. Ascunzându-şi faţa în palme, Droushnakovi ieşi ca o furtună, trântind uşa în urma ei. Abia atunci începu să suspine; se auzeau icnetele în timp ce se îndepărta pe hol. Altă uşă trântită. Linişte.

— Îmi pare rău, Kou, spuse Aral după un lung moment de acalmie. Dar autoacuzarea ta nu pare c-ar rezista la judecată.

— Nu înţeleg, spuse Kou, clătinând din cap.

Se târî după baston şi se ridică în picioare, şovăielnic şi tremurător.

— Să-nţeleg că amândoi vorbiţi despre ce s-a-ntâmplat între voi în noaptea atacului cu soltoxin? întrebă Cordelia.

— Da, milady. Eu eram în bibliotecă. Nu puteam să dorm şi m-am gândit să mai verific nişte socoteli. A intrat ea. A stat lângă mine, am vorbit… Deodată m-am pomenit… în fine… eram funcţional pentru prima dată de când m-a nimerit disruptorul neural. Mă gândeam c-ar mai putea

dura încă un an, sau pentru *totdeauna…* am intrat în panică, pur şi simplu. Am… posedat-o… chiar acolo. Nici n-am întrebat-o, n-am spus niciun cuvânt. Şi pe urmă s-a auzit zgomotul de la etaj şi-am dat fuga amândoi afară, în grădina din spate, şi… nu m-a acuzat, a doua zi. Am aşteptat şi-am tot aşteptat.

— Dar, dacă n-a violat-o, de ce s-a înfuriat aşa adineauri? întrebă Aral.

— Păi, chiar a fost supărată, spuse Koudelka. Ce priviri mi-a aruncat în astea trei săptămâni…

— Privirile alea veneau din teamă, Kou, îl informă Cordelia.

— Da, aşa m-am gândit şi eu.

— Fiindcă se temea că-i *însărcinată,* nu se temea *de tine,* lămuri ea chestiunea.

— Ah, spuse Koudelka, cu glasul dintr-odată firav.

— Întâmplarea face să nu fie…

Kou îşi dublă prima exclamaţie cu un „Oh” mărunt.

— … Dar acum e supărată foc pe tine şi-o înţeleg.

— Dar dacă nu crede c-am… care-i motivul?

— Nu pricepi? spuse Cordelia şi se încruntă la Aral. Nici tu?

— Păi…

— Pentru c-ai insultat-o, Kou. Nu atunci, ci chiar acum, în camera asta. Şi nu doar fiindcă i-ai nesocotit capacitatea de luptă. Ce-ai spus adineauri i-a dezvăluit pentru prima dată că în noaptea aia erai atât de concentrat asupra ta, încât nici n-ai avut ochi pentru ea. Urât, Kou. Foarte urât. Îi datorezi nişte scuze uriaşe. Adică barrayaranca ţi se dă toată, şi tu atâta apreciere ai pentru ceea ce face ea, încât nici nu observi.

El ridică brusc capul.

— Îmi dă? Cum ar veni, pomană?

— Mai degrabă ca pe un dar nepreţuit, murmură Aral, pierdut în nişte evaluări personale.

— Eu nu-s vreun…

Koudelka întoarse capul spre uşă.

— Adică ziceţi c-ar trebui să fug după ea?

— Să te târăşti, mai bine zis, aşa aş face în locul tău. Să te târăşti repejor. Te strecori pe sub uşa ei, te trânteşti cu burta-n sus şi-o laşi să te calce până se calmează. Pe urmă îţi mai ceri nişte scuze. Poate mai sunt şanse să salvezi situaţia.

Acum privirea lui Aral strălucea de-a binelea de amuzament.

— Şi cum ziceţi că se cheamă asta? Predare necondiţionată? spuse Kou indignat.

— Nu. Zic că se cheamă victorie, răspunse Aral, după care adăugă pe un ton ceva mai rece: Am avut ocazia să văd războiul dintre bărbaţi şi femei care ajung să facă acte eroice până la nivelul pământ pârjolit. Rugurile mândriei. Nu vrei s-o apuci pe drumul ăsta. Îţi garantez.

— Domniile Voastre… milady! Domniile Voastre râdeţi de mine! Încetaţi!

— Atunci, încetează şi tu să te mai porţi ridicol, spuse aspru Cordelia. Nu mai fi aşa absorbit de propria-ţi persoană, încearcă să te gândeşti timp de şaizeci de secunde la rând la altcineva în afară de tine.

— Milady. Milord.

Scrâşnea din dinţi de-atâta demnitate rigidă. Se înclină în faţa lor, roşu la faţă, ca pălmuit. Dar, odată ajuns pe hol, coti în direcţia greşită, nu încotro se retrăsese Droushnakovi, şi se auziră paşii bocănind pe scara din capăt.

Pe când ecoul paşilor lui se risipea, Aral clătină din cap neputincios şi bolborosi ceva.

Cordelia îl împunse uşor în braţ.

— Termină! Pentru ei nu-i amuzant.

Se priviră în ochi; ea chicoti, apoi redeveni serioasă.

— Dumnezeule mare, cred că-şi *dorea* să fie violator. Ciudată ambiţie. A stat cumva prea mult pe lângă Bothari?

Gluma aceasta oarecum bolnăvicioasă le şterse amândurora zâmbetul de pe buze. Aral părea gânditor.

— Cred că… Kou îşi cam flata propria nesiguranţă. Dar remuşcarea lui era sinceră.

— Sinceră, dar puţintel cam îngâmfată. Cred că i-am menajat nesiguranţa asta destulă vreme. Ar cam fi timpul să-l scuturăm un pic.

Aral se cocoşă, ostenit.

— Îi e dator, ce să mai. Şi totuşi, ce-ar trebui să-i ordon să facă? N-are nicio valoare dacă nu se răscumpără de bunăvoie.

Cordelia mormăi a încuviinţare.

***

Abia la prânz observă Cordelia că lipsea ceva din mica lor lume.

— Unde-i contele? îl întrebă pe Aral, când descoperiră că masa fusese aranjată de menajera lui Piotr doar pentru două persoane, într-o sufragerie din partea din faţă a casei, cu ferestre spre lac.

Ziua aceea nu se încălzea deloc. Ceaţa dimineţii se ridicase doar ca să se coaguleze în nori de furtună cenuşii care se fugăreau la joasă înălţime; era vânt şi era răcoare. Cordelia îşi mai pusese peste bluza înflorată şi o haină neagră de la o veche uniformă a lui Aral.

— M-am gândit că s-o fi dus la grajduri, la o şedinţă de antrenament cu noul lui candidat la dresaj, spuse Aral, uitându-se şi el cam neliniştit la masa pusă. Acolo mi-a zis că se duce.

Menajera, care tocmai intra cu supa, le oferi răspunsul:

— Nu, m’lord. A plecat devreme cu maşina, cu doi oameni de-ai lui.

— Aha. Scuză-mă, spuse Aral, făcând un gest cu capul către Cordelia.

Se ridică şi ieşi în vestibulul din spate. Una dintre magaziile din partea din spate a casei, proptite în coasta colinei, fusese transformată în centru de comunicaţii securizat, dotat cu o comconsolă cu două sisteme de bruiaj şi cu un paznic de la Securitatea Imperială postat permanent în dreptul uşii. Paşii lui Aral iscau ecouri pe hol în direcţia aceea.

Cordelia sorbi o înghiţitură de supă, care i se duse pe gât în jos ca plumbul lichid, lăsă lingura deoparte şi aşteptă.

Auzea vocea lui Aral răsunând în liniştea casei şi răspunsuri cu timbru electronic, pe tonuri străine, dar prea înăbuşite ca să poată distinge cuvintele. După un timp care îi păru o mică eternitate – cu toate că, de fapt, supa încă mai era fierbinte –, Aral se întoarse cu o mină mohorâtă.

— Acolo s-a dus? întrebă Cordelia. La Spitalul Militar?

— Da. A fost şi-a plecat. Totul e-n regulă.

I se citea fermitatea în conturul maxilarului proeminent.

— Asta ce înseamnă, copilul e bine?

— Da. I s-a refuzat accesul, s-a dondănit o vreme, a plecat. Atâta tot.

Posac, începu să-şi mănânce supa.

Contele se întoarse câteva ceasuri mai târziu. Cordelia auzi scrâşnetul ascuţit al maşinii lui trecând prin dreptul aleii şi ocolind capătul dinspre nord al casei, un moment de linişte, o calotă deschizându-se şi închizându-se şi maşina continuându-şi drumul spre garajele amplasate pe creasta dealului, lângă grajduri. Cordelia stătea cu Aral în camera din faţă, ale cărei ferestre mari primiseră geamuri noi. El se cufundase în lectura unui raport guvernamental, dar puse cititorul pe „pauză” la auzul zgomotului de cupolă închizându-se şi aşteptă împreună cu Cordelia, ascultând paşii grei care înconjurau casa în ritm rapid şi urcau treptele de la intrare. Gura îi era încordată, anticipând momente neplăcute, şi privirea îndârjită. Cordelia se strânse în scaunul ei, oţelindu-şi nervii.

Contele Piotr păşi în camera lor şi se opri, cu picioarele bine înţepenite în pământ. Era îmbrăcat protocolar, în vechea lui uniformă cu însemnele rangului de general.

— Aici eraţi.

Omul în livrea care venea în urma lui aruncă o privire stânjenită spre Aral şi Cordelia şi se retrase fără a mai aştepta să fie trimis de acolo. Contele Piotr nici măcar nu-i observă plecarea. Se concentră mai întâi asupra lui Aral.

— Tu. Ai *îndrăznit* să mă faci de ocară în public. Să mă atragi în cursă.

— Mă tem că te-ai făcut singur de ocară, domnule. Dacă n-o luai pe drumul acela, nu dădeai peste cursa aceea.

Piotr rumegă răspunsul cu maxilarul încordat, iar brazdele de pe faţă i se adânciră. Mânie; ruşinea de-a fi fost umilit, în luptă cu autosuficienţa. Ruşinat aşa cum doar cel care a greşit poate fi. *Se îndoieşte de sine,* îşi dădu seama Cordelia. Un fir de speranţă. *Să nu pierdem firul ăsta, ar putea fi singura noastră cale de ieşire din labirint.*

Autosuficienţa se ridică la suprafaţă.

— N-ar trebui să mă ocup eu de asta, mârâi Piotr. E muncă de femeie. Protejarea genomului nostru.

— Era muncă de femeie în Vremea Izolării, spuse Aral pe un ton cumpătat. Când singurul răspuns la mutaţie era infanticidul. Acum există alte răspunsuri.

— Tare *straniu* trebuie să se fi simţit femeile confruntate cu sarcina, neştiind niciodată dacă la capătul ei era viaţă sau moarte, medită Cordelia cu voce tare.

O singură înghiţitură din cupa aceea, atât îşi dorise pentru toată viaţa, şi totuşi femeile barrayarane o sorbeau cândva până la fund, de nenumărate ori… de mirare era nu că această cultură a descendenţilor lor era haotică, ci faptul că nu ajunsese pe de-a-ntregul dementă.

— Ne dezamăgeşti pe toţi când nu reuşeşti s-o controlezi pe ea, spuse Piotr. Cum îţi imaginezi că poţi să conduci o planetă când nici propria familie nu eşti în stare să ţi-o conduci?

Un colţ al gurii lui Aral se ridică uşor.

— Într-adevăr, e dificil de controlat. Mi-a scăpat de două ori. Încă mă mai uimeşte faptul că s-a întors din propria-i voinţă.

— Trezeşte-te şi vezi-ţi de îndatoriri! Faţă de mine în calitate de conte al tău, dacă nu de tată. Mi-ai jurat credinţă ca vasal. Alegi să i te supui acestei femei venetice mai degrabă decât mie?

— Da.

Aral îl privi drept în faţă. Glasul i se transformă într-o şoaptă.

— Asta-i ordinea firească a lucrurilor.

Piotr tresări. Aral adăugă sec:

— Încercarea de-a muta problema de la infanticid la obedienţă n-are să te-ajute, domnule. Chiar tu m-ai învăţat morişca retoricii înşelătoare.

— Pe vremuri, puteai să fii descăpăţânat pentru obrăznicii mai mărunte de-atât.

— Da, organizarea actuală e puţin ciudată. Ca moştenitor de conte, sunt în mâinile tale, dar ca regent al tău, tu eşti în mâinile mele. Egalitate la jurăminte. Pe vremuri am fi putut să ieşim din impas printr-un război frumuşel.

Rânji, sau cel puţin îşi dezgoli dinţii. În mintea Cordeliei se învârtea întruna: *Mai este doar o zi: „Forţa Irezistibilă se confruntă cu Obiectul de Neclintit. Bilete, cinci mărci.”*

Uşa dinspre hol se deschise brusc şi locotenentul Koudelka privi înăuntru, agitat.

— Domnule? Iertare pentru întrerupere. Am probleme cu comconsola. Iar nu merge.

— Ce fel de probleme, locotenent? întrebă Vorkosigan, făcând un efort să se concentreze asupra noii chestiuni. Intermitenţa?

— Pur şi simplu nu mai merge.

— Acum câteva ore mergea perfect. Verifică sursa de curent.

— Am verificat-o, domnule.

— Cheamă un tehnician.

— Nu pot, fără comconsolă.

— A, da. Atunci, pune-l pe comandantul gărzilor să ţi-o deschidă şi vezi dacă poţi să-ţi dai seama care-i problema. Pe urmă cheamă un tehnician prin conexiunea lui nesecurizată.

— Da, domnule.

Cuprinzându-i cu o privire obosită pe toţi cei trei oameni din încăpere, încă încremeniţi pe locurile lor şi aşteptându-l să plece, Koudelka se retrase.

Contele n-avea de gând să renunţe.

— Jur, o s-o reneg. Creatura aia din conservă de la Spitalul Militar. O s-o dezmoştenesc de tot.

— Ameninţarea asta nu-i validă, domnule. Doar pe mine poţi să mă dezmoşteneşti în mod direct. Printr-un ordin

imperial. Pentru care ar trebui să formulezi o petiţie pe care s-o adresezi cu toată umilinţa… a, da, *mie.*

Zâmbi tăios.

— Desigur, ţi-aş aproba-o.

Lui Piotr îi zvâcni un muşchi în obraz. Până la urmă, nu forţa irezistibilă şi obiectul de neclintit, ci forţa irezistibilă şi o mare fluidă; loviturile lui Piotr îşi ratau întruna ţinta, căzând neajutorate pe alături. Judo mental. Îşi pierduse echilibrul şi bătea din mâini dezordonat în căutarea centrului de greutate, lovind acum la nimereală.

— Gândeşte-te la Barrayar. Gândeşte-te ce exemplu dai.

— Ah, pufni Aral, la asta m-am tot gândit.

Tăcu un moment.

— Noi n-am condus niciodată din spate, tu sau eu. Acolo unde merge un Vorkosigan, poate că nici altora nu le-ar părea aşa imposibil să meargă, poate-l vor urma. Niţică… inginerie socială la nivel personal.

— Poate pentru galactici. Dar societatea noastră nu-şi permite un asemenea lux. Noi abia ne descurcăm şi aşa. N-avem cum să mai ducem în cârcă şi povara unor milioane de disfuncţionali!

— Milioane? repetă Aral, ridicând o sprânceană. Acum extrapolezi de la unul singur la infinit. Slab argument, domnule, nedemn de persoana ta.

— Şi, fără îndoială, spuse încet Cordelia, fiecare individ care îşi duce povara trebuie să hotărască până unde poate suporta.

Piotr se răsuci spre ea.

— Da, şi cine plăteşte pentru toate astea, ai? Imperiul. Laboratorul lui Vaagen primeşte finanţare din bugetul cercetării militare. Tot Barrayarul plăteşte ca să i se prelungească viaţa monstrului tău.

— Poate se va dovedi o investiţie mai bună decât crezi, răspunse Cordelia, necăjită.

Piotr pufni dispreţuitor, vârându-şi îndărătnic capul între umerii uscăţivi. Fixă cu privirea un punct aflat undeva între Cordelia şi Aral.

— Sunteţi hotărâţi să-mi puneţi mie în cârcă treaba asta. Pe blazonul casei mele. Nu vă pot convinge să renunţaţi, nu vă pot porunci… foarte bine. Dacă tot sunteţi aşa porniţi pe schimbare, iată o schimbare pentru voi. Nu vreau ca acea creatură să poarte numele meu. Măcar atâta lucru vă pot refuza.

Aral asculta cu buzele strânse şi nările dilatate. Dar nu făcea nicio mişcare. Cititorul licărea uitat în poala lui. Ridică mâinile în tăcere, controlându-le perfect, nepermiţându-le să se încleşteze.

— Foarte bine, domnule.

— Atunci, o să-i spunem Miles Naismith Vorkosigan, spuse Cordelia, prefăcându-se calmă, deşi simţea un val de greaţă şi un tremur pornit din pântece. Tata n-o să-i poarte pică.

— Taică-tău e mort, se răsti Piotr.

Transformat în pată de plasmă strălucitoare într-un accident de navetă, cu mai mult de un deceniu în urmă… Cordelia îşi imagina câteodată, când închidea ochii, că încă îi mai percepea moartea întipărită pe retină în roşu-violet şi verde-albăstrui.

— Nu pe de-a-ntregul. Nu câtă vreme mai trăiesc eu şi-mi pot aminti.

Piotr arăta de parcă tocmai încasase de la ea o lovitură în stomacul lui barrayaran. Ceremoniile funerare ale barrayaranilor semănau cu idolatrizarea străbunilor, de parcă rememorarea putea să le păstreze sufletele vii. Nu cumva propria lui condiţie de muritor îi răcea azi sângele în vene? Mersese prea departe şi era conştient de asta, dar nu mai putea da înapoi.

— Nimic, nimic nu vă trezeşte! Atunci, încercaţi-o pe-asta!

Cu picioarele depărtate, înfipt în tălpi, îl fixă cu privirea pe Aral.

— Pleacă din casa mea. Şi din casa Vorkosigan. Din amândouă casele. Ia-ţi femeia şi cară-te. Azi!

Aral cuprinse într-o singură privire căminul copilăriei sale. Puse deoparte cu grijă cititorul şi se ridică în picioare.

— Foarte bine, domnule.
În furia lui Piotr se împleti o suferinţă adâncă.
— Ai fi în stare să-ţi laşi căminul de izbelişte pentru aşa ceva?
— Căminul meu nu-i un loc. E o persoană, domnule, spuse Aral cu gravitate.
Apoi adăugă ezitant:
— Oameni.
Ceea ce însemna şi Piotr, nu doar ea. Cordelia se îndoi de mijloc, simţind durere din pricina încordării. Era de piatră bătrânul? Chiar şi într-un asemenea moment, Aral îşi arăta curtoazia faţă de el prin gesturi care o făceau să-şi simtă inima oprindu-i-se în piept.
— Vei returna rentele şi beneficiile la vistieria districtului, spuse Piotr disperat.
— Cum doreşti, domnule, răspunse Aral şi porni spre uşă.
Piotr continuă cu voce stinsă:
— Unde-o să locuieşti?
— Illyan mă tot îndeamnă de multă vreme să mă mut la Reşedinţa Imperială, din motive de securitate. Evon Vorhalas m-a convins că Illyan are dreptate.
Cordelia, care se ridicase odată cu Aral, se duse la fereastră şi privi peisajul de un cenuşiu deprimant, combinat cu verde şi cafeniu. Pete de spumă albă se formau pe apa plumburie a lacului. Iarna barrayarană avea să fie tare rece…
— Vasăzică, până la urmă te-au apucat şi pe tine ifosele imperiale, ai? schimbă tonul Piotr. Despre asta-i vorba, despre orgoliu?
Aral făcu o grimasă de iritare profundă.
— Dimpotrivă, domnule. Dacă e să nu mai am altă sursă de venit în afară de jumătatea mea de soldă ca amiral în rezervă, nu-mi permit să refuz un apartament de locuit fără chirie.
Cordelia prinse cu coada ochiului o mişcare printre norii repezi. Miji ochii, incomodată.
— Ce se-ntâmplă cu aerodina aia? murmură ea, mai mult pentru sine.

Pata măruntă creştea, urmând o ciudată traiectorie sinuoasă. Lăsa o coadă de fum. Şovăi deasupra lacului, pornind apoi de-a dreptul spre ei.

— Doamne, oare n-o fi plin de bombe?

— Poftim? exclamară într-un glas Aral şi Piotr.

Se îngrămădiră toţi la fereastră, Aral în dreapta ei, Piotr în stânga.

— Are însemnele Securităţii Imperiale, observă Aral.

Piotr îşi îngustă ochii bătrâni.

— Ha?

Cordelia plănui în gând un sprint pe hol, urmat de ieşirea prin uşa din capăt. De cealaltă parte a aleii era un şanţ superficial, poate dacă ar reuşi să se întindă în el… dar aerodina uşoară începea să încetinească. Se clătină, îndreptându-se către o zonă de aterizare de pe pajiştea din faţa casei. Oameni în livreaua Casei Vorkosigan şi în uniforma verde-neagră a Securităţii Imperiale îl înconjurară prudenţi. Acum se vedeau limpede stricăciunile suferite de aerodină – o gaură înconjurată de scorie, produsă de un tun de plasmă, pete negre de funingine, dispozitive de compensare îndoite – era o minune că reuşise să mai zboare.

— Cine…? întrebă Aral.

Ochii mijiţi ai lui Piotr reuşiră să distingă o imagine fugară a pilotului prin calota deteriorată.

— Pe zei, e Negri!

— Dar cine-i acolo cu… zău aşa! adăugă Aral peste umăr, alergând către uşă.

Se năpustiră pe urmele lui, năvăliră în vestibulul din faţă, ieşiră pe uşă şi coborâră în fugă panta verde.

Gărzile trebuiră să forţeze cu rängile calota deformată. Negri se prăbuşi în braţele lor. Îl întinseră pe iarbă. Avea o arsură grotescă, de un metru lungime, pe partea stângă a torsului şi pe coapsă; uniforma verde arsese şi i se topise, dezvăluind băşici albe, sângerânde şi carne despicată adânc. Tremura incontrolabil.

Silueta scundă prinsă în chingi pe locul pasagerului era împăratul Gregor. Băiatul de cinci ani plângea de spaimă,

nu în hohote, ci înăbuşit, icnind şi stăpânindu-şi suspinele. Un asemenea autocontrol la un copil atât de mic i se părea sinistru Cordeliei. Ar fi trebuit să urle. Până şi *ei* îi venea să urle. Era îmbrăcat în haine de joacă obişnuite, cămaşă comodă şi pantaloni de un albastru-închis. Îi lipsea un pantof. O gardă a Securităţii îi desfăcu centura de siguranţă şi îl trase afară din aerodină. Se smulse din mâinile lui şi se ghemui, uitându-se la Negri îngrozit şi confuz. *Ce credeai, că adulţii sunt indestructibili, copile?* îşi spuse cu mâhnire Cordelia.

Kou şi Drou se înfiinţară, ieşind fiecare din cotlonul său, şi se holbară la scenă împreună cu restul gărzilor. Gregor o observă pe Droushnakovi şi porni săgeată spre ea, apucând-o zdravăn cu mâinile de fustă. Abia atunci îndrăzni să-şi facă plânsul auzit.

— Droushie, ajutor!

Ea îl ridică în braţe.

Aral îngenunche lângă şeful Securităţii Imperiale.

— Negri, ce s-a-ntâmplat?

Negri se întinse şi îl apucă de haină cu mâna teafără, dreapta.

— Încearcă să dea o lovitură de stat… în capitală. Trupele lui au luat Securitatea, au luat centrul de comunicaţii… de ce n-ai răspuns? Cartierul General e înconjurat, infiltrat… se duc lupte grele la Reşedinţa Imperială. Ne duceam la el… urma să-l arestăm… a intrat în panică. A atacat prea curând. Cred c-a pus mâna pe Kareen…

— Cine, Negri, cine? întrebă Piotr.

— Vordarian.

Aral dădu din cap îndârjit.

— Da…

— Tu… ia-l pe băiat, icni Negri. Aproape că ne-a copleşit… Tremuratul i se transformă în convulsii şi dădu ochii peste cap. Respiraţia i se tot poticnea în gâfâieli zgomotoase. Apoi ochii lui căprui începură să focalizeze din nou imaginile.

— Spune-i lui Ezar…

Îl cuprinseră iar convulsiile, chinuindu-i tot trupul. Apoi se opriră. *Totul se opri.* Nu mai respira.

Capitolul unsprezece

— Domnule, i se adresă Koudelka lui Vorkosigan pe un ton stăruitor, comconsola securizată a fost sabotată.

Lângă el, comandantul gărzilor imperiale confirmă dând din cap.

— Tocmai veneam să vă spun…

Koudelka aruncă o privire înfricoşată la trupul lui Negri, întins pe iarbă. Doi oameni ai Securităţii Imperiale îngenuncheaseră lângă el şi, cu mişcări frenetice, îi dădeau primul ajutor: masaj cardiac, oxigen, injecţii cu hipospray. Dar trupul rămânea inert în ciuda tuturor zbaterile lor, cu un chip ca de ceară, lipsit de reacţie. Cordelia mai văzuse moartea şi cu alte ocazii şi recunoştea simptomele. *Degeaba, băieţi, pe ăsta nu-l mai aduceţi înapoi. De data asta, nu. A plecat să-i transmită chiar el lui Ezar acel ultim mesaj.* Ultimul raport al lui Negri…

— Cum s-a făcut sabotajul? întrebă Vorkosigan. Temporizat sau pe loc?

— Se pare că pe loc, raportă comandantul gărzilor. Nu s-a găsit niciun cronometru sau alt dispozitiv. Cineva a rupt pur şi simplu capacul din spate şi-a distrus interiorul.

Toate privirile se îndreptară spre omul Securităţii Imperiale care fusese desemnat să păzească uşa încăperii în care se afla comconsola. Îmbrăcat în obişnuita salopetă neagră pe care o purtau mai toţi ceilalţi, fusese dezarmat şi stătea încadrat de doi dintre camarazii săi. Ieşiseră şi ei pe urmele comandantului lor, când se iscase gălăgie pe pajiştea din faţă. Chipul prizonierului avea aproape aceeaşi nuanţă plumburie ca al lui Negri, dar era animat de tremurul mărunt al spaimei.

— Şi? întrebă Vorkosigan.

— Neagă c-ar fi mâna lui, răspunse comandantul, ridicând din umeri. Fireşte.

Vorkosigan se întoarse spre cel arestat.

— Cine a mai intrat după mine?

Omul se uită în jur cu o privire rătăcită. Arătă spre Droushnakovi, în braţele căreia Gregor continua să scâncească.

— Ea.

— Nici gând! exclamă Drou indignată, strângând şi mai tare copilul la piept.

Vorkosigan strânse din dinţi.

— Păi, n-am nevoie de fast-penta ca să ştiu că unul dintre voi minte. Nu-i timp acum. Comandante, arestează-i pe amândoi. O lămurim noi mai târziu.

Cercetă cu o privire neliniştită orizontul dinspre miazănoapte.

— Tu – arătă spre alt om din Securitatea Imperială – adună toate transportoarele pe care le poţi găsi. Evacuăm imediat. Tu – de data asta îl indică pe unul dintre străjerii lui Piotr – du-te să-i avertizezi pe săteni. Kou, ia fişierele, pune mâna pe arcul de plasmă şi termină de topit comconsola aia, pe urmă întoarce-te la mine.

Koudelka, aruncând peste umăr spre Droushnakovi o privire îndurerată, porni şontâcăind spre casă. Drou înţepenise, încremenită, furioasă şi înspăimântată, cu vântul rece învolburându-i poalele rochiei. Privea încruntată la Vorkosigan. Abia dacă observă plecarea lui Koudelka.

— Te duci întâi la Hassadar? îşi întrebă Piotr fiul pe un ton ciudat de blând.

— Exact.

Hassadar, capitala districtului Vorkosigan – acolo se aflau încartiruite trupele imperiale. O garnizoană loială?

— N-ai de gând s-o aperi, sper, spuse Piotr.

— Sigur că nu. Hassadar – rânjetul de lup tot apărea şi dispărea de pe faţa lui Vorkosigan – va fi primul meu dar pentru comandorul Vordarian.

Piotr aprobă, parcă satisfăcut de răspunsul primit. Cordelia simţea că i se învârteşte capul. În ciuda surprizei furnizate de Negri, nici gând ca Piotr sau Aral să fi intrat în panică. Nu se făcea risipă de mişcări; nu se făcea risipă de vorbe.

— Tu ia-l pe băiat, îi şopti Aral lui Piotr.

Piotr încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Ne întâlnim… ba nu. Nici măcar mie nu-mi spune unde mergeţi. Ne contactezi tu.

— Aşa.

— Ia-o pe Cordelia.

Piotr deschise gura; o închise spunând „Îhî”.

— Şi pe sergentul Bothari. Pentru Cordelia. Fiindcă Drou e temporar eliberată din funcţie.

— Atunci, trebuie să-l iau şi pe Esterhazy, spuse Piotr.

— Restul oamenilor tăi, o să-i vreau cu mine, spuse Aral.

— Aşa.

Piotr îl luă deoparte pe străjerul său Esterhazy şi îi vorbi cu voce joasă; Esterhazy porni să urce dealul în pas alergător. Oamenii se răspândiră în toate direcţiile, pe măsură ce ordinele se reproduceau în jos pe ierarhia de comandă. Piotr chemă la el alt om în livrea din suită şi îi spuse să ia maşina lui şi să pornească spre vest.

— Până unde, m’lord?

— Până unde-o să te ducă iscusinţa. Pe urmă evadează dacă poţi şi întoarce-te la m’lord regentul, da?

Omul dădu din cap şi o luă la fugă la fel ca Esterhazy.

— Sergent, să asculţi de cuvântul lui lady Vorkosigan ca de al meu, îi spuse Aral lui Bothari.

— Întotdeauna, m’lord.

— Vreau eu aerodina aia.

Piotr arătă cu capul spre vehiculul deteriorat al lui Negri, care, deşi nu mai fumega, nici nu părea prea potrivit pentru zbor, cel puţin în ochii Cordeliei. Nici gând să fi fost pregătit pentru un zbor frenetic, cu manevre de ocolire şi picaje pentru a scăpa de urmăritori hotărâţi…*. E la fel de bun pentru treaba asta pe cât sunt şi eu,* îşi zise ea temătoare.

— Şi pe Negri, continuă Piotr.

— Ţi-ar fi recunoscător, spuse Aral.

— Sunt convins, spuse Piotr, dând scurt din cap şi întorcându-se către echipa de prim ajutor.

— Terminaţi, băieţi, deja nu mai are niciun rost.

Şi îi puse să urce leşul în aerodină.

În cele din urmă, Aral se întoarse şi spre Cordelia, pentru prima dată.

— Dragă căpitane…

Expresia lipsită de viaţă care i se întipărise pe chip de când se prăbuşise Negri din aerodină nu-l mai părăsise de atunci.

— Aral, toată lumea a ştiut de surpriza asta în afară de mine?

— N-am vrut să-ţi mai faci griji şi cu asta, când erai aşa bolnavă.

Strânse din buze.

— Am descoperit că Vordarian pornise o conspiraţie, la Cartierul General sau altundeva. Illyan a fost foarte inspirat cu investigaţia lui. Cred că oamenii care conduc structurile de securitate trebuie să aibă intuiţii de felul ăsta. Dar pentru a condamna în instanţă un om de anvergura lui Vordarian, cu reţeaua lui de trădători, ne trebuiau dovezi dintre cele mai solide. Consiliul Conţilor e un organism foarte intolerant la interferenţele imperiului în treburile membrilor săi. Nu puteam să ne prezentăm în faţa lui cu un biet foc de paie. Dar Negri m-a căutat aseară să-mi spună că are dovada în mână şi că în sfârşit e destul cât să poată lua măsuri. Ca să poată aresta un conte stăpân de district îi trebuia un ordin imperial de la mine. Trebuia să merg în noaptea asta la Vorbarr Sultana să supraveghez operaţiunea. E clar că Vordarian a fost avertizat. Iniţial, plănuise să acţioneze abia peste o lună, preferabil imediat după ce reuşea să mă asasineze.

— Dar…

— Acum, du-te.

O împinse uşurel către aerodină.

— Trupele lui Vordarian vor fi aici în câteva minute. Trebuie să pleci. Indiferent cine sau ce a mai căzut în mâinile lui, n-o să-şi poată consolida poziţia câtă vreme Gregor rămâne în libertate.

— Aral…

Vocea îi sună ca un chiţăit caraghios; îşi înghiţi saliva, simţind-o ca pe nişte bucăţi de gheaţă. Ar fi vrut să îndruge o mie de întrebări, zece mii de proteste.

— Ai grijă.

— Şi tu, spuse Aral.

În ochii lui se mai aprinse o ultimă lumină, dar expresia de pe chip îi era deja distantă, rătăcită în agitatul ritm interior al calculelor tactice. Nu era timp.

Aral se duse să-l ia pe Gregor din braţele lui Drou, căreia îi şopti ceva; fără tragere de inimă, ea îl lăsă să-l ia pe băiat. Se îngrămădiră în aerodină, Bothari la comenzi, Cordelia înghesuită în spate lângă cadavrul lui Negri, cu Gregor în poala ei. Băiatul nu scotea niciun sunet, doar tremura. Avea ochii larg deschişi şi se uita în sus la ea cu o privire şocată. Mâinile ei îl înconjurară cu un gest automat. El nu se feri, doar îşi strânse braţele în jurul trupului. Negri, atârnând peste marginea banchetei, nu se mai temea acum de nimic, iar Cordelia aproape că îl invidia.

— Ai văzut cumva ce s-a-ntâmplat cu mama ta, Gregor? îi şopti Cordelia.

— Au luat-o soldaţii, răspunse băiatul cu voce slabă şi lipsită de expresie.

Aerodina supraîncărcată se înălţă în aer cu sughiţuri, iar Bothari o îndreptă în sus, bălăngănindu-se cu ea la doar câţiva metri deasupra solului. Scâncea, gemea şi zăngănea. La fel şi Cordelia, pe dinăuntru. Se răsuci ca să arunce prin calota strâmbă o privire – poate ultima? – la Aral, care se întorsese şi pornise cu pas grăbit spre alee, unde soldaţii săi adunau un grup pestriţ de vehicule personale şi guvernamentale. *De ce nu plecăm şi noi cu unul din alea?*

— După ce treci de-a doua culme, dacă poţi, ia-o spre dreapta, sergent, îl ghidă Piotr pe Bothari. Ţine-te după albia pârâului.

Crengile şfichiuiau pe suprafaţa cupolei în timp ce Bothari manevra aparatul la mai puţin de un metru deasupra firului de apă şi-a pietrelor tăioase.

— Aterizează în spaţiul ăla mic de-acolo şi opreşte motorul, porunci Piotr. Toată lumea să renunţe la orice obiect cu sursă de energie pe care-l are asupra sa.

Îşi scoase chronoul şi un comlink. Cordelia se descotorosi de chrono.

Bothari coborî uşor aerodina lângă pârâu, în spatele unor copaci importaţi de pe Pământ, care nu-şi scuturaseră decât jumătate din frunziş, şi întrebă:

— Asta include şi armele, m’lord?

— Mai ales armele, sergent. Încărcătorul unui paralizor se vede pe scanere ca o torţă. Bateria unui arc de plasmă apare ca ditamai rugul.

Bothari îşi pescui de prin uniformă câte două din fiecare plus alte echipamente folositoare: un retractor manual, comlinkul, chronoul, un soi de aparat micuţ pentru diagnostice medicale.

— Şi cuţitul, m’lord?

— Vibro-lamă?

— Nu, oţel şi-atât.

— Păstrează-l.

Piotr se aplecă peste comenzile aerodinei şi începu să reprogrameze pilotul automat.

— Toată lumea afară. Sergent, înţepeneşte calota în poziţie deschisă pe jumătate.

Bothari îşi îndeplini sarcina folosind o piatră îndesată cu forţa în canelura calotei, apoi se răsuci brusc la un zgomot venit dinspre tufişuri.

— Eu sunt, se auzi vocea gâfâită a străjerului Esterhazy.

La cei patruzeci de ani ai săi, Esterhazy era un june pe lângă unii dintre veteranii încărunţiţi ai lui Piotr şi avea grijă să-şi păstreze forma fizică; probabil că se zorise, nu glumă, dacă ajunsese să respire atât de greu.

— I-am adus, m’lord.

Cei pe care-i adusese se dovediră a fi patru dintre caii lui Piotr, legaţi laolaltă cu frânghii prinse de barele de metal din boturile lor, pe care barrayaranii le numeau zăbale. Cordeliei i se păru că suprafaţa de control era tare mică pentru dimensiunea unor asemenea transportoare. Uriaşele

creaturi se smuceau, tropăiau şi scuturau din capete producând clinchete, pufnind din nările umflate şi roşii. Forme mătăhăloase de rău augur în mijlocul vegetaţiei.

Piotr termină de reprogramat pilotul automat.

— Bothari, încoace, spuse el.

Împreună săltară leşul lui Negri pe locul pilotului şi îi legară centura. Bothari porni motorul şi sări din nava rapidă. Aparatul zvâcni de la pământ, mai să se izbească de un copac, apoi se târî înapoi peste creastă. Piotr, urmărindu-i cu privirea înălţarea, mormăi în barbă:

— Salută-l din partea mea, Negri.

— Unde l-aţi trimis? întrebă Cordelia.

În Walhalla?

— Pe fundul lacului, răspunse Piotr, cu o oarecare satisfacţie. *Asta* o să-i zăpăcească.

— Dar urmăritorii, cine-or fi ei, nu-i vor lua urma? Nu-l vor trage afară?

— Ba da, până la urmă. Dar ar trebui să se scufunde în zona adâncă de două sute de metri. O să le ia ceva timp. Şi la început n-au să ştie nici când s-a scufundat, nici câte trupuri lipsesc din el. Va trebui să cerceteze tot fundul lacului ca să fie siguri că nu-i şi Gregor înţepenit pe undeva. Iar dovada negativă nu-i niciodată convingătoare, este? Nu vor *şti,* nici măcar atunci. Încălecarea, trupeţi, că pornim.

Şi se îndreptă hotărât spre animalele lui.

Cordelia îl urmă, cuprinsă de îndoială. Cai. Cum s-ar putea numi, sclavi, simbionţi sau comensuali? Cel către care o îndrumă Esterhazy avea cam un metru şi jumătate înălţime. Omul îi îndesă frâiele în mâini şi-şi văzu de treaba lui. Şaua îi ajungea Cordeliei la nivelul bărbiei; cum se presupunea c-ar putea ea să se înalţe până acolo sus, prin levitaţie? De aproape, calul părea mult mai mare decât atunci când trândăvea decorativ pe păşunea lui, la distanţă. Deodată, în dreptul ei, spata animalului, acoperită cu păr maroniu, tremură scurt. *Ah, Doamne, mi-au dat unul defect, o să-l apuce convulsiile* – şi scăpă un fel de miorlăit.

Bothari reuşise cumva să-l încalece pe al lui. Cel puţin el nu era copleşit de mărimea animalului. Cu înălţimea sa,

făcea dihania să pară un biet ponei. Băiat de oraş, Bothari n-avea nimic de călăreţ în el şi parcă era făcut numai din genunchi şi coate, în ciuda instructajului de cavalerie la care izbutise să-l supună Piotr în lunile de când îl avea în serviciul lui. Dar se vedea că îşi controla postura, oricât de ciudate şi grosolane i-ar fi fost mişcările.

— Eşti avangardă, sergent, îi spuse Piotr. Vreau să ne-nşirăm cât de mult posibil fără să ne pierdem din ochii. Nu stăm grupaţi. Porneşte spre stânca plată – cunoşti locul – şi aşteaptă-ne acolo.

Bothari trase de frâu, smucind capul calului într-o parte, îl lovi uşor cu călcâiele şi porni tropotind pe cărarea din pădure, într-un ritm care îl făcea să salte în şa, numit *galop uşor.*

Piotr, care ar fi trebuit să scârţâie din toate încheieturile, se săltă în şa dintr-o singură mişcare fluidă; Esterhazy i-l ridică pe Gregor, iar Piotr îl instală în faţa lui. Gregor se mai înveselise la vederea cailor, deşi Cordelia nu-şi putea imagina care era motivul. Piotr lăsă impresia că nu făcuse niciun gest, totuşi calul lui îşi luă frumos poziţia cuvenită în şir – *telepatie,* hotărî în sinea ei Cordelia, năucită. *Ăştia de-aici au ajuns telepaţi printr-o mutaţie şi mie nu mi-a zis nimeni…* sau poate calul era telepat.

— Hai, femeie, tu eşti la rând, se răţoi Piotr nerăbdător.

În disperare de cauză, Cordelia îşi vârî piciorul prin suportul de la „cum s-o mai fi chemând şi asta”, *scara şeii,* se prinse zdravăn şi se trase în sus. Şaua alunecă încet în jurul burţii calului şi Cordelia odată cu ea, până rămase agăţată dedesubt, în mijlocul unei păduri de picioare de cal. Căzu pe pământ cu un bufnet şi se târî de-a buşilea într-o parte. Calul îşi suci gâtul şi o privi mai puţin consternat decât ea însăşi, apoi îşi coborî botul ca de cauciuc şi începu să molfăie buruieni.

— Of, doamne, gemu Piotr, exasperat.

Esterhazy descălecă şi dădu fuga s-o ajute.

— Milady. Aţi păţit ceva? Îmi pare rău, a fost vina mea, ar fi trebuit să mai verific o dată, ăă… n-aţi mai călărit până acum?

— Niciodată, mărturisi Cordelia.

El smuci de şa, o îndreptă la locul ei şi o prinse mai strâns.

— Aş putea să merg pe jos. Sau să fug.

Sau să-mi tai venele. Aral, de ce m-ai trimis cu nebunii ăştia?

— Nu-i aşa de greu, milady, o asigură Esterhazy. Calul Domniei Voastre o să-i urmeze pe ceilalţi. Rose e cea mai blândă iapă de la grajduri. Ia uitaţi ce faţă prietenoasă are, nu-i aşa?

Duşmănoşii ochi căprui cu violet în mijloc o ignorară pe Cordelia.

— Nu pot, insistă ea.

Scăpă un suspin, primul din ziua aceea ticăloasă.

Piotr îşi ridică privirea spre cer, apoi se uită peste umăr.

— Podoabă betană nefolositoare, mârâi el la Cordelia. Nu-mi spune tu *mie* că n-ai stat niciodată călare.

Rânji dezgolindu-şi dantura şi adăugă:

— Prefă-te că-i fiu-meu.

— Haideţi, daţi-mi genunchiul, spuse Esterhazy, după ce aruncă o privire îngrijorată spre conte, făcându-şi palmele căuş.

La naiba, poţi să iei piciorul cu totul.

Tremura de supărare şi de spaimă. Se uită fioros la Piotr şi înşfăcă din nou şaua. Esterhazy reuşi cumva s-o împingă în sus. Cordelia se încleştă precum ghearele morţii şi, după o căutătură fugară în jur, hotărî să nu mai privească în jos.

Esterhazy îi aruncă lui Piotr frâiele calului ei, iar contele le prinse cu un zvâcnet lejer din încheietură şi trase calul după al lui. Drumul deveni un caleidoscop de copaci, stânci, ochiuri de mâl înşelător, ramuri şfichiuitoare, numai vârtejuri şi hopuri. Începu s-o doară burta, noua cicatrice îi zvâcnea. *Dacă începe iar să-mi sângereze pe dinăuntru…* Merseră şi merseră şi merseră.

În cele din urmă trecură de la galop la pas. Cordelia clipea năucă, roşie la faţă, cu respiraţia hârâitoare şi ameţită până la greaţă. Reuşiseră cumva să urce până la un luminiş care dădea spre lac, după ce înconjuraseră micul

golf puţin adânc care se întindea la stânga proprietăţii Vorkosigan. Limpezindu-i-se privirea, desluşi în ansamblul roşu-maroniu peticul verde care era pajiştea în pantă, cu vechea casă de piatră. Pe malul celălalt al apei se întindea sătucul.

Bothari ajunsese acolo înaintea lor şi aştepta ascuns, ghemuit în tufăriş; calul lui fornăia legat de un copac. La apariţia lor, sergentul se ridică încet în picioare şi le ieşi în întâmpinare, holbându-se îngrijorat la Cordelia, care se lăsă să alunece, aproape căzând, în braţele lui.

— Mergeţi prea repede pentru ea, m'lord. Încă-i bolnavă.

Piotr pufni dispreţuitor.

— O să fie şi mai bolnavă dacă ne-ajung din urmă brigăzile lui Vordarian.

— Mă descurc, gâfâi Cordelia, îndoită de mijloc. Un minut. Lasă-mă. Doar. Un minut.

Adierea vântului, tot mai răcoroasă pe măsură ce soarele tomnatic cobora spre asfinţit, îi învăluia pielea încinsă. Cerul îşi pierduse culoarea până devenise lăptos-compact, fără nuanţe. Cordelia începu treptat să-şi îndrepte spinarea, pe măsură ce îi ceda durerea abdominală. Ajunse şi Esterhazy în luminiş, încheind grupul într-un ritm mai puţin agitat.

Bothari arătă cu capul spre peticul verde din zare.

— Acolo sunt.

Piotr miji ochii; Cordelia se holbă. Două aerodine aterizau pe pajişte. Nu erau dintr-ale lui Aral. Din ele se scurgeau oameni ca nişte furnici negre, în salopetele lor militare; rareori se vedea între ei câte o pată luminoasă de maro sau auriu, iar ici şi colo câte una verde, o uniformă de ofiţer. *Grozav. Prietenii şi duşmanii noştri poartă toţi aceleaşi uniforme. Ce facem, îi împuşcăm pe toţi şi-l lăsăm pe Cel de Sus să-i aleagă?*

Piotr era acru de-a binelea. Ce făceau acolo jos, îi distrugeau casa, i-o făceau bucăţi în căutarea refugiaţilor?

— Când o să numere caii lipsă din grajd, n-o să-şi dea seama încotro ne-am dus şi cu ce? întrebă Cordelia.

— Le-am dat drumul tuturor, milady, spuse Esterhazy. Aşa, cel puţin au o şansă, toţi. Nu ştiu câţi se vor mai întoarce.

— Mă tem că cei mai mulţi vor rămâne prin preajmă, spuse Piotr. Sperând să-şi primească grăunţele. Aş fi vrut să aibă atâta minte cât să se-mprăştie. Dumnezeu ştie de ce ticăloşii o să mai fie ăştia în stare dacă văd că li se ia de sub nas toată prada.

Un trio de aerodine tocmai ateriza la marginea satului. Din ele coborâră oameni înarmaţi, care se făcură nevăzuţi printre case.

— Sper că Zai i-a avertizat în timp util, murmură Esterhazy.

— La ce le foloseşte să-i tulbure pe amărâţii ăia? întrebă Cordelia. Ce vor acolo?

— Pe noi ne vor, milady, spuse sumbru Esterhazy.

Văzându-i privirea confuză, continuă:

— Pe noi, străjerii, şi pe familiile noastre. S-au dus acolo la vânătoare de ostatici.

Esterhazy avea o nevastă şi doi copii în capitală, îşi aminti Cordelia. Oare ce se întâmpla cu ei în momentele acelea? Apucase să-i avertizeze cineva? Esterhazy avea aerul că-şi punea aceleaşi întrebări.

— Nu încape îndoială că Vordarian o să joace cartea ostaticilor, spuse Piotr. Asta are de gând acum. Trebuie ori să câştige, ori să moară.

Sergentului Bothari îi tremura maxilarul pe când încerca să străbată cu privirea întunecimea. Oare îşi amintise cineva s-o avertizeze pe jupâneasa Hysopi?

— Vor începe în scurt timp şi căutarea aeriană, spuse Piotr. E vremea să ne ascundem. Mă duc eu primul. Sergent, o conduci pe ea.

Îşi întoarse calul şi se făcu nevăzut printre tufişuri, urmând o potecă atât de îngustă, încât Cordelia nici nu şi-ar fi dat seama de existenţa ei. Bothari şi Esterhazy îşi uniră forţele ca s-o poată sui înapoi pe mijlocul ei de transport. Piotr pornise de data asta la pas, nu de dragul Cordeliei, bănuia ea, ci al animalelor lui cu pielea întunecată de

sudoare. După acel galop oribil, mersul la pas era ca o graţiere. La început.

Călăriră printre copaci şi lăstăriş, de-a lungul unei viroage, peste o culme, copitele cailor scrâşnind pe piatră. Cordelia îşi încorda auzul să desluşească zgomot de aerodină deasupra. Când veni una, Bothari o conduse pe Cordelia într-o coborâre năvalnică şi ameţitoare până pe fundul unei râpe, unde descălecară şi se adăpostiră sub o lespede de stâncă timp de câteva minute, până când vaierul motorului se topi în depărtare. Urcuşul înapoi din râpă se dovedi încă şi mai dificil. Trebuiră să-şi tragă animalele de frâie, Bothari părând că-şi sălta calul cu forţa pe panta nesigură şi presărată cu tufăriş.

Se întuneca tot mai tare, se făcea tot mai rece şi vântul se înteţea. Două ore se făcură trei, patru, cinci, iar întunecimea ceţoasă deveni beznă adâncă. Strânseră şirul, încercând să nu se rătăcească de Piotr. Porni şi ploaia, o burniţă neagră şi deprimantă care-i făcea Cordeliei şaua încă şi mai alunecoasă.

Pe la miezul nopţii ajunseră într-o poiană unde abia dacă pătrundea un fir de lumină, iar Piotr anunţă în sfârşit oprirea. Cordelia se aşeză sprijinită de un copac, paralizată de epuizare, cu nervii întinşi, ţinându-l pe Gregor. Bothari le împărţi lui Gregor şi Cordeliei un baton din raţiile militare pe care îl avusese în buzunar – singura lor hrană. Înfăşurat în haina lui de uniformă, Gregor se încălzi într-un târziu suficient cât să poată adormi. Stând sub el, Cordelia îşi simţea picioarele numai ace, dar cel puţin o încălzea cu trupul lui.

Oare unde era Aral la ora aceea? Şi, la urma urmei, unde erau ei? Cordelia spera să ştie Piotr. Nu se putea să fi mers cu mai mult de cinci kilometri la oră, în cel mai bun caz, cu atâtea suişuri şi coborâşuri şi bucle în ac de păr. Chiar îşi imagina Piotr că în felul ăsta aveau să-şi păcălească urmăritorii?

După ce şezuse o vreme sub un copac, la câţiva metri depărtare, Piotr se sculă în picioare şi intră în tufăriş să urineze, apoi se întoarse şi îl privi pe Gregor în penumbră.

— A adormit?

— Da. Mare mirare.

— Mm. Tinereţea, bombăni Piotr. Invidioasă?

Tonul nu-i mai era atât de ostil, iar Cordelia se aventură să-i răspundă:

— Crezi că Aral e în Hassadar la ora asta?

Nu se îndurase să spună *Crezi c-a reuşit să ajungă în Hassadar?*

— A fost şi-a şi plecat pân-acum.

— Credeam că se duce să ridice la luptă garnizoana de-acolo.

— S-o ridice şi s-o împrăştie într-o sută de direcţii. Care brigadă anume îl are pe împărat? Vordarian n-o să ştie. Dar, cu puţin noroc, trădătorul ăsta o să fie ademenit să ocupe Hassadarul.

— Noroc?

— O diversiune mică, dar preţioasă. Hassadarul n-are valoare strategică pentru niciuna dintre părţi. Dar Vordarian trebuie să-şi trimită o parte din trupele care-i sunt loiale – şi care nu-s în număr nelimitat, asta-i clar – ca să menţină poziţia de acolo, foarte înaintată într-un teritoriu ostil care are o lungă tradiţie de gherilă. Noi o să obţinem informaţii folositoare despre tot ce fac ei acolo, dar populaţia o să fie opacă în faţa lor. Şi-apoi, e capitala mea. El ocupă cu trupe imperiale capitala districtului unui conte – toţi confraţii mei conţi trebuie să se oprească şi să cugete la asta. *Eu urmez?* Probabil că Aral s-a dus mai departe la Aerodromul de navete de la Baza Tanery. Trebuie să deschidă o linie independentă de comunicaţii cu forţele din spaţiu, pentru cazul în care Vordarian a sufocat de-a binelea Cartierul General Imperial. Cei din spaţiu vor avea de ales cui să-i fie loiali şi alegerea lor va fi critică. Prevăd o izbucnire masivă de dificultăţi tehnice în sectoarele lor de comunicaţii, cât se vor chinui comandanţii de nave să-şi dea seama care-i tabăra învingătoare.

Piotr chicoti macabru în întuneric.

— Vordarian e prea tânăr ca să-şi aducă aminte de războiul împăratului Yuri cel Nebun. Cu atât mai rău pentru

el. A câştigat un avantaj suficient după lovitura asta rapidă, nu-s dispus să-i acord nimic mai mult.

— Cât de repede s-a petrecut totul?

— Repede. Când eram în capitală, la amiază, nimic nu lăsa să se-ntrevadă c-o să fie vreun necaz. Cred c-o fi izbucnit imediat după ce-am plecat.

O răceală care n-avea nimic de-a face cu ploaia se strecură pentru scurt timp între ei, în timp ce rememorau amândoi motivul pentru care Piotr făcuse acea călătorie în timpul zilei.

— Dar capitala… are valoare strategică? schimbă Cordelia subiectul, nevrând să mai deschidă o dată rana încă proaspătă.

— În anumite războaie, n-are. Nici de data asta n-are. Ăsta nu-i un război pentru teritoriu. Mă-ntreb dacă Vordarian îşi dă seama de asta. E un război pentru a câştiga oameni loiali, pentru a pune stăpânire pe mintea oamenilor. Orice bunuri materiale implicate au doar o valoare tactică trecătoare. Totuşi, Vorbarr Sultana e un centru de comunicaţii, iar comunicarea înseamnă mult. Dar nu-i singurul centru. Circulaţia colaterală o să ne fie de-ajuns.

Noi n-avem niciun fel de mijloc de comunicare, îşi spuse Cordelia, amorţită. *Aici, sub cerul liber, în pădure, în ploaie.*

— Dar, dacă Vordarian stăpâneşte în momentul ăsta Cartierul General Imperial…

— Ce stăpâneşte el în momentul ăsta, dacă nu mă-nşel, e o clădire foarte mare, în care e haos. Mă-ndoiesc că măcar un sfert dintre oameni sunt la posturile lor, iar jumătate dintre ei plănuiesc sabotaje în beneficiul cărei părţi o fi aia pe care o susţin ei în secret. Restul au şters-o în căutare de adăpost sau încearcă să-şi scoată familiile din oraş.

— Căpitanul Vorpatril o să aibă… o să le facă Vordarian necazuri lordului şi lui lady Vorpatril, ce crezi?

Sarcina lui Alys Vorpatril ajunsese foarte aproape de termen. Când venise s-o viziteze pe Cordelia la Spitalul Militar doar zece zile să fi trecut? Pasul ei ca o plutire se transformase într-un mers clătinat, greoi, iar burta ţuguiată

i se legăna amplu. Doctorul îi promisese un băiat voinic. Ivan, aşa urma să se numească. Odaia lui era decorată de sus până jos şi dotată cu tot ce era nevoie, îi povestise ea gemând, mişcându-se ca să-şi aşeze altfel burta în poală, aşa că *acum* era un moment numai bun…

***

Acum nu mai era deloc un moment bun.

— Padma Vorpatril o să fie în fruntea listei, continuă Piotr. O să-nceapă să-l vâneze, vezi bine. El şi Aral au rămas ultimii descendenţi ai prinţului Xav, în caz că-i cineva suficient de nebun să pornească iar dezbaterea aia nenorocită despre succesiune. Sau dacă păţeşte Gregor ceva.

Îşi muşcă buzele la ultima propoziţie, ca şi cum ar fi putut să ţină soarta în loc dacă-şi înfigea dinţii în ea.

— Şi lady Vorpatril cu copilul?

— Alys Vorpatril, poate că nu. Băiatul, categoric.

Două chestiuni nu tocmai uşor de separat, la momentul acela.

Vântul se domolise în sfârşit. Cordelia auzea caii rupând plantele cu dinţii, ronţăind monoton.

— Caii nu-s vizibili la senzori termici? Şi noi, chiar dacă am lăsat deoparte acumulatorii? Nu văd cum am putea rămâne nedescoperiţi prea mult timp.

Oare erau trupe acolo chiar în momentele acelea, ochi iscoditori printre nori?

— A, toţi oamenii şi toate animalele de pe dealurile astea vor apărea pe senzorii lor termici imediat ce-o să-nceapă să-i îndrepte în direcţia potrivită.

— Toţi? N-am văzut pe nimeni.

— Am trecut deja pe lângă vreo douăzeci de gospodării în seara asta. Toţi oamenii, cu vacile lor, cu caprele, cu cerbii roşii, cu caii şi copiii lor. Stăm ca paiele-n căpiţă. Totuşi, ar fi bine să ne despărţim cât mai curând. Dacă putem ajunge la cărarea de la baza trecătorii Amie până-n crucea dimineţii, am ceva idei pentru mai departe.

La ceasul când Bothari o azvârli iar în spinarea lui Rose, bezna adâncă începea să se facă gri. Lumina care preceda

revărsarea zorilor se strecura în pădure pe când ei se puneau din nou în mişcare. Crengile copacilor arătau ca trasate cu cărbune pe fondul ceţii umede. Într-o tăcere nefericită, Cordelia se lipi de şa, în vreme ce Bothari îi ducea calul de frâu. Gregor încă mai dormea, cu gura căscată, moale şi palid în braţele lui Piotr, şi nici nu se trezi în primele douăzeci de minute ale drumului.

Lumina în creştere dezvăluia ravagiile nopţii. Bothari şi Esterhazy erau amândoi înnoroiţi şi zgâriaţi, cu obrajii împestriţaţi de firele de barbă care începeau să le răsară, cu uniformele maro-argintii boţite. Bothari, care îi dăduse lui Gregor haina lui, era doar în cămaşă. Gulerul ei rotund, descheiat, îl făcea să arate ca un criminal condamnat care era condus la butucul descăpăţânării. Uniforma verde de general a lui Piotr se ţinea destul de bine, dar faţa lui roşie şi nerasă părea a unui vagabond. Cordelia însăşi avea senzaţia că n-o să se mai descâlcească niciodată, părul îi era numai viţe ude, iar hainele, o amestecătură de vechituri, completată de papuci de casă.

Putea fi şi mai rău. Puteam să mai fiu şi-acum gravidă. Cel puţin, dacă e să mor, acum mor numai eu. Oare micul Miles era mai în siguranţă decât ea la momentul acela? Anonim în replicatorul lui, pe un raft din laboratorul cu acces restricţionat al lui Vaagen şi Henri? Putea măcar să se roage pentru varianta asta, chiar dacă nu-i venea a crede în ea. *Lepădături de barrayarani, faceţi bine şi lăsaţi-mi băiatul în pace.*

Urcară în zigzag o pantă lungă. Caii suflau ca nişte foale, chiar dacă înaintau doar la pas; începeau să devină nărăvaşi, se împiedicau de rădăcini şi pietre. Se opriră într-o mică vale. Cai şi oameni băură cu toţii din izvorul tulbure. Esterhazy slăbi iar chingile. Scărpină caii pe sub căpestre, iar ei îl împunseră cu boturile, amuşinându-i buzunarele în căutare de mici delicatese. Le ceru iertare şi le murmură încurajări.

— Nu-i nimic, Rosie, o să poţi să te odihneşti la sfârşitul zilei. Mai sunt doar câteva ceasuri.

Era un sumar informativ mai consistent decât se osteniseră să-i ofere Cordeliei.

Esterhazy lăsă caii în seama lui Bothari şi îl însoţi pe Piotr în pădure, chinuindu-se amândoi să urce panta. Gregor îşi făcea de lucru încercând să adune plante şi să hrănească animalele cu mâna lui. Puneau gura pe ierburile indigene şi le lăsau să cadă mozolite: nu le plăceau. Gregor tot lua câte un mănunchi şi le oferea din nou, încercând să le îndese pe lângă zăbale.

— Ce-are de gând contele, nu ştii? îl întrebă Cordelia pe Bothari.

El ridică din umeri.

— S-a dus să ia legătura cu cineva. *Aşa* n-o să meargă.

Şi făcu un gest cu capul fără vreo direcţie anume, referindu-se la noaptea lor pierdută brambura prin crânguri.

Cordelia nu putea decât să aprobe. Se sprijini comod şi trase cu urechea la eventuale zgomote de aerodine, dar nu auzi decât bolborositul apei din râu, dublat de chiorăitul propriului ei stomac gol. O singură dată sări de unde stătea, ca să-l oprească pe flămândul Gregor să guste el însuşi din plantele acelea, posibil toxice.

— Dar caii au mâncat din astea, protestă el.

— Nu! se înfioră Cordelia, având într-o clipă viziunea detaliată a unei reacţii histaminice şi biochimice nefavorabile. Ăsta-i unul dintre primele obiceiuri pe care trebuie să le deprinzi ca să intri în Departamentul de Observaţii Astronomice de pe Beta, să ştii. Niciodată să nu bagi în gură lucruri străine până nu sunt verificate în laborator. De fapt, evită să-ţi atingi ochii, gura şi membranele mucoase.

Gregor, supunându-se unui imbold neconştientizat, se frecă prompt la nas şi la ochi. Cordelia oftă şi se aşeză la loc. Începu să-şi sugă limba, gândindu-se la apa râului şi sperând că Gregor n-avea să-i atragă atenţia asupra contradicţiei dintre vorbele şi faptele ei. Gregor arunca pietricele în bălţi.

Un ceas întreg îi luă lui Esterhazy să se întoarcă.

— Haideţi.

De data asta nu mai încălecară, ci îşi conduseră caii de frâie, semn sigur că urma un urcuş abrupt. La un moment dat, Cordelia ajunse să se caţere de-a buşilea, zgâriindu-şi palmele. Coapsele cailor se umflau de efort. Peste creastă, în jos, apoi iar în sus: ajunseră la o cărare dublă, înnoroită, croită prin pădure.

— Unde suntem? întrebă Cordelia.

— La Drumul Trecătorii Amie, o informă Esterhazy.

— Ăsta-i un drum? murmură Cordelia, consternată, uitându-se în lungul lui.

Piotr se opri ceva mai departe, lângă alt bătrân, care ţinea de frâu un cal mărunţel şi voinic, negru cu alb.

În mod cert, calul era mai bine îngrijit decât bătrânul. Părul alb îi era luminos, cel negru îi lucea. Coama şi coada îi fuseseră periate până deveniseră moi şi mătăsoase. Copitele şi chişiţele îi erau însă ude şi închise la culoare, iar burta îi era stropită cu noroi proaspăt. În afară de vechea şa de cavalerie asemănătoare cu cea de pe calul lui Piotr, bălţatul mai căra şi patru desagi mari, o pereche în faţă şi una în spate, şi un sac de dormit.

Bătrânul, la fel de neras ca Piotr, purta o haină a Serviciului Poştal Imperial atât de uzată de vreme, încât din albastră devenise cenuşie. I se adăugau fragmente anapoda din alte uniforme vechi: un bluzon negru, o antică pereche de pantaloni de la o uniformă verde, cizme de călărie ofiţereşti, uzate, dar bine unse, care îi acopereau până la genunchi gambele crăcănate. Mai purta şi o pălărie neregulamentară, cu câteva flori uscate înfipte în panglica decolorată. Se lovi cu palma peste buzele pătate cu negru şi se holbă la Cordelia. Îi lipseau câţiva dinţi; cei rămaşi erau lungi şi galbeni-maronii.

Privirea îi căzu apoi asupra lui Gregor, care o ţinea de mână pe Cordelia.

— Vasăzică el e, ai? Ha. Nu-i mare brânză de capul lui.

Şi, cu un aer meditativ, scuipă în buruienile de la marginea drumului.

— Poate o să fie, cu timpul, spuse Piotr. Dacă apucă.

— Să văd ce pot să fac, ge’ale.

Piotr rânji ca la o glumă secretă de-a lor.

— Ai ceva raţii la tine?

— Sigur.

Cu o grimasă de superioritate, bătrânul se întoarse şi se apucă să scotocească într-unul dintre desagi. Scoase de acolo un pachet de stafide într-o foiţă de plastic care fusese folosită la altceva, nişte turtiţe din cristale maronii învelite în frunze şi ceva care semăna cu un pumn de fâşii de piele, şi ele înfăşurate într-o foiţă de plastic refolosită. Cordelia apucă să vadă un titlu, *Actualizare a Reglementărilor Poştale C6.77a, modificate 6/17. Se îndosariază imediat în Dosarele Permanente.*

Piotr examină cu chibzuinţă proviziile.

— Carne de capră uscată? întrebă el, arătând cu capul spre fâşiile pieloase.

— Mai cu seamă, răspunse bătrânul.

— Luăm jumătate. Şi stafidele. Păstrează zahărul de arţar pentru copii, spuse Piotr, băgând însă un cub în gură. Te caut eu în vreo trei zile, poate o săptămână. Mai ştii instructajul din războiul lui Yuri, ei?

— O, da, răspunse tărăgănat bătrânul.

— Sergent.

Piotr îi făcu semn lui Bothari să vină la el.

— Te duci cu maiorul. Ia-o şi pe *ea,* şi băiatul. Maiorul o să vă ducă la adăpost. Staţi ascunşi până vin eu să vă iau.

— Da, m'lord, recită Bothari fără nicio nuanţă în glas; doar licărul din ochi îi trăda tulburarea.

— Ce-avem noi aicea, ge'ale? întrebă bătrânul, uitându-se la Bothari. Unul nou?

— Un băiat de oraş, spuse Piotr. Îi aparţine lui fiu-meu. Nu prea vorbeşte. Dar e bun la beregăţi. Merge.

— Aşa? Bun.

Piotr se mişca acum mult mai încet. Îl aşteptă pe Esterhazy să-l ajute cu urcatul pe cal. Se instală în şa cu un oftat, cocoşându-se într-o poziţie care nu-i era caracteristică.

— La naiba dacă nu îmbătrânesc prea tare pentru aşa ceva.

Gânditor, omul pe care Piotr îl numise „maiorul” băgă mâna într-un buzunar lateral şi scoase o punguţă de piele.

— Vrei nişte frunză de mestecat de la mine, ge’ale? Se mestecă mai bine decât capra, chiar dacă nu ţine aşa mult.

Piotr se însenină.

— Ah! Ţi-aş fi tare recunoscător. Dar nu-mi da toată punga, omule.

Scormoni prin frunzele uscate şi presate, luându-şi o jumătate generoasă, pe care o îndesă în buzunarul de la piept. Îşi băgă în gură un cocoloş, umflându-şi cu el obrazul, şi înapoie punguţa, însoţindu-şi gestul cu un salut sincer. Frunza de mestecat era un întăritor nu foarte puternic; Cordelia nu-l văzuse niciodată pe Piotr mestecând aşa ceva în Vorbarr Sultana.

— Ai grijă de caii lui m’lord, îi strigă Esterhazy lui Bothari cu un fel de disperare în glas. Nu-s maşini, să nu uiţi.

Bothari bombăni ceva evaziv, iar contele şi Esterhazy îşi struniră animalele înapoi spre cărare. În câteva clipe se făcură nevăzuţi. Se lăsă o tăcere profundă.

Capitolul doisprezece

Maiorul îl săltă în spatele lui pe Gregor, aşezându-l comod între sacul de dormit şi desagi. Cordelia avea de făcut faţă încă unui urcuş pe instrumentul acela de tortură pentru fiinţe umane numit şa. N-ar fi reuşit în veci fără ajutorul lui Bothari. De data asta luă maiorul frâiele şi nu trebui să tot tragă de căpăstru, pentru că Rose şi calul lui porniră umăr la umăr. Bothari rămase ultimul, înaintând după ei cu ochii în patru.

— Vasăzică – spuse bătrânul după o vreme, aruncându-i Cordeliei o privire piezişă – tu eşti noua lady Vorkosigan.

Cordelia, ciufulită, boţită şi murdară, îi zâmbi deznădăjduit.

— Da. Ah, contele Piotr nu mi-a spus numele tău, maiorul…?

— Amor Klyeuvi, milady. Dar pe-aici mi se spune Kly.

— Şi, ăă… ce eşti?

Un soi de spiriduş al muntelui care-a ieşit din pământ la invocaţia lui Piotr, dar în afară de asta?

El zâmbi – expresia de pe faţa lui era mai degrabă respingătoare decât plăcută, dată fiind starea danturii sale.

— Sunt Poşta Imperială, milady. Fac circuitul dealurilor ăstora călare, pe lângă Vorkosigan Surleau, la fiecare zece zile. De optsprezece ani mă ocup cu asta. Sunt copii mari pe-aici care-au făcut şi ei copii şi care nu m-au cunoscut vreodată altfel decât ca Poşta Kly.

— Credeam că poşta ajunge aici cu aerodina.

— Le bagă şi pe alea. Dar aerodinele nu ajung la fiecare casă, doar la nişte puncte de predare din centru. Nu mai există politeţe şi bunăvoinţă în ziua de azi.

Îşi scuipă dezgustul odată cu nişte frunză de mestecat.

— Dar dacă generalu-i mai ţine la distanţă de-aici încă doi ani, mi se împlinesc ultimii douăzeci şi-o să fiu militar cu triplu douăzeci la activ. Că am ieşit la pensie după dubla de douăzeci.

— Din ce ramură, maior Klyeuvi?
— Jandarmeria Imperială.
Se uită la ea viclean să-i vadă reacţia; ea îl răsplăti ridicând impresionată din sprâncene.
— Eram cuţitar de rând, nu tehnician. D-aia n-am avut cum s-ajung vreodată mai mult decât maior. Am început la paişpe ani, în munţii ăştia, unde-i învârteam pe degete pe cetagandani cu generalul şi cu Ezar. După aia nici că m-am mai întors la şcoală. Doar la instructaje. Armata a-nceput să mă ignore, cu timpul.
— Nu pe de-a-ntregul, s-ar părea, spuse Cordelia, privind în jur la sălbăticia aparent nepopulată.
— Nu…
Oftă cu buzele strânse şi se uită peste umăr la Gregor, cu un aer deopotrivă gânditor şi stânjenit.
— Ţi-a spus Piotr ce s-a-ntâmplat ieri după-amiază? întrebă Cordelia.
— Îhî. Am plecat dinspre lac alaltăieri în zori. Am ratat toată agitaţia. Presupun că va ajunge ştirea şi la mine înainte de amiază.
— E posibil… să mai ajungă şi altceva la noi până atunci?
— Om trăi şi-om vedea, spuse el.
Apoi adăugă ezitant:
— Va trebui să scapi de hainele alea, milady. Numele ăla de-o şchioapă pe buzunarul hainei, VORKOSIGAN A., nu-i deloc necunoscut.
Cordelia privi în jos la bluzonul negru al lui Aral, stăpânindu-se.
— Şi livreaua lui milord iese în evidenţă ca un steag, adăugă Kly, privind în urmă spre Bothari. Dar domnia ta o să treci fără probleme, în hainele potrivite. Să văd ce pot să fac, ajungem imediat.
Anticiparea odihnei o făcu pe Cordelia să se încovoaie în şa, simţind durere în pântece. Adăpost. Dar ce preţ ar fi plătit cei care îi ofereau adăpost?
— Faptul că ne ajuţi o să te pună în primejdie?
Sprâncenele lui stufoase şi cenuşii se ridicară la unison.
— Se prea poate.

Tonul vocii sale nu lăsa loc altor comentarii asupra acelui subiect.

Cordelia trebuia să-şi concentreze cumva mintea obosită, dacă voia să le fie de folos, nu să le rişte pielea celor din jur.

— Frunzele alea de mestecat ale tale... Ce efect au, seamănă cu cafeaua?

— Ah, mai bune decât cafeaua.

— Pot să-ncerc şi eu?

Sfiala îi redusese vocea aproape la o şoaptă; poate că o asemenea rugăminte era prea intimă.

Un zâmbet lipsit de emoţie încreţi obrajii maiorului.

— Numai ăştia ca mine, care se-ncăpăţânează să locuiască la dracu-n praznic, mestecă frunză, milady. Drăguţele doamnele Vor din capitală nici moarte nu s-ar lăsa văzute cu aşa ceva printre dinţii lor ca perlele.

— Eu nu-s drăguţă, nu-s o lady şi nu-s din capitală. Şi-n clipa asta aş fi în stare să omor pe cineva pentru o cafea. Vreau să-ncerc.

El lăsă frâiele pe gâtul calului care trudea la deal în ritm constant, cotrobăi prin buzunarul hainei de un albastru-cenuşiu şi scoase punguţa. Rupse o bucată cu degetele lui nu prea curate şi se aplecă spre ea.

O clipă, Cordelia privi cu îndoială la boţul de frunze întunecate pe care îl ţinea în palmă. *Niciodată să nu bagi în gură lucruri străine până nu sunt verificate în laborator.* Îl luă cu vârful limbii. Boţul era lipicios datorită unui strop de sirop de arţar, dar după ce saliva diluă dulceaţa neaşteptată de la început, aroma căpătă o amăreală plăcută şi astringentă. Parcă îi cojea de pe dinţi placa adunată peste noapte, ceea ce era o îmbunătăţire simţitoare. Cordelia îşi îndreptă spinarea.

Kly se uită la ea nelămurit.

— Deci ce eşti tu, străino care nu eşti o lady?

— Am fost astrocartograf. Pe urmă căpitan la Observaţii. Pe urmă soldat, pe urmă prizonier de război, pe urmă refugiat. Şi după asta am fost nevastă, şi pe urmă am fost

mamă. Nu ştiu ce urmează să mai fiu, răspunse ea cu toată sinceritatea, mestecându-şi frunzele.

Nu *văduvă,* pentru asta se ruga.

— Mamă? Auzisem că eşti gravidă, dar… nu ţi-ai pierdut copilul din cauza soltoxinului?

Și se uită confuz la talia ei.

— Încă nu. Mai are o şansă şi luptă pentru ea. Deşi la momentul ăsta pare o luptă inegală, el împotriva întregului Barrayar… S-a născut prematur. Prin cezariană.

Se hotărî să nu încerce să-i explice cum venea treaba cu replicatorul uterin.

— E la Spitalul Militar Imperial. În Vorbarr Sultana. Care, din câte ştiu eu, tocmai a fost capturat de forţele rebelilor lui Vordarian…

O cuprinse un fior. Laboratorul lui Vaagen era ţinut la secret, n-avea cum să atragă atenţia nimănui. Miles stătea perfect acolo, perfect, perfect, şi o singură crăpătură în carcasa aceea subţire a încrederii ar fi dat naştere isteriei… Şi-acum Aral, dacă era cineva în stare să-şi poarte singur de grijă, atunci Aral era acela. Şi-atunci, cum de fusese prins pe picior greşit, el, ei? Fără îndoială, Securitatea colcăia de trădători. Nu se puteau încrede în nimeni din jur, şi unde era Illyan? Blocat în Vorbarr Sultana? Sau el era colaboraţionistul lui Vordarian? Nu… Mai degrabă fusese izolat. Ca şi Kareen. Ca şi Padma şi Alys Vorpatril. Viaţa şi moartea se luau la întrecere…

— Nimeni n-o să tulbure spitalul, spuse Kly, urmărindu-i reacţia de pe chip.

— Am… da. Aşa-i.

— De ce-ai venit pe Barrayar, străino?

— Voiam să am copii, zise Cordelia şi pufni într-un râs lipsit de veselie. Tu ai copii, Poştă Kly?

— Din câte ştiu, nu.

— Ai fost foarte înţelept.

— Ah…

Expresia de pe faţa lui deveni distantă.

— Nu ştiu. De când a murit baba mea, e cam linişte. Ştiu eu pe unii care au avut mari bătăi de cap din pricina

copiilor, nu glumă. Ezar. Piotr. Nu ştiu cine-o să ardă ofrandele pe mormântul meu. Nepoată-mea, poate.

Cordelia aruncă o privire la Gregor, care asculta cocoşat printre desagi. Gregor fusese cel care aprinsese fitilul la marele rug-ofrandă de la ceremonia funerară a lui Ezar, mâna fiindu-i călăuzită de-a lui Aral.

Merseră mai departe, la deal. De patru ori se afundă Kly pe cărări laterale, distribuind corespondenţa, în vreme ce Cordelia, Bothari şi Gregor aşteptau ascunşi. După a treia livrare, Kly se întoarse cu o boccea în care se aflau o fustă veche, o pereche de pantaloni uzaţi şi ceva grăunţe pentru caii obosiţi. Cordelia, cu frigul în oase, îşi trase fusta peste perechea de pantaloni de la uniforma Observaţiilor. Bothari îşi schimbă pantalonii de uniformă maro cu vipuşcă argintie, care săreau în ochi, cu vechitura muntenească. Era o pereche prea scurtă, îi ajungea doar până la glezne şi îi dădea aerul unei sinistre sperietori de ciori. Uniforma lui Bothari şi bluzonul negru al Cordeliei fură ascunse într-un sac de poştă gol. Kly rezolvă problema pantofului lipsă al lui Gregor scoţându-i-l pur şi simplu pe cel rămas şi lăsându-l pe băiat în picioarele goale, după care îi ascunse costumul albastru, de prea bună calitate, sub o cămaşă bărbătească largă, cu mânecile îndoite. Bărbat, femeie, copil, arătau împreună ca o familie obosită şi jerpelită de localnici de pe colină.

Ajunseră pe culmea trecătorii Amie şi o luară iar la vale. Câte un sătean îl aştepta pe Kly pe marginea drumului şi îi transmitea mesaje verbale, recitându-le într-un fel care îi sugera Cordeliei o reproducere cuvânt cu cuvânt. Kly împărţea scrisori pe hârtie şi vocodiscuri ieftine, cu sistem de auto-redare care se auzea slab şi suna ca tinicheaua. De două ori se opri să le citească scrisori unor destinatari care păreau analfabeţi şi o dată unui orb călăuzit de o fetiţă. Cordelia devenea tot mai agitată cu fiecare astfel de întâlnire paşnică, epuizată de tensiunea nervoasă. *O să ne trădeze individul ăsta? Cum arătăm în ochii acestei femei? Cel puţin orbul nu poate să ne descrie…*

Către amurg, Kly se întoarse dintr-o astfel de incursiune, privi în susul şi-n josul cărării neguroase care tăia sălbăticia şi declară:

— Locul ăsta-i prea aglomerat, ce mai!

Cordelia se pomeni dându-i dreptate în sinea ei, lucru care reprezenta măsura halului de istovire în care ajunsese. Maiorul se uită la ea cu îngrijorare.

— Crezi că mai poţi s-o duci aşa patru ceasuri, milady?

Ce variantă am? Să mă aşez lângă băltoaca asta noroioasă şi să plâng până vin să ne prindă? Se chinui să se ridice în picioare, împingându-se în buşteanul pe care se instalase să aştepte întoarcerea călăuzei lor.

— Depinde ce ne-aşteaptă după încă patru ceasuri de-astea.

— Casa mea. Noaptea asta mi-o petrec de obicei la nepoată-mea, care stă pe-aproape. Când fac livrări, traseul meu mai durează vreo zece ore, dar dacă o luăm drept în sus putem să-l facem în patru. Până mâine dimineaţă pot să mă-ntorc aici şi să-mi fac programul obişnuit. În linişte deplină. Nimic care să sară-n ochi.

Ce înseamnă „drept în sus”? Dar Kly avea dreptate, fără îndoială; siguranţa lor depindea nemijlocit de anonimitate, de invizibilitatea lor. Cu cât se ascundeau mai repede, cu atât mai bine.

— Condu-ne, maiorule.

Dură şase ore. Calul lui Bothari se betegi când aproape ajunseseră. Sergentul descălecă şi îl duse de frâu. Şchiopăta şi scutura din cap. Tot pe jos mergea şi Cordelia, ca să-şi mai ostoiască pulpele jupuite de atâta călărit, să se încălzească în bezna aceea rece şi să rămână trează. Gregor adormi şi căzu de pe cal, plânse după maică-sa, apoi adormi la loc, după ce Kly îl mută în faţa lui ca să stea mai bine. Ultimul urcuş o lăsă pe Cordelia cu respiraţia tăiată şi cu inima bubuindu-i în piept, deşi se ajuta ţinându-se bine în scările lui Rose. Amândouă iepele se mişcau ca nişte bătrânici artritice, înaintând smucit şi şontâcăind; doar spiritul de turmă instinctiv le mai făcea să se ţină după bălţatul vânjos al lui Kly.

Urcuşul se transformă dintr-odată în coborâş, peste o creastă, într-o vale largă. Pădurea deveni rară şi neregulată, întreţesută cu pajişti alpine. Cordelia simţea spaţiul lărgindu-se de jur-împrejurul ei, ajungând în sfârşit la dimensiuni cu adevărat montane, cu vaste abisuri neguroase şi uriaşe aglomerări de piatră, tăcute ca eternitatea. Trei fulgi de zăpadă i se topiră pe faţă în timp ce se uita lung la cer. Când ajunseră la marginea unui pâlc rar de copaci, Kly se opri.

— Capăt de linie, oameni buni.

Cordelia îl duse de mână pe Gregor, care dormea de-a-n picioarelea, în micul bordei, pipăi în jur până găsi un culcuş şi-l întinse acolo. Copilul scânci în somn în timp ce ea trăgea de pături să-l învelească. Cordelia se ridică şi rămase aşa, legănându-se, cu mintea amorţită, apoi, cu o ultimă răbufnire de luciditate, îşi azvârli papucii din picioare şi se întinse lângă el. Băiatul avea nişte picioare reci ca de hoit criogenizat. I le încălzi cu trupul ei, simţind cum i se potoleşte treptat dârdâiala şi cum alunecă într-un somn adânc. Un ungher al minţii ei conştientiza faptul că Kly… Bothari… cineva aprinsese un foc în vatră. Bietul Bothari, nu-l văzuse aţipind nicio clipă. Într-un sens cât se poate de milităresc, era omul ei; trebuia să aibă grijă de el să mănânce, să-şi îngrijească picioarele, să doarmă… trebuia, trebuia…

***

Cordelia sări brusc din somn şi descoperi că mişcarea din cauza căreia se trezise fusese a lui Gregor, care şedea în aşternut lângă ea şi se freca la ochi, dezorientat. Lumina se revărsa înăuntru prin două ferestre murdare aflate de o parte şi de cealaltă a uşii de lemn. Coliba, sau baraca – doi pereţi erau construiţi din trunchiuri întregi de copac puse unul peste altul –, avea o singură încăpere. Într-un capăt al vetrei de piatră cenuşie se aflau un ceainic şi o oală acoperită, puse pe un grătar deasupra unui pat de cărbuni mocniţi. Cordelia îşi aminti din nou că aici lemnul reprezenta sărăcie, nu bogăţie. Probabil că trecuseră pe

lângă zece milioane de copaci în drumul lor din ziua precedentă.

Se ridică în capul oaselor şi icni de la durerea resimţită în muşchi. Îşi întinse picioarele. Patul era o plasă de funie fixată într-un cadru, care susţinea o saltea de paie, iar deasupra ei una umplută cu pene. Cel puţin se încălziseră, ea şi Gregor, în cuibul lor. Aerul din cameră avea un iz de praf, cu o nuanţă plăcută de fum provenind de la un foc de lemne.

Paşi grei răsunară pe scândurile verandei din faţă şi Cordelia îl înşfăcă pe Gregor de braţ, cuprinsă brusc de panică. Nu putea să fugă – iar vergeaua aia de fier înnegrit de la vatră nu era cine ştie ce armă dacă trebuia să înfrunte un paralizor sau un disruptor neural – dar paşii se dovediră a fi ai lui Bothari. Intră pe uşă laolaltă cu o boare de aer de afară. Judecând după cum îi ieşeau încheieturile osoase de sub manşetele îndoite, trebuie că împrumutase de la Kly haina aceea maro-gălbuie, cusută la nimereală. Ar fi trecut lesne drept un localnic de pe dealuri, câtă vreme îşi ţinea gura ca să nu i se audă accentul de oraş.

Îi salută cu o înclinare a capului.

— Milady. Sire.

Îngenunche lângă vatră, aruncă o privire sub capacul oalei şi verifică temperatura ceainicului făcându-şi mâna căuş la câţiva centimetri deasupra lui.

— Avem terci şi sirop, spuse el. Apă fierbinte. Ceai de plante. Fructe uscate. N-avem unt.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Cordelia, masându-şi faţa ca să se trezească.

Îşi coborî picioarele peste marginea culcuşului, plănuind să se împleticească până la ceaiul de plante.

— Nu mare lucru. Maiorul ăla şi-a odihnit calul o vreme şi-a plecat înainte să se lumineze, ca să nu întârzie cu programul. De-atunci e linişte şi pace.

— Ai apucat să dormi şi tu măcar puţin?

— Vreo două ore, cred.

Ceaiul mai avea de aşteptat o vreme, timp în care Cordelia îl însoţi pe împărat la vale către latrina lui Kly.

Gregor strâmbă din nas şi se uită neliniştit la scaunul de o mărime potrivită pentru adulţi. Apoi, odată întorşi pe verandă, Cordelia îl supraveghe în timp ce se spălau amândoi pe mâini şi pe faţă într-un lighean de metal îndoit ici şi colo.

După ce îşi şterse faţa cu un prosop şi i se limpezi privirea, priveliştea care i se dezvălui de pe verandă se dovedi uluitoare. O jumătate din districtul lui Vorkosigan se întindea la picioarele lor, coline submontane maronii şi, dincolo de ele, câmpurile împestriţate cu verde şi galben ale gospodarilor.

— Ăla-i lacul nostru? întrebă Cordelia, arătând cu capul spre un licăr argintiu dintre dealuri, aproape de linia orizontului.

— Cred că da, răspunse Bothari, mijindu-şi ochii.

Atât de departe, ca să fi parcurs tot drumul acela cu piciorul. Atât de aproape, înspăimântător de aproape, pentru un zbor cu aerodina… În fine, cel puţin puteai vedea orice s-ar fi apropiat.

Terciul fierbinte şi siropul, servite pe o farfurie albă crăpată, aveau un gust minunat. Cordelia sorbi cu lăcomie din ceai, dându-şi seama că ajunsese la un nivel periculos al deshidratării. Încercă să-l încurajeze şi pe Gregor să bea, dar lui nu-i plăcea gustul astringent al tizanei. Bothari părea aproape copleşit de ruşine că nu era în stare să producă lapte din nimic la cererea directă a împăratului său. Cordelia rezolvă problema îndulcind ceaiul cu sirop şi făcându-l astfel acceptabil.

Până îşi terminară ei micul dejun, spălară cele câteva ustensile şi vase şi aruncară puţina apă de spălat peste balustradă, veranda se încălzise suficient în soarele dimineţii cât să se poată sta la aer.

— Ce-ar fi să te duci tu în pat, sergent. Stau eu de pază. Ah… a sugerat Kly ceva, ce-ar trebui să facem în caz că năvăleşte cineva ostil peste noi până se-ntoarce el? S-ar părea că s-au cam terminat locurile unde-am putea fugi de-aici.

— Nu chiar, milady. Există un grup de peşteri în peticul ăla de pădure din spate. O veche ascunzătoare a gherilelor. Kly m-a dus acolo astă-noapte să văd intrarea.

Cordelia oftă.

— Sigur. Dormi şi tu puţin, sergent, mai târziu precis o s-avem nevoie de tine.

Se aşeză în plin soare pe unul dintre scaunele de lemn, odihnindu-şi măcar trupul, dacă nu şi mintea. Îşi forţă văzul şi auzul să desluşească în depărtare orice posibil zgomot de aerodină sau de transportor greu aerian. Îi confecţionă lui Gregor încălţări din cârpe, lăsându-l apoi să bântuie prin preajmă şi să cerceteze diverse lucruri. Îl însoţi în vizită la şopron ca să vadă caii. Animalul sergentului era tot olog, iar Rose evita să se mişte prea mult, dar aveau o căpiţă de nutreţ şi apă din micul izvor care traversa capătul ocolului lor. Celălalt cal al lui Kly, un murg suplu, cu aspect sănătos, părea să tolereze invazia de cabaline şi nu se întindea să muşte decât atunci când Rose se apropia prea tare de partea lui din căpiţă.

Pe când soarele trecea de zenit, Cordelia şi Gregor se aşezară pe treptele verandei, acum caldă şi plăcută. În toată valea aceea vastă, singurul sunet care se auzea în afară de adierea vântului printre ramuri era sforăitul lui Bothari, răsunând prin pereţii cabanei. Judecând că asta era cam toată relaxarea de care puteau avea parte, Cordelia îndrăzni în sfârşit să-l chestioneze pe Gregor despre ceea ce văzuse când se dăduse lovitura în capitală – aceasta era unica relatare a unui martor ocular de care beneficia. Nu-i fu de mare folos; ochii de cinci ani ai lui Gregor văzuseră *ce anume*-le cu destulă claritate, *de ce*-urile erau cele care îi scăpau lui. La un alt nivel, avea şi ea aceeaşi problemă, recunoscu în sinea ei, cu jale, Cordelia.

— Au venit soldaţii. Colonelul ne-a spus mie şi lu' mama să mergem cu el. A intrat un om de-al nostru în uniformă. Colonelul a tras în el.

— Cu paralizorul, sau cu disruptorul neural?

— Cu disruptorul neural. Foc albastru. A căzut. Ne-au dus în Curtea de Marmură. Aveau maşini în aer. Pe urmă a venit

în fugă căpitanul Negri, cu nişte oameni. M-a apucat un soldat şi mama m-a tras înapoi, şi asta s-a-ntâmplat cu pantoful meu. Mi-a rămas în mâna ei. Ar fi trebuit… să-l strâng mai bine, de dimineaţă. Pe urmă căpitanul Negri a tras în soldatul care mă ducea pe mine şi nişte soldaţi au tras în căpitanul Negri…

— Cu arcul de plasmă? Aşa s-a ales cu arsura aia îngrozitoare? întrebă Cordelia, încercând să-şi păstreze un ton cât se poate de calm.

Gregor dădu din cap pe muteşte.

— Nişte soldaţi au luat-o pe mama – din ceilalţi, nu dintre ai lui Negri. Căpitanul Negri m-a luat în braţe şi-a fugit. Am trecut prin tunele, pe sub Reşedinţă, şi-am ieşit într-un garaj. Am urcat în aerodină. Au tras spre noi. Căpitanul Negri îmi tot spunea să tac din gură, să nu fac gălăgie. Am zburat mult şi el tot ţipa la mine să tac, dar eu *tăceam.* Şi pe urmă am aterizat lângă lac.

Îl apucase iar tremuratul.

— Mm, făcu Cordelia.

Imaginea lui Kareen îi apăru în minte în detalii vii, cu toată simplitatea relatării lui Gregor. Faţa senină, schimonosită într-un urlet de furie şi groază în timp ce-i smulgeau din braţe fiul pe care îl născuse în felul dur practicat pe Barrayar, lăsându-i… nimic altceva decât un pantof, atât, din toată viaţa lor plină de primejdii şi posesiuni iluzorii. Aşadar trupele lui Vordarian puseseră mâna pe Kareen. Era prizonieră? Victimă? Vie sau moartă?

— Crezi c-a păţit ceva mama?

— Sigur că nu, răspunse Cordelia, foindu-se pe scaun stânjenită. E o doamnă foarte preţioasă. Nu-i vor face rău.

Câtă vreme nu-i convenabil pentru ei.

— Plângea.

— Da.

Simţea şi ea un nod în stomac. Imaginea de care se ascunsese toată ziua anterioară îi izbucni în minte. Bocanci izbind şi trântind de perete uşa laboratorului protejat. Dărâmând pupitre, mese. Niciun chip, doar bocanci. Paturi de arme măturând de pe bancuri de lucru sticlărie delicată

şi monitoare, transformându-le în mormane de cioburi pe podea. Un replicator uterin deschis cu forţa, sigiliile sterile tăiate, conţinutul deşertat cu totul pe dalele podelei… n-ar fi nevoie nici măcar de metoda tradiţională de ucidere prin apucarea copilului de glezne şi izbirea cu capul de cel mai apropiat zid de beton; Miles era atât de mic, încât bocancii puteau pur şi simplu să *calce* pe el şi să-l facă marmeladă… Inspiră adânc.

Miles e bine. Anonim, la fel ca noi. Suntem foarte mici, foarte tăcuţi şi în deplină siguranţă. Taci, nu face zgomot, copile.

Îl strânse tare la piept pe Gregor.

— Şi băieţelul meu e în capitală, la fel ca mama ta. Iar tu eşti cu mine. O să ne purtăm de grijă reciproc. Aşa să ştii.

***

După cină, cum Kly tot nu apăruse, Cordelia îi ceru lui Bothari:

— Arată-mi peştera aia, sergent.

Kly păstra nişte tuburi cu lumină rece într-o cutie de pe prichici. Bothari trosni unul şi îi conduse pe Cordelia şi Gregor la deal, prin pădure, până la o cărare de piatră abia vizibilă. Cu lumina verzuie a tubului strălucindu-i puternic printre degete, Bothari părea că duce cu el focul sfântului Elmo.

Erau semne că zona de la gura peşterii fusese cândva curăţată, însă tufărişul creştea din nou şi începea să se apropie. Intrarea, deloc ascunsă, era o gaură neagră căscată cât să-l cuprindă pe Bothari în picioare şi destul de lată cât să se strecoare prin ea o aerodină. Dincolo de ea, tavanul se înălţa şi pereţii se curbau formând o cavernă prăfuită. Patrule întregi puteau campa înăuntru, şi chiar asta se întâmplase în trecutul îndepărtat, judecând după vechimea gunoaielor. În piatră erau scobite nişe pentru dormit, iar pereţii erau acoperiţi cu date şi comentarii grosolane.

În centru era o vatră stinsă, căreia îi corespundea deasupra o gaură de aerisire înnegrită, prin care odinioară se evacua fumul. O mulţime fantomatică de băştinaşi ai

dealurilor, soldaţi de gherilă, păru să prindă viaţă în mintea Cordeliei; mâncau, glumeau, scuipau frunză de mestecat, îşi curăţau armele şi plănuiau următoarea incursiune. Spioni cercetaşi veneau şi plecau, stafii printre stafii, lepădându-şi în faţa tânărului lor general preţioasele informaţii câştigate cu preţul sângelui, iar el îşi întindea hărţile pe piatra aceea netedă de acolo… Scutură din cap să-şi alunge vedenia, luă tubul luminos şi porni să exploreze nişele. Caverna avea cel puţin cinci ieşiri utilizabile, dintre care trei vădeau semne că fuseseră folosite din greu, după cât de bătătorit era pământul.

— Sergent, ţi-a zis Kly încotro duc astea, sau pe unde se iese din ele?

— Nu chiar, milady. A zis doar că se întind pe kilometri întregi în interiorul dealurilor. Întârzia şi se grăbea să-i dea bătaie.

— E un sistem vertical, sau orizontal? N-a zis?

— Poftim, milady?

— Totul e pe un singur nivel, sau mai sunt şi coborâşuri mari la care nu te-aştepţi? Există multe fundături? Pe ce cărare ar trebui s-o luăm? Există izvoare subterane?

— Cred că se aşteaptă să ne conducă el, dacă e nevoie să intrăm. A-nceput să-mi explice, pe urmă a zis că-i prea complicat.

Cordelia se încruntă, cântărind în minte variantele. Pe vremea când se antrena la Observaţii făcuse ceva speologie pe teren, destul cât să priceapă ce înseamnă sintagma *atenţie la riscuri.* Orificii, denivelări, crăpături, pasaje întretăiate labirintic… Plus, în cazul de faţă, neaşteptatele creşteri şi scăderi ale nivelului apei, lucru care pe Colonia Beta nu îngrijora pe nimeni. Noaptea trecută plouase. Senzorii nu erau de mare folos la depistarea exploratorilor rătăciţi în peşteri. Şi ai cui senzori? Dacă sistemul era atât de întins pe cât sugerase Kly, putea absorbi sute de căutători… Încruntătura i se transformă într-un zâmbet domol.

— Sergent, hai să campăm aici la noapte.

***

Lui Gregor îi plăcu peştera, mai ales când Cordelia îi descrise istoria acelui loc. Porni să tropăie prin ea, dialogând milităreşte în şoaptă cu sine însuşi, „Poc, poc, poc!” cocoşându-se şi coborând din nişe, încercând să pronunţe cuvintele necuviincioase scrijelite pe pereţi. Bothari aprinse un foc mic în vatră şi întinse un sac de dormit pentru Gregor şi Cordelia, asumându-şi paza pe timpul nopţii. Cordelia aşeză un al doilea sac, în care erau înfăşurate gustări reci şi alte provizii, lângă intrare, într-un loc de unde putea fi înşfăcat în grabă. Aranjă artistic într-o nişă haina neagră cu numele VORKOSIGAN A., ca şi cum cineva ar fi folosit-o pentru a sta pe ea la adăpost de răceala pietrei, iar apoi persoana cu pricina s-ar fi ridicat, uitând pe moment de ea. Iar la sfârşitul tuturor acestor pregătiri, Bothari aduse sus caii şontorogi şi nefolositori, cărora le pusese la loc şeile şi căpestrele, şi îi priponi afară, în dreptul intrării.

Cordelia apăru din pasajul cel mai larg, unde, la vreun sfert de kilometru distanţă, aruncase o lumină rece aproape epuizată de pe o stâncă înaltă de zece metri, de care era legată o funie. Funia era din fibră naturală, foarte veche şi sfărâmicioasă. Cordelia hotărâse că nu era cazul s-o testeze.

— Nu prea înţeleg, milady, spuse Bothari. Cu caii ăştia lăsaţi afară, dacă vine cineva să caute pe-aici, ne descoperă imediat şi ştie precis şi încotro am luat-o.

— Da, ar găsi locul ăsta, spuse Cordelia. Dar să ştie încotro am luat-o, asta nu. Fiindcă fără Kly nici nu mă gândesc să-l duc pe Gregor în labirintul ăsta. Dar, ca să pară c-am fost aici, cel mai bine e chiar să stăm aici puţin.

Privind în jur la cele cinci intrări întunecate aflate pe niveluri diferite, în ochii inexpresivi ai lui Bothari se aprinse în sfârşit lumina înţelegerii.

— Ah! făcu el.

— Asta înseamnă că mai trebuie şi să găsim o gaură de şarpe în care să ne putem ascunde de-adevăratelea. Undeva sus, în pădure, de unde putem s-o tăiem spre

cărarea pe care ne-a adus Kly ieri. Aş fi preferat să fi făcut asta la lumina zilei.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, milady. O să cercetez.

— Chiar te rog, sergent.

Luând cu el bocceaua pentru drum, Bothari se făcu nevăzut în semiîntunericul pădurii. Cordelia îl culcă pe Gregor în sacul de dormit, apoi se cocoţă afară, printre bolovanii de deasupra intrării în peşteră, şi rămase de veghe. Vedea toată valea, o întindere cenuşie pe sub vârfurile copacilor, şi distingea acoperişul cabanei lui Kly. Nu ieşea fum pe coş. Pe sub atâta piatră, niciun senzor termic n-ar fi detectat focul pe care tocmai îl aprinseseră, chiar dacă mirosul lui persista în aerul rece şi putea fi simţit de la mică distanţă. Cordelia căută cu privirea lumini mişcătoare pe cer până ce stelele deveniră o ceaţă apoasă în ochii ei.

Bothari se întoarse după foarte multă vreme.

— Am găsit un loc. Să ne mutăm acum?

— Încă nu. Poate apare totuşi Kly.

Înaintea altora.

— Atunci, dormi puţin, milady.

— O, da.

Eforturile făcute în seara aceea nu-i încălziseră muşchii suficient cât să-i topească oboseala acidă din ei. Lăsându-l pe Bothari să stea ca un gargui de pază pe aflorimentul de calcar, în lumina stelelor, se târî înăuntru, lângă Gregor. Într-un târziu, reuşi să adoarmă.

***

Când se trezi, lumina cenuşie a zorilor transforma intrarea în peşteră într-un oval de ceaţă strălucitoare. Bothari făcuse ceai fierbinte; împărţiră bucăţile reci de pâine rămase de cu seară şi ronţăiră fructe uscate.

— Mă duc să mai stau de pază, se oferi Bothari. Şi-aşa nu prea pot să dorm fără medicamentele mele.

— Medicamente? întrebă Cordelia.

— Mda, mi-am lăsat pastilele la Vorkosigan Surleau. Simt deja cum le elimin din organism. Lucrurile par mai limpezi.

Cordelia reuşi să-şi înghită dumicatul de pâine, dintr-odată prea mare şi înecăcios, cu ajutorul unei guri de ceai fierbinte. Dar oare substanţele psihotrope pe care le lua erau cu adevărat terapeutice, sau efectul lor ţinea doar de prudenţă?

— Să mă anunţi dacă întâmpini dificultăţi de orice fel, sergent, spuse ea, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Deocamdată, nu. Doar că mi-e tot mai greu să dorm. Ele suprimă visele.

Îşi luă ceaiul şi plecă înapoi la post.

Cordelia se abţinu cu grijă să cureţe locul taberei lor. Îl însoţi însă pe Gregor până la cel mai apropiat pârâiaş ca să se spele amândoi. Începeau să capete un iz autentic de băştinaşi ai dealurilor. Se întoarseră la peşteră, unde Cordelia se odihni o vreme pe sacul de dormit. Trebuia să insiste să-i ia locul lui Bothari în curând. *Haide, Kly...*

Vocea joasă şi încordată a lui Bothari reverberă în toată peştera.

— Milady! Sire! E vremea să mergem.

— Kly?

— Nu.

Cordelia se săltă în picioare, trase un şut în movila de ţărână aranjată din timp, răspândind-o peste ultimii cărbuni ai focului, îl luă pe Gregor şi îl îmboldi să iasă din peşteră. Copilul căpătă deodată un aer înspăimântat şi bolnăvicios. Afară, Bothari trăgea de căpestrele cailor să le slăbească; scoase harnaşamentele şi le aruncă grămadă laolaltă, frâie şi şei. Cordelia se mai urcă o dată deasupra peşterii ca să arunce o privire peste vârfurile copacilor. O aerodină aterizase în faţa cabanei lui Kly. Doi soldaţi în uniforme negre o străjuiau de-o parte şi de alta. Un al treilea dispăru, ascuns de acoperişul verandei. Slab şi întârziat veni din depărtare pocnetul uşii de la intrare, care fusese trântită de perete. Numai soldaţi în aerodina aceea, nu localnici-călăuze sau localnici-prizonieri. Nici urmă de Kly.

O luară spre pădure în pas alergător, Bothari năpustindu-se la deal cu Gregor în cârcă. Rose porni pe urmele lor, dar

Cordelia se întoarse şi flutură din braţe spre ea, şoptindu-i frenetic ca s-o sperie şi s-o alunge:
— Nu! Pleacă, animal idiot!
Rose ezită, apoi se întoarse şi rămase lângă însoţitorul ei olog.
Fugeau în ritm egal, fără să fie cuprinşi de panică. Bothari îşi alesese dinainte traseul, profitând de adăpostul oferit de stânci şi copaci şi de treptele naturale săpate de apă. Trudiră în sus, în jos, iar în sus, dar tocmai în clipa în care Cordelia avea impresia că-i vor exploda plămânii şi că vor fi cu siguranţă depistaţi de urmăritorii lor, Bothari dispăru undeva în direcţia unei stânci abrupte.
— Încoace, milady!
Găsise în piatră o crăpătură orizontală subţire, de o jumătate de metru înălţime şi trei metri adâncime. Cordelia se rostogoli înăuntru lângă el, descoperind că nişa era apărată de stâncă solidă peste tot în afara părţii din faţă, iar aceea era aproape blocată de pietre căzute. Sacul lor de dormit şi proviziile îi aşteptau acolo.
— Nu-i de mirare, gâfâi Cordelia, că cetagandanii au avut probleme aici.
Ca să-i identifice, un senzor termic ar fi trebuit să fie îndreptat direct într-acolo, dintr-un punct aflat la douăzeci de metri în aer deasupra râpei. Erau puzderie de fisuri asemănătoare în locul acela.
— Încă şi mai bine, spuse Bothari, scoţând din sacul de dormit un binoclu străvechi, înhăţat din cabana lui Kly. Putem să-i vedem.
Instrumentul nu consta decât din două tuburi cu lentile de sticlă retractabile, simple colectoare de lumină inerte. Probabil că datau din Vremea Izolării. Grosismentul era slăbuţ după standardele moderne, nu exista nici funcţie de UV sau infraroşii, nici puls de telemetrie… nici acumulatori care să lase urme de energie detectabile. Întinsă pe burtă, cu bărbia în pietriş, Cordelia întrezărea îndepărtata intrare în peşteră pe panta care creştea dincolo de râpă şi de o creastă ascuţită ca o lamă. Când spuse „Acum nu trebuie

să mai scoatem *niciun zgomot*”, Gregor, alb la faţă, se încovrigă direct în poziţie fetală.

Oamenii în negru cu scanere găsiră în sfârşit caii, deşi părea că le luase o veşnicie. Apoi găsiră şi gura peşterii. Micile siluete gesticulară agitate una către alta, intrară şi ieşiră în fugă, apoi chemară aerodina, care ateriză în faţa intrării, rupând o mulţime de ramuri din tufăriş. Patru oameni pătrunseră înăuntru; într-un târziu, unul dintre ei ieşi. Mai ateriză o aerodină. Apoi ajunse şi un transportor, din care se revărsă o patrulă întreagă. Gura muntelui îi înghiţi pe toţi. Încă un transportor, apoi oamenii fixară surse de lumină, un generator portabil şi aparatură de comunicaţii.

Cordelia îi făcu lui Gregor un culcuş din sacul de dormit, îl hrăni cu gustări şi îi dădu să soarbă din sticla cu apă. Bothari se lungi în fundul nişei, împăturindu-şi pe post de pernă cea mai subţire dintre pături şi părând altminteri complet insensibil la tăria şi răceala pietrei. Pe când el moţăia, Cordelia ţinea socoteala strictă a vânătorilor. Până la mijlocul amiezii, numărase vreo patruzeci de inşi care intraseră în subteran şi nu mai ieşiseră de-acolo.

Doi oameni fură scoşi legaţi de paleţi flotanţi, suiţi într-un ridicător sanitar pentru evacuări de urgenţă şi trimişi de acolo pe calea aerului. O aerodină ateriză greşit în zona aglomerată, se rostogoli la vale şi se izbi de un copac. Alţi oameni se apucară s-o scoată de acolo, să o redreseze şi să o repare. Până la apus, mai bine de şaizeci de oameni fuseseră absorbiţi ca într-o scurgere. O companie întreagă dislocată din capitală, care nici nu urmărea refugiaţii, nici nu era disponibilă pentru operaţiunea de extragere a secretelor din Spitalul Militar... desigur, nu era destul ca să conteze cu adevărat.

E un început.

Cordelia, Bothari şi Gregor se strecurară afară din nişă la asfinţit, lăsară în urmă râpele şi îşi croiră drum în tăcere prin pădure. Se întunecase aproape complet când ajunseră la lizieră şi găsiră poteca lui Kly. Pe când traversau creasta de la marginea văii, Cordelia privi în urmă. Perimetrul de la

gura peşterii era marcat de reflectoare care străpungeau negurile. În acea zonă, aerodinele uşoare aterizau şi decolau cu scrâşnete.

Trecură peste culme şi alunecară la vale pe aceeaşi pantă pe care, cu două zile în urmă, Cordelia aproape îşi dăduse sufletul ca s-o urce, ţinându-se de scările lui Rose. După nu mai puţin de cinci kilometri, într-o zonă stâncoasă cu lăstăriş şi fără niciun copac, Bothari se opri brusc.

— Şş! Milady, ascultaţi.

Voci. Voci de bărbaţi, nu prea departe, dar cu un ecou ciudat, ca de cavernă. Cordelia se holbă în beznă, dar nu văzu nicio lumină mişcându-se. Nimic nu se mişca. Se ghemuiră pe marginea potecii, cu simţurile încordate.

Luându-se după auz, Bothari se strecură în direcţia aceea, ţinând capul aplecat. După câteva momente, Cordelia şi Gregor porniră după el, cu grijă. Îl găsiră îngenuncheat lângă un afloriment cu striaţii. Le făcu semn să se apropie.

— E o gură de aerisire, îi şopti Cordeliei. Ascultaţi.

Vocile erau acum mult mai clare – cadenţe tăioase, sunete guturale mânioase, întrerupte de înjurături în două sau trei limbi.

— Fir-ar să fie, ştiam eu că ne-am întors de unde-am plecat când am cotit a treia oară.

— Aia n-a fost a treia oară, a fost a patra.

— Am traversat înapoi cursul de apă.

— Pe dracu’, nu era aceeaşi apă, s*abaki!*

— *Merde. Perdu!*

— Locotenent, eşti un idiot!

— Caporal, ai depăşit limita!

— Lumina asta rece n-o să ne ţină un ceas. Uite, deja păleşte.

— Păi, n-o mai zgâlţâi, cretinule, când e mai strălucitoare se consumă mai repede.

— Dă-mi…!

Dinţii lui Bothari sclipeau în beznă. Era primul zâmbet pe care i-l vedea Cordelia după multe luni de zile. El o salută în

tăcere. Se îndepărtară tiptil, în răcoarea nopţii din munţii Dendarii.

Odată ajunşi înapoi pe cărare, Bothari oftă din rărunchi.

— Măcar să fi avut o grenadă s-o arunc prin aerisirea aia. Echipele lor de căutare s-ar împuşca între ele şi săptămâna viitoare pe vremea asta.

Capitolul treisprezece

După patru ceasuri de ţinut aceeaşi potecă în noapte, silueta de neconfundat a calului alb cu negru li se contură în beznă. Kly era doar o umbră în spinarea lui, dar îi recunoscură imediat trupul robust şi pălăria ponosită.

— Bothari! răbufni numele sergentului din gura lui Kly. Trăim. S-a milostivit Domnul de noi.

— Ce s-a-ntâmplat cu tine, domnule maior? întrebă Bothari cu voce egală.

— Mai să dau peste un detaşament al lui Vordarian la o cabană unde livram corespondenţa. De fapt, se străduiau să cerceteze dealurile astea casă cu casă. Cum se întâlneau cu cineva, cum îi băgau o doză de fast-penta. Cred că-şi aduc drogul cu butoaiele.

— Ne aşteptam să te-ntorci la noi azi-noapte, spuse Cordelia, încercând să păstreze un ton nu prea acuzator.

Pălăria de fetru se clătină când Kly dădu din cap spre ea în semn de încuviinţare.

— Aş fi venit, de n-ar fi fost nenorocita de patrulă a lui Vordarian. N-am avut curaj să-i las să mă ia la-ntrebări. Mi-am petrecut o zi şi-o noapte ferindu-mă de ei. L-am trimis după voi pe soţul nepoată-mii. Da’ când a ajuns acasă la mine, azi-dimineaţă, mişunau oamenii lui Vordarian. Mi-am închipuit că s-a dus naibii totul. Da’ când s-a lăsat noaptea şi ăştia tot mai umblau peste tot, mi-am luat inima-n dinţi. N-ar mai fi fost pe urmele voastre dacă v-ar fi găsit între timp. M-am gândit c-ar fi mai bine să-mi mişc curu’ încoace, la deal, şi să caut eu însumi. Nici că mai speram la aşa ceva.

Îşi întoarse calul cu spatele spre cărare.

— Hai, sergent, saltă-l pe băiat încoace.

— Pot să-l car eu pe băiat. Cred c-ar fi mai bine s-o iei în şa pe m’lady. Mai are un pic şi cade din picioare.

Cât se poate de adevărat. Halul de oboseală în care ajunsese Cordelia se vedea după cât era de doritoare să

urce pe calul lui Kly. Bothari şi Kly o apucară din câte-o parte şi o aburcară călare pe spinarea caldă a bălţatului. Porniră la drum, Cordelia ţinându-se de haina poştaşului.

— Cu voi ce s-a-ntâmplat? întrebă, la rândul lui Kly.

Cordelia îl lăsă pe Bothari să răspundă, în stilul lui cu propoziţii scurte, acum şi mai laconic din pricină că înainta împovărat cu Gregor în spinare. Când pomeni de bărbaţii pe care îi auzise prin aerisire, Kly scăpă un hohot de râs, apoi se lovi cu palma peste gură.

— Săptămâni întregi o să le ia să iasă de-acolo. Bună treabă, sergent!

— A fost ideea lui lady Vorkosigan.

— Aha?

Kly se răsuci să arunce o privire la Cordelia, care se ţinea vlăguită de haina lui.

— Aral şi Piotr considerau că merită să pui de-o diversiune, aşa mi s-a părut, explică ea. Înţeleg că rezervele lui Vordarian sunt limitate.

— Judeci ca un soldat, m'lady, spuse Kly pe un ton laudativ.

Cordelia se încruntă, consternată. Ce compliment îngrozitor. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să înceapă să judece ca un soldat, să joace jocul lor după regulile lor. Totuşi, halucinanta viziune militărească asupra lumii era înfiorător de contagioasă în momentul acela, când era pe de-a-ntregul scufundată în ea. *Câtă vreme o să reuşesc să mă mai ţin deasupra apei?*

Kly îi conduse într-un marş nocturn care dură alte două ore, zorindu-i pe cărări necunoscute. În bezna adâncă de dinaintea zorilor, ajunseră la o baracă – sau poate era o locuinţă. Părea o construcţie asemănătoare cabanei lui Kly, dar era mai întinsă, cu încăperi construite iniţial şi cu adaosuri ulterioare. O flacără mică, arzând într-un soi de candelă cu seu confecţionată în casă, lumina slab în fereastră.

O bătrână în cămaşă de noapte şi haină, cu părul cărunt prins într-o coadă pe spate, veni la uşă şi le făcu semn să

intre. Un bătrân – mai tânăr totuşi decât Kly – luă calul de frâu şi îl duse către un şopron. Kly dădu să plece după el.

— Suntem în siguranţă aici? întrebă Cordelia ameţită.

Unde suntem aici?

Kly ridică din umeri.

— Au căutat aici alaltăieri. Înainte să-l trimit pe bărbatul nepoată-mii. Au verificat tot.

Bătrâna pufni dispreţuitor, cu o privire posomorâtă în care se citea amintirea acelui moment.

— Cu peşterile alea şi cu atâtea gospodării neverificate, şi cu lacul, o să mai treacă o vreme până să mai facă un tur de verificare pe unde-au mai fost. Am auzit că încă mai cercetează fundul lacului – au adus cu aerodina tot soiul de echipamente. E cât se poate de sigur aici, încheie Kly şi plecă după calul lui.

Sau cât se poate de nesigur, totuna. Bothari îşi scotea deja încălţările. Probabil că tălpile îi erau în suferinţă. Şi picioarele ei erau de toată jalea, fiindcă papucii i se sfâşiaseră, iar încălţările din cârpe ale lui Gregor se făcuseră flenduri. Cordelia nu se mai simţise niciodată atât de sfârşită, cu oboseala în oase, în sânge, deşi apucase la viaţa ei să facă drumeţii mult mai lungi de-atât. Era ca şi cum gravidia ei trunchiată scursese viaţa însăşi din ea ca să i-o ofere altcuiva. Se lăsă călăuzită, hrănită cu pâine, brânză şi lapte şi dusă la culcare într-o cămăruţă de alături – ea într-un culcuş îngust, Gregor, care pica din picioare, în altul. În noaptea aceea va crede în adăpostul sigur aşa cum copiii barrayarani credeau în Tata Gerilă la Festivalul Iernii, va crede că era adevărat pentru că voia cu disperare să fie.

***

A doua zi, un băiat zdrenţăros, de vreo zece ani, îşi făcu apariţia din pădure, călărind fără şa murgul lui Kly, pe care îl strunea cu un frâu improvizat dintr-o funie. Kly îi puse pe Cordelia, Gregor şi Bothari să stea ascunşi până îi plăti el băiatului câteva monede, iar Sonia, nepoata cam coaptă a lui Kly, îi făcu un pachet cu câteva bucăţi de turtă dulce ca să dea zor pe drum. Pe când copilul îşi lua tălpăşiţa, Gregor

trăgea cu ochiul, visător, pe la colţul unei ferestre cu perdeaua trasă.

— N-am îndrăznit să mă duc chiar eu, o lămuri Kly pe Cordelia. Acum Vordarian are trei plutoane de soldaţi acolo, sus.

Scoase un chicotit hârâitor, semn al cine ştie cărei viziuni de moment.

— Dar băiatul nu ştie nimic altceva decât că bătrânul poştaş era bolnav şi-avea nevoie de-un cal odihnit.

— Doar nu i-au dat fast-penta şi copilului, nu?

— O, ba da.

— Au îndrăznit aşa ceva!

Kly îşi strânse buzele pătate, empatizând cu indignarea ei.

— Dacă Vordarian nu poate pune mâna pe Gregor, probabil că lovitura lui n-are nicio şansă. Iar el ştie asta. La momentul ăsta, sunt puţine lucrurile pe care n-ar îndrăzni să le facă.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Ar trebui să te bucuri că fast-penta a-nlocuit tortura, nu-i aşa?

Nepotul prin alianţă al lui Kly îl ajută să pună şaua pe murg şi să lege desagii. Poştaşul îşi aranjă pălăria şi se săltă în şa.

— Dacă nu mă ţin de program, o să fie aproape imposibil pentru ge'al să ia legătura cu mine, explică el. Tre' să plec, deja-s în întârziere. Mă-ntorc. Domnia ta şi băiatul să staţi ascunşi înăuntru pe cât posibil, m'lady.

Îşi întoarse calul către pădurea desfrunzită. Animalul se topi iute în tufărişul roşu-maroniu.

Cordelia găsi că ultimul sfat al lui Kly era foarte uşor de urmat. Îşi petrecu cea mai mare parte a următoarelor patru zile în culcuşul ei. Ceasuri la rând de linişte searbădă se consumau într-un fel de ceaţă, o recădere în extenuarea înfricoşătoare pe care o resimţise după operaţia de transfer placentar şi complicaţiile ei aproape mortale. Conversaţia nu reuşea să-i abată gândurile. Locuitorii dealurilor erau la fel de laconici ca Bothari. Din cauza ameninţării cu fast-

penta, îşi spuse Cordelia. Cu cât ştiai mai puţine, cu atât spuneai mai puţine. Ochii bătrânei Sonia o cercetau curioşi, dar întrebările ei rămâneau mereu la nivelul lui „Ţi-e foame?”. Cordelia nu-i aflase nici măcar numele de familie.

Îmbăieri. După prima, Cordelia nu mai ceru alta. Cei doi bătrâni munceau toată după-amiaza să aducă şi să încălzească apă suficientă pentru ea şi Gregor. Mesele lor simple necesitau aproape la fel de multă muncă. Aici nu mergea cu *„Trageţi de şnur pentru a încălzi conţinutul”.* Tehnologia, cel mai bun prieten al femeii. Dacă nu cumva tehnologia apărea sub forma unui disruptor neural în mâna vreunui soldat cu privire goală, care te vânează ca pe un animal, fără să-i pese de tine.

Cordelia socoti câte zile trecuseră de la lovitură, de când se dezlănţuise iadul. Ce se-ntâmpla în lumea largă? Cum răspunseseră forţele din spaţiu, ambasadele planetare, Komarrul cucerit? Oare Komarrul avea să profite de haos ca să se revolte, ori îi luase Vordarian şi pe ei prin surprindere? *Aral, ce faci pe-acolo, pe unde-oi fi?*

Deşi nu punea nicio întrebare, Sonia se întorcea din când în când de prin împrejurimi cu fărâme de ştiri locale. Trupele lui Vordarian, încartiruite la reşedinţa de la ţară a lui Piotr, erau pe punctul de-a abandona cercetarea fundului lacului. Hassadarul era complet închis, dar tot se mai scurgea din el câte un fir de refugiaţi; un copil scos clandestin de acolo sosise să locuiască la rude, în vecinătate. La Vorkosigan Surleau, cele mai multe dintre familiile străjerilor lui Piotr scăpaseră, mai puţin soţia şi foarte bătrâna mamă a străjerului Vogti, care fuseseră duse cu o maşină, nimeni nu ştia încotro.

— Şi, o, da, foarte ciudat, adăugă Sonia. Au luat-o pe Karla Hysopi. Zău dacă mai are vreun sens. Nu era decât văduva unui sergent retras din serviciul regulat. La ce se-aşteaptă să le fie de folos?

Cordelia încremeni.

— Au luat şi copilul?

— Copilul? Donnia n-a zis nimic de vreun copil. Nepot, ce era?

Bothari stătea lângă fereastră, ascuţindu-şi cuţitul cu tocila din bucătăria Soniei. Mâna i se opri în plină mişcare. Ridică fruntea şi privirea lui o-ntâlni pe aceea panicată a Cordeliei. În afară de o încordare a maxilarului, faţa lui nu-şi schimbă expresia, însă tensiunea care îi crescu brusc în trup o făcu pe Cordelia să simtă un nod în stomac. Bothari îşi întoarse iar privirea la lucrul lui şi făcu lama să şuiere prelung pe tocilă, ca apa pe cărbuni încinşi.

— Poate… o să aflăm mai multe de la Kly, când s-o întoarce, îşi dădu cu părerea Cordelia, cu voce tremurată.

— Tot ce se poate, spuse Sonia, cu îndoială în glas.

***

În sfârşit, la momentul anticipat conform programului, în seara celei de-a şaptea zile, Kly intră în luminiş călare pe murgul lui. Câteva minute mai târziu, străjerul Esterhazy intra şi el călare în urma lui. Purta îmbrăcăminte de localnic, iar calul lui era un exemplar suplu, cu picioare subţiri, şi el de prin partea locului, nu unul dintre animalele mari şi lucioase ale lui Piotr. Îşi duseră amândoi caii la odihnă şi intrară să se înfrupte din cina pe care, după cum se părea, Sonia o pregătea de optsprezece ani în această noapte a şaptea din tururile lui Kly.

După cină îşi traseră cu toţii scaunele lângă vatra de piatră şi, cu voci joase, Kly şi Esterhazy îi puseră la curent pe Cordelia şi Bothari. Gregor stătea la picioarele Cordeliei.

— Fiindcă Vordarian şi-a extins mult zona căutărilor, începu Esterhazy, contele şi lordul Vorkosigan au hotărât că munţii sunt în continuare cea mai bună ascunzătoare pentru Gregor. Pe măsură ce raza cercetărilor se măreşte, forţele inamice vor fi tot mai rarefiate.

— În zona asta, forţele lui Vordarian încă mai cutreieră peşterile, interveni Kly. Mai sunt vreo două sute de oameni aici, sus. Dar mă aştept să se retragă imediat ce se vor sătura să se tot găsească unii pe alţii. Am auzit c-au renunţat la ideea că te vor descoperi acolo, m’lady. Mâine, sire – Kly privi în jos spre Gregor, adresându-i-se direct –, străjerul Esterhazy o să te ducă în altă parte, într-un loc care seamănă mult cu ăsta. O vreme te vei preface că ai alt

nume, unul nou. Iar străjerul Esterhazy se va preface că-i tati al tău. Crezi că te descurci?

Mâna lui Gregor strânse şi mai tare poalele Cordeliei.

— Şi lady Vorkosigan o să se prefacă că-i mami?

— Pe lady Vorkosigan o să i-o ducem înapoi lordului Vorkosigan, la aeroportul de la Baza Tanery.

Cum Gregor ridică spre el o privire panicată, adăugă:

— E şi-un ponei acolo unde o să mergi. Şi capre. Doamna de acolo ar putea să te-nveţe cum să mulgi caprele.

Gregor nu părea prea convins, dar nu se mai agită. Cu toate astea, în dimineaţa următoare, pe când îl săltau în spatele lui Esterhazy pe calul neţesălat, părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Ai grijă de el, străjerule, spuse Cordelia, neliniştită.

În ochii lui Esterhazy se citea hotărârea.

— E împăratul meu, milady. Lui i-am jurat credinţă.

— Şi e doar un băieţel, străjerule. Împăratul e… o iluzie din capul vostru, toţi o aveţi. Să ai grijă de împărat pentru Piotr, bine, dar să ai grijă de Gregor pentru mine, da?

Esterhazy o privi în ochi. Vocea i se îmblânzi.

— Băieţelul meu are patru ani, milady.

Carevasăzică, înţelesese. Cordelia îşi înghiţi uşurarea şi necazul.

— Ai… vreo ştire din capitală? Despre familia ta?

— Încă nu, răspunse mohorât Esterhazy.

— O să stau cu urechile ciulite. Fac şi eu tot ce pot.

— Mulţumesc.

O salută cu o înclinare a capului, nu ca de la slujitor la stăpâna sa, ci ca de la un părinte la altul. Nu mai păreau necesare alte cuvinte.

Bothari nu-i putea auzi, fiindcă se întorsese la cabană să împacheteze puţinele provizii. Pe când Kly se pregătea să-şi întoarcă bălţatul şi să pornească la drum în faţa lui Esterhazy şi-a lui Gregor, Cordelia se apropie de scările calului.

— Maiorule, Sonia a venit cu zvonul că trupele lui Vordarian au luat-o pe jupâneasa Hysopi. Bothari a angajat-

o să aibă grijă de fetiţa lui. Ştii cumva dacă au luat-o şi pe Elena… copila?

Kly îi răspunse cu voce joasă:

— Ba, fu invers, din câte-am priceput. După copil s-au dus, iar Karla Hysopi a făcut un scandal monstru, aşa că au luat-o şi pe ea, chiar dacă nu era pe listă.

— Ştii unde le-au dus?

El clătină din cap.

— Undeva în Vorbarr Sultana. Se prea poate să ştie mai bine Contraspionajul soţului tău.

— Ai apucat să-i spui sergentului?

— I-a zis camaradul lui străjer, aseară.

— Ah.

Gregor privi la ea peste umăr în timp ce se îndepărtau, până când trunchiurile copacilor îi ascunseră vederii.

***

Nepotul lui Kly îi călăuzi prin munţi timp de trei zile; Bothari călătorea pe jos, ducând de frâie calul Cordeliei, un animal de prin partea locului, cu şolduri ciolănoase, pe a cărui spinare fusese legată o piele de oaie. În cea de-a treia după-amiază ajunseră la o cabană; tânărul uscăţiv care locuia acolo îi conduse la un şopron ce adăpostea, minunea minunilor, o aerodină şubredă. O urcă pe Cordelia în spate, împreună cu şase urcioare pline cu sirop de arţar. Bothari dădu mâna în tăcere cu nepotul lui Kly, care se urcă pe căluţul lui şi dispăru în pădure.

Sub privirea severă a lui Bothari, puştiul uscăţiv reuşi să facă vehiculul să se ridice de la pământ. Atingând vârfurile copacilor, porniră urmând râpe şi culmi, trecură peste crestele înzăpezite ale munţilor şi coborâră de partea cealaltă, ieşind din districtul lui Vorkosigan. Pe la apus ajunseră la un târguşor. Tânărul ateriză cu aerodina pe o stradă laterală. Cordelia şi Bothari îl ajutară să-şi care marfa, care gâlgâia în recipiente, până la o mică băcănie, unde schimbă siropul pe cafea, făină, săpun şi acumulatori.

Întorcându-se la aerodină, descoperiră că în spatele lui parcase un autocamion uzat. Tânărul schimbă doar un salut din cap cu şoferul, care sări jos şi trase în lături uşa

compartimentului de mărfuri, ca să poată urca Bothari şi Cordelia. Compartimentul era ocupat pe sfert cu saci din fibre plini cu verze. Nu prea erau bune de perne, însă Bothari îşi dădu osteneala să-i aranjeze Cordeliei un culcuş din ele, în timp ce camionul se hurduca pe drumurile întristător de pline de gropi. Apoi Bothari se aşeză cu spinarea lipită de peretele compartimentului şi începu, cu gesturi obsesive, să-şi şlefuiască lama cuţitului până la perfecţiune, improvizând o curea de ascuţit dintr-o fâşie de piele pe care o cerşise de la Sonia. După patru ore petrecute astfel, Cordelia era gata să înceapă să le vorbească verzelor.

În cele din urmă, camionul troncăni şi se opri. Uşa se dădu în lături; Bothari ieşi primul, urmat de Cordelia, şi se pomeniră amândoi la dracu-n praznic: un drum acoperit cu pietriş peste un podeţ tubular, în întuneric, în mijlocul naturii, într-un district necunoscut, loial nu se ştie cui.

— O să vă ia de la borna kilometrică nouă’ş’şase, le spuse şoferul camionului, arătând spre o pată albicioasă în beznă, care părea a nu fi altceva decât o piatră vopsită.

— Când? întrebă Cordelia cu o undă de disperare în voce.

Şi, la urma urmei, *cine* avea să-i ia?

— Nu ştiu.

Omul urcă înapoi în camionul lui şi plecă într-o trombă de pietriş stârnită de ventilaţia glisorului, de parcă l-ar fi urmărit cineva.

Cordelia se aşeză pe bolovanul pictat şi se întrebă, cu un fior, ce tabără avea să apară prima în noapte şi prin ce test ar putea ea să afle care anume era. Timpul trecea, iar ea începea să aibă o viziune şi mai deprimantă, în care nu mai venea nimeni după ei.

Dar, într-un târziu, o aerodină cu luminile stinse coborî plutind din cerul nopţii, cu zgomotul motoarelor domolit până aproape de o linişte sinistră. Patinele de aterizare făcură prundişul să scrâşnească. Bothari se ghemui lângă Cordelia, strângându-şi în mână cuţitul nefolositor. Dar bărbatul care coborî cu mişcări stângace de pe locul pasagerului era locotenentul Koudelka.

— Milady? strigă el, nesigur, spre cele două făpturi care stăteau ca nişte momâi. Sergent?

Cordelia lăsă să-i scape un oftat de uşurare când recunoscu capul blond al pilotului: Droushnakovi. *Căminul meu nu-i un loc, sunt oamenii, domnule…*

Cu Bothari sprijinind-o de braţ, la semnul nerăbdător al lui Koudelka, Cordelia urcă şi se trânti recunoscătoare pe bancheta capitonată din spatele aerodinei. Droushnakovi îi aruncă peste umăr lui Bothari o privire sumbră, strâmbă din nas şi întrebă:

— Sunteţi bine, milady?

— Mai bine decât m-am aşteptat, zău. Hai, dă-i drumul.

Calota se închise ermetic şi aparatul se ridică în aer. Porniră ventilaţiile, circulând aerul filtrat. Luminile colorate ale interfeţei de control se proiectară pe feţele lui Kou şi Drou. Un cocon tehnologic. Cordelia aruncă o privire peste umărul lui Droushnakovi la informaţiile de sistem, apoi ridică fruntea şi se uită în sus, prin calotă; da, forme întunecate ţineau pasul cu ei, aerodine militare de escortă. Le văzu şi Bothari, îngustându-şi ochii, cu un aer mulţumit. O fracţiune din încordare i se topi din trup.

— Mă bucur să vă văd pe amândoi…

Un indiciu subtil din limbajul lor corporal – o răceală ascunsă – o făcu pe Cordelia să se abţină de la a adăuga *din nou împreună.*

— Înţeleg că aţi rezolvat definitiv acuzaţia referitoare la sabotajul comconsolei?

— Imediat ce-am avut ocazia să ne oprim şi să băgăm fast-penta în caporalul acela care-a fost de gardă, milady, răspunse Droushnakovi. N-a avut atâta sânge rece să se sinucidă înainte de interogatoriu.

— El era sabotorul?

— Da, răspunse Koudelka. Avea de gând să evadeze la trupele lui Vordarian când ajungeau acolo să ne ia prizonieri. Se pare că Vordarian îl corupsese cu mai multe luni înainte.

— Aşa se explică problemele noastre de securitate. Sau nu?

— Le-a furnizat informaţii despre ruta noastră în ziua atentatului cu grenada sonică, spuse Koudelka, pe care amintirea momentului îl făcu să-şi maseze zona sinusurilor.

— Deci a fost mâna lui Vordarian!

— Confirmat. Dar garda nu pare să fi ştiut nimic despre soltoxin. L-am întors pe toate părţile. Nu era un conspirator de rang înalt, doar o unealtă.

Urâtă idee, dar:

— Illyan tot nu s-a prezentat la raport?

— Încă nu. Amiralul Vorkosigan speră că poate se-ascunde în capitală, dacă n-a fost ucis în primele lupte.

— Hm. Păi, vă veţi bucura să aflaţi că Gregor e bine, sănătos…

Koudelka o întrerupse ridicând mâna.

— Scuze, milady. Amiralul a ordonat… Domnia Voastră şi sergentul nu trebuie să daţi nicio informaţie despre Gregor, nimănui în afara contelui Piotr sau a Domniei Sale.

— În regulă. A naibii fast-penta. Cum îi merge lui Aral?

— Îi merge bine, milady. Mi-a poruncit să vă pun la curent cu situaţia strategică…

Dă-o dracului de situaţie strategică, care-i treaba cu copilul meu? Din păcate, cele două situaţii păreau legate printr-o împletitură încurcată.

— … Şi să vă răspund la orice întrebare aţi avea.

Foarte bine.

— Care-i treaba cu copilul meu? Pi… Miles?

— N-am auzit nicio veste rea, milady.

— Asta ce mai înseamnă?

— Înseamnă că n-am auzit nimic, o lămuri Droushnakovi, încruntată.

Koudelka o săgetă cu o privire iritată, căreia ea îi răspunse dând uşor din umăr.

— Ar putea fi o veste bună că n-avem veşti, continuă Koudelka. Deşi e adevărat că Vordarian deţine capitala…

— Da, şi prin urmare Spitalul Militar, îl întrerupse Cordelia.

— Şi face publice numele ostaticilor care au legături cu structura noastră de comandă. Pe listele alea nu s-a

pomenit nimic despre… despre copilul Domniei Voastre. Amiralul crede că Vordarian pur şi simplu nu-şi dă seama că ceea ce a fost pus în replicator era viabil. Nu ştie ce are.

— Deocamdată, i-o reteză Cordelia.

— Deocamdată, încuviinţă fără tragere de inimă Koudelka.

— În regulă. Zi mai departe.

— Situaţia generală nu-i aşa de rea pe cât ne-am temut la început. Vordarian deţine Vorbarr Sultana, propriul lui district şi bazele militare de-acolo, şi pe lângă asta a plasat trupe în districtul Vorkosigan, dar n-are decât vreo cinci conţi districtuali care s-au legat să-i fie aliaţi. Dintre ceilalţi conţi, vreo treizeci au rămas blocaţi în capitală şi n-avem de unde şti cui îi sunt loiali în realitate, câtă vreme le ţine Vordarian arma la cap. Dintre cele douăzeci şi trei de districte rămase, cele mai multe şi-au reînnoit jurământul de credinţă faţă de milord regentul. Deşi vreo doi bat apa-n piuă, ori că au rude în capitală, ori că se află în poziţii strategice riscante, ca potenţiale câmpuri de bătaie.

— Şi forţele din spaţiu?

— Da, ajungeam şi la ele, milady. Mai mult de jumătate din proviziile lor vin de la aeroporturile de navete din districtul Vordarian. Pentru moment, se ţin deoparte şi aşteaptă un rezultat clar, în loc să facă ei vreo mişcare ca să-l producă. Dar au refuzat să-l susţină public pe Vordarian. E un echilibru, şi cel care va reuşi să încline primul balanţa va porni o adevărată avalanşă. Amiralul Vorkosigan pare teribil de încrezător.

Din tonul locotenentului, Cordelia nu era prea convinsă că acesta împărtăşea întru totul acea încredere.

— Dar, la o adică, aşa şi trebuie să fie. Pentru moral. El zice că Vordarian a pierdut războiul în ceasul în care Negri a fugit cu Gregor şi că restul sunt doar manevre ca să mai limiteze pierderile. Dar Vordarian o ţine ostatică pe prinţesa Kareen.

— Mă-ndoiesc că se numără printre pierderile pe care Aral vrea să le limiteze. Cum îi merge, e bine? N-au maltratat-o bătăuşii lui Vordarian?

— Din câte ştim noi, nu. Se pare că au plasat-o în arest la domiciliu chiar în apartamentele ei din Reşedinţa Imperială. Acolo au fost izolaţi câţiva dintre cei mai importanţi ostatici.

— Înţeleg.

Cordelia aruncă o privire piezişă în interiorul umbros al cabanei, la Bothari, care nu-şi schimbă expresia feţei. Se aştepta ca el să întrebe de Elena, dar Bothari nu spuse nimic. Când se menţionă numele lui Kareen, Droushnakovi rămase privind pierdută în noapte.

Oare se împăcaseră Kou şi Drou? Păreau calmi, politicoşi, profesionişti la datorie. Dar, indiferent ce scuze se oferiseră şi se primiseră la suprafaţă, Cordelia simţea că rana nu se vindecase câtuşi de puţin. Adoraţia secretă, bunăvoinţa şi încrederea dispăruseră din ochii albaştri, care priveau acum când la interfaţa de control, când la omul de pe locul pasagerului. Nu se mai citea în căutătura lui Drou decât circumspecţie.

În faţă, la nivelul solului, străluceau lumini, spuzeala unui oraş de dimensiuni medii, iar dincolo de ele se întrezărea neorânduiala geometrică a unui aeroport militar pentru navete. Pe măsură ce se apropiau, Drou răspundea pe rând codurilor de control. Coborâră în spirală spre o zonă de aterizare ale cărei lumini se aprinseră pentru ei; era păzită de oameni înarmaţi. Aerodinele care îi însoţeau zburară mai departe spre propriile zone de aterizare.

Gărzile îi înconjurară pe când coborau din aerodină şi îi escortară, pe cât de repede putea Koudelka să meargă, spre ascensor. Coborâră, merseră pe jos, coborâră iar, prin uşi blindate. Evident, Baza Tanery avea un post de comandă subteran securizat împotriva unui atac nuclear. Bun venit în buncăr. Şi totuşi, un anume aer familiar o înfioră pe Cordelia pentru câteva clipe, încleştându-i gâtlejul în strânsoarea unui sentiment de pierdere şi confuzie. Colonia Beta stătea mult mai bine la capitolul decoraţiuni interioare în comparaţie cu holurile acestea sărăcăcioase, dar era de parcă ar fi coborât până la nivelul serviciilor publice dintr-un oraş betan subteran, sigur şi răcoros… *Vreau acasă.*

Trei ofiţeri în uniforme verzi discutau pe un hol. Unul dintre ei era Aral. O văzu imediat pe Cordelia.

— Mulţumesc, liber, domnilor, spuse el în mijlocul frazei cuiva.

Apoi, conştientizând întreruperea, adăugă:

— Vom continua în scurt timp.

Însă ceilalţi zăboviră să mai caşte gura.

Părea obosit, dar atât, nimic mai grav. O durea inima de dor să-l privească, şi totuşi... *Urmându-te pe tine am ajuns aici. Nu la Barrayarul speranţelor mele, ci la Barrayarul spaimelor mele.*

Cu o exclamaţie mută, el o îmbrăţişă, strângând-o cu putere la piept. Îl îmbrăţişă şi ea. *Ăsta-i un lucru bun. Du-te de-aici, Lume.* Dar, când ridică privirea, Lumea continua s-o aştepte, sub forma a şapte privitori, fiecare cu scopurile lui.

Aral o îndepărtă puţin de el şi o cercetă nerăbdător din cap până-n picioare.

— Arăţi groaznic, dragă căpitane.

Cel puţin avea atâta politeţe cât să nu spună *„Miroşi* groaznic”.

— O baie, şi-mi trece tot.

— Nu la asta mă refeream. La infirmerie cu tine, înainte de orice, spuse el.

Se întoarse şi dădu de sergentul Bothari, primul la rând.

— Domnule, trebuie să mă prezint la milord contele, spuse Bothari.

— Tata nu-i aici. L-am trimis într-o misiune diplomatică la nişte vechi amici de-ai lui. Hei, tu, Kou... ia-l pe Bothari şi instalează-l undeva, dă-i cartele de masă, permise şi haine. Sergent, vreau să-mi dai raportul personal imediat după ce-o conduc pe Cordelia.

— Da, să trăiţi, spuse Koudelka şi plecă însoţit de sergent.

— M-a uimit Bothari, i se confesă Cordelia lui Aral. Nu... nu-i corect. Bothari a fost Bothari şi n-ar fi trebuit să fiu deloc uimită. Fără el n-am fi reuşit s-ajungem.

Aral dădu din cap a încuviinţare, zâmbind vag.

— M-am gândit eu c-o să vă prindă bine să-l aveţi.

— Şi aşa a fost.

Droushnakovi, reluându-şi vechiul loc din preajma Cordeliei imediat ce Bothari îl lăsă vacant, clătină din cap a îndoială şi porni după ea; Aral le conduse pe hol. Restul alaiului îi urmă cu mai puţină hotărâre.

— Mai ai vreo veste despre Illyan? întrebă Cordelia.

— Încă nu. Te-a pus Kou la curent?

— Foarte pe scurt, suficient deocamdată. Atunci, îmi închipui că nici despre Padma şi Alys Vorpatril n-a venit vreo veste, nu?

El clătină din cap cu părere de rău.

— Dar nu sunt nici pe lista de capturi confirmate ale lui Vordarian. Cred că se ascund prin oraş. Din tabăra lui Vordarian se scurg informaţii ca din ciur. Am fi aflat dacă se făcea vreo arestare atât de importantă. Nu pot decât să mă-ntreb dacă şi organizarea noastră e la fel de ciuruită. Ăsta-i necazul cu nenorocitele astea de tulburări civile, mereu se găseşte cineva să aibă câte-un frate…

O voce îi strigă din capătul holului:

— Domnule! Ah, domnule!

Doar Cordelia îi simţi tresărirea lui Aral, zvâcnirea braţului de care se ţinea ea.

Un membru al staffului de la Cartierul General îl călăuzea spre ei pe un bărbat înalt, în salopetă neagră, cu însemne de colonel pe guler.

— Aici eraţi, domnule. A sosit colonelul Gerould de la Marigrad.

— Aha. Bun. Cu omul ăsta trebuie să discut chiar acum…

Aral se uită în jur cu o mină de om grăbit şi privirea îi căzu pe Droushnakovi.

— Drou, te rog s-o conduci în locul meu pe Cordelia la infirmerie. Ai grijă s-o consulte, ai grijă… ai grijă de ea.

Colonelul nu era vreun şoarece de birou de la Cartierul General. De fapt, arăta ca şi când abia aterizase acolo venind direct de pe linia frontului, indiferent ce mai însemna cuvântul „front” în războiul acesta a cărui miză erau loialităţile. Salopeta îi era murdară şi boţită, arăta de parcă ar fi dormit în ea, duhoarea ei de fum eclipsând izul

de munteancă emanat de Cordelia. Avea riduri de oboseală pe faţă. Dar nu părea învins, doar îndârjit.

— La Marigrad se dau lupte pentru fiecare palmă de pământ, domnule amiral, raportă el fără niciun preambul.

Vorkosigan făcu o grimasă.

— Atunci, aş prefera să-i ocolim. Hai cu mine în sala tactică… ce-i *aia* pe braţul tău, domnule colonel?

O legătură lată de pânză albă şi o fâşie maro mai îngustă se înfăşurau pe braţul stâng al ofiţerului, deasupra cotului, peste mâneca neagră.

— Să trăiţi, pentru identificare. Nu ne dădeam seama în cine tragem, de aproape. Oamenii lui Vordarian poartă roşu şi galben, bănuiesc că mai mult n-au reuşit să se-apropie de castaniu şi auriu. Desigur, asta a mea ar trebui să însemne maro şi argintiu pentru Vorkosigan.

— De asta mă temeam, spuse Vorkosigan, cu o mină extrem de severă. Scoate-o. Arde-o. Şi trimite vorbă mai departe. Ai deja o uniformă, colonele, cea pe care ţi-a dat-o împăratul. El e cel pentru care lupţi. Lasă-i pe trădători să-şi modifice uniformele.

Colonelul păru şocat de vehemenţa lui Vorkosigan, dar în clipa următoare se însenină; îşi scoase grăbit pânza de pe braţ şi o îndesă în buzunar.

— Aşa-i, domnule.

Aral făcu un efort vizibil să lase mâna Cordeliei.

— Ne vedem la noi în apartament, iubito. Mai târziu.

Mai târziu în cursul săptămânii, în ritmul ăsta. Cordelia clătină din cap neputincioasă, îi mai măsură o dată cu privirea silueta vânjoasă, ca şi cum ardoarea ei ar fi putut cumva să stocheze imaginea aceea pentru accesare ulterioară, apoi porni după Droushnakovi prin labirintul subteran al Bazei Tanery. Cu Drou, cel puţin, Cordelia reuşi să anuleze itinerarul impus de Vorkosigan, insistând să facă mai întâi o baie. Îi căzu numai bine să descopere că într-un şifonier din apartamentul lui Aral o aşteptau câteva ţinute noi, de mărimea potrivită, care trădau bunul-gust pe care şi-l formase Drou în perioada petrecută la palat.

***

Doctorul bazei n-avea înregistrări la dispoziţie; dosarul medical al Cordeliei rămăsese, bineînţeles, în spatele liniilor inamice, ceea ce la momentul respectiv însemna în Vorbarr Sultana. Omul clătină din cap şi introduse un formular nou în interfaţa de raport.

— Îmi pare rău, lady Vorkosigan. Va trebui pur şi simplu să-ncepem cu începutul. Vă rog să aveţi răbdare. Am înţeles bine că aţi avut nişte necazuri femeieşti?

Nu, necazurile mele au fost în special cu bărbaţii. Cordelia îşi muşcă limba.

— Am suportat un transfer placentar, ia să vedem, trei plus… – numără pe degete – acum vreo cinci săptămâni.

— Scuzaţi-mă, ce-aţi suportat?

— Am născut prin cezariană. N-a mers bine.

— Înţeleg. Post-partum, cinci săptămâni.

Îşi notă ceva.

— Şi în prezent ce vă supără?

Nu-mi place Barrayarul, vreau acasă, socrul meu vrea să-mi omoare copilul, jumătate dintre prietenii mei fug ca să-şi salveze viaţa, iar eu nu reuşesc să obţin zece minute de intimitate cu soţul meu, pe care ăştia ca voi îl mâncaţi de viu sub ochii mei, mă dor picioarele, mă doare capul, mă doare sufletul… Era prea complicat totul. Bietul om nu voia decât nişte detalii cu care să completeze spaţiile din raport, nu un eseu.

— Oboseala, reuşi să spună Cordelia într-un târziu.

— Aha, făcu doctorul.

Se însenină la faţă şi completă raportul cu informaţia primită.

— Oboseală post-partum. E şi normal.

Ridică spre ea o privire plină de sinceritate.

— Lady Vorkosigan, v-aţi gândit să-ncepeţi un program de exerciţii fizice?

Capitolul paisprezece

— Cine-s oamenii lui Vordarian? îl chestiona Cordelia pe Aral, nervoasă şi exasperată. Fug de ei de nişte săptămâni bune, dar parcă i-am zărit doar aşa, în treacăt, într-o oglindă retrovizoare. Cum era aia, cunoaşte-ţi duşmanul şi-aşa mai departe. De unde tot face rost la nesfârşit de caftangii?

— Ei, nu la nesfârşit.

Aral schiţă un zâmbet şi mai luă o înghiţitură de tocană. Erau – minune mare! – în sfârşit singuri, în apartamentul lui simplu de ofiţer superior, din subteran. Cina le fusese adusă pe tavă de o ordonanţă şi aranjată pe o masă joasă, la care se aşezaseră faţă în faţă. Apoi, spre uşurarea Cordeliei, Aral se descotorosise de sclavul devotat care le sufla în ceafă cu un „Mulţumesc, caporal, asta-i tot”.

Înghiţindu-şi dumicatul, Aral continuă:

— Cine sunt? În general, oricine s-a trezit că are deasupra în ierarhia de comandă un ofiţer care-a ales tabăra lui Vordarian, dacă nu şi-a luat inima-n dinţi sau poate n-a avut atâta minte ca să-i trântească ofiţerului o grenadă-n cap sau să dezerteze de la unitatea lui şi să se prezinte în altă parte. Iar obedienţa şi coeziunea unităţii le sunt inoculate adânc oamenilor ăstora. „Când drumul devine greu, rămâi lângă camarazii tăi”, asta li se bagă-n cap cu forţa. Aşa că, în situaţia nefericită în care ofiţerul lor îi conduce spre trădare, e cu atât mai firesc pentru ei să se ţină laolaltă cu cei din detaşamentul lor. Şi-n afară de asta – un rânjet sumbru îi alteră trăsăturile –, e trădare doar dacă Vordarian pierde.

— Şi pierde Vordarian?

— Cât trăiesc eu, şi cât îl ţin pe Gregor în viaţă, Vordarian n-are cum să învingă.

Îşi întări spusele dând ferm din cap cu convingere.

— Vordarian îmi impută crimă după crimă, pe măsură ce le inventează. Cel mai grav zvon pe care-l răspândeşte e că

m-am descotorosit de Gregor şi caut să pun mâna pe imperiu ca să-l conduc eu însumi. Consider că-i un truc cu care vrea să-l scoată pe Gregor din ascunzătoare. Ştie că Gregor nu-i la mine. Altfel l-ar tenta să dea cu o nucleară pe-aici.

Cordelia făcu o grimasă de silă.

— Deci ce vrea, să-l prindă pe Gregor, sau să-l omoare?

— Să-l omoare numai dacă nu poate să-l prindă. La momentul potrivit, chiar o să-l scot pe Gregor la lumină.

— De ce nu acum?

Cu un oftat obosit, Aral se sprijini de spătar şi împinse deoparte tava cu blidul în care mai rămăseseră câţiva dumicaţi de tocană şi nişte bucăţi de pâine.

— Fiindcă vreau să văd câţi oameni din forţele lui Vordarian pot să câştig iar de partea mea înainte de deznodământ. *Să dezerteze la mine* nu-i cea mai potrivită expresie… să mi se alăture, poate. Nu doresc să-mi inaugurez al doilea an de mandat cu patru mii de execuţii de militari. Toţi cei sub un anume grad pot avea parte de graţiere colectivă pe baza faptului că erau legaţi prin jurământ să-şi urmeze ofiţerii, dar şi dintre comandanţi vreau să salvez cât de mulţi pot. Cinci conţi districtuali şi Vordarian au soarta pecetluită la momentul ăsta, nu mai e speranţă pentru ei. *Blestemat* să fie c-a pornit aşa ceva.

— Ce fac trupele lui Vordarian? Ce-i ăsta, sitzkrieg[4]?

— Nu chiar. Iroseşte timpul, şi pe-al lui, şi pe-al meu, încercând să cucerească nişte obiective puternice care-s inutile, cum e depozitul de la Marigrad. Noi îi facem hatârul şi-l atragem înăuntru, sau afară. Asta-i ţine pe comandanţii lui Vordarian ocupaţi şi cu mintea-n altă parte decât la adevăratele zone de interes, care sunt forţele cantonate în spaţiu. De l-aş fi avut pe Kanzian!

— Tot nu l-a localizat contraspionajul tău?

---

[4] „Războiul ciudat” sau „războiul aşezat”, denumire provenită de la începutul celui de-Al Doilea Război Mondial, când marile puteri europene, deşi îşi declaraseră război, se aflau în expectativă, ferindu-se să întreprindă vreo acţiune militară de amploare.

Mult admiratul amiral Kanzian fusese cândva unul dintre cei doi oameni din Înaltul Comandament barrayaran pe care Vorkosigan îi considera superiori lui în privinţa strategiei. Kanzian era specialist în operaţiuni spaţiale moderne; forţele din spaţiu aveau mare încredere în el. „Pe bocancii *lui* n-o să vezi baligă de cal”, spusese cândva Kou, spre amuzamentul Cordeliei.

— Nu, dar nu-i nici la Vordarian. A dispărut. Sper din tot sufletul că n-a fost prins în cine ştie ce prostie de schimb de focuri în stradă, să zacă neidentificat pe undeva. Ce pierdere ar fi!

— Ar ajuta la ceva să urci acolo? Să preiei controlul forţelor din spaţiu?

— De ce crezi că mă dau de ceasul morţii să păstrez Baza Tanery? Am stat şi-am judecat toate motivele pro şi contra vizavi de mutarea postului meu de comandă la bordul unei nave. Cred că deocamdată nu e cazul, ar putea să se interpreteze greşit cum c-aş da bir cu fugiţii.

A da bir cu fugiţii. Ce idee atrăgătoare. Departe, departe de toată nebunia asta, până nu mai rămânea din ea decât o scurtă ştire de umplutură în vreun videojurnal galactic. Dar… să dea bir cu fugiţii de lângă Aral? Îl cercetă cu privirea, cum stătea sprijinit pe divanul capitonat, uitându-se ţintă la resturile cinei, dar fără să le vadă. Un bărbat între două vârste, într-o uniformă verde, ostenit, nu prea arătos (exceptând poate ochii cenuşii, pătrunzători); o inteligenţă flămândă, aflată într-un neîntrerupt război cu agresiunea lui născută din teamă, ambele fiind alimentate de experienţa bizară a unei vieţi întregi, experienţa barrayarană. *Să te fi îndrăgostit de un bărbat fericit, dacă voiai fericire. Dar nu, tu trebuia să te laşi sedusă de frumuseţea uluitoare a suferinţei…*

Se vor face amândoi un trup. Acea străveche zicere evlavioasă se dovedise a avea un sens propriu. O firimitură de carne, prizonieră într-un replicator uterin aflat în spatele liniilor inamice, îi lega acum ca pe nişte gemeni siamezi. Iar dacă micul Miles murea, se destrăma şi legătura lor?

— Ce… ce facem cu ostaticii lui Vordarian?

El oftă.

— Ăsta-i miezul dificil al problemei. Chiar şi-aşa, cu resursele lui din ce în ce mai împuţinate, Vordarian tot mai are în mână peste douăzeci de conţi districtuali şi pe Kareen. Şi câteva sute de indivizi mai puţin importanţi.

— Cum ar fi Elena?

— Da. Şi chiar oraşul Vorbarr Sultana, la drept vorbind. Ar putea ameninţa să pulverizeze oraşul, la sfârşit, ca să poată pleca de pe planetă. M-am jucat puţin cu ideea asta de-a negocia cu el. Să pun să fie asasinat mai încolo. Că nu pot să-l las pur şi simplu să plece liber, ar fi nedrept faţă de toţi cei care şi-au dat viaţa din loialitate faţă de mine. Ce pedeapsă ar putea mulţumi sufletele acelea trădate? Nu. Deci avem în plan diferite variante de incursiuni de salvare, pentru final. Pentru momentul când schimbul de oameni şi loialităţi o să atingă masa critică şi Vordarian o să-nceapă să intre-n panică de-a binelea. Până atunci, aşteptăm. La final… mai degrabă sacrific ostaticii decât să-l las pe Vordarian să câştige.

Privirea lui pierdută era acum întunecată.

— Chiar şi pe Kareen?

Toţi ostaticii? Până şi pe cel mai mititel?

— Chiar şi pe Kareen. E o Vor. Înţelege cum stau lucrurile.

— Cea mai sigură dovadă că eu nu sunt Vor, spuse Cordelia, posomorâtă. Nu înţeleg nimic din toată… nebunia asta ireală. Cred c-ar trebui să faceţi toţi tratament psihiatric, de la primul până la ultimul.

El schiţă un zâmbet.

— Ce crezi, Colonia Beta ar putea fi convinsă să ne trimită un batalion de psihiatri pe post de ajutor umanitar? Poate pe aia cu care te-ai certat tu ultima dată?

Cordelia pufni. Eh, până la urmă, istoria barrayarană avea un soi de farmec dramatic bizar, la modul abstract, de la depărtare. O reprezentaţie a patimilor. Abia de la mică distanţă devenea vizibilă stupiditatea ansamblului, odată ce se dizolva ca un mozaic uriaş în pătrăţele lipsite de semnificaţie.

Cordelia şovăi înainte de a întreba:

— O să jucăm jocul de-a ostaticii?

Nu era convinsă că voia să audă răspunsul.

Vorkosigan clătină din cap.

— Nu. Toată săptămâna, doar aşa m-am ţinut tare să mă uit în ochii unor bărbaţi care au soţii şi copii în capitală şi să spun *nu.*

Îşi aranjă frumos tacâmurile pe tavă, după modelul iniţial, şi adăugă pe un ton gânditor:

— Dar ei n-au o viziune suficient de largă. Până acum, asta n-a fost o revoluţie, a fost doar o biată lovitură de palat. Populaţia e inertă, sau mai degrabă se fereşte să scoată capul la lumină, cu excepţia câtorva informatori. Vordarian face apel la elita conservatoare, bătrânii Vor, şi la militari. Contele nu ştie pe cine să conteze. Noua tehnocultură produce pe bandă rulantă plebei progresişti. În viitor ei vor fi majoritatea. Pe lângă banderole colorate, aş vrea să le ofer o metodă de a-i distinge, cum aţi spune voi, betanii, pe băieţii buni de cei răi. Presiunea morală e o forţă mult mai puternică decât bănuieşte Vordarian. Care general de-odinioară, de pe Pământ, a zis că moralul faţă de forţa fizică e în raport de trei la unu? Ah, Napoleon, el era. Păcat că nu şi-a urmat propriul sfat. Aş zice chiar cinci la unu, în războiul ăsta.

— Dar se echilibrează puterile voastre? Cum e cu cea fizică?

Vorkosigan ridică din umeri.

— Fiecare dintre noi are acces la suficiente arme cât să distrugă tot Barrayarul. Cu forţa brută nu-i nicio problemă. Dar legitimitatea mea e un avantaj enorm, din moment ce e nevoie de oameni care să manevreze armele. De asta tot încearcă Vordarian să-mi submineze legitimitatea cu acuzaţia că vreau să-l mătrăşesc pe Gregor. Propun să-l prindem cu minciuna.

Cordelia se cutremură.

— Ştii ce, nu cred că mi-aş dori să fiu în tabăra lui Vordarian.

— Ei, mai sunt câteva metode prin care-ar putea învinge. Toate reclamă moartea mea. Fără mine ca focar, singurul regent uns de răposatul Ezar, ce rămâne de ales? La momentul acela, pretenţiile lui Vordarian ar avea aceeaşi valoare ca ale oricui altcuiva. Dacă m-ar omorî pe mine şi ar pune mâna pe Gregor, sau invers, e de presupus că pe bazele astea ar putea să-şi consolideze poziţia mai departe. Până la următoarea lovitură de palat, cu revolte în lanţ şi omoruri din răzbunare care vor avea ecouri într-un viitor nedeterminat…

Cu ochii îngustaţi, îşi contempla viziunea întunecată.

— Ăsta-i cel mai rău coşmar al meu. Că, dacă pierdem, războiul ăsta n-are să se oprească până n-o să se înalţe un alt Dorea Vorbarra cel Drept, care să pună capăt unui alt Veac Însângerat. Dumnezeu ştie când. Sincer să fiu, în generaţia mea nu văd pe nimeni de calibrul lui.

Uită-te-n oglindă, îşi spuse Cordelia, posomorâtă.

***

— Aha, deci *de-asta* voiai să mă duc mai întâi la doctor, îl tachină Cordelia pe Aral în noaptea aceea.

După ce Cordelia îi corectase câteva presupuneri confuze, doctorul o examinase cu meticulozitate, îi schimbase reţeta din exerciţii fizice în odihnă şi îi dăduse permisiunea să-şi reia relaţiile maritale, cu prudenţă. Aral se mulţumi să zâmbească şi făcu dragoste cu ea de parcă ar fi fost făcută din fibre de sticlă. Îşi revenise aproape complet după intoxicaţia cu soltoxin, aprecie Cordelia. Dormi lângă ea nemişcat ca un bolovan, doar că mai cald de-atât, până la răsărit, când îl trezi comconsola. Probabil că funcţionase vreo conspiraţie militară, de nu se aprinsese toată noaptea. Cordelia parcă şi vedea un ofiţeraş de rang inferior încredinţându-i speranţele sale lui Kou: „Da, să-l lăsăm pe Bătrânu' să facă sex, poate se mai îmblânzeşte…"

Totuşi, jalnica pâclă a oboselii se risipi de data asta mai repede. După o singură zi, Cordelia era pe picioare, cu Droushnakovi pe post de escortă, şi pornise să exploreze împrejurimile.

La sala de sport se întâlni cu Bothari. Contele Piotr încă nu se întorsese, aşa că sergentul, după ce îi dăduse raportul complet lui Aral, nu mai avea nici el îndatoriri de îndeplinit.

— Trebuie să-mi văd de antrenamente, o lămuri el laconic.

— Ai dormit?

— Nu mult, răspunse el.

Şi îşi reluă alergarea. Obsesiv, prea îndelungat, mult peste starea de echilibru optim dintre timpul petrecut şi efectul obţinut. Asuda ca să umple timpul şi să-şi înăbuşe gândurile, iar Cordelia îi ură în gând noroc.

Se puse la curent cu detaliile războiului de la Aral şi Kou şi din buletinele de ştiri video controlate. Care dintre conţi erau aliaţi, despre cine se ştia că era ostatic şi unde, ce unităţi erau desfăşurate în teren de fiecare parte şi care dintre ele erau sfâşiate şi împrăştiate de ambele părţi; unde avuseseră loc lupte, cu ce pierderi, care comandanţi îşi reînnoiseră jurămintele… cunoaştere fără putere. Nu era altceva, aprecie ea, decât o versiune intelectualizată a alergării fără sfârşit a lui Bothari; încă şi mai puţin folositoare pentru distragerea atenţiei de la toate ororile şi dezastrele, trecute şi iminente, împotriva cărora nu putea face nimic, dar de la care nu-şi putea abate cu niciun chip gândurile.

Ea, una, prefera istoria militară cu un decalaj temporal mai mare. Un secol sau două în trecut, spre exemplu. Îşi imagina un om de ştiinţă din viitor privind-o cu detaşare printr-un telescop al timpului şi făcându-i în gând un semn obscen. În orice caz, îşi dădea seama acum, istoriile militare pe care le citise omiseseră cea mai importantă parte; nu pomeneau nimic despre ce li se întâmplase copiilor oamenilor.

Nu – acolo toţi erau copii. Fiecare – fiu al unei mame, în uniforma lui neagră. Îi reveni în memorie o amintire cu Aral, un glas catifelat şi adânc rostind „Cam în perioada aceea au început soldaţii să arate ca nişte copii în ochii mei…”

Se împinse de lângă videoconsolă şi plecă să caute prin baie nişte analgezice.

***

În ziua a treia, Cordelia se întâlni pe un hol cu locotenentul Koudelka, zorit, cu faţa înroşită de emoţie.

— Kou, ce s-a-ntâmplat?

— A sosit Illyan. Şi l-a adus pe Kanzian cu el!

Cordelia îl urmă până într-o sală de şedinţe. Cu tot pasul ei lung, Droushnakovi se văzu nevoită să dea zor ca să poată ţine ritmul. Aral, flancat de doi membri ai staffului, stătea cu mâinile încleştate de marginea mesei, ascultând cu luare-aminte. Comandantul Illyan era suit pe marginea mesei, legănându-şi un picior în ritmul vorbelor. Pe braţul stâng avea un bandaj pătat cu o scurgere galbenă. Era livid şi murdar, dar ochii îi străluceau de triumf, cu o sclipire de febră. Purta haine civile care arătau de parcă fuseseră furate dintre bulendrele murdare ale cuiva şi apoi rostogolite la vale prin ţărână.

Lângă Illyan se afla un bărbat mai în vârstă – un membru al staffului îi întinse o băutură, pe care Cordelia o recunoscu a fi un tonic cu aromă de fructe, îmbogăţit cu săruri de potasiu, pentru cei care aveau nevoie de stimularea metabolismului. El o gustă îndatoritor, apoi se strâmbă, cu aerul că ar fi preferat un revigorant mai de modă veche, ca de pildă un coniac. Supraponderal şi prea mic de înălţime, încărunţit pe unde nu chelise deja, amiralul Kanzian nu părea prea impunător. Avea un aspect de bunic – dar de bunic cu ocupaţia de profesor cercetător. Liantul trăsăturilor sale era o intensitate intelectuală care părea să confere substanţă şi forţă sintagmei „ştiinţe militare”. Cordelia îl cunoscuse îmbrăcat în uniformă; emana o superioritate calmă care nu părea afectată de cămaşa şi pantalonii civili parcă scoşi din acelaşi coş cu rufe murdare ca şi hainele lui Illyan.

Illyan tocmai spunea:

— … Şi după aia ne-am petrecut noaptea următoare în pivniţă. Detaşamentul lui Vordarian s-a întors a doua zi dimineaţă, dar… milady!

Zâmbetul larg cu care o întâmpină fu umbrit de o străfulgerare de vinovăţie în privirea fugară pe care o aruncă spre talia ei. Cordelia ar fi preferat ca el să pălăvrăgească mai departe, incitat, despre aventurile lui, dar sosirea ei părea să-l fi dezumflat, de parcă era fantoma celui mai notabil eşec al lui venită să-l bântuiască la banchetul în cinstea victoriei.

— E grozav să vă văd pe amândoi, Simon, domnule amiral.

Se salutară cu o înclinare a capului; Kanzian dădu să se ridice, dar toată lumea îl pofti prin gesturi să se aşeze la loc, ceea ce îi provocă o strâmbătură de nedumerire. Aral îi făcu semn Cordeliei să ia loc lângă el.

Illyan continuă într-o manieră mai temperată. Ultimele două săptămâni în care se jucase de-a v-aţi ascunselea cu forţele lui Vordarian păreau asemănătoare cu ale Cordeliei, doar că se desfăşuraseră în decorul mult mai complex al capitalei ocupate. Însă Cordelia recunoştea, pe sub cuvintele lui simple, acele spaime deja familiare. Illyan ajunse repede cu istorisirea la momentul prezent. Kanzian înclina din cap aprobator, când şi când.

— Bună treabă, Simon, spuse Vorkosigan după ce Illyan termină de povestit, apoi dădu din cap în direcţia lui Kanzian. Foarte bună treabă.

Illyan zâmbi.

— M-am gândit eu c-o să vă placă, domnule.

Vorkosigan se întoarse spre Kanzian.

— Domnule, imediat ce-o să vă simţiţi în stare, aş vrea să ne vedem în sala tactică să vă pun la curent.

— Mulţumesc, milord. N-am mai beneficiat de comunicaţii – cu excepţia buletinelor de ştiri ale lui Vordarian – de când am evadat din Cartierul General. Deşi multe s-au putut deduce din ceea ce am avut ocazia să vedem. Că veni vorba, consider lăudabilă strategia ta de a păstra rezerva. E bună deocamdată. Dar te apropii de limitele ei.

— Aşa simt şi eu, domnule.

— Ce face Jolly Nolly[5] la Staţia de Salt Unu?

— Nu răspunde la apel. Săptămâna trecută, subordonaţii lui ofereau o gamă uimitoare de scuze, dar până la urmă le-a secat inventivitatea.

— Ha! Parcă-mi şi imaginez. Colita lui o fi într-o formă de zile mari. Pun rămăşag că nu toate cazurile de „indispuşi" erau minciuni. Cred c-ar trebui să încep printr-o discuţie particulară cu amiralul Knollys, doar noi doi.

— V-aş fi recunoscător, domnule.

— O să vorbim despre lucrurile care nu se pot evita din motive de timp. Şi despre cusururile unui potenţial comandant care-şi bazează întreaga strategie pe un asasinat, iar după aceea nu reuşeşte să-l ducă la capăt, spuse Kanzian, încruntându-se cu un aer critic. Şubredă construcţie, să-ţi laşi tot războiul să depindă de-un singur eveniment. Vordarian a avut mereu tendinţa să se grăbească fără rost.

Alături, Cordelia îşi încrucişă privirea cu a lui Illyan.

— Simon. Cât erai blocat în Vorbarr Sultana, ai aflat ceva, orice, despre Spitalul Militar Imperial? Despre laboratorul lui Vaagen şi Henri?

Despre bebeluşul meu?

Illyan scutură din cap cu regret.

— Nu, milady, spuse el şi privi spre Vorkosigan. Milord, e adevărată ştirea despre moartea căpitanului Negri? La noi a ajuns doar ca zvon şi prin înştiinţările de propagandă ale lui Vordarian. Ne-am gândit că s-ar putea să fie o minciună.

— Negri e mort. Din păcate, răspunse Vorkosigan cu o grimasă.

Illyan îşi îndreptă brusc spinarea, panicat.

— Şi împăratul, şi el?

— Gregor e sănătos şi în siguranţă.

Illyan se cocoşă la loc.

— Slavă domnului. Unde e?

— În altă parte, răspunse sec Vorkosigan.

---

[5] De la Jolly Molly, denumire argotică pentru vibrator; aici, poreclă a amiralului Knollys, comandant al forţelor spaţiale barrayarane.

— Ah. Sigur, domnule. Cer iertare.

— Imediat după ce dai pe la infirmerie şi pe la duşuri, Simon, am să-ţi dau de făcut nişte munci de curăţenie, continuă Vorkosigan. Vreau să ştiu cu exactitate cum a luat Vordarian prin surprindere Securitatea Imperială. Nu doresc să-l ponegresc pe mort – şi Dumnezeu ştie că omul ăsta a plătit pentru greşelile lui dar vechiul sistem personal al lui Negri de conducere a Securităţii, cu toate compartimentele lui mărunte şi secrete pe care i le împărtăşea numai lui Ezar, trebuie dezmembrat complet. Fiecare componentă, fiecare om trebuie reexaminat, înainte de-a asambla iar totul. Asta o să fie prima ta însărcinare ca nou şef al Securităţii Imperiale. Căpitane Illyan.

Faţa lui Illyan, albicioasă de oboseală, se făcu verzuie.

— Domnule… vreţi să mă puneţi pe mine în locul lui *Negri?*

— Mai întâi scuturi locul ăla de praf, îl sfătui Vorkosigan. Şi fără-ntârziere, dacă eşti amabil. Nu pot să-l scot la iveală pe împărat cât timp Securitatea nu e în măsură să-l păzească.

— Da, să trăiţi.

Ameţeala îi făcea lui Illyan vocea subţire.

Kanzian se ridică de pe scaun, refuzând ajutorul unui ofiţer îngrijorat. Aral îi strânse mâna Cordeliei pe sub masă şi se ridică la rându-i să însoţească nucleul noului său Stat-Major. Pe când ieşeau toţi, Kou rânji peste umăr spre Cordelia şi şopti:

— Lucrurile încep să se-mbunătăţească, ei?

Îi zâmbi şi ea, posomorât. Ecoul cuvintelor lui Vorkosigan îi răsuna în minte. *Când schimbul de oameni şi loialităţi o să atingă masa critică şi Vordarian o să-nceapă să intre-n panică…*

***

Micul pârâu de refugiaţi care se scurgea către Baza Tanery deveni un fluviu statornic spre sfârşitul săptămânii. După Kanzian, cea mai spectaculoasă apariţie fu cea a prim-ministrului Vortala, evadat din arestul la domiciliu impus de Vordarian. Sosi cu câţiva dintre oamenii săi, toţi

răniţi, şi cu o poveste de ţi se ridica părul în cap despre mituiri, şiretlicuri, urmăriri şi schimburi de focuri. Îşi făcură apariţia şi doi miniştri imperiali mai puţin importanţi, dintre care unul făcuse drumul pe jos. Moralul creştea cu fiecare adaos; atmosfera din bază părea încărcată de electricitate în aşteptarea acţiunii. Întrebarea pe care şi-o puneau reciproc membrii staffului pe holuri nu mai era „Oare cine-o să mai vină?” ci „Oare cine mai vine în dimineaţa asta?”. Cordelia încerca să pară încântată de toate acestea, strângându-şi spaima într-un colţ al gândurilor pe care îl păstra numai pentru ea. Vorkosigan devenea tot mai mulţumit, dar şi mai încordat.

Conform cu instrucţiunile primite, Cordelia se odihni îndelung în apartamentul lui Vorkosigan. Se umplu de energie atât de repede că-i venea să se urce pe pereţi. Atunci încercă să aducă variaţie în reţeta doctorului, experimentând câteva flotări şi genuflexiuni (nu şi abdomene). Tocmai chibzuia la părţile bune şi rele ale ideii de-a i se alătura lui Bothari la sala de sport, când se auzi semnalul comconsolei.

Faţa temătoare a lui Koudelka apăru pe ecran.

— Milady, m’lord solicită să mergeţi acum la el în Sala de şedinţe şapte. Se-apropie ceva şi vrea să vedeţi.

Cordeliei i se strânse stomacul.

— În regulă. Am pornit.

O mulţime de oameni aşteptau în Sala de şedinţe şapte, adunaţi în jurul unei videoconsole şi prinşi într-o dezbatere pe voci joase. Membri ai staffului, Kanzian, ministrul Vortala însuşi. Vorkosigan ridică privirea spre ea şi îi zâmbi scurt şi fără vreo emoţie.

— Cordelia. Aş vrea opinia ta despre ceva ce se pune la cale.

Flatant, dar…

— Despre ce e vorba?

— Cel mai recent raport special de la Vordarian are un clenci nou. Kou, mai pune o dată înregistrarea, te rog.

Transmisiunile de propagandă ale lui Vordarian din capitală erau în general subiecte de batjocură printre

oamenii lui Vorkosigan. De data asta, chipurile lor păreau mai degrabă serioase.

Vordarian apăru într-un decor recognoscibil, una dintre încăperile oficiale ale Reşedinţei Imperiale, tihnita şi protocolara Cameră Albastră. Ezar Vorbarra obişnuia să-şi facă rarele declaraţii publice în acel decor. Vorkosigan se încruntă.

Vordarian, îmbrăcat în uniforma oficială completă, şedea pe un divan tapiţat cu mătase ivorie, având-o alături pe prinţesa Kareen. Părul ei negru era bine strâns la spate cu agrafe împodobite cu giuvaeruri, lăsându-i faţa complet descoperită. Purta o splendidă rochie neagră, mohorâtă şi ceremonioasă.

Vordarian rosti doar câteva cuvinte sobre, cerând atenţie din partea privitorilor. Apoi apăru marea sală a Consiliului Conţilor de la castelul Vorhartung. În cadru crescu imaginea Lordului Protector al Cercului Vorbitorilor, care îşi purta toate însemnele funcţiei. În afară de aparatul de înregistrat, nu se vedea ce anume mai era aţintit spre capul Lordului Protector, dar faptul că privea în mod repetat doar într-o anume parte în loc să se uite drept înainte o făcu pe Cordelia să-şi imagineze un ins cu o armă letală, sau poate un detaşament întreg, în acea zonă din afara cadrului.

Lordul Protector ridică o foiţă de plastic şi începu:

— Citez… date fiind…

— Ah, ingenios! murmură Vortala.

Koudelka puse holovidul pe pauză ca să-l întrebe:

— Scuze, ce spuneaţi, domnule ministru?

— „Citez” ăsta… se distanţează în mod legal de vorbele pe care urmează să le reproducă de pe foiţa aia cu propria-i gură. N-am sesizat asta prima dată. Bun, Georgos, bun, i se adresă Vortala siluetei paralizate. Dă-i drumul, locotenent, n-am vrut să-ntrerup.

Holovidul continuă:

— … mârşava ucidere a împăratului-copil Gregor Vorbarra, ca şi trădarea sacrelor jurăminte de către uzurpatorul închipuit Vorkosigan, Consiliul Conţilor îl declară pe falsul regent: trădător al credinţei, proscris,

deposedat de putere şi scos în afara legii. Astăzi Consiliul Conţilor îl confirmă pe contele comandor Vidal Vordarian drept prim-ministru şi regent în funcţie al prinţesei-văduve Kareen Vorbarra, formând de urgenţă un guvern provizoriu până când va veni vremea ca un nou moştenitor să fie găsit şi confirmat de Consiliul Conţilor şi de Consiliul de Miniştri în plenul Consiliilor reunite.

Continuă cu alte chestiuni legislative, în vreme ce imaginea panorama restul încăperii.

— Pune pauză, Koudelka, ceru Vortala; buzele i se mişcau în timp ce număra fără glas. Ha! Nici măcar o treime nu-s prezenţi. Nici gând să aibă cvorum. Pe cine crede el că păcăleşte?

— Om disperat, măsuri disperate, murmură Kanzian pe când înregistrarea pornea din nou, la atingerea lui Koudelka.

— Să te uiţi la Kareen, o atenţionă Vorkosigan pe Cordelia.

Secvenţa următoare revenea la Vordarian şi la prinţesă.

Vordarian îşi continua discursul, care suna atât de onctuos, încât îi luă Cordeliei câteva clipe să înţeleagă din el faptul că, prin expresia „protector personal”, Vordarian făcea un anunţ de logodnă. Mâna lui o acoperea cu sobrietate pe a lui Kareen, deşi privirea îi rămânea aţintită înainte. Kareen ridică mâna ca să primească un inel pe deget, fără ca expresia calmă de pe chip să i se schimbe câtuşi de puţin. Înregistrarea se încheie cu o muzică solemnă. Sfârşit. Din fericire, fuseseră scutiţi de comentariile post-mortem în stil betan; după toate aparenţele, nimeni nu se obosea să-l întrebe ceva pe „barrayaranul de pe stradă”, cel puţin cât timp nu se isca vreo revoltă suficient de puternică încât să ridice gălăgia până la un nivel la care nimeni să nu mai cuteze s-o ignore.

— Cum ţi se pare reacţia lui Kareen? o întrebă Aral.

Cordelia ridică din sprâncene.

— Ce reacţie? Cum să mi se pară? N-a zis nicio vorbă!

— Exact. Ţie nu-ţi pare drogată? Sau forţată? Sau era un consimţământ autentic? S-a lăsat amăgită de propaganda lui Vordarian, sau ce?

Frustrat, Vorkosigan rămase privind lung la spaţiul în care se proiectase imaginea femeii.

— Întotdeauna a fost rezervată, dar asta a fost cea mai indescifrabilă interpretare pe care am văzut-o vreodată.

— Mai pune-o o dată, Kou, spuse Cordelia.

Îl puse să oprească înregistrarea în momentele în care Kareen se vedea cel mai bine. Îi studie chipul încremenit, aproape la fel de puţin animat şi în clipele acestea, şi în cele când rula înregistrarea.

— Nu pare ameţită sau sedată. Şi nu se uită într-o parte, ca Protectorul.

— N-o ameninţă nimeni cu arma? presupuse Vortala.

— Sau poate că pur şi simplu nu-i pasă, sugeră Cordelia cu o mină mohorâtă.

— Consimţământ, sau forţare? repetă Vorkosigan.

— Poate niciuna, nici alta. Toată viaţa ei de om matur a avut parte de genul ăsta de aiureli… La ce te-aştepţi din partea ei? A supravieţuit după trei ani de căsnicie cu Serg, până s-o ia Ezar sub aripa lui protectoare. Probabil că-i expertă deja în a ghici ce să nu spună şi când să nu spună.

— Dar să i se supună în public lui Vordarian… dacă-şi imaginează că e responsabilă pentru moartea lui Gregor…

— Chiar aşa, oare ce crede? Dacă se gândeşte într-adevăr că fiul ei e mort, chiar dacă nu crede că l-ai omorât tu, atunci nu-i mai rămâne nimic de care să aibă grijă în afară de propria-i supravieţuire. De ce să şi-o rişte pentru un gest dramatic inutil, dacă tot nu l-ar mai ajuta pe Gregor? În fond, ce-ţi datorează ţie, nouă? Am dezamăgit-o cu toţii, asta-i tot ce ştie ea în momentul de faţă.

Vorkosigan avu o tresărire.

— Cu siguranţă că Vordarian îi controlează accesul la informaţie, continuă Cordelia. Poate chiar e convinsă că va ieşi victorios. E o supravieţuitoare. Până acum le-a supravieţuit lui Serg şi lui Ezar. Poate că are de gând să vă supravieţuiască amândurora, ţie şi lui Vordarian. Poate

singura răzbunare pe care crede c-o va obţine vreodată e să trăiască destul cât să scuipe pe toate mormintele voastre.

— Dar e o Vor, şopti un ofiţer. Ar fi trebuit să-l sfideze.

Cordelia îl cadorisi cu un surâs sclipitor.

— Ah, dar nu poţi şti niciodată ce gândeşte o femeie barrayarană doar ascultând ce spune în faţa bărbaţilor barrayarani. Sinceritatea nu prea e răsplătită, să ştii.

Omul se uită la ea cam neliniştit. Drou zâmbi acru. Vorkosigan expiră cu zgomot. Koudelka clipi năuc.

— Vasăzică, Vordarian se satură de-atâta aşteptare şi se autonumeşte regent, murmură Vortala.

— Şi prim-ministru, adăugă Vorkosigan.

— Într-adevăr, se extinde.

— De ce să nu ţintească de-a dreptul imperiul? întrebă ofiţerul.

— Încearcă marea cu degetul, răspunse Kanzian.

— Vine şi asta mai târziu în scenariu, îşi dădu cu părerea Vortala.

— Sau poate mai curând, dacă-i forţăm puţin mâna, sugeră Kanzian. Ultimul pas, cel fatal. Trebuie să ne gândim cum să-l mai zgândărim doar un pic.

— Nu prea mult timp de-acum, spuse ferm Vorkosigan.

***

Chipul lui Kareen îi rămase Cordeliei în minte, ca o mască fantomatică, până la sfârşitul zilei şi reveni în zori, la momentul trezirii. Ce credea Kareen? Ce simţea Kareen, la urma urmei? Poate că era într-adevăr atât de amorţită pe cât arăta. Poate era în expectativă. Poate era trup şi suflet de partea lui Vordarian. *De-aş şti ce era în mintea ei, aş şti ce făcea. De-aş şti ce făcea, aş şti ce era în mintea ei.*

Prea multe necunoscute în ecuaţia aceasta. *De-aş fi în locul lui Kareen…* Era validă o asemenea analogie? Putea Cordelia să judece punându-se în locul altcuiva? Putea cineva? Erau asemănări între ea şi Kareen, erau femei, aveau vârste apropiate, erau mame cu fii aflaţi în pericol… Cordelia luă pantoful lui Gregor din grămăjoara ei de suvenire şi îl răsuci între degete. *Mama m-a tras înapoi, dar*

mi-a rămas pantoful în mâna ei. Ar fi trebuit să-l strâng mai bine... Poate ar trebui să se încreadă în propria-i judecată. Poate ştia exact ce anume gândea Kareen.

Când se auzi semnalul consolei, aproape de ora apelului din ziua anterioară, Cordelia zbură într-acolo să răspundă. O nouă emisie din capitală, dovezi noi, ceva care să rupă cercul absurdităţilor? Dar chipul care se materializă pe ecran nu era al lui Koudelka, ci al unui necunoscut cu însemnul Contraspionajului pe guler.

— Lady Vorkosigan? începu el respectuos.

— Da?

— Sunt maiorul Sircoj, ofiţer de serviciu la poarta principală. Însărcinarea mea e să-i cercetez pe toţi nou-veniţii, cei care au părăsit unităţile trădătorului şi aşa mai departe, şi să centralizez informaţiile noi pe care ni le aduc. A venit să ni se predea acum o jumătate de oră un bărbat care spune că a evadat din capitală şi refuză să răspundă la întrebări. Am verificat afirmaţia lui că a fost supus condiţionării anti-interogatoriu – dacă încercăm să-i dăm fast-penta îl omorâm. Cere întruna... de fapt, insistă să discute cu Domnia Voastră. Ar putea fi un asasin.

Cordeliei îi bătea inima să-i spargă pieptul. Se sprijini de holovid de parcă ar fi putut să se caţere şi să pătrundă prin el de partea cealaltă.

— A adus ceva cu el? întrebă ea cu respiraţia tăiată. Ca, de pildă, o canistră de vreo jumătate de metru înălţime... cu o mulţime de luminiţe clipitoare şi pe capac scris cu litere mari şi roşii „Cu partea aceasta în sus”? Arată misterios al dracului, garantat că orice paznic intră-n convulsii... numele lui, maior!

— N-a adus cu el decât hainele cu care era îmbrăcat. Nu-i într-o formă prea bună. Îl cheamă Vaagen, căpitanul Vaagen.

— Vin imediat.

— Nu, milady! Individul delirează de-a dreptul. Ar putea fi periculos, nu vă pot lăsa...

Îl lăsă vorbind spre camera goală. Droushnakovi trebui s-o ia la fugă ca s-o prindă din urmă. Cordelia ajunse la

birourile pazei de la portalul principal în mai puţin de şapte minute şi se opri pe hol să-şi tragă răsuflarea. Să-şi tragă sufletul, care voia să-i zboare afară pe gură. Calm. Calm. Deliratul nu părea să-l impresioneze pe Sircoj.

Cu fruntea sus, intră în birou.

— Spune-i maiorului Sircoj că lady Vorkosigan a venit să-l vadă, îi spuse funcţionarului, care înălţă din sprâncene impresionat şi se aplecă ascultător deasupra comconsolei.

Sircoj apăru după câteva minute nesfârşite – prin uşa *aceea,* îşi însemnă Cordelia în minte traseul.

— Trebuie să-l văd pe căpitanul Vaagen.

— Milady, ar putea fi periculos, începu Sircoj exact de unde-l lăsase ea mai devreme. Se poate să fi fost programat în vreun fel neprevăzut.

Cordeliei îi trecu prin minte să-l apuce pe neaşteptate pe Sircoj de gât şi să încerce să-i bage minţile-n cap cu forţa. Nu era o variantă practică. Trase adânc aer în piept.

— Ce m-ai lăsa să fac? Pot măcar să-l văd pe holovid?

Sircoj căpătă o mină gânditoare.

— Asta ar fi în regulă. Să mai verificăm o dată identificarea şi putem să-nregistrăm. Foarte bine.

O duse într-o altă încăpere şi porni un monitor. Cordelia lăsă să-i scape un mic geamăt.

Vaagen era singur în camera de interogare, pe care o măsura cu pasul din perete în perete. Purta pantaloni de uniformă verzi şi o cămaşă albă cu pete maronii. Era cumplit de schimbat faţă de savantul fercheş şi energic pe care îl văzuse ultima dată în laboratorul lui de la Spitalul Militar. Avea pete de un roşu-violet în jurul ambilor ochi, iar o pleoapă îi era atât de umflată, încât ochiul era aproape complet închis; prin fanta îngustă se întrezărea licărirea unui stacojiu înspăimântător. Se mişca adus de spate. Nespălat, nedormit, cu buzele umflate…

— Adu un medic pentru omul ăsta!

Cordelia îşi dădu seama că răcnise abia când Sircoj tresări violent.

— A trecut prin triaj. Nu e într-o stare care să-i ameninţe viaţa. Putem începe să-l tratăm imediat ce primim avizul de securitate, se încăpăţână Sircoj.

— Atunci, fă-i legătura cu mine, spuse Cordelia printre dinţi. Drou, întoarce-te şi cheamă-l pe Aral. Spune-i ce se petrece.

Sircoj păru îngrijorat la auzul vorbelor ei, dar se ţinu brav de procedurile lui. Alte secunde fără sfârşit, timp în care cineva se duse iar în zona de detenţie şi-l duse pe Vaagen la o comconsolă.

În sfârşit, figura lui apăru pe ecran; Cordelia îşi vedea propriul chip reflectat în intensitatea ardentă a trăsăturilor lui. În sfârşit, erau în legătură.

— Vaagen! Ce s-a-ntâmplat?

— Milady!

Mâinile i se încordară, tremurătoare, când se sprijini să se aplece către proiector.

— Idioţii, imbecilii, ignoranţii, tâmpiţii…

Începu să bolborosească neputincios obscenităţi, apoi îşi trase răsuflarea şi o luă iar de la capăt, iute, concis, de parcă se temea că imaginea ei putea să-i dispară în orice moment din faţa ochilor.

— La-nceput am crezut că poate n-o să păţim nimic, după două zile de lupte care se potoliseră treptat. Am ascuns replicatorul la Spitalul Militar, dar n-a venit nimeni. Am ţinut capul la cutie şi-am dormit cu schimbul în laborator. Pe urmă Henri a reuşit să-şi scoată clandestin soţia din oraş, iar noi doi am rămas. Am încercat să continuăm tratamentele în secret. Deşi puteam s-aşteptăm să se termine totul, s-aşteptăm să fim salvaţi. Lucrurile trebuiau s-ajungă la un deznodământ, într-un fel sau altul… Aproape că încetaserăm să mai aşteptăm venirea lor, dar au venit. În cele din urmă… ieri.

Îşi trecu o mână prin păr, ca şi când ar fi căutat vreo conexiune între timpul real şi timpul coşmarurilor, în care ceasurile zburau nebuneşte.

— Detaşamentul lui Vordarian. A venit să caute replicatorul. Ne-am încuiat în laborator, au intrat cu forţa.

Au cerut. Noi am refuzat, am refuzat să vorbim, niciunuia dintre noi nu-i putea da fast-penta. Aşa că ne-au bătut. Pe el l-au *omorât* cu bătaia, ca pe-o scursură a străzii, ca şi cum ar fi fost un nimeni, tot potenţialul, toată inteligenţa, toată educaţia *irosite,* doborât de un imbecil care nu leagă două vorbe, cu un pat de armă…

Începuseră să-i curgă lacrimile pe faţă.

Cordelia stătea în picioare, albă şi copleşită; era un caz grav, grav de tot, de deja-vu defectuos. Îşi închipuise deja scena din laborator de o mie de ori, dar niciodată nu-l văzuse pe doctorul Henri mort pe podea, nici pe Vaagen bătut până la inconştienţă.

— Pe urmă s-au năpustit asupra laboratorului. Totul, toate înregistrările tratamentelor. Toată munca lui Henri pusă pe foc, distrusă. Nu era nevoie să facă aşa ceva. Totul distrus de pomană!

Vocea i se frânse, răguşită de furie.

— Au dat de… replicator? L-au deşertat?

Parcă ar fi avut-o în faţa ochilor; o văzuse şi-o revăzuse de-atâtea ori, revărsarea…

— L-au găsit, până la urmă. Dar l-au luat cu ei. Iar *mie* mi-au dat drumul după asta.

Clătină încet din cap.

— L-au luat, repetă ea prosteşte.

De ce? Ce sens avea să iei tehnologia, dar nu şi pe tehnicieni?

— Şi ţi-au dat drumul. Ca să dai fuga la noi, presupun. Să ne aduci vestea.

— V-am adus-o, milady.

— Unde crezi…? Unde l-au dus?

De lângă ea se auzi vocea lui Vorkosigan.

— La Reşedinţa Imperială, cel mai probabil. Cei mai valoroşi ostatici sunt ţinuţi acolo. Pun imediat contraspionajul să se ocupe.

Stătea ţeapăn, înfipt în picioare, cenuşiu la faţă.

— S-ar părea că nu suntem singura tabără care creşte presiunea.

Capitolul cincisprezece

La două minute după sosirea lui Vorkosigan la postul de pază de la poarta principală, căpitanul Vaagen era culcat pe placa ei flotantă şi dus către infirmerie, iar cel mai bun doctor al bazei specializat în traumatisme era convocat la întâlnirea cu el. Cordelia reflectă cu amărăciune la natura ierarhiei de comandă; tot adevărul din lume, şi raţiunea, şi necesitatea urgentă păreau a fi insuficiente ca să-i ofere forţă cauzală cuiva din afara acelei ierarhii.

Savantul nu mai putea fi interogat până nu i se administra tratament medical. Vorkosigan se folosi de timpul rămas ca să-i pună la curent pe Illyan şi departamentul lui cu noua problemă. Cordelia îşi umplu timpul rămas umblând de colo-colo prin zona de aşteptare a infirmeriei. Droushnakovi o supraveghea într-o tăcere îngrijorată, nefăcând greşeala prostească de a-i oferi încurajări pe care amândouă le ştiau a fi deşarte.

În sfârşit, specialistul în traumatisme ieşi din operaţie şi anunţă că Vaagen era conştient şi cu mintea suficient de limpede ca să poată fi chestionat pe scurt… accentuă sintagma „pe scurt”… Veni Aral, urmat de Koudelka şi Illyan, iar când intrară cu toţii îl găsiră pe Vaagen întins într-un pat, cu ochiul bandajat şi cu o perfuzie pentru hidratare şi medicaţie.

Cu voce răguşită şi ostenită, Vaagen mai adăugă câteva detalii cumplite, dar nimic care să modifice imaginea zugrăvită-n cuvinte pe care i-o oferise de la început Cordeliei.

Illyan ascultă totul cu atenţie.

— Oamenii noştri de la Reşedinţă confirmă, raportă el după ce şoapta tot mai greoaie şi mai firavă a lui Vaagen se topi de tot. Se pare că replicatorul a fost adus ieri şi plasat în aripa cel mai bine păzită, lângă apartamentul prinţesei Kareen. Loialiştii noştri nu ştiu ce e, li se pare că-i un fel de

instrument, poate o bombă care să elimine Reşedinţa şi pe toţi cei din ea în bătălia finală.

Vaagen pufni, tuşi şi se scutură.

— Are cine să se ocupe de el? puse Cordelia întrebarea pe care încă n-o ridicase nimeni. Un doctor, un tehnician, cineva?

Illyan se încruntă.

— Nu ştiu, milady. Aş putea încerca să aflu, dar orice comunicare suplimentară îi pune în pericol pe oamenii de-acolo.

— Mm.

— Tratamentul oricum e întrerupt, bombăni Vaagen, jucând între degete marginea aşternutului. Lua-i-ar dracu'.

— Îmi dau seama că ţi-ai pierdut însemnările, dar n-ai putea... să-ţi reiei munca? întrebă cu sfială Cordelia. Adică, dacă-ţi primeşti replicatorul înapoi. Să continui de unde-ai rămas.

— În momentul în care o să-l recapăt, n-o să mai fie ca atunci când am rămas fără el. Şi nu era totul în capul meu. O parte era în al lui Henri.

Cordelia inspiră adânc.

— Din câte-mi amintesc, replicatoarele astea portabile escobarane au un ciclu de întreţinere de două săptămâni. Când a fost ultima dată când ai încărcat acumulatorul, ai schimbat filtrele şi-ai adăugat nutrienţi?

— Acumulatorul durează câteva luni, o corectă Vaagen. Mai degrabă filtrele ar fi o problemă. Dar soluţia nutritivă o să fie primul factor limitator de care-o să se lovească. La aşa o rată metabolică hiperstimulată, fetusul va suferi din lipsa nutrienţilor vreo câteva zile înainte ca sistemul să se sufoce în reziduurile lui. Totuşi, s-ar putea ca produsele de descompunere să supraîncarce filtrele destul de repede după ce va începe metabolizarea ţesutului muscular.

Ea evită privirea lui Aral şi se uită ţintă la Vaagen, care îi întoarse privirea cu singurul său ochi valid şi cu o durere mai mult decât fizică zugrăvită pe faţă.

— Şi când aţi făcut ultima revizie a replicatorului, tu şi Henri?

— Pe paisprezece.

— Au rămas mai puţin de şase zile, şopti Cordelia, îngrozită.

— Ăă… că veni vorba. Ce zi e azi? întrebă Vaagen, privind în jur cu o nesiguranţă care nu-l caracteriza şi a cărei vedere o îndureră pe Cordelia.

— Limita de timp se aplică numai dacă replicatorul nu-i îngrijit cum trebuie, interveni Aral. Doctorul Reşedinţei, omul lui Kareen şi-al lui Gregor… nu şi-ar da el seama că-i nevoie de intervenţie?

— Domnule, spuse Illyan, s-a raportat că doctorul prinţesei a fost ucis la Reşedinţă în prima zi de lupte. Două confirmări din surse diferite – trebuie să consider informaţia ca fiind sigură.

— Ar putea să-l lase pe Miles să moară acolo pur şi simplu din ignoranţă, îşi dădu seama Cordelia, consternată. E ca şi cum l-ar lăsa dinadins.

Chiar şi unul dintre loialiştii lor secreţi, sub impresia plină de eroism că amorsează o bombă, putea fi o ameninţare pentru copilul ei.

Vaagen se zvârcoli în aşternut. Aral prinse privirea Cordeliei şi făcu semn din cap spre uşă.

— Mulţumesc, căpitane Vaagen, spuse el. Ne-ai adus servicii extraordinare. Mai presus de datorie.

— Dracu' s-o ia de datorie, murmură Vaagen. Lua-i-ar dracu'… nenorociţi de bătăuşi ignoranţi…

Se retraseră din încăpere, lăsându-l pe Vaagen să-şi consume recuperarea lipsită de odihnă. Vorkosigan îl trimise pe Illyan la numeroasele lui îndatoriri.

Cordelia se întoarse să-l privească pe Aral drept în faţă.

— Şi acum?

Gura lui era strânsă într-o linie dreaptă şi dură, privirea pe jumătate absentă din pricina calculelor, aceleaşi pe care le făcea şi ea, presupuse Cordelia, dar complicate prin adăugarea a o mie de factori pe care ea nu putea decât să şi-i imagineze.

— De fapt, spuse el încet, nu s-a schimbat nimic. E ca înainte.

— S-a schimbat. E diferenţa dintre a sta în ascunzătoare şi-a fi prizonier. Dar de ce-a aşteptat atâta Vordarian până să-l captureze? Dacă habar n-avea pân-acum de existenţa lui Miles, cine i-a spus? Poate Kareen, când s-a hotărât să coopereze?

Droushnakovi păru dezgustată de o asemenea idee.

— Poate că Vordarian se joacă cu noi, îşi dădu cu părerea Aral. Poate-a ţinut tot timpul replicatorul ca soluţie de rezervă, până la momentul când avea neapărat nevoie de-o pârghie nouă.

— Fiul nostru. Soluţie de rezervă, îl corectă Cordelia.

Privi ţintă în ochii aceia cenuşii, care păreau pe jumătate duşi, dorindu-şi în gând: *Priveşte-mă* pe mine, *Aral!*

— Trebuie să vorbim despre asta.

Şi îl duse pe coridor până la cea mai apropiată incintă izolată, camera de consultări a unui doctor, unde aprinse lumina. Ascultător, el se aşeză la masă, avându-l lângă el pe Kou, şi aşteptă. Se aşeză şi ea în faţa lui. *Înainte ne aşezam mereu de aceeaşi parte…* Drou rămase în picioare în spatele ei.

Aral o privi obosit.

— Da, Cordelia.

— Ce se-ntâmplă în mintea ta? Cum stăm, în situaţia asta?

— Îmi… pare rău. Privind în urmă. Îmi pare rău că n-am ordonat un raid mai devreme. Reşedinţa e o fortăreaţă mult mai dificil de străpuns în momentul ăsta decât spitalul armatei, oricât de periculos ar fi fost un raid la Spitalul Militar. Şi totuşi… n-aş putea schimba alegerea de-atunci. Câtă vreme oamenilor din propriul meu staff li s-a cerut să aştepte şi să rabde, nu puteam să risc vieţi şi să cheltuiesc resurse în beneficiul meu particular. Miles e într-o… poziţie care mi-a dat puterea să pretind loialitate din partea lor în pofida presiunilor lui Vordarian. Ştiau că nu le cer lor şi familiilor lor să-şi asume riscuri pe care nu sunt dispus să le împărtăşesc eu însumi.

— Dar acum s-a schimbat situaţia, îi atrase atenţia Cordelia. Acum nu împărtăşiţi aceleaşi riscuri. Rudele lor au

tot timpul din lume. Miles are doar şase zile, minus timpul pe care-l petrecem contrazicându-ne.

Avea senzaţia că simte în creier ticăitul acelui ceas.

El nu spuse nimic.

— Aral… de când suntem noi aici, împreună, ce favoare ţi-am cerut eu vreodată să-mi faci cu puterea ta oficială?

O jumătate de zâmbet trist răsări pe buzele lui şi dispăru. Acum o privea cu toată atenţia.

— Niciuna, şopti.

Stăteau amândoi crispaţi, aplecaţi unul spre celălalt, el sprijinit în coate şi cu mâinile strânse aproape de bărbie, ea cu palmele lipite de suprafaţa mesei, stăpânindu-se.

— Îţi cer acum.

— Acum, spuse el după ce şovăi îndelung, e un moment extrem de delicat în situaţia strategică de ansamblu. În momentul ăsta suntem angajaţi în negocieri secrete cu doi dintre comandanţii lui Vordarian din eşalonul superior, ca să ni-l trădeze. Forţele din spaţiu sunt pe punctul de-a se angaja. Încă un pas şi vom fi în stare să-l anihilăm pe Vordarian fără să fie nevoie de o bătălie majoră care să hotărască lucrurile.

Cordelia se pomeni că-i zboară gândul doar atât cât să se întrebe câţi dintre comandanţii lui Vorkosigan negociau în secret chiar în acele clipe să-l trădeze *pe el.* Le va dezvălui timpul pe toate. Timpul.

— Dacă… *dacă* încheiem negocierea asta aşa cum îmi doresc, continuă Vorkosigan, vom fi în poziţia să salvăm cea mai mare parte a ostaticilor printr-un singur raid-surpriză, dintr-o direcţie la care Vordarian nu se aşteaptă.

— Eu nu cer un raid de anvergură.

— Nu. Dar îţi spun că un raid cu forţe restrânse, mai ales în situaţia în care lucrurile ies rău, ar putea să interfereze serios cu succesul celui mai mare, de mai târziu.

— Ar putea.

— Ar putea, repetă Vorkosigan şi îşi plecă uşor capul, acceptând incertitudinea.

— În cât timp?

— Vreo zece zile.

— Nu-i destul de curând.

— Nu. O să încerc să grăbesc lucrurile. Dar înţelegi… dacă ratez ocazia asta, momentul ăsta, câteva mii de oameni ar putea plăti pentru greşeala mea cu vieţile lor.

Ea înţelegea cât se poate de limpede.

— În regulă. Să zicem că lăsăm deoparte armatele Barrayarului pentru moment. Lasă-mă să mă duc eu. Poate cu un om de-al casei, sau doi, şi în deplin secret, nici musca să nu ştie. Un efort în întregime particular.

Palmele lui izbiră masa.

— Nu! Dumnezeule, Cordelia! izbucni el, scuipându-şi cuvintele.

— Îmi pui la-ndoială competenţa? întrebă ea furioasă.

Că eu, una, chiar asta fac. Totuşi, nu era momentul potrivit să recunoască aşa ceva.

— Ce-i „dragă căpitane” ăla, doar un nume de alint pentru animăluţul favorit, sau chiar crezi ce spui?

— Te-am văzut făcând lucruri extraordinare…

M-ai văzut şi zăcând cu faţa-n noroi, şi ce dacă?

— … *dar* nu poţi fi un om de sacrificiu. Doamne! Asta chiar că m-ar înnebuni de-a binelea. Să aştept, să nu ştiu…

— Tu ceri asta de la mine. Să aştept fără să ştiu. Asta ceri în fiecare zi.

— Eşti mai puternică decât mine. Eşti neînchipuit de puternică.

— Linguşeli. Neconvingătoare.

Gândurile lui le tatonau pe ale ei; îşi dădea seama din privirea lui ca o lamă pătrunzătoare.

— Nu. N-ai s-o ştergi de-aici de una singură. Îţi interzic, Cordelia. Categoric, absolut. Scoate-ţi-o din minte. Nu pot să risc cu voi amândoi.

— Ba rişti. Uite-aşa rişti.

El îşi încleştă gura şi plecă fruntea. Mesajul fusese primit şi înţeles. Koudelka, stând alături de el cu o mină îngrijorată, privea consternat când la unul, când la celălalt. Cordelia simţea apăsarea mâinii lui Drou, care se albise de strânsoare, pe spătarul scaunului ei.

Vorkosigan arăta ca măcinat între două pietre uriaşe; iar ea nu-şi dorea câtuşi de puţin să-l vadă transformat în praf şi pulbere. În momentul următor el îi va cere să-şi dea cuvântul că va rămâne închisă în bază, că nu va îndrăzni să rişte nimic.

Cordelia întinse mâna cu palma deschisă, aplecându-se peste masă.

— Eu aş fi ales altfel. Dar pe mine nu m-a numit nimeni regent al Barrayarului.

Încordarea se scurse din el cu un oftat.

— Prea puţină imaginaţie.

Un neajuns comun printre barrayarani, iubitule.

***

Întorcându-se în apartamentul lui Aral, Cordelia îl găsi în hol pe contele Piotr, care tocmai se îndepărta de uşa lor. Arăta foarte diferit de sălbaticul sleit de puteri de care se despărţise ea pe o cărare de munte. Acum purta acel gen de haine discret aristocratice preferat de lorzii Vor şi de miniştrii imperiali aflaţi la o vârstă înaintată, după ce se retrăgeau din activitate: pantaloni simpli şi eleganţi, ghete lustruite, o tunică lucrată cu minuţiozitate. Bothari îl însoţea îndeaproape, îmbrăcat din nou cu livreaua lui oficială, maro cu argintiu. Ducea o haină groasă îndoită pe braţ, amănunt din care Cordelia deduse că Piotr tocmai se întorsese din misiunea lui diplomatică în districtul unui alt conte, aflat undeva mai spre nordul hibernal faţă de proprietatea Vorkosigan. Era limpede că oamenii lui Vorkosigan puteau acum să se mişte după voie în afara zonei centrale deţinute de Vordarian.

— Ah! Cordelia.

Piotr o salută dând din cap, formal şi precaut; n-avea de gând să redeschidă acum ostilităţile. Din punctul de vedere al Cordeliei, era foarte bine aşa. Nu era convinsă că-i mai rămăsese în inima chinuită măcar urma vreunei dorinţe de încăierare.

— Bună ziua, domnule. A fost un drum încununat cu succes?

— Aşa a fost. Unde-i Aral?

— Cred că-i plecat la divizia locală de contraspionaj, să se consulte cu Illyan despre cele mai recente rapoarte din Vorbarr Sultana.

— A, da? Ce se-ntâmplă?

— Căpitanul Vaagen a apărut la uşa noastră. L-au bătut până aproape să-şi piardă cunoştinţa, dar tot a reuşit cumva să scape din capitală… se pare că Vordarian îşi dăduse seama până la urmă că mai avea un ostatic. Detaşamentul lui a umflat replicatorul lui Miles de la Spitalul Militar şi l-a dus înapoi la Reşedinţa Imperială. Bănuiesc că vom mai afla şi altele de la el cât de curând, dar precis că mai întâi o să ne delecteze cu istoria completă a căpitanului Vaagen.

Piotr îşi lăsă capul pe spate, hohotind scurt şi tăios.

— Ei, *asta* da ameninţare deşartă.

Cordelia îşi descleştă fălcile doar cât să poată rosti:

— Ce vrei să spui, domnule?

Ştia cât se poate de bine ce voia el să spună, dar îşi dorea să-l vadă ajuns la limită. *Până acolo, fir-ai tu să fii. Scuipă tot.*

Buzele lui tresăriră; pe jumătate încruntătură, pe jumătate zâmbet.

— Vreau să spun că Vordarian îi face fără să vrea un serviciu Casei Vorkosigan. Sunt convins că nu-şi dă seama de asta.

N-ai mai spune aşa ceva dacă ar fi Aral aici în faţa ta, bătrâne. Tu ai pus asta la cale? Doamne, nu putea să-i spună lui una ca asta…

— Dumneata ai pus asta la cale? întrebă Cordelia cu severitate.

Piotr dădu capul pe spate.

— Eu nu fac înţelegeri cu trădătorii!

— Face parte din vechiul dumitale partid Vor de susţinători ai războiului. Adevărata dumitale credinţă. Mereu ai spus că Aral e prea progresist.

— Îndrăzneşti să mă acuzi…!

Era revoltat până în pragul unei crize de nervi.

Pe Cordelia enervarea o făcea deja să vadă roşu.

— Ştiu c-ai încercat să ucizi, de ce să nu fi-ncercat să şi trădezi? Nu pot decât să sper că incompetenţa dumitale s-a menţinut la aceleaşi cote.

Vocea lui devenise şuierătoare de furie.

— Prea departe!

— Ba nu, bătrâne. Nu îndeajuns de departe.

Drou părea absolut terorizată. Trăsăturile lui Bothari erau împietrite într-o completă lipsă de expresie. Lui Piotr îi zvâcni o mână, ca şi când ar fi vrut s-o plesnească pe Cordelia. Bothari urmări mâna aceea cu o licărire bizară în ochi.

— Dacă ar deşerta mutantul ăla din canistră ar fi cea mai mare favoare pe care ar putea să mi-o facă Vidal Vordarian, dar e puţin probabil c-am să-l înştiinţez vreodată despre asta, rosti el emfatic. Va fi mult mai amuzant să-l urmăresc încercând să joace cu un joker de parcă ar fi un as şi pe urmă întrebându-se ce n-a mers. Aral ştie – îmi închipui ce uşurat o fi că se ocupă Vordarian de treabă în locul lui. Sau l-ai vrăjit să pună la cale ceva de-o prostie spectaculoasă?

— Aral nu pune nimic la cale.

— Ah, bun băiat. Mă-ntrebam dacă nu i-ai furat cumva de tot coloana vertebrală. Că doar e barrayaran, la urma urmei.

— Aşa s-ar părea, spuse Cordelia cu voce plată.

Tremura. Nici Piotr nu era într-o stare mai bună.

— Asta-i o problemă secundară, spuse el pe jumătate pentru sine, încercând să-şi recapete autocontrolul. Am chestiuni importante de care să mă ocup cu lordul regent. Rămas-bun, milady.

Îşi înălţă capul într-un gest ironic şi îi întoarse spatele Cordeliei.

— O zi bună, îi mârâi ea în ceafă, apoi intră furtunos pe uşa apartamentului lui Aral.

Se plimbă de colo-colo timp de vreo douăzeci de minute, până îşi recăpătă încrederea în sine că putea să vorbească măcar cu Droushnakovi, care se înghesuise pe un scaun dintr-un colţ ca şi cum încerca să se facă mică.

— Doar nu credeţi de-adevăratelea despre contele Piotr că-i trădător, nu, milady? întrebă Droushnakovi, când paşii Cordeliei încetiniră în sfârşit.

Cordelia clătină din cap.

— Nu… nu. Am vrut doar să-l rănesc şi eu. Locul ăsta începe să mă infecteze. M-a infectat deja.

Obosită, se trânti într-un fotoliu şi îşi sprijini spatele de spătarul capitonat. După un moment de tăcere, adăugă:

— Are dreptate Aral. N-am dreptul să risc. Ba nu, nu-i corect aşa. N-am dreptul *să dau greş.* Şi nu mai am încredere în mine. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat cu agerimea mea. S-a pierdut pe tărâm străin.

Nu reuşesc să-mi aduc aminte. Nu-mi aduc aminte cum am făcut. Ea şi Bothari erau gemeni, zău aşa, două personalităţi diferite, dar schilodite amândouă de o supradoză de Barrayar.

— Milady…

Droushnakovi, cu privirea în pământ, se tot trăgea de poale.

— Am activat în serviciul de pază al Reşedinţei Imperiale timp de trei ani.

— Da…

Inima îi tresări în piept. Ca exerciţiu de autodisciplină, Cordelia închise ochii şi nu-i mai deschise.

— Povesteşte-mi cum a fost, Drou.

— M-a antrenat chiar Negri. Fiindcă eram servitoarea personală a lui Kareen, spunea mereu că eu o să fiu ultima barieră dintre Kareen şi Gregor pe de o parte şi… şi orice lucru suficient de rău cât să pătrundă atât de departe. Mi-a dezvăluit toate aspectele Reşedinţei. Făcea instrucţie cu mine. Îmi arăta lucruri pe care nu cred că le mai arăta altcuiva. În exerciţiile pentru dezastre, puseserăm la punct cinci rute de scăpare în caz de urgenţă. Două dintre ele erau proceduri de securitate obişnuite. Pe una le-o arătase doar câtorva de la vârf, ca Illyan. Pe celelalte două… n-am idee dacă ştia cineva de ele în afară de Negri şi împăratul Ezar. Şi mă gândesc că… – îşi umezi buzele – o rută secretă

de ieşire dintr-un loc ar trebui să fie în egală măsură o rută secretă de intrare. Nu credeţi?

— Raţionamentul tău mă interesează enorm, Drou. Cum ar spune Aral. Zi mai departe.

Cordelia încă nu deschisese ochii.

— Cam asta-i tot. Dacă aş putea ajunge cumva la Reşedinţă, fac pariu c-aş putea intra. Dacă Vordarian a luat în primire toate aranjamentele de securitate standard şi le-a alocat oameni în plus.

— Ai putea să mai şi ieşi?

— De ce nu?

Cordelia descoperi că trebuia să-şi amintească să respire.

— Pentru cine lucrezi tu, Drou?

— Pentru căpitanul... începu ea să răspundă, dar se poticni, dându-şi seama. Negri. Dar el e mort. Acum, pentru comandorul... căpitanul Illyan, presupun.

— Stai să reformulez, spuse Cordelia şi deschise în sfârşit ochii. Pentru cine ţi-ai pus viaţa în joc?

— Pentru Kareen. Şi pentru Gregor, bine-nţeles. Erau cam totuna.

— Încă mai sunt. Ca mamă, pun rămăşag.

Se uită în ochii albaştri ai lui Drou.

— Iar Kareen mi te-a dat mie.

— Ca să-mi fiţi mentor. Noi credeam că sunteţi soldat.

— Nici gând. Dar asta nu înseamnă că n-am luptat niciodată.

Cordelia făcu o pauză.

— Pentru ce vrei să negociezi, Drou? Viaţa ta în mâinile mele – n-am să zic legată prin jurământ, asta-i pentru alţi idioţi – pentru ce?

— Pentru Kareen, răspunse fără ezitare Droushnakovi. I-am urmărit, aici, cum îi tot schimbau clasificarea până au etichetat-o drept dispensabilă. În fiecare zi, timp de trei ani, mi-am pus viaţa în joc pentru că am crezut că viaţa ei este importantă. Când veghezi pe cineva îndeaproape atâta vreme, ajungi să-i cunoşti binişor şi calităţile, şi defectele. Acum ei par să creadă c-ar trebui pur şi simplu să-mi îndrept loialitatea în altă direcţie, de parc-aş fi vreo

maşinărie de păzit. Ceva nu-i în regulă cu treaba asta. Vreau să… să încerc măcar s-o ajut pe Kareen. La schimb cu… orice doriţi, milady.

— Aha.

Cordelia şi frecă buzele.

— Pare… echitabil. O viaţă dispensabilă la schimb pentru alta la fel. Kareen pentru Miles.

Se afundă în fotoliu, meditând intens.

Ba o vezi. Ba nu o vezi.

— N-ajunge, spuse ea într-un târziu, clătinând din cap. Ne trebuie… cineva care cunoaşte oraşul. Cineva cu muşchi, în caz de nevoie. Un om de arme, un ochi mereu treaz. Îmi trebuie un prieten.

Colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet foarte mic.

— Mai apropiat decât un frate.

Se ridică şi merse la comconsolă.

***

— Aţi vrut să mă vedeţi, milady? întrebă sergentul Bothari.

— Da. Te rog să intri.

Apartamentele ofiţerilor superiori nu-l intimidau pe Bothari, dar, cu toate astea, intră încruntat şi se aşeză când îi făcu semn Cordelia. Ea ocupă locul obişnuit al lui Aral, de cealaltă parte a măsuţei joase. Drou se întoarse în colţul camerei, urmărind totul într-o tăcere rezervată.

Cordelia se uită la Bothari, care îi susţinu privirea. Arăta bine din punct de vedere fizic, deşi încordarea îi brăzdase adânc faţa. Ca printr-un al treilea ochi, ea îi simţi efluviile energiilor reprimate care îi străbăteau trupul: arcuri de mânie, plase de autocontrol, un nod electric încâlcit de sexualitate primejdioasă pe sub toate acestea. Energii reverberante, acumulându-se întruna fără eliberare, având o disperată nevoie de acţiune ordonată, ca să nu izbucnească singure, sălbatic. Cordelia clipi şi îşi concentră din nou privirea pe exteriorul lui, mai puţin terifiant; un bărbat cu aer ostenit, într-o uniformă cafenie elegantă.

Spre surpriza ei, Bothari începu să vorbească.

— Milady. De Elena aţi mai auzit ceva?

Te-ntrebi de ce te-am chemat aici?

Spre ruşinea ei, aproape că uitase de Elena.

— Nimic nou, mă tem. S-a raportat că-i ţinută împreună cu jupâneasa Hysopi în hotelul ăla din centru pe care l-a rechiziţionat Securitatea lui Vordarian când au rămas fără celule. Laolaltă cu alţi ostatici de nivelul doi şi trei. N-a fost dusă la Reşedinţă, nu s-a-ntâmplat nimic cu ea.

Spre deosebire de Kareen, Elena nu era pe traseul misiunii secrete a Cordeliei. Dacă el i-ar adresa rugămintea, oare cât de mult ar îndrăzni ea să-i promită?

— Mi-a părut rău când am auzit de fiul Domniei Voastre, milady.

— Mutantul meu, cum ar zice Piotr.

Îl cercetă cu privirea; era în stare să-i citească în umeri, în coloană şi în pântece mai bine decât în trăsăturile acelea imobile şi mohorâte.

— Că veni vorba despre contele Piotr, spuse el şi se opri.

Mâinile i se încleştară una într-alta, între genunchi, şi se încordară.

— Mă gândisem să vorbesc cu amiralul. Nu mă gândisem să vorbesc cu Domnia Voastră. La Domnia Voastră ar fi trebuit să mă gândesc.

— Întotdeauna.

Şi-acum ce urmează?

— Ieri a venit un om la mine. La sala de sport. Nu uniformă, nu grad, nu ecuson. Mi-a oferit-o pe Elena. Viaţa Elenei, dacă-l asasinez pe contele Piotr.

— Ce tentant, răbufni Cordelia, înecându-se înainte de a-şi putea opri vorbele să-i iasă din gură. Ăă… ce garanţie ţi-a dat?

— Întrebarea asta mi-a venit şi mie, destul de repede. M-aş pomeni în rahat până-n gât, poate-aş fi executat, şi-atunci cui i-ar păsa de… de bastardul unui mort? M-am gândit să nu fie o păcăleală, cum au mai fost şi altele. M-am întors să-l caut, am stat la pândă, dar nu l-am mai văzut de-atunci.

Oftă.

— Aproape că-mi pare o halucinaţie acum.

Expresia de pe faţa lui Drou era un studiu în profunzimile nesiguranţei, dar, din fericire, Bothari nu era îndreptat spre ea şi nu băgă de seamă. Cordelia o atenţionă pe tăcute, cu o încruntătură fină.

— Ai avut halucinaţii? îl întrebă ea pe Bothari.

— Nu cred. Doar vise rele. Încerc să nu dorm.

— Am… sunt şi eu într-un impas, spuse Cordelia. După cum m-ai auzit când i-am spus lui Piotr.

— Da, milady.

— Ai auzit şi despre limita de timp?

— Limita de timp?

— Dacă nu este întreţinut, în mai puţin de şase zile replicatorul va începe să nu mai poată să-l ţină pe Miles în viaţă. Aral susţine că situaţia lui Miles nu-i mai periculoasă decât a oricărui altuia din familiile oamenilor lui. Eu nu-s de-acord.

— Pe la spatele Domniei Sale, i-am auzit pe unii spunând altceva.

— A, da?

— Cică ar fi o păcăleală. Fiul amiralului e un fel de mutant neviabil, pe când ei riscă vieţi de copii teferi.

— Nu cred că-şi dă seama… că spune cineva aşa ceva.

— Cine să i-o zică în faţă?

— Foarte puţini. Poate nici măcar Illyan.

Deşi probabil că Piotr n-ar rata ocazia să-i aducă la cunoştinţă asemenea vorbe, dacă i-ar ajunge la urechi.

— La naiba! Nimeni, din nicio tabără, n-ar ezita să deşerte replicatorul.

Rămase pe gânduri câteva clipe, apoi reluă:

— Sergent. Tu pentru cine lucrezi?

— Sunt străjer juruit al contelui Piotr, recită Bothari ceea ce era prea bine cunoscut.

O privea acum cu luare-aminte şi cu un zâmbet ciudat agăţat de un colţ al gurii.

— Să reformulez. Ştiu că pedepsele oficiale pentru un străjer care-şi părăseşte postul fără permisiune sunt teribile. Dar să presupunem…

— Milady, o întrerupse el, ridicând o mână şi făcând-o să se oprească respiraţia. Vă mai aduceţi aminte, pe pajiştea din faţă de la Vorkosigan Surleau, când urcam trupul lui Negri în aerodină şi milord regentul mi-a zis să ascult de cuvântul Domniei Voastre ca de al lui însuşi?

Cordelia ridică din sprâncene.

— Da…?

— De-atunci n-a mai contramandat acel ordin.

— Sergent – spuse ea, răsuflând în sfârşit –, nici n-aş fi zis că ai stofă de avocat militar.

Zâmbetul lui se crispă abia vizibil.

— Cuvântul Domniei Voastre este ca al împăratului însuşi. Tehnic vorbind.

— Aşa zi, şopti ea încântată, înfigându-şi unghiile în palme.

El se aplecă în faţă; continua să-şi ţină mâinile între genunchi, dar nu-i mai tremurau de încordare, erau neclintite ca stânca.

— Aşadar, milady. Ce spuneaţi?

***

Hala care adăpostea parcul de maşini era un dom cu tavanul jos, plin de ecouri; umbrele proiectate în interiorul lui erau ciopârţite de luminile care răzbăteau dintr-un birou cu pereţi de sticlă. Cordelia aştepta sub arcada întunecată a ascensorului, cu Drou alături, şi privea de departe prin dreptunghiul de sticlă la Bothari, care negocia cu funcţionarul de la transporturi. Străjerul generalului Vorkosigan înregistră plecarea unui vehicul către lordul său. Permisele şi actele de identitate prezentate de Bothari păreau să aibă efectul scontat. Funcţionarul parcului de maşini introduse cartelele de la Bothari în computer, îi verifică amprenta palmară cu blocul detector şi transmise imediat ordine energice.

Oare avea să funcţioneze acest plan simplu? se întrebă Cordelia cu disperare. Iar dacă nu, ce alternativă aveau? Îşi schiţă în minte traseul pe care îl planificaseră, linii roşii de lumină şerpuind pe o hartă. Nu spre nord, către ţinta lor, ci mai întâi spre sud, cu maşina, în districtul loial vecin. Să

scape de maşina care se vedea de la o poştă că-i guvernamentală, să ia monoraiul spre vest către alt district, apoi spre nord, către alt district; după care tot către est, în zona neutră a contelui Vorinnis, centru de mare interes diplomatic al ambelor tabere. Comentariul lui Piotr încă îi răsuna în minte: „Îţi jur, Aral, dacă Vorinnis nu se lasă de încercarea asta de-a juca pe degete ambele tabere ca să iasă el în câştig, va trebui să-l ridici în furci mai sus decât pe Vordarian când s-o termina totul”. Apoi în însuşi districtul capitalei, iar după aceea, cumva, în oraşul izolat. Un număr de kilometri numai bun să te intimideze. De trei ori distanţa de parcurs pe drum drept. Cât timp pierdut! Inima ei trăgea spre nord ca un ac de busolă.

Cel mai rău avea să fie în primul şi în ultimul district. Forţele lui Aral se puteau dovedi şi mai ostile faţă de excursia aceasta decât faţă de Vordarian. Cordeliei i se învârtea capul când aduna laolaltă toate dificultăţile insurmontabile ale aventurii.

Pas cu pas, îşi spuse cu fermitate. Câte unul. Mai întâi să iasă din Baza Tanery; asta le stătea în puteri. Să împartă viitorul infinit în blocuri de câte cinci minute şi să le înfrunte pe rând.

Iată, primele cinci minute trecuseră deja şi o maşină a Statului-Major, lucioasă şi rapidă, apăru din garajul subteran. O mică victorie, răsplătind un strop de răbdare şi îndrăzneală. Oare ce recompensă ar putea aduce un ocean de răbdare şi îndrăzneală?

Bothari inspectă cu chibzuială vehiculul, ca şi când ar fi avut dubii că era potrivit pentru stăpânul său. Funcţionarul de la transporturi, care aştepta nerăbdător, păru că se dezumflă de uşurare când străjerul marelui general, după ce îşi trecuse mâna peste calotă şi se încruntase la un fir minuscul de praf, îşi dădu consimţământul cu jumătate de gură. Bothari coti cu vehiculul, aducându-l la arcada ascensorului şi parcându-l în aşa fel, încât să blocheze orice posibilitate ca pasagerii care urcau să fie zăriţi din birou.

Drou se apleca să ia de jos raniţa plină cu o amestecătură bizară de haine, inclusiv suvenirurile

montane ale Cordeliei şi ale lui Bothari, şi cu mica lor colecţie de arme. Bothari setă polarizarea părţii din spate a acoperişului în modul „oglindă” şi o ridică.

— Milady! se auzi strigătul îngrijorat al locotenentului Koudelka dinspre intrarea în ascensor. Ce faceţi?

Cordelia strânse din dinţi, oprindu-şi un răspuns urâcios. Îşi înlocui expresia fioroasă cu un zâmbet senin, surprins, şi se întoarse către el.

— Salut, Kou. Care-i treaba?

El se încruntă, privind ba la ea, ba la Droushnakovi, ba la raniţă.

— Eu am întrebat primul.

Gâfâia; probabil că fugea după ei de câteva minute, după ce o căutase pe Cordelia şi n-o găsise în apartamentul lui Aral. O fi avut de îndeplinit vreun comision la momentul inoportun.

Cordelia îşi păstră zâmbetul pe chip, în timp ce în minte îi licărea viziunea unei echipe de securitate dând buzna din ascensor ca s-o aresteze sau cel puţin să-i dejoace planurile.

— Ne ducem… în oraş.

Koudelka strânse din buze, cu un aer sceptic.

— A, da? Amiralul ştie? Atunci, unde-i echipa lui Illyan care asigură perimetrul?

— A luat-o înainte, spuse Cordelia cu blândeţe.

Vaga verosimilitate a replicii ei făcu să se nască un licăr de aprobare în ochii lui. Dar, vai, doar pentru o clipă.

— Ei, fir-ar să fie, ia staţi aşa…

— Locotenent, îl întrerupse sergentul Bothari. Ia uită-te la asta.

Făcu un gest către compartimentul din spate al maşinii.

Koudelka se aplecă să se uite.

— Ce-i? întrebă el nerăbdător.

Cordelia tresări când mâna lui Bothari izbi cu muchia perpendicular pe ceafa lui Koudelka, apoi mai tresări o dată la bufnetul greu scos de ţeasta lui Koudelka pe când se izbea de peretele din fundul compartimentului, după ce

Bothari îl apucase de gât şi de curea şi îl împinsese într-acolo. Bastonul-sabie îi căzu zăngănind pe pavaj.

— Înăuntru.

Glasul lui Bothari era un mârâit jos, încordat, pe care îl însoţi cu o privire scurtă peste întinderea halei către biroul de sticlă al transporturilor.

Droushnakovi azvârli raniţa în compartiment şi sări înăuntru după Koudelka, împingându-i din calea ei membrele lungi, interte. Cordelia înşfăcă bastonul şi îl înghesui înăuntru. Bothari îşi îndreptă spinarea, salută, închise complet calota-oglindă şi intră în compartimentul şoferului.

Porniră lin. Cordelia se forţă să-şi controleze panica iraţională când Bothari opri la primul punct de control. Îi vedea şi îi auzea atât de clar pe paznici, încât îi venea greu să-şi aducă aminte că tot ce puteau ei să vadă era propria lor imagine reflectată. Dar se părea că generalul Piotr putea într-adevăr să treacă pe oriunde poftea. Ce plăcere să fii generalul Piotr. Deşi, în vremurile acestea de restrişte, probabil că nici măcar el nu putea intra în Baza Tanery fără acoperişul din spate deschis şi interiorul examinat minuţios. La ultima poartă, echipajul care le făcu semn să treacă era prins până peste cap cu inspectarea unui lung convoi de marfă care intra în bază. Sincronizarea era perfectă după planul şi rugile Cordeliei.

În cele din urmă, Cordelia şi Droushnakovi reuşiră să-l salte şi să-l fixeze între ele pe Koudelka. Moliciunea alarmantă de la început i se risipea treptat. Clipi şi gemu. Capul, gâtul şi partea superioară a torsului erau singurele bucăţi din trupul lui care nu avuseseră parte de înlocuirea nervilor; Cordelia trăgea nădejde că nu i se stricase nimic anorganic.

Vocea lui Droushnakovi trăda tensiunea îngrijorării.

— Ce-o să facem cu el?

— Nu putem să-l aruncăm pe drum, o să fugă înapoi şi-o să dea de ştire, spuse Cordelia. Totuşi, dacă-l ţintuim de-un copac undeva unde să nu-l vadă nimeni, poate n-o să fie găsit… mai bine să-l legăm, începe să-şi revină.

— Mă ocup eu de el.
— Mă tem că i-a ajuns câţi s-au ocupat de el.
Droushnakovi reuşi să-i imobilizeze mâinile locotenentului cu o eşarfă răsucită, scoasă din raniţă; se pricepea de minune la noduri.
— S-ar putea să ne fie de folos, chibzui Cordelia.
— O să ne trădeze, replică Droushnakovi, încruntându-se.
— Poate nu. Oricum, nu după ce ajungem în teritoriul inamic. Când singura cale de ieşire va fi tot înainte.
Ochii lui Koudelka îşi opriră mişcările sacadate, cu care urmăreau sclipiri de stele invizibile, şi în sfârşit începură să focalizeze. Ambele pupile aveau aceeaşi dimensiune, observă Cordelia cu uşurare.
— Milady… Cordelia, rosti el cu glas dogit, smucindu-şi zadarnic mâinile în legătura de mătase. Asta-i o nebunie. O să vă loviţi în plin de forţele lui Vordarian. Şi pe urmă Vordarian o să aibă două pârghii cu care să-l manevreze pe amiral, în loc de una singură. Iar Domnia Voastră şi Bothari ştiţi unde se află împăratul!
— Unde se afla, îl corectă Cordelia. Acum o săptămână. De-atunci a fost mutat, sunt convinsă. Şi cred că Aral şi-a demonstrat capacitatea de rezistenţă la pârghiile lui Vordarian. Nu-l subestima.
Koudelka se aplecă în faţă.
— Sergent Bothari! strigă el în interfon.
Calota din faţă devenise şi ea argintie între timp.
— Da, locotenent? se auzi în replică basul monoton al lui Bothari.
— Îţi ordon să întorci vehiculul ăsta.
O pauză scurtă.
— Nu mai sunt în serviciul imperial, domnule. M-am retras.
— Piotr n-a ordonat aşa ceva! Eşti omul contelui Piotr.
O pauză mai lungă; un ton mai coborât.
— Nu. Sunt dulăul lui lady Vorkosigan.
— Tu nu-ţi mai iei medicamentele?
Cum putea o astfel de reacţie să fie transmisă pe calea unei legături pur auditive, Cordelia n-ar fi ştiut să spună,

cert e că un rânjet de dulău părea să plutească în aer prin faţa lor.

— Haide, Kou, îl luă Cordelia cu binişorul. Susţine-mă. Vino cu noi să ne porţi noroc. Vino de dragul vieţii. Vino pentru adrenalină.

Droushnakovi, cu un zâmbet tăios, se aplecă la urechea lui Koudelka şi îi şopti:

— Kou, priveşte lucrurile aşa: cine altcineva are să-ţi mai dea vreodată şansa să lupţi în teren?

Ochii lui se mutau de la dreapta la stânga şi invers, între cele două femei care îl ţineau captiv. Vaierul produs de motorul maşinii crescu în tonalitate pe când treceau ca o săgeată prin amurgul care se înstăpânea tot mai mult.

Capitolul şaisprezece

Legume de contrabandă. Cordelia şedea, într-o stare de contemplaţie năucă, între saci de conopidă şi cutii cu brile de cultură, în vreme ce hoverul de marfă înainta scârţâind şi tuşind. Legume din sud, care se scurgeau către Vorbarr Sultana pe un traseu tainic, exact ca al ei. Era aproape sigură că pe sub mormanul acela se aflau şi câţiva dintre sacii cu verze alături de care călătorise cu vreo două-trei săptămâni în urmă, migrând după bizarele constrângeri economice ale războiului.

Districtele controlate de Vordarian se aflau acum sub un embargo strict impus de districtele loiale lui Vorkosigan. Deşi mai era cale lungă până la înfometare, în capitala Vorbarr Sultana preţurile alimentelor urcaseră ameţitor, confruntate cu acumulările de stocuri şi cu perspectiva iernii. Situaţia îi inspira pe cei săraci să-şi asume riscuri. Iar un sărac care îşi asumase deja un risc nu se mai dădea în lături să adauge la încărcătura lui câţiva pasageri clandestini, pentru mita de rigoare.

Koudelka fusese cel care concepuse planul, abandonându-şi atitudinea insistent dezaprobatoare, după ce se pomenise atras aproape fără voia lui de strategiile pe care le tot ţeseau ceilalţi în jurul lui. Tot el fusese cel care găsise depozitele angro de produse agricole într-un oraş din districtul lui Vorinnis şi colindase platformele de încărcare în căutarea independenţilor care se grăbeau să plece cu mărfurile. Însă Bothari stabilise cât să dea mită, jalnic de puţin după judecata Cordeliei, dar cât se poate de adecvat rolului pe care îl jucau acum, de oameni de la ţară aflaţi într-o situaţie disperată.

— Tata era băcan, îi lămuri băţos Koudelka, după ce le povesti planul. Ştiu ce fac.

Cordelia se întrebă în primul moment ce putea însemna privirea lui circumspectă către Droushnakovi, până îşi aminti că tatăl ei era soldat. Kou povestise despre sora lui

şi despre mama lor văduvă, dar abia în acele clipe îşi dădu seama Cordelia că el îşi decupase imaginea tatălui din amintiri pentru că îl stânjenea în societate, nu pentru că ar fi lipsit dragostea dintre ei. Koudelka se opusese alegerii unui transportor de carne pentru deplasarea lor.

— Ăsta-i mult mai probabil să fie oprit de gărzile lui Vordarian ca să-l scuture pe şofer de nişte antricoate, le explicase el.

Cordelia nu-şi dădea seama dacă locotenentul le vorbea din experienţa militară sau din cea a serviciilor alimentare, ori poate din amândouă. În orice caz, era recunoscătoare că nu trebuia să călătorească alături de nişte carcase refrigerate oribile.

Se îmbrăcară astfel încât să se conformeze cât mai bine rolurilor, combinând conţinutul raniţei cu ceea ce aveau pe ei. Bothari şi Koudelka se dădeau drept veterani proaspăt lăsaţi la vatră, aflaţi în căutarea unei sorţi mai bune, iar Cordelia şi Drou, drept femei de la ţară care participau la planurile lor. Femeile purtau o combinaţie de haine realist desperecheate, rochii uzate de muntence şi lucruri care păreau achiziţionate dintr-o prăvălie cu haine de ocazie, lepădate de clasa superioară. Tot schimbându-şi hainele între ele, reuşiră să obţină tuşa perfectă de vestimentaţie nepotrivită, să arate ca nişte femei care purtau hainele altora.

Cordeliei i se închideau ochii de oboseală, deşi nici pomeneală să poată adormi. Îi ticăia un cronometru în creier. Le luase două zile să ajungă până aici. Atât de aproape de ţintă, atât de departe de izbândă… Deschise brusc ochii când transportorul se opri şi se aşeză cu un bufnet pe sol.

Bothari se strecură afară din compartimentul şoferului.

— Aici ne dăm jos, anunţă el simplu.

Ieşiră unul câte unul, la marginea urbei. Scoteau aburi în aerul rece. Îi înconjura bezna de dinaintea zorilor, străpunsă ici şi colo de mai puţine lumini decât anticipase Cordelia. Bothari făcu semn că transportorul putea porni.

— M-am gândit că n-ar fi cazul să mergem cu el până-n Piaţa Centrală, mormăi el. Şoferul zice că acolo-i plin de gărzile municipale ale lui Vorbohn la ora asta, când vin mărfurile noi.

— Se prevăd revolte din cauza alimentelor? întrebă Cordelia.

— Fără-ndoială, plus că le place să-şi ia ei primii, răspunse Koudelka. Vordarian o să fie nevoit să bage armata cât de curând, până nu absoarbe piaţa neagră toată hrana din sistemul raţionalizat.

În momentele în care uita să se prefacă, nefiresc, a fi un Vor, Koudelka etala o uimitoare cunoaştere în detalii a economiei de piaţă neagră. Şi, în orice caz, *cum* reuşise un băcan să-i cumpere fiului său educaţia necesară pentru a accede la Academia Militară Imperială, unde competiţia era acerbă? Cordelia rânji în barbă, privind într-o parte şi în cealaltă, în lungul străzii. Era un sector mai vechi al oraşului, anterior apariţiei ascensoarelor, ale cărui clădiri nu depăşeau şase niveluri înălţime. Ponosite, cu arhitectura decupată de instalaţiile sanitare, electrice şi de iluminat, care păreau să fi fost uitate iniţial şi adăugate ulterior.

Bothari porni înainte, cu aerul că ştia încotro se îndreaptă. Construcţiile nu păreau mai bine întreţinute pe direcţia lor de mers. Străzile şi aleile se îngustau, canalizând un miros jilav de descompunere, ocazional cu câte un iz de urină. Luminile se împuţinau. Umerii lui Drou se încovoiau treptat. Koudelka îşi încleştase mâna pe baston.

Bothari se opri în faţa unui pasaj îngust, prost luminat, deasupra căruia se afla un anunţ scris de mână: *Avem camere.*

— Aici e bine.

Uşa străveche şi neautomatizată, care se rotea pe balamale, era încuiată. Bothari o zgâlţâi, apoi ciocăni. După multă vreme se deschise o uşiţă în interiorul uşii mari şi o pereche de ochi suspicioşi îl fixă cu privirea.

— Ce vreţi?

— O cameră.

— La ora asta? Ba pe naiba.

Bothari o trase pe Drou în faţă. Fâşia de lumină care răzbea prin deschizătură îi juca pe faţă.

— Pfui, mormăi înfundat vocea din spatele uşii. Ei bine…

Se auzi zăngănit de lanţuri, scrâşnet de metal, apoi uşa se deschise.

Se îngrămădiră toţi într-un vestibul îngust, cu o scară, un birou şi o arcadă prin care se trecea într-o cameră întunecoasă. Gazda lor deveni şi mai morocănoasă când află că toţi patru doreau o singură cameră. Cu toate acestea, nu-i luă la întrebări; după toate aparenţele, studiata lor sărăcie căpăta o nuanţă de autenticitate din pricina disperării veritabile. Cu două femei în grup şi mai ales cu unul precum Koudelka, nimeni nu părea grăbit să-i identifice drept agenţi secreţi.

Se instalară într-o cameră ieftină şi înghesuită de la etaj; Kou şi Drou fură lăsaţi să-şi aleagă primii paturile. Lumina zorilor începea să picure prin ferestre când Cordelia îl urmă pe Bothari la parter în căutare de hrană.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că e nevoie să luăm raţii cu noi, într-un oraş sub asediu, bombăni Cordelia.

— Încă nu-i foarte rău, spuse Bothari. Ah… mai bine nu vorbiţi, milady. Din cauza accentului.

— Aşa-i. În cazul ăsta, deschide tu o conversaţie cu individul ăsta, dacă poţi. Vreau să aud viziunea localnicilor asupra lucrurilor.

Îl găsiră pe hangiu, sau ce va fi fost el, în cămăruţa de dincolo de arcadă, care, judecând după tejghea şi după perechea de mese ponosite cu scaune, juca dublul rol de bar şi sală de mese. Omul le vându în silă nişte pachete cu mâncare sigilate şi sticle cu băuturi la preţuri umflate, în timp ce se văita de raţionalizare şi căuta să smulgă informaţii de la ei.

— De luni întregi fac planuri pentru călătoria asta – spuse Bothari, sprijinindu-se de bar – şi nenorocitul ăsta de război mi le-a stricat.

Hangiul scoase o exclamaţie de încurajare, ca de la un întreprinzător la altul.

— Da? Şi ce strategie ai?

Bothari se linse pe buze şi miji ochii, cu o mină gânditoare.

— Ai văzut-o pe blonda aia?

— Hă?

— Virgină.

— Fugi de-aici. E prea bătrână.

— O, da. Ai putea să crezi că-i din clasa de sus, blonda. Voiam s-o vindem vreunui lord Vor la Festivalul Iernii. Făceam rost de nişte fonduri. Dar ăştia au şters-o toţi din oraş. Cred c-am putea încerca la vreun negustor bogat. Dar n-o să-i placă ei. I-am promis un lord veritabil.

Cordelia îşi ascunse gura în dosul mâinii şi încercă să nu scoată niciun sunet care să atragă atenţia. Era grozav că Drou nu se afla acolo ca să audă explicaţiile pe care era în stare să le brodeze Bothari. Dumnezeule mare! Oare bărbaţii barrayarani chiar plăteau ca să aibă ocazia să comită acea fărâmă de tortură sexuală asupra femeilor neiniţiate?

Hangiul se uită pieziş la Cordelia.

— Dac-o laşi singură cu partenerul tău, fără însoţitoare, ai putea pierde ce-ai venit să vinzi.

— Neah, făcu Bothari. Ar face-o de-ar putea, dar a-ncasat cândva o lovitură de disruptor neural. Mai jos de centură, cum ar veni. L-au lăsat la vatră pe motive medicale.

— Dar la tine cum a fost?

— Trimis în rezervă fără pierderea drepturilor.

Din câte îşi dădea seama Cordelia, aceasta era o exprimare codificată care însemna *Ori demisionezi, ori te paşte lagărul de prizonieri,* soartă rezervată tuturor turbulenţilor cronici care se aflau la un pas, doar la un pas, de comiterea unui delict grav.

— Şi accepţi un paralitic pe lângă tine? întrebă hangiul, făcând semn cu capul spre camera de la etaj şi ocupanţii ei.

— El e creierul grupului.

— Nu cine ştie ce creier, de-aţi venit aici ca să-ncercaţi trebuşoara asta tocmai acum.

— Mda. Cred c-aş fi obţinut aici un preţ mai bun pentru aceeaşi cărniţă dacă veneam cu ea tranşată şi asezonată.
— Să ştii că da, pufni dispreţuitor hangiul, cu un aer posomorât, fixând cu privirea mâncarea pusă pe tejghea dinaintea Cordeliei.
— Totuşi, e prea bună ca s-o prăpădesc. Cred că va trebui să găsesc altceva, până trece porcăria asta. Să-mi omor timpul. Poate angajează cineva forţă brută…
Bothari îşi lăsă fraza în suspensie. Oare începea să-şi piardă inspiraţia?
Hangiul îl cerceta cu mare interes.
— Hă! Am pus ochii pe ceva, o treabă pentru care aş putea să folosesc, cum ar veni, un intermediar. De-o săptămână mă tot tem c-o să se ducă altcineva s-o rezolve înaintea mea. Tu ai putea fi exact ce-mi trebuie.
— Hă?
Hangiul se aplecă spre el peste bar, ca pentru a-i împărtăşi o mare taină.
— Băieţii contelui Vordarian oferă nişte recompense grase, la sediul Securităţii Imperiale, pentru informaţii care duc la arestări. În mod normal nu m-aş băga cu Securitatea, oricine i-ar fi şef săptămâna asta, dar a apărut un ins ciudat care şi-a luat cameră pe stradă la noi. Şi stă mai mult în ea, numa’ dacă nu iese după mâncare, mai multă mâncare decât i-ar trebui unui singur om… are el acolo pe cineva de nu-l vede nimeni niciodată. Şi clar că nu-i de-al nostru. Mă tot gândesc c-ar putea să… valoreze ceva pentru cineva, ei?
Bothari se încruntă, chibzuind.
— Ar putea fi periculos. Dacă amiralul Vorkosigan dă buzna înapoi în oraş, o să caute ai lui şi-n gaură de şarpe lista aia cu informatori. Iar tu ai şi-o adresă.
— Dar tu n-ai, bag seama. Dac-ai ieşi tu în faţă, aş putea să-ţi fac parte zece procente. Cred că-i important, individul ăla. Că speriat clar că e.
Bothari clătină din cap.
— Am venit încoace de la ţară… ţie nu-ţi pute aici, în oraş? Înfrângerea, omule. Îmi pare că oamenii lui Vordarian

arată bolnavi de-a binelea. În locul tău, m-aş gândi bine de tot la lista aia.

Hangiul strânse din buze, exprimându-şi frustrarea.

— Într-un fel sau altul, momentul ăsta oportun tot o să se termine.

Cordelia îl trase pe Bothari spre ea să-i şoptească la ureche:

— Fă-i jocul. Află cine e. Ar putea fi un aliat.

După un moment de gândire, adăugă:

— Cere-i cincizeci la sută.

Bothari se îndreptă şi dădu din cap a încuviinţare.

— Jumi-juma, îi spuse el hangiului. Pentru riscul asumat.

Hangiul se uită la Cordelia încruntat, dar respectuos, şi răspunse fără tragere de inimă:

— Cincizeci la sută din ceva e mai bine decât sută la sută din nimic, aş zice.

— Poţi să mi-l arăţi pe omul ăsta? întrebă Bothari.

— Aş putea.

— Ia, femeie, spuse Bothari şi-i îngrămădi Cordeliei pachetele în braţe. Du astea în cameră.

Cordelia îşi drese vocea şi încercă să imite un accent muntenesc.

— S-ai grijă, bag sama. O să te facă orăşeanul ăsta.

Bothari îl blagoslovi pe hangiu cu un rânjet de toată spaima.

— Eh, n-ar încerca el să păcălească un veteran bătrân. Mai mult de-o dată.

Hangiul îi zâmbi şi el, nervos.

***

Cordelia avu un somn chinuit, trezindu-se brusc atunci când Bothari se întoarse în cămăruţa lor. Grijuliu, verifică holul înainte de-a închide uşa după el. Arăta mohorât.

— Ei, sergent? Ce-ai aflat?

Dacă se dovedea că tovarăşul lor de ascunzişuri era cineva la fel de important strategic precum, de pildă, amiralul Kanzian? Gândul aceasta o înspăimânta. Cum ar putea să nu se lase deturnată de la misiunea ei personală dacă i se înfăţişa cu limpezime de cristal un scop mai

măreţ…? Kou, întins pe o saltea de paie pe podea, şi Drou, din celălalt culcuş, amândoi clipind chiori de somn, se ridicară în coate ca să asculte.

— E lordul Vorpatril. Şi cu lady Vorpatril.

— O, nu.

Cordelia se ridică în capul oaselor.

— Eşti sigur?

— O, da.

Kou se scărpină în căpăţâna ciufulită.

— Ai luat legătura cu ei?

— Încă nu.

— De ce nu?

— Lady Vorkosigan hotărăşte. Dacă ne abatem de la misiunea noastră iniţială.

Şi când te gândeşti că-şi dorise să fie şefă.

— Ţi s-au părut în regulă?

— Sunt în viaţă, se ţin ascunşi. Dar… lepra aia de jos nu se poate să fie singurul om care i-a depistat. L-am împiedicat deocamdată, dar în orice moment ar putea să se lăcomească altul.

— Pe bebeluş l-ai văzut cumva?

El clătină din cap.

— Încă n-a venit sorocul.

— E târziu! Trebuia să-l nască acum două săptămâni. Ăsta-i iad curat.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Crezi c-am putea fugi împreună din oraş?

— Cu cât mai mulţi în grup, cu-atât mai repede sare-n ochi, spuse tărăgănat Bothari. Şi-am apucat s-arunc o privire la lady Vorpatril. Ea chiar că sare-n ochi. Lumea o s-o observe.

— Nu văd cum ar putea să li se-mbunătăţească situaţia dacă ni se alătură acum, spuse Cordelia. Acoperirea lor merge bine de câteva săptămâni. Dacă reuşim s-ajungem la Rezistenţă, poate încercăm şi cu ei la întoarcere. Categoric o să-l punem pe Illyan să trimită agenţi loialişti să-i ajute, dacă ajungem înapoi…

La naiba. Dacă ar fi pornit într-o incursiune oficială, ar fi avut exact legăturile potrivite pentru nevoile cuplului Vorpatril. Dar atunci, dacă ar fi fost în incursiune oficială, fără îndoială că n-ar fi venit pe-aici. Stătu pe gânduri o vreme.

— Nu. Nu luăm legătura deocamdată. Dar bine-ar fi să facem ceva ca să-l descurajăm pe amicul tău de jos.

— Am făcut, spuse Bothari. I-am zis că ştiu de unde-aş putea obţine un preţ mai bun şi fără să-mi risc capul mai târziu. Poate reuşim să-l mituim ca să ne ajute.

— Ai avea încredere în el? întrebă cu îndoială Droushnakovi.

Bothari făcu o grimasă.

— După cum l-am citit pân-acum. O să-ncerc să-l ţin sub supraveghere cât suntem pe-aici. Încă ceva. Am prins o transmisie video în camera din spate. Vordarian s-a declarat împărat aseară.

Kou înjură.

— Aşa deci, până la urmă tot a făcut-o.

— Dar ce înseamnă asta? întrebă Cordelia. Se simte puternic, sau e un gest de disperare?

— Cred că-i ultima şmecherie cu care încearcă să influenţeze forţele din spaţiu, îşi dădu cu părerea Kou.

— Şi chiar au să fie mai mulţi cei atraşi decât cei jigniţi?

Kou clătină din cap.

— La noi, pe Barrayar, frica de haos e foarte puternică. L-am încercat. Nu-i deloc plăcut. Imperiul se identifică drept sursă a ordinii încă de pe vremea când Dorea Vorbarra a zdrobit puterea conţilor beligeranţi şi-a unificat planeta. Cuvântul „împărat” are mare forţă aici.

— Pentru mine n-are, oftă Cordelia. Hai să ne odihnim puţin. Poate până mâine pe vremea asta se termină totul.

Un gând plin de speranţă înspăimântător, în funcţie de interpretare. Cordelia numără iar orele, pentru a mia oară; mai aveau o zi să pătrundă în Reşedinţă, două să se întoarcă în teritoriile lui Vorkosigan… nu prea rămânea timp de irosit. Se simţea ca într-un zbor, mai iute, tot mai iute. Şi din ce în ce mai puţin loc de-ntors.

***

Ultima ocazie pentru a contramanda totul. O ploaie fină ca un abur adusese peste oraş o înserare timpurie. Cordelia privea nemişcată prin fereastra murdară la strada lucioasă, vărgată de reflexiile câtorva felinare stradale cu halouri de un chihlimbariu bolnăvicios. Nu se vedeau decât câteva siluete care se grăbeau cocârjate, cu capetele plecate. Era de parcă războiul şi iarna absorbiseră ultima răsuflare a toamnei şi expiraseră în locul ei o tăcere ca de mormânt. *Ţine-ţi firea,* îşi spuse Cordelia, îndreptându-şi spinarea, şi coborî la parter în fruntea micului său grup.

La recepţie era pustiu. Cordelia tocmai se hotărâse să sară peste formalitatea predării camerei – în definitiv, plătiseră în avans –, când hangiul intră cu paşi apăsaţi pe uşa din faţă, scuturându-şi picăturile reci de pe haină şi suduind de mama focului. Îl zări imediat pe Bothari.

— Tu! E vina ta, jigodie laşă ce eşti. L-am ratat, fir-ar să fie, l-am ratat, şi-acuma o să profite altcineva de pe urma lui. Recompensa aia putea să fie a mea, ar fi trebuit să fie a mea…

O bufnitură îi întrerupse şirul de invective când Bothari îl ţintui de perete, ridicându-l de la podea; cu degetele de la picioare întinse, omul încercă să se sprijine pe vârfuri, în timp ce chipul lui Bothari, căpătând deodată o expresie sălbatică, se aplecă spre al lui.

— *Ce s-a-ntâmplat?*

— Un detaşament al lui Vordarian l-a săltat pe individ. Se pare că i-a condus şi la partenera lui.

Vocea hangiului pendula între mânie şi teamă.

— I-au prins pe amândoi şi eu am rămas fără nimic!

— I-au prins? repetă Cordelia cu glas pierit.

— I-au săltat chiar adineauri, fir-ar să fie.

Ar mai putea fi o şansă, îşi dădu seama Cordelia. Că lua o decizie în calitate de şefă sau că se supunea unei constrângeri de ordin tactic, nici că mai conta acum. Înşfăcă un paralizor din raniţă; Bothari se dădu înapoi, iar ea trase în hangiu acolo unde stătea, lipit de perete, cu

gura căscată. Bothari îi înghesui trupul inert în spatele biroului.

— Trebuie să-ncercăm să-i luăm. Drou, scoate şi restul de arme. Sergent, du-ne acolo. Hai!

Şi se pomeni alergând pe stradă către o scenă de care orice barrayaran cu mintea întreagă ar fi fugit în direcţie opusă, scena în care forţele de securitate făceau o arestare nocturnă. Drou ţinea pasul cu Bothari; Koudelka, împovărat cu raniţa, venea în urma lor. Cordelia îşi dori să fi fost o ceaţă mai groasă.

Gaura de şarpe a familiei Vorpatril se dovedi a fi la două străzi distanţă, într-o clădire îngustă, ponosită, foarte asemănătoare cu cea în care adăstaseră ei. Bothari ridică o mână; priviră prudenţi pe după colţ, apoi se retraseră. Două maşini ale Securităţii erau parcate în faţa micii pensiuni, blocând intrarea. În afară de grupul lor, toată zona era ciudat de pustie. Koudelka apăru şi el din urmă, gâfâind.

— Droushnakovi, spuse Bothari, dă ocol. Ocupă o poziţie de foc încrucişat de cealaltă parte a maşinilor. Să fii atentă, precis au pus oameni la uşa din spate.

Da, categoric, manevrele de stradă erau vocaţia lui Bothari. Drou încuviinţă dând din cap, îşi verifică nivelul de încărcare al armelor şi porni să traverseze colţul străzii în pas de plimbare, fără măcar să privească în urmă. Odată ce ieşi din raza vederii inamice, porni în pas alergător, fără să facă vreun zgomot.

— Ne trebuie o poziţie mai bună, murmură Bothari, riscând încă o dată să scoată capul ca să privească după colţul clădirii. Nu văd nimic, fir-ar să fie.

— Un bărbat şi o femeie merg pe stradă, îi descrise Cordelia, cu disperare în glas. S-au oprit să stea de vorbă în pragul unei uşi. Se uită curioşi la oamenii securităţii, care-s absorbiţi în operaţiunea de arestare… oare am putea trece?

— N-o să ajungem prea departe, răspunse Bothari, odată ce ne vor depista armele cu scanerele lor de perimetru. Dar de doi inşi tot o să trecem. Când o fi, o să se-ntâmple repede. Am putea reuşi la limită. Locotenent, acoperă-ne

de-aici. Stai cu arcul de plasmă pregătit, asta-i tot ce-avem ca să oprim un vehicul.

Bothari îşi ascunse sub haină disruptorul neural. Cordelia îşi piti paralizorul sub brâul fustei şi-l luă lejer de braţ pe Bothari. Ieşiră de după colţ mergând la pas.

Era o idee dintre cele mai proaste, hotărî Cordelia, potrivindu-şi pasul după al lui Bothari. Ar fi trebuit să se organizeze cu câteva ore în urmă, dacă aveau de gând să încerce o asemenea ambuscadă. Sau ar fi trebuit să-i agaţe pe Padma şi Alys cu câteva ore în urmă. Şi totuşi… de cât timp fusese depistat Padma? Oare ar fi putut cădea într-o capcană întinsă de multă vreme, ajungând să fie arestaţi laolaltă? *Gata cu dacă şi cu parcă. Concentrează-te asupra momentului prezent.*

Paşii lui Bothari încetiniră pe când se apropiau de arcada adâncă şi întunecoasă a unei intrări. O trase pe Cordelia sub arcadă şi se sprijini cu braţul de perete, aproape de ea. Acum se aflau suficient de aproape de scena arestării pentru a descifra vocile. Pârâituri fragmentate de la comlinkuri se auzeau cu claritate în aerul jilav.

La ţanc. În ciuda pantalonilor şi a cămăşii ponosite, Cordelia îl recunoscu imediat drept căpitanul Vorpatril pe bărbatul brunet pe care una dintre gărzi îl ţintuise de maşină. Avea pe faţă o porţiune răzuită, sângerândă, iar buzele umflate i se întindeau în acel zâmbet tipic indus de fast-penta. Zâmbetul i se transforma în răstimpuri într-un rictus de suferinţă, gemetele îi înăbuşeau chicotitul, apoi rictusul devenea iar zâmbet.

Oameni ai securităţii, în uniforme negre, ieşiră în stradă pe uşa pensiunii, înghesuind între ei o femeie. Atenţia întregului detaşament se concentră asupra ei; la fel şi atenţia Cordeliei şi a lui Bothari.

Alys Vorpatril era îmbrăcată doar cu o cămaşă de noapte şi un halat şi încălţase direct pe picioarele goale o pereche de pantofi fără toc. Părul închis la culoare îi era despletit, încadrându-i în neorânduială faţa albă; arăta ca scăpată de la nebuni. Era, într-adevăr, vizibil gravidă, burta în cămaşă albă răsărindu-i prin deschizătura halatului negru. Cel care

o îmboldea să meargă îi ţinea braţele prinse la spate, forţând-o să facă paşi mari şi dezarticulaţi ca să-şi poată păstra echilibrul.

Comandantul gărzilor, care avea gradul de colonel plin, verifică un raport pe o tabletă.

— Deci asta-i tot. Lordul şi urmaşul.

Privirea i se opri asupra pântecelui lui Alys Vorpatril; clătină din cap de parcă ar fi vrut să-şi limpezească mintea şi vorbi în comlink.

— Retragerea, băieţi, am terminat aici.

— Ce dracu' ar trebui să facem în privinţa asta, domnule colonel? îl întrebă tulburat locotenentul, apropiindu-se de lady Vorpatril şi ridicându-i mult poalele cămăşii.

În glasul lui se amestecau fascinaţia şi consternarea. Alys câştigase în greutate în ultimele două luni; bărbia şi sânii i se rotunjiseră, coapsele i se îngroşaseră, un strat de osânză îi înconjura mijlocul. Plin de curiozitate, locotenentul apăsă cu un deget carnea albă şi moale. Femeia rămase tăcută, tremurând, cu faţa învăpăiată de furia provocată de gestul pe care şi-l permisese locotenentul şi cu lacrimi de teamă licărindu-i întunecat în ochi.

— Avem ordin să-i ucidem pe lord şi pe moştenitorul lui. De ea nu zice nimic. Ce-ar trebui să facem, să stăm şi s-aşteptăm? Apăsăm până iese? O tăiem? Ori – vocea îi deveni stăruitoare – am putea s-o luăm cu noi la cartierul general, şi gata.

Cel care o ţinea din spate rânji şi se împinse cu şoldurile în fesele ei, maimuţărelile lui nelăsând loc de îndoială asupra înţelesului.

— Nu trebuie s-o ducem imediat, nu-i aşa? Adică, asta-i carne de Vor. Ce ocazie!

Colonelul îl fixă cu privirea şi scuipă dezgustat.

— Caporal, eşti pervers.

Cordelia avu un şoc când îşi dădu seama că atenţia cu care urmărea Bothari scena din faţa lor nu mai era de multă vreme de natură tactică. Era profund excitat. Parcă îi sticleau ochii în timp ce se holba, cu gura întredeschisă.

Colonelul îşi băgă în buzunar comlinkul şi scoase disruptorul neural.

— Nu, spuse el, clătinând din cap. O rezolvăm repede şi curat. În lături, caporal.

Stranii dovezi de îndurare…

Cu un gest de expert, garda o pocni pe Alys peste genunchi şi-o trânti la pământ, apoi făcu un pas înapoi. Mâinile ei zburară înainte, spre pavaj, prea târziu însă ca să-i ferească burta umflată de o izbitură puternică. Padma Vorpatril gemu prin aburii de fast-penta. Colonelul îşi înălţă disruptorul neural şi ezită, de parcă n-ar fi putut hotărî încotro să ţintească, spre capul sau spre pieptul femeii.

— *Omoară-i,* şuieră Cordelia în urechea lui Bothari, apoi îşi scoase paralizorul cu o smucitură şi trase.

Bothari tresări nu doar trezit din starea anterioară, ci şi aruncat într-una de nebunie violentă; trăsnetul disruptorului său neural îl lovi pe colonel concomitent cu raza pornită din paralizorul Cordeliei, deşi ea trăsese prima. În momentul următor era deja în mişcare, o umbră întunecată ţâşnind în spatele unuia dintre vehiculele parcate. Trase rapid, iscând fulgere albastre care electrizau aerul; mai căzură două gărzi, în timp ce restul se adăposteau în spatele maşinilor.

Alys Vorpatril, care nu se ridicase de pe jos, se încovrigă strâns, încercând să-şi acopere pântecele cu braţele şi cu picioarele. Padma Vorpatril, ameţit de penta, se clătină zăpăcit în direcţia ei, cu braţele întinse în faţă, părând animat de aceeaşi idee ca a ei. Locotenentul gărzilor se rostogoli pe pavaj către un loc adăpostit şi ţinti cu disruptorul neural în direcţia bărbatului năucit.

Clipa de răgaz pe care şi-o acordă ca să ia ţinta în vizor i se dovedi fatală locotenentului; disruptorul lui Droushnakovi şi paralizorul Cordeliei îşi intersectară loviturile în trupul lui – cu o milisecundă prea târziu. Disruptorul lui îl nimerise pe Padma Vorpatril drept în ceafă. Dansară scântei albastre, părul negru sclipi portocaliu, iar trupul lui Padma se arcui într-o contracţie violentă şi căzu cuprins de spasme. Alys Vorpatril scăpă un urlet scurt şi strident, retezat de un icnet. Sprijinindu-se în palme şi

genunchi, păru să încremenească un moment, între încercarea de-a se târî către el şi cea de-a porni în sens opus.

Poziţia de tragere a lui Droushnakovi era perfectă. Ultima gardă căzu ucisă când încă mai încerca să ridice calota maşinii blindate. Un şofer, adăpostit în cel de-al doilea vehicul, chibzui că era mai prudent să accelereze ca să scape de acolo. Arcul de plasmă al lui Koudelka, setat pe putere maximă, nimeri în plin maşina care tocmai dădea colţul în viteză, făcând-o să alunece nebuneşte, târându-se pe o parte şi stârnind un siaj de scântei, până ce se izbi de zidul unei clădiri de cărămidă.

Aşa, dar nu cumva toată strategia mea pentru misiunea asta se baza pe faptul că vom rămâne invizibili? se întrebă Cordelia ameţită, dând buzna înainte. Ajunse la Alys Vorpatril în acelaşi moment cu Droushnakovi; împreună o săltară în picioare pe femeia care dârdâia din toate mădularele.

— Trebuie să plecăm de-aici, spuse Bothari, ridicându-se din ascunzătoarea din care trăgea şi venind spre ele.

— Nu zău, încuviinţă Koudelka, care se apropie şchiopătând şi se holbă în jur la măcelul neaşteptat şi spectaculos.

Strada era cufundată într-o linişte uimitoare. Nu pentru mult timp, bănuia Cordelia.

— Pe-aici, spuse Bothari, arătând spre o alee îngustă şi întunecată. Fugiţi.

— N-ar trebui să-ncercăm maşina aia? întrebă Cordelia, gesticulând către vehiculul acoperit de cadavre.

— Nu. Uşor de luat urma. Şi nu încape unde mergem noi.

Cordelia nu era lămurită dacă Alys, plânsă toată şi cu privirea rătăcită, era capabilă să fugă, dar îşi îndesă paralizorul la brâu şi luă gravida de un braţ. Drou o luă de celălalt şi împreună o conduseră pe urmele sergentului. Măcar nu mai era Koudelka cel mai încet din grup.

Alys plângea în continuare, dar nu în hohote isterice; o singură dată privi peste umăr către trupul soţului ei, apoi se concentră cu îndârjire asupra încercării de-a alerga. Nu-i

ieşea prea bine. Îşi pierduse definitv echilibrul, cu braţele înfăşurate în jurul trupului, în strădania de-a absorbi şocul paşilor grei pe care îi făcea.

— Cordelia, gâfâi ea.

O afirmare a faptului că o recunoscuse, atât; nu trebuia să-şi irosească timpul sau răsuflarea pentru a cere explicaţii.

Abia apucaseră să ajungă la trei străzi distanţă, când Cordelia începu să audă sirene dinspre zona de unde fugiseră. Însă Bothari părea să-şi fi recăpătat controlul şi nu dădea niciun semn de panică. Traversară o altă alee îngustă, iar Cordelia îşi dădu seama că pătrunseseră într-o zonă a oraşului unde nu existau lumini stradale; de fapt, nu exista niciun fel de lumină. Îşi încordă privirea să vadă ceva în ceaţa întunecată.

Alys se opri brusc şi Cordelia, la rându-i, se opri, alunecând mai s-o doboare din picioare. Alys rămase nemişcată o jumătate de minut, aplecată, gâfâind.

Cordelia îşi dădu seama că, pe sub înşelătorul strat de grăsime, abdomenul lui Alys era tare ca piatra; partea din spate a halatului îi era udă leoarcă.

— Intri în travaliu? întrebă ea.

Nici nu ştia de ce pusese o asemenea întrebare; răspunsul era evident.

— Mă tot ţine aşa… de-o zi şi jumătate, izbucni Alys.

Nu părea capabilă să-şi mai îndrepte spatele.

— Cred că mi s-a rupt apa acolo, când m-a doborât nenorocitul ăla. Doar dacă nu-i sânge… ar fi trebuit să treacă până acum, dacă era numai sânge… acum mă doare mult mai rău…

Respiraţia i se domoli; îşi trase umerii înapoi cu mult efort.

— Cât mai durează? întrebă panicat Kou.

— De unde să ştiu eu? se răsti lady Vorpatril N-am mai făcut aşa ceva. N-am nici cea mai vagă idee.

Mânie de foc ca să topească spaima de gheaţă. Nu era suficient de fierbinte, doar o lumânare în bătaia crivăţului.

— Aş zice că nu mai e mult, se auzi vocea lui Bothari din beznă. Mai bine să ne-ascundem. Haideţi.

Lady Vorpatril nu mai era în stare să fugă, dar izbuti să înainteze cu un mers iute şi legănat, oprindu-se neputincioasă la fiecare două minute. Apoi la fiecare minut.

— N-o să reuşim s-ajungem acolo, mormăi Bothari. Aşteptaţi aici.

Se făcu nevăzut într-un intrând – poate o luase pe o alee? Toate pasajele de aici păreau alei, reci şi împuţite, mult prea înguste ca să încapă acolo maşini. În tot labirintul acela trecuseră doar pe lângă doi oameni; erau înghesuiţi unul într-altul la o margine de pasaj, iar ei păşiseră cu grijă pe alături.

— Nu puteţi să faceţi nimic ca să... nu ştiu, să vă ţineţi? întrebă Kou, când o văzu pe lady Vorpatril că se îndoaie din nou de şale. Ar trebui să... încercăm să aducem un doctor, ceva.

— După doctor a plecat şi idiotul de Padma, spuse Alys printre dinţi. L-am implorat să nu se ducă... of, Doamne!

Un moment mai târziu, adăugă pe un surprinzător ton de conversaţie normală:

— Data viitoare când îţi mai borăşti maţele, Kou, dă-mi voie să-ţi sugerez să închizi gura pur şi simplu şi să înghiţi zdravăn. Nu-i tocmai un reflex voluntar!

Se îndreptă iar, cuprinsă de un tremur violent.

— N-are nevoie de doctor, are nevoie de un loc unde să se-ntindă, se auzi iar Bothari din întuneric. Pe-aici.

Îi conduse pe o distanţă scurtă până la o uşă de lemn, care fusese cândva blocată cu scânduri prinse în cuie de zidul vechi, acoperit cu stuc. Judecând după aşchiile proaspete, Bothari tocmai o deschisese pocnind-o cu piciorul. După ce intrară şi traseră uşa la loc, Droushnakovi îndrăzni în sfârşit să scoată o lanternă din raniţă. Camera era mică, goală şi murdară. Bothari inspectă prompt împrejurimile. Două uşi interioare fuseseră sparte cu mult timp în urmă, dar dincolo de ele nu se auzea niciun sunet, nu se vedea nicio lumină şi părea că totul e pustiu.

— Va trebui să ne descurcăm aşa, spuse Bothari.

Cordelia se întrebă ce naiba avea să facă mai departe. Ştia acum de toate despre transferuri placentare şi cezarotomii, dar în privinţa aşa-numitelor naşteri naturale nu putea decât să facă presupuneri. Probabil că Alys Vorpatril cunoştea încă şi mai puţină biologie, Drou nici atât, iar Kou era de-a dreptul inutil.

— Până acum a mai fost vreunul dintre voi în situaţia asta?

— Eu nu, bombăni Alys.

Privirile lor se întâlniră; se citea prea limpede în ele înţelegerea situaţiei.

— Nu eşti singură, îi spuse Cordelia pe un ton energic.

Încrederea trebuia să ducă la relaxare, care trebuia să ducă şi ea la ceva.

— O să te-ajutăm toţi.

— Mama se mai ocupa cu moşitul, interveni Bothari, neobişnuit de ezitant. Uneori mă târa şi pe mine s-o ajut. Nu-i aşa mare lucru.

Cordelia îşi controlă mimica. Era prima dată când îl auzea pe sergent spunând o vorbă despre vreunul dintre părinţii lui.

Sergentul oftă, dându-şi prea bine seama după privirile celor din jur că tocmai îşi luase pe cap responsabilitatea de a conduce toată operaţiunea.

— Kou, împrumută-mi haina ta.

Koudelka îşi scoase cavalereşte haina şi se apropie s-o înfăşoare cu ea pe lady Vorpatril, care tremura toată. Păru descurajat când sergentul îi aranjă pe umeri lui lady Vorpatril propria lui haină, apoi o puse să se întindă pe jos cu şoldurile pe haina lui Koudelka. Culcată, arăta mai puţin palidă şi nu mai părea gata să leşine. Dar i se opri respiraţia şi ţipă când muşchii abdominali i se contractară din nou.

— Rămâi cu mine, lady Vorkosigan, murmură Bothari spre Cordelia.

Pentru ce? se întrebă ea, apoi înţelese, când el îngenunche şi împinse în sus cu blândeţe cămaşa de noapte a lui Alys Vorpatril. *Mă vrea pe post de mecanism de control.* Dar omorurile păreau să-i fi drenat valul acela

înfiorător de pofte trupeşti care-i schimonosiseră trăsăturile mai devreme, în stradă. Acum privirea lui exprima doar un interes în limitele normalului. Din fericire, Alys Vorpatril era prea absorbită de ceea ce i se întâmpla ca să observe că încercarea lui Bothari de a-şi menţine o expresie de detaşare medicală n-avea succes pe deplin.

— Încă nu se vede capul copilului, raportă el. Dar curând.

Încă un spasm, după care Bothari aruncă o privire în jur şi adăugă:

— Nu cred c-ar fi bine să ţipi, lady Vorpatril. Deja ne caută la momentul ăsta.

Ea dădu din cap a încuviinţare şi îşi flutură disperată mâna; înţelegând, Drou răsuci o bucată de pânză ca pe o funie şi i-o dădu să muşte din ea.

Şi astfel continuară să se desfăşoare lucrurile, spasm după spasm. Alys arăta ca stoarsă şi plângea încetişor, incapabilă să oprească încercările repetate ale propriului ei trup de-a se întoarce pe dos, măcar o vreme, cât să apuce şi ea să-şi tragă sufletul, să-şi vină în fire. Apăruse capul bebeluşului, acoperit de păr negru, dar mai mult de-atât nu părea să poată ieşi.

— Cât ar trebui să dureze? întrebă Kou.

Încerca să-şi păstreze un ton cumpătat, dar i se simţise în voce o profundă îngrijorare.

— Cred că-i place unde e, spuse Bothari. Nu vrea să iasă la frig.

Gluma lui chiar avu efect asupra lui Alys; ritmul suspinelor ei nu se schimbă, dar i se citi în ochi un licăr de recunoştinţă. Bothari se lăsă pe vine, se încruntă meditativ, se mută în dreptul coastelor ei, îi puse o mână uriaşă pe burtă şi aşteptă următorul spasm. Apoi se sprijini.

Şi imediat capul micuţului apăru între coapsele însângerate ale lui lady Vorpatril, care îşi înghiţi strigătul.

— Iaca, spuse sergentul, satisfăcut.

Koudelka părea impresionat de-a binelea.

Cordelia prinse capul cu mâinile, trăgând uşor şi restul trupului odată cu următoarea contracţie. Băieţelul tuşi de două ori, strănută ca un pisoi în tăcerea înfiorată din jur,

trase aer în piept, se făcu rozaliu şi scoase un zbierăt numai bun de spart timpanele. Cordelia aproape că îl scăpă din mâini.

Bothari înjură.

— Dă-mi sabia aia a ta, Kou.

Lady Vorpatril ridică o privire rătăcită.

— Nu! Dă-mi-l înapoi, îl fac eu să tacă!

— Nu la asta mă gândeam, spuse Bothari cu o oarecare demnitate. Deşi ar fi o idee, adăugă, în timp ce urletele continuau.

Îşi scoase arcul de plasmă şi încinse iute sabia, la putere joasă. O steriliza, îşi dădu seama Cordelia.

Placenta urmă cordonul ombilical la următoarea contracţie, o grămăjoară murdară pe haina lui Kou. Cu o tainică fascinaţie, Cordelia rămase privind ţintă la varianta inertă a organului susţinător care suscitase atâta atenţie şi preocupare în cazul ei. *Timp. Operaţiunea asta de salvare a luat prea mult timp. Cât au scăzut şansele lui Miles până acum?* Oare tocmai dăduse la schimb viaţa fiului ei pentru cea a micului Ivan? De fapt, a „nu chiar micului" Ivan – nu era de mirare că-i dăduse atâta de furcă maică-sii. Probabil că Alys era binecuvântată cu un arc pelvian neobişnuit de larg, altminteri n-ar fi reuşit să scape cu viaţă din noaptea asta de coşmar.

După ce cordonul se deşertă şi se albi, Bothari îl tăie cu lama sterilizată, iar Cordelia înnodă cât putu de bine capătul alunecos şi elastic. Şterse temeinic copilul, îl înfăşură într-o cămaşă de schimb curată şi i-l dădu în sfârşit lui Alys, care aştepta cu braţele întinse.

Alys luă copilul şi se puse iar pe plâns, cu suspine înăbuşite.

— A zis Padma… c-o să am cei mai buni doctori. A zis Padma… că n-o să mă doară. A zis Padma c-o să stea cu mine… fir-ai să fii, Padma!

Îl strânse la piept pe fiul lui Padma.

— Ooo! adăugă ea pe un ton schimbat, uşor surprins. Gura bebeluşului îi găsise sânul şi părea că se lipise de el ca o ventuză.

— Bune reflexe, remarcă Bothari.

Capitolul şaptesprezece

— Pentru Dumnezeu, Bothari, nu putem s-o luăm cu noi *acolo,* şuieră Koudelka.

Stăteau pe o alee din miezul labirintic al caravanseraiului. În faţa lor, în întunecimea rece şi umedă, se profila silueta mătăhăloasă a unei clădiri cu ziduri groase care se înălţa, lucru neobişnuit, pe trei niveluri. Undeva sus, pe faţada acoperită cu stuc, zgrunţuroasă de la vopseaua care se cojea, o lumină galbenă sclipea prin obloane sculptate. O lampă cu ulei ardea firav deasupra unei uşi de lemn, singura intrare pe care o vedea Cordelia.

— Nu putem s-o lăsăm afară. Trebuie să se-ncălzească, răspunse sergentul.

O ducea în braţe pe lady Vorpatril, care se ţinea de gâtul lui, palidă şi tremurândă.

— Oricum nu prea e activitate în noaptea asta. E târziu. Se-nchide totul.

— Ce-i clădirea asta? întrebă Droushnakovi.

Koudelka îşi drese glasul.

— În Vremea Izolării, când zona asta era centrul oraşului Vorbarr Sultana, aici era reşedinţa unui lord. Cred că era unul dintre prinţii Vorbarra mai puţin importanţi. De asta e construită ca o fortăreaţă. Acum e… un soi de han.

Aha, deci ăsta-i tractirul tău, Kou, îşi spuse Cordelia, ţinându-se să nu-i scape cu glas tare.

— E sigură? i se adresă ea lui Bothari. Sau e probabil să fie plină de informatori, ca aia de dinainte?

— E sigură timp de câteva ore, aprecie Bothari. Oricum, pentru următoarele câteva ore e tot ce-avem.

O lăsă din braţe pe lady Vorpatril, dându-i-o în grijă lui Droushnakovi, şi se strecură înăuntru, după o conversaţie în surdină cu un paznic aflat de cealaltă parte a uşii. Cordelia îl strânse mai tare la piept pe micul Ivan, trăgându-şi haina peste el ca să-i ţină cât mai cald cu putinţă. Din fericire, dormise fără să scoată vreun sunet în

cele câteva minute cât durase excursia lor de la clădirea abandonată până aici. În scurt timp, Bothari se întoarse şi le făcu semn să-l urmeze.

Traversară o intrare aproape ca un tunel de piatră, cu deschizături înguste în pereţi şi cu orificii în partea de sus, la fiecare jumătate de metru.

— Pentru apărare, în vremurile vechi, şopti Koudelka, iar Droushnakovi încuviinţă dând din cap.

În noaptea aceea însă nu-i aşteptau săgeţi sau ulei încins. Un bărbat înalt cât Bothari, dar mai lat, încuie la loc uşa după ei.

Din tunel ieşiră într-o cameră mare, slab luminată, transformată într-un fel de bar care era în acelaşi timp şi sală de mese. Nu se aflau acolo decât două femei care purtau rochii largi şi păreau cam abătute şi un bărbat care sforăia cu capul pe masă. Ca de obicei, un şemineu extravagant strălucea alimentat cu cărbuni de lemn.

Aveau şi călăuză – sau amfitrioană. O femeie înaltă şi zveltă le făcu semn în tăcere să se apropie de scări. Cu cincisprezece sau chiar cu zece ani în urmă, probabil că avea picioare lungi şi aer acvilin; acum era doar osoasă şi veştejită, îmbrăcată nepotrivit într-o rochie de un roşu-purpuriu ţipător, cu volane pleoştite care păreau un ecou al propriei sale tristeţi inerente. Bothari o săltă din nou pe lady Vorpatril şi o duse în braţe pe scara abruptă. Koudelka privi în jur stânjenit, părând să se însenineze oarecum când văzu că nu mai era nimeni.

Femeia îi conduse pe un hol de la etaj până la o cameră.

— Schimbă cearşafurile, mormăi Bothari, iar femeia încuviinţă cu o înclinare a capului şi se făcu nevăzută.

Bothari n-o lăsă jos pe extenuata lady Vorpatril. Femeia se întoarse după câteva minute şi trase de pe pat aşternuturile mototolite, pe care le înlocui cu pânzeturi proaspăt spălate. Bothari o culcă pe lady Vorpatril în pat şi se dădu înapoi. Cordelia aşeză bebeluşul adormit pe braţul îndoit al mamei sale, care izbuti să dea din cap în semn de mulţumire.

Intendenta – aşa hotărî Cordelia să-i spună în gând – se uită la copil cu o scânteie de interes în privire.

— Ăsta-i nou-născut. Voinic băiat, ai?

Vocea îi alunecă într-o încercare de gângurit.

— Are două săptămâni, i-o întoarse Bothari.

Femeia pufni, cu mâinile în şolduri.

— Am mai moşit şi eu la viaţa mea, Bothari. Mai degrabă două ore.

Bothari aruncă spre Cordelia o privire ciudată, aproape speriată. Intendenta ridică mâna, ca pentru a se apăra de încruntătura lui.

— Mă rog, cum zici tu.

— Ar trebui s-o lăsăm să doarmă până când o să fim siguri că nu se declanşează o hemoragie, spuse Bothari.

— Da, dar nu singură, fu de părere Cordelia. În caz că se trezeşte dezorientată într-un loc străin.

În privinţa lucrurilor necunoscute, bănuia Cordelia, locul acesta putea fi considerat de-a dreptul de pe altă planetă pentru o femeie Vor.

— Stau eu cu ea o vreme, se oferi Droushnakovi.

Se încruntă suspicioasă la intendentă, părând a considera că femeia se apleca prea mult spre bebeluş. Cordelia nu credea că Drou se lăsa câtuşi de puţin păcălită de Koudelka să creadă că nimeriseră în vreun muzeu. Nici lady Vorpatril n-avea să se lase păcălită, după ce se va fi odihnit destul cât să-şi adune minţile rătăcite.

Droushnakovi se trânti într-un fotoliu cu tapiţeria ponosită, strâmbând din nas la miasma lui de mucegai. Ceilalţi se retraseră din încăpere. Koudelka plecă să descopere ce se folosea în clădirea aceea pe post de spălător şi să încerce să cumpere ceva de mâncare. În aer se simţea un iz subtil care îi sugera Cordeliei că nicio parte a caravanseraiului nu era racordată la canalizarea municipală. Nici încălzire centrală nu exista. La o încruntătură a lui Bothari, intendenta se evaporă de acolo.

Un divan, o pereche de scaune şi o masă joasă ocupau un spaţiu aflat la capătul holului, în lumina unei lămpi cu abajur roşu, care funcţiona pe baterii. Acolo se aşezară,

obosiţi, Bothari şi Cordelia. Odată ce tensiunea se risipise pentru câteva clipe şi nu mai trebuia să facă faţă încordării, Bothari părea rupt. Cordelia n-avea idee cum arăta ea însăşi, dar era convinsă că nu era în cea mai bună formă.

— Pe Colonia Beta sunt târfe? întrebă deodată Bothari.

Cordelia se luptă cu şocul mental. Vocea lui era atât de obosită, încât întrebarea sunase aproape neglijent, numai că Bothari nu făcea niciodată conversaţie uşoară. Cât de tare îi tulburaseră evenimentele violente din noaptea aceea echilibrul precar, cât de mult îi solicitaseră barierele deja şubrede?

— Păi… avem nişte TSLP, răspunse ea precaută. Presupun că acoperă unele funcţii sociale similare.

— Tese Lepe?

— Terapeuţi Sexuali cu Licenţă de Practică. Trebuie să treci de comisiile guvernamentale şi să obţii o licenţă. Şi se cere să ai cel puţin o diplomă de colegiu în psihoterapie. Doar că toate trei sexele îmbrăţişează profesia asta. Hermafrodiţii fac cei mai mulţi bani, că-s foarte populari printre turişti. Nu e… nu-i o slujbă cu un statut social înalt, dar nici scursura societăţii nu te face. Nici nu cred c-avem scursori pe Colonia Beta, ne oprim undeva pe la partea de jos a clasei de mijloc. Este ca – făcu o pauză, străduindu-se să echivaleze cultural noţiunile – e cumva ca meseria de frizer pe Barrayar. Furnizezi un serviciu personal la standarde profesionale, cu un strop de artă şi măiestrie.

Reuşise să-l şocheze pe Bothari, ceea ce era, cu siguranţă, o premieră. Fruntea lui era numai cute.

— Numai betanii s-ar putea gândi că-ţi trebuie o nenorocită de diplomă universitară… Există *femei* care-i angajează?

— Sigur că da. Şi cupluri. Ăă… de fapt acolo se pune mai degrabă accentul pe componenta de învăţare.

El scutură din cap şi păru a şovăi. Îi aruncă o privire piezişă.

— Mama era târfă.

Tonul îi era curios de distant. Aşteptă.

— Mi-am… cam dat seama de asta, spuse ea.

— Nu ştiu de ce nu m-a avortat. Ar fi putut, făcea şi d-astea, nu doar moşea. Poate s-a gândit la vremea când o să-mbătrânească. Mă vindea clienţilor ei.

Cordelia se înecă.

— Vezi… *aşa ceva* n-ar fi îngăduit pe Colonia Beta.

— Nu-mi aduc aminte mare lucru de pe vremea aia. Am fugit la doisprezece ani, când am crescut destul cât să-i snopesc în bătaie pe afurisiţii ei de clienţi. Am tot fugit cu bandele, până m-am făcut de şaisprezece ani şi arătam ca de optsprezece, aşa c-am minţit şi-am intrat în armată. Pe urmă am tăiat-o de-aici.

Îşi frecă palmele una de cealaltă, arătând ce iute şi straşnică îi fusese evadarea.

— Cred că armata ţi s-a părut rai curat, prin comparaţie.

— Până l-am întâlnit pe Vorrutyer.

Se uită în jur fără ţintă.

— Pe vremea aia era mai multă lume pe-aici. Acum e aproape mort totul.

Tonul îi deveni meditativ.

— O mare parte din viaţă nu pot să mi-o aduc aminte ca lumea. E ca şi cum aş fi… făcut din petice. Şi totuşi, sunt lucruri pe care aş vrea să le uit şi nu pot.

Cordelia n-avea de gând să întrebe care lucruri, dar scoase un zgomot din gâtlej, care voia să însemne „zi că te ascult”.

— Nu ştiu cine-a fost tata. Aici să fii bastard e aproape la fel de rău ca şi când ai fi mutant.

— „Bastard” se foloseşte ca descriere negativă a personalităţii cuiva, dar de fapt n-are niciun înţeles real în context betan. Copiii făcuţi fără licenţă nu-s acelaşi lucru şi oricum sunt atât de rari, încât se judecă fiecare caz în parte.

De ce-mi povesteşte toate astea? Ce vrea de la mine? Când a-nceput să vorbească, aproape lăsa impresia că se teme; acum pare aproape mulţumit. Ce-am spus de s-a potrivit aşa bine? Cordelia oftă.

Spre tainica ei uşurare, tocmai atunci se întoarse Koudelka, aducând sandvişuri adevărate şi proaspete, din

pâine şi brânză, şi bere îmbuteliată. Berea o bucură pe Cordelia; apă să fi fost, i s-ar fi părut dubioasă, într-un loc ca acela. Luă un dumicat şi sorbi cu recunoştinţă o înghiţitură.

— Kou, spuse ea, trebuie să ne regândim strategia.

Locotenentul se aşeză lângă ea cu mişcări stângace, pregătit s-o asculte cu toată seriozitatea.

— Da?

— Evident că nu putem s-o luăm cu noi pe lady Vorpatril, cu copilul. Şi nici nu putem s-o lăsăm aici. Am lăsat deja în urmă cinci cadavre şi-o maşină în flăcări pe care să le găsească securitatea lui Vordarian. Vor cerceta serios toată zona asta. Dar deocamdată, nu pentru multă vreme, încă mai vânează o femeie gravidă în ultimul hal. Asta ne dă ceva timp. Trebuie să ne despărţim.

Urmă un moment de ezitare, pe care Koudelka îl umplu muşcând din sandviş.

— Vreţi să mergeţi cu ea, milady?

Cordelia clătină din cap.

— Trebuie să merg cu echipa care se duce la Reşedinţă. Măcar pentru că sunt singura care poate spune „Asta-i imposibil acum, trebuie să renunţăm”. Fără Drou nu se poate, iar de Bothari am nevoie.

Şi, într-un fel ciudat, Bothari are nevoie de mine.

— Aşa că doar tu mai rămâi.

Koudelka strânse din buze cu amărăciune.

— Cel puţin n-o să vă încetinesc.

— Nu eşti alegerea implicită, să ştii, spuse ea răspicat. Ingeniozitatea ta ne-a adus până în Vorbarr Sultana. Cred că tot ea poate s-o scoată de-aici pe lady Vorpatril. Tu eşti şansa ei.

— Dar pare că voi fugiţi spre pericol şi eu fug de el.

— O iluzie periculoasă. Kou, gândeşte-te. Dacă gorilele lui Vordarian o prind iar, nici pic de milă n-au să-i arate. Nici ţie, dar cu atât mai puţin copilului. Nu există variantă „mai sigură”. Doar imperativul morţii, şi logica, şi nevoia absolută de a-ţi păstra capul pe umeri.

El oftă.

— O să încerc.

— „Să încerc” nu ajunge. Padma Vorpatril „a încercat”. Tu trebuie *să reuşeşti* dracului, Kou.

El încuviinţă dând încet din cap.

— Da, milady.

Bothari plecă să şterpelească haine pentru noul personaj întruchipat de Kou, „tânăr soţ şi tată sărac”.

— Clienţii uită mereu câte ceva, comentă el.

Cordelia se întrebă ce haine de stradă putea el să adune de aici pentru lady Vorpatril. Kou le duse de mâncare lui lady Vorpatril şi lui Drou. Se întoarse cu o expresie foarte sumbră pe faţă şi se aşeză lângă Cordelia. După o vreme, spuse:

— Cred că înţeleg acum de ce era Drou aşa de îngrijorată de perspectiva unei sarcini.

— Da? întrebă Cordelia.

— Necazurile lui lady Vorpatril le fac pe-ale mele să pară… foarte mici. Doamne, că dureros mai părea.

— Mm. Dar durerea nu ţine decât o zi, spuse Cordelia, masându-şi cicatricea. Sau câteva săptămâni. Nu cred că asta-i tot.

— Atunci, ce?

— E… un act transcendental. Crearea vieţii. M-am gândit la asta când îl aveam pe Miles în pântece. „Prin acest act, aduc o moarte pe lume.” O naştere, o moarte şi toată suferinţa şi toate actele de voinţă dintre ele. N-am înţeles anumite simboluri mistice ale Vechiului Pământ, ca Mama-moarte, Kali, decât atunci când mi-am dat seama că nu era nimic mistic, ci pur şi simplu un fapt. Un „accident” sexual în stil barrayaran poate naşte un lanţ de cauzalităţi care nu se mai opreşte până la sfârşitul veacurilor. Copiii noştri ne schimbă… indiferent dacă supravieţuiesc sau nu. Chiar dacă de data asta copilul tău s-a dovedit a fi iluzoriu, pe Drou a atins-o schimbarea asta. Pe tine nu?

El clătină din cap, cu un aer confuz.

— Nu mă gândeam la toate astea. Voiam doar să fiu normal. Ca orice alt bărbat.

— Cred că nu-i nicio problemă cu instinctele tale. Atât doar că nu-s de-ajuns. N-ai putea să faci în aşa fel încât instinctele şi intelectul tău să lucreze măcar o dată împreună, în loc să se bată cap în cap?

El pufni.

— Nu ştiu. Nu ştiu… cum s-o fac să mă asculte acum. Am zis că-mi pare rău.

— Nu s-au rezolvat lucrurile între voi, nu-i aşa?

— Nu.

— Ştii ce mă supără cel mai mult de când am pornit în călătoria asta? întrebă Cordelia.

— Nu…

— N-am putut să-mi iau rămas-bun de la Aral. Dacă… păţesc ceva, sau dacă păţeşte el ceva, în definitiv, între noi o să rămână ceva suspendat, destrămat. Şi nicio cale de-a mai îndrepta vreodată lucrurile.

— Mm, făcu el.

Parcă se împuţină, strângându-se în sine, cufundat în fotoliu.

Ea cugetă puţin.

— Ce-ai mai încercat în afară de „îmi pare rău”? Ca, de pildă, „Cum te simţi?” „Eşti bine?” „Pot să te ajut cu ceva?” „Te iubesc” – uite, asta-i una clasică. Cuvinte scurte. Majoritatea întrebări, dacă stau să mă gândesc. Arată că te interesează să începi o conversaţie, ştii?

El zâmbi trist.

— Nu cred că vrea să mai stea de vorbă cu mine.

— Hai să zicem… începu ea, sprijinindu-şi capul de spătar şi privind fără ţintă în lungul holului. Hai să zicem că lucrurile n-au luat aşa o turnură proastă în noaptea aia. Să zicem că n-ai intrat în panică. Să zicem că idiotul ăla de Evon Vorhalas nu v-a întrerupt cu micul lui spectacol de groază.

Ce idee. Prea dureros, acel „poate nu s-ar fi întâmplat”.

— Înapoi la momentul iniţial. Iată, vă dezmierdaţi fericiţi.

Aral folosise cuvântul acela, dezmierdarea. Şi o durea prea mult să se gândească la Aral tocmai atunci.

— Vă despărţiţi prieteni, vă treziţi a doua zi dimineaţă, ăă… suferind de dragoste neîmpărtăşită… Pe urmă ce se mai întâmplă, pe Barrayar?

— Un mijlocitor.

— Ha?

— Părinţii ei sau ai mei năimesc un mijlocitor. Şi pe urmă, mă rog, aranjează lucrurile.

— Şi tu ce faci?

El ridică din umeri.

— Am grijă să nu întârzii la nuntă şi achit nota de plată, cam asta. De fapt, părinţii achită nota.

Nicio mirare că omul era aşa dezorientat.

— Da-ţi doreai nuntă? Nu doar să faci sex?

— Da! Dar… milady, în zilele mele bune, sunt bărbat doar aşa, pe jumătate. Familia ei s-ar fi uitat o dată la mine şi-ar fi pufnit în râs.

— Ai apucat să-i cunoşti familia? Ei te cunosc?

— Nu…

— Kou, tu te-auzi vorbind?

— Păi… făcu el, părând oarecum ruşinat.

— Un mijlocitor. Ha!

Cordelia se ridică în picioare.

— Încotro? întrebă el, neliniştit.

— Să mijlocesc.

Străbătu holul cu pas hotărât până la uşa lui lady Vorpatril, o deschise şi băgă capul. Droushnakovi stătea pe scaun şi se uita la femeia adormită. Pe noptieră se aflau neatinse două beri şi sandvişurile.

Cordelia se strecură înăuntru şi închise încet uşa.

— Ştii ce, murmură ea, soldaţii buni nu ratează nicio ocazie să mănânce sau să doarmă. Nu ştiu niciodată cât vor sta la datorie până li se iveşte iar ocazia.

— Nu mi-e foame.

Şi Drou avea un aer interiorizat, de parcă ar fi fost prinsă pe dinăuntru într-o capcană.

— Vrei să vorbim despre asta?

Ea făcu o grimasă care sugera şovăiala şi se mută de lângă pat pe o canapea aflată în colţul opus al camerei. Cordelia se aşeză lângă ea.

— În seara asta, spuse Droushnakovi cu smerenie, a fost prima dată când am participat la o luptă adevărată.

— Te-ai descurcat bine. Şi-ai găsit o poziţie bună, ai reacţionat…

— Nu.

Tăie aerul cu mâna într-un gest plin de amărăciune.

— Nu m-am descurcat.

— Ei? Mie mi-a părut c-a fost bine.

— Am fugit pe după clădire… am tras cu paralizorul în cei doi paznici care aşteptau la uşa din spate. Nici nu m-au văzut. Mi-am ocupat poziţia la colţul clădirii. M-am uitat la oamenii ăia care o chinuiau pe lady Vorpatril în mijlocul străzii. Cum o insultau şi se holbau la ea şi-o împingeau şi-o împungeau… atâta m-am înfuriat, că mi-am scos disruptorul neural. Voiam să-i omor. Pe urmă a-nceput să se tragă. Şi… şi am ezitat. Iar lordul Vorpatril a murit din cauza asta. Vina mea…

— Ho, măi fato! Idiotul ăla care-a tras în Padma Vorpatril nu era singurul care l-a luat la ţintă. Padma era atât de îmbibat în penta şi de confuz, că nici nu-ncerca măcar să se adăpostească. Cred că i-or fi dat doză dublă ca să-l forţeze să-i ducă la Alys. Putea la fel de bine să moară de arma altuia sau prins chiar în focul nostru încrucişat.

— Sergentul Bothari n-a ezitat, spuse Droushnakovi cu o voce inexpresivă.

— Aşa-i.

— Sergentul Bothari nici nu-şi risipeşte energia simţind… păreri de rău pentru inamic.

— Aşa-i. Tu?

— Eu mă simt rău.

— Omori doi oameni care-ţi sunt complet străini şi te aştepţi să te simţi binedispusă?

— Bothari aşa se simte.

— Da. Lui Bothari i-a plăcut. Dar Bothari nici măcar după standardele barrayarane nu-i sănătos la cap. Năzuieşti să fii un monstru?

— Domnia Voastră îi spuneţi aşa!

— Ah, dar el e monstrul *meu.* Dulăul meu credincios.

Mereu îi venea greu să-l explice pe Bothari, uneori chiar şi ei înseşi. Se întrebă dacă Droushnakovi cunoştea istoria originii terestre a termenului *ţap ispăşitor.* Animalul sacrificial care era eliberat în fiecare an în sălbăticie ca să ducă departe păcatele obştii… Fără îndoială că Bothari era animalul ei de povară; vedea prea bine ce făcea el pentru ea. Nu-i era la fel de limpede ce anume făcea ea pentru el, deşi, după toate aparenţele, lui i se părea a fi ceva de importanţă capitală.

— Eu, una, mă bucur că ai inima grea. Doi ucigaşi patologici în serviciul meu ar fi deja exagerat. Preţuieşte starea asta de rău, Drou.

Ea clătină din cap.

— Cred că s-ar putea să-mi fi ales greşit meseria.

— Poate. Sau poate nu. Gândeşte-te ce monstruozitate ar fi o armată de Bothari. Orice forţă armată a unei comunităţi – armată, poliţie, securitate – trebuie compusă din oameni capabili să comită răul necesar, şi totuşi să nu se înrăiască prin asta. Să comită doar necesarul şi nimic mai mult. Să pună tot timpul la îndoială presupunerile, să oprească alunecarea spre atrocitate.

— Aşa cum l-a ţinut în frâu colonelul de securitate pe caporalul ăla obscen.

— Da. Sau cum l-a luat locotenentul la întrebări pe colonel… Mi-aş fi dorit să-l putem salva, oftă Cordelia.

Drou se încruntă amarnic, cu privirea în poală.

— Kou avea impresia că eşti supărată rău pe el, spuse Cordelia.

— Kou? întrebă Droushnakovi, ridicând o privire înceţoşată. Ah, da, tocmai a fost pe-aici. Voia ceva?

Cordelia zâmbi.

— Tipic pentru Kou să-şi imagineze că toată nefericirea ta trebuie să se-nvârtească în jurul lui.

Surâsul îi păli.

— O să-l trimit cu lady Vorpatril, să-ncerce să-i scoată pe ascuns din oraş pe ea şi pe copil. De-aici ni se despart drumurile, imediat ce-o să fie capabilă să meargă.

Pe chipul lui Drou creştea îngrijorarea.

— O să-l pască un pericol îngrozitor. Oamenii lui Vordarian o să turbeze că i-au pierdut pe ea şi pe tânărul lord în noaptea asta.

Da, exista în continuare un lord Vorpatril care îi tulbura lui Vordarian calculele genealogice, nu-i aşa? Ce sistem dement, în stare să transforme un bebeluş într-un pericol mortal în ochii unui om în toată firea.

— Pentru nimeni nu există siguranţă până n-are să se termine războiul ăsta abject. Ia spune-mi, îl mai iubeşti pe Kou? Ştiu c-ai depăşit faza iniţială, în care ţi se scurgeau ochii după el. Acum îi vezi defectele. E egocentric, are o pată pe creier când vine vorba de rănile lui şi îşi face atâtea griji pentru masculinitatea lui, ceva de groază. Dar prost nu e. Mai există speranţă pentru el. Îl aşteaptă o viaţă interesantă, în slujba regentului.

Presupunând că aveau să supravieţuiască toţi următoarelor patruzeci şi opt de ore. Dorinţa pătimaşă de-a trăi era un lucru numai bun de inculcat agenţilor ei, îşi spuse Cordelia.

— Îl doreşti?

— Sunt… legată de el, acum. Nu ştiu cum să explic… I-am dăruit virginitatea mea. Cine altcineva m-ar mai lua? Aş fi de ruşinea…

— Poţi să uiţi de-aşa ceva! După ce isprăvim cu incursiunea asta, o să te scalzi în atâta glorie, de-o să stea bărbaţii la coadă pentru privilegiul de-a te curta. O să ai de unde alege. În casa lui Aral, vei avea ocazia de a-i cunoaşte pe cei mai buni. Ce pofteşti? Un general? Un ministru al imperiului? Un boiernaş Vor? Un străin ambasador? Singura ta problemă va fi alegerea, din moment ce zgârcitul ăsta de obicei barrayaran nu-ţi dă voie să ai mai mulţi soţi în acelaşi timp. Un tânăr locotenent stângaci n-are nicio şansă să concureze cu toţi seniorii ăştia lustruiţi.

Droushnakovi zâmbi puţin sceptic la viziunea prezentată de Cordelia.

— Cine zice că n-are să fie şi Kou vreun general într-o bună zi? spuse ea încet.

Oftă, făcând o cută între sprâncene.

— Da. Încă îl mai vreau. Dar… cred că mă tem să nu mă rănească iar.

Cordelia chibzui puţin la vorbele ei.

— Probabil. Aral şi cu mine ne rănim tot timpul.

— Ah, voi doi nu, milady! Voi arătaţi aşa de… aşa perfecţi.

— Gândeşte-te, Drou. Îţi poţi închipui în ce stare psihică e Aral în clipa asta din cauza acţiunilor mele? Eu pot. Îmi închipui.

— Ah!

— Dar durerea… nu mi se pare un motiv suficient ca să nu te bucuri de viaţă. Să fii mort e un lucru complet lipsit de durere. Durerea-i ca timpul, oricum are să vină. Întrebarea e ce momente splendide poţi dobândi de la viaţă pe lângă durere.

— Nu ştiu dacă înţeleg, milady. Dar… am o imagine în minte. Cu mine şi Kou, pe o plajă, singuri-singurei. E foarte cald. Şi când se uită la mine mă vede, mă vede cu adevărat, şi mă iubeşte…

Cordelia strânse din buze.

— Mda… merge. Hai cu mine.

Fata se ridică ascultătoare. Cordelia o duse în capătul holului, îl forţă pe Kou să stea pe un capăt al canapelei, pe Drou în partea cealaltă şi se aşeză între ei.

— Drou, Kou are câteva lucruri să-ţi spună. Din moment ce păreţi să vorbiţi limbi diferite, m-a rugat pe mine să-i fiu interpret.

Kou, jenat, făcu un gest negativ peste capul Cordeliei.

— Semnul ăla cu mâna, spuse Cordelia, înseamnă „Prefer să-mi nenorocesc tot restul vieţii decât să arăt ca un tont timp de cinci minute”. Ignoră-l. Acuma, ia să vedem. Cine începe?

Urmă un moment de tăcere.

— V-am spus că joc şi rolurile părinţilor voştri? Cred c-o să încep prin a fi mama lui Kou. Păi, ia zi, fiule, ai cunoscut fete drăguţe? Ştii, ai aproape douăzeci şi şase de ani. Am văzut înregistrarea aia, adăugă Cordelia cu vocea ei obişnuită, pe când Kou se sufoca de-a binelea. I-am surprins stilul, nu? Şi substanţa. Iar Kou zice „Da, mamă, am cunoscut o fată minunată. Tânără, înaltă, isteaţă” – şi mama lui Kou râde cu poftă. Şi mă năimeşte pe mine, prietenoasa mijlocitoare din vecini. Iar eu mă duc la tatăl tău, Drou, şi-i zic că-i vorba de un tânăr, un locotenent imperial, secretar personal al lordului regent, erou de război, care urmează să urce scara ierarhică de la Cartierul General Imperial – iar el zice „Suficient! Îl primim!” şi râde cu poftă. Şi…

— Cred că el va avea mai multe de spus! o întrerupse Kou.

Cordelia se întoarse spre Droushnakovi.

— Ce-a spus Kou adineauri înseamnă că, după părerea lui, familiei tale n-o să-i placă de el fiindcă e schilod.

— Nu! exclamă Drou, indignată. Nici vorbă să…

Cordelia ridică mâna s-o oprească.

— Ca mijlocitoare a voastră, Kou, dă-mi voie să-ţi spun. Când unica şi adorabila fiică a cuiva arată cu degetul şi spune ferm „Tata, pe *ăsta* îl vreau”, un tată prudent răspunde doar cu „Da, draga mea”. De-acord, cei trei fraţi spătoşi s-ar putea să fie mai greu de convins. Dacă o faci să plângă, s-ar putea să ai necazuri mari pe-o alee dosnică. De unde deduc că încă nu te-ai plâns la ei, Drou?

Ea îşi înăbuşi un chicotit involuntar.

— Nu!

Kou lăsa impresia că începea să-l tortureze gândul acesta nou pentru el.

— Vezi, Kou, spuse Cordelia, încă mai poţi să eviţi răzbunarea fraternă, dacă te zbaţi puţin.

Se întoarse către Drou.

— Ştiu c-a fost bădăran, dar crede-mă pe cuvânt, e un bădăran educabil.

— *Am spus* că-mi pare rău, interveni Kou pe un ton înţepat.

Drou se crispă.

— Da. De mai multe ori, spuse ea cu răceală.

— Şi *aşa* ajungem la miezul problemei, spuse Cordelia încet, cu toată seriozitatea. Drou, ce vrea de fapt să spună Kou este că nu-i pare rău câtuşi de puţin. A fost un moment minunat, tu ai fost minunată şi vrea s-o mai facă o dată. Şi înc-o dată, şi înc-o dată, cu nimeni altcineva decât cu tine, pentru totdeauna, cu încuviinţarea societăţii şi fără întreruperi. E corect, Kou?

Kou părea că încremenise.

— Păi... da!

Drou clipi năucită.

— Dar... asta voiam să-mi spui tu!

— Asta voiai? întrebă el, privind-o peste capul Cordeliei.

Sistemul ăsta cu mijlocitor s-ar putea să aibă nişte calităţi reale. Dar şi limite. Cordelia se ridică dintre ei, verificându-şi chronoul. Buna dispoziţie i se scurse din suflet.

— Mai aveţi puţin timp. Vă puteţi spune foarte multe în puţin timp, dacă vă rezumaţi la cuvinte foarte scurte.

Capitolul optsprezece

Pe aleile caravanseraiului, în momentele de dinaintea răsăritului nu era acea beznă profundă care domnea noaptea în munţi. Cerul înnegurat reflecta slab strălucirea chihlimbarie a oraşului. Chipurile prietenilor ei erau nişte pete de ceaţă gri, ca nişte prime încercări din istoria fotografiei; Cordelia încercă să nu-şi spună în gând că erau *Ca nişte chipuri de morţi.*

Lady Vorpatril, primenită, hrănită şi odihnită câteva ore, încă nu era prea sigură pe picioare, dar putea să meargă singură. Intendenta contribuise aducându-i nişte haine surprinzător de sobre, o fustă cenuşie lungă până la jumătatea gambei şi pulovere s-o apere de frig. Koudelka renunţase la tot echipamentul militar şi făcuse rost de pantaloni largi, pantofi vechi şi o haină, în locul celei care suferise de pe urma intervenţiei obstetrice de urgenţă. Îl ducea în braţe pe micul lord Ivan, înfăşurat în scutece improvizate şi învelitori călduroase, completând tabloul unei micuţe familii timorate care încerca să iasă din oraş ca să ajungă la părinţii nevestei înainte să pornească luptele. Cordelia văzuse refugiaţi ca ei cu sutele, în drumul său către Vorbarr Sultana.

Koudelka îşi trecu în revistă micul grup, terminând cu o privire încruntată spre bastonul-sabie pe care îl ţinea în mână. Chiar dacă era văzut ca un baston oarecare, lemnul satinat, vârful de oţel lustruit şi mânerul cu încrustaţii nu prea duceau cu gândul la clasa de mijloc. Locotenentul oftă.

— Drou, nu poţi s-ascunzi ăsta undeva? Sare în ochi ca dracu' în combinaţie cu ţinuta asta şi mai mult mă-ncurcă decât m-ajută când încerc să duc bebeluşul.

Droushnakovi dădu din cap a încuviinţare, se aşeză în genunchi şi înveli bastonul într-o cămaşă, apoi îl îndesă în raniţă. Cordelia, care îşi amintea ce se întâmplase data trecută când Kou mersese cu bastonul în caravanserai,

încercă, neliniştită, să străpungă cu privirea umbrele din jur.

— Ce probabilitate există să sară cineva pe noi la ora asta? Bogaţi nu părem, asta-i sigur.

— Unii te-ar omorî ca să-ţi ia hainele, că tot vine iarna, spuse ursuz Bothari. Dar e mai puţin riscant decât de obicei. Trupele lui Vordarian perie întruna cartierul după „voluntari” care s-ajute la săpat adăposturi antiaeriene în parcurile oraşului.

— N-aş fi crezut vreodată c-o să ajung să aprob munca în sclavie, oftă Cordelia.

— Oricum e o aiureală, spuse Koudelka. Să distrugă parcurile. Şi dacă apucă să termine, tot nu vor adăposti destui oameni. Dar arată impresionant şi le bagă în cap oamenilor că ameninţarea vine de la lordul Vorkosigan.

— Doar că – Bothari îşi ridică haina, lăsând să se vadă licărirea argintie a disruptorului său neural –, de data asta mi-am adus arma potrivită.

Aşadar, asta era tot. Cordelia o îmbrăţişă pe Alys Vorpatril, care îi răspunse la îmbrăţişare şi îi murmură:

— Să te-ajute Dumnezeu, Cordelia. Şi pe Vidal Vordarian să-l lase să putrezească-n iad.

— Mergi cu bine. Ne vedem la Baza Tanery, da?

Cordelia aruncă o privire spre Koudelka.

— Trăiţi, ca să-i zăpăciţi pe duşmanii noştri.

— O să-ncer… aşa o să facem, milady, spuse Koudelka.

O salută solemn pe Droushnakovi. Nu exista ironie în gestul lui de curtoazie militară, ci poate doar o urmă de invidie. Ca răspuns, ea înclină din cap încet, în semn de încuviinţare tăcută. Niciunul dintre ei nu dori să tulbure momentul cu alte vorbe. Cele două grupuri se despărţiră în întunericul rece şi umed. Drou privi peste umăr până ce Koudelka şi lady Vorpatril dispărură după o clădire, apoi se grăbi să intre în ritm.

Trecură de la alei întunecoase la străzi luminate, de la pustietate cufundată în beznă la întâlniri ocazionale cu alte siluete umane, care se grăbeau la treburile lor în zorii acelei zile de început de iarnă. Părea că toată lumea traversează

ca să evite pe toată lumea, iar Cordelia nu se mai simţea atât de vizibilă. Se încordă pe dinăuntru când o maşină a gărzii municipale trecu încet pe lângă ei, însă fără a frâna.

În dreptul clădirii-ţintă, se opriră pe trotuarul de vizavi ca să se asigure că intrarea fusese descuiată în dimineaţa aceea. Era o structură multietajată, în stilul utilitarist al perioadei de stabilitate şi avânt în construcţii care urmase ascensiunii la putere a lui Ezar Vorbarra, cu treizeci şi ceva de ani în urmă. Era o clădire comercială, nu guvernamentală; traversară foaierul, luară liftul şi coborâră nestingheriţi.

Drou începu să se uite tot mai des peste umăr după ce ajunseră la subsol.

— *Acum* arătăm nepotriviţi cu locul.

Bothari rămase de veghe cât timp îndoi şi forţă ea o încuietoare de la un tunel utilitar. Apoi intrară şi porniră după ea, cotind de două ori. Se vedea că pasajul acela era folosit frecvent, fiindcă luminile rămâneau aprinse. Cordelia ciulea urechile să depisteze zgomote de paşi care nu erau ai lor.

Un chepeng era prins în podea cu buloane. Droushnakovi le slăbi repede.

— Vă lăsaţi în jos şi vă daţi drumul. Nu-s mai mult de doi metri. Probabil e ud.

Cordelia se strecură prin cercul întunecat, aterizând cu un plescăit. Îşi aprinse lanterna de la încheietura mâinii. Apa neagră şi lucitoare îi venea până la glezne în tubul de sintacrit. Era rece ca gheaţa. După ea coborî Bothari. Drou se aşeză în genunchi pe umerii lui ca să aranjeze chepengul peste deschizătură, apoi sări jos lângă Cordelia.

— Canalul ăsta de scurgere are vreo jumătate de kilometru. Haideţi, şopti ea.

Erau atât de aproape de ţintă, încât Cordelia nu simţea nevoia să-i dea zor.

După o jumătate de kilometru se căţărară printr-un orificiu întunecat ce se deschidea sus, în peretele rotunjit şi ducea la un tunel mult mai vechi şi mai îngust, construit din cărămizi înnegrite de timp. Porniră prin el târşâindu-şi

picioarele, cu genunchii şi spinările îndoite. Probabil că pentru Bothari era cel mai dureros, îşi spuse Cordelia. Drou încetini, apoi începu să lovească în tavanul tunelului cu vârful de oţel al bastonului lui Koudelka. Se opri când în locul ţăcănitului subţire se auzi sunând a gol.

— Aici. E făcut să se rotească în jos. Aveţi grijă.

Scoase teaca şi introduse cu grijă lama printre două şiruri de cărămizi murdare şi lipicioase. Un clic, şi panoul acoperit cu cărămizi false căzu, mai să-i spargă capul. Puse sabia la loc în teacă.

— Sus.

Intră prima, trăgându-se prin deschizătură. Ceilalţi o urmară.

Se pomeniră în alt canal de scurgere vechi, încă şi mai îngust decât primul. Urca într-un unghi mai abrupt. Înaintară ghemuiţi, frecându-şi hainele de pereţi şi umplându-le de pete umede. Drou se ridică deodată şi se căţără pe un morman de cărămizi sparte, ajungând într-o încăpere întunecată, susţinută de coloane.

— Ce-i aici? întrebă Cordelia în şoaptă. E prea mare să fie tunel…

— Vechile grajduri, îi răspunse Drou tot în şoaptă. Am ajuns sub terenul Reşedinţei.

— Nu-mi par a fi mare secret, spuse Cordelia. Sunt convinsă că apar în vechile scheme şi elevaţii. Precis că există oameni – cei din Securitatea Imperială – care ştiu de existenţa acestui loc.

Se zgâi în firidele întunecoase şi mucegăite pe ale căror arcade deschise la culoare juca lumina tremurătoare a lanternelor.

— Da, dar aici e pivniţa *vechilor* „grajduri vechi”. Nu ale lui Dorea, ci ale străunchiului său. Avea mai bine de trei sute de cai. Grajdurile s-au distrus complet într-un incendiu spectaculos acum vreo două sute de ani şi, în loc să le reconstruiască în acelaşi loc, au nivelat terenul şi-au înălţat *noile* „grajduri vechi” în partea dinspre est, pe direcţia vântului. Pe vremea lui Dorea, au fost transformate în

apartamente pentru personal. Acolo sunt ţinuţi acum cei mai mulţi ostatici.

Drou porni cu paşi hotărâţi, părând a şti pe unde calcă.

— Acum suntem la nord de corpul principal al Reşedinţei, sub grădinile proiectate de Ezar. Cică Ezar a descoperit beciul ăsta vechi şi-a aranjat pasajul ăsta împreună cu Negri, acum treizeci de ani. O gaură de şarpe despre care nici serviciul lor de securitate nu ştia. Asta încredere, nu?

— Mulţumesc, Ezar, murmură ironic Cordelia.

— Adevăratele riscuri vin după ce ieşim din pasajul lui Ezar, comentă fata.

Da, încă mai era timp să se retragă, să se întoarcă pe unde veniseră şi nimeni să nu afle nimic. *De ce şi-or fi încredinţat vieţile în mâinile mele cu inima aşa uşoară? Doamne, cât urăsc să fiu la comandă.* Ceva se furişă iute în întuneric şi de undeva se auzi apă picurând.

— Ia uitaţi, spuse Droushnakovi, îndreptându-şi lanterna asupra unei stive de lăzi. Depozitul secret al lui Ezar. Haine, arme, bani – nu mai departe de anul trecut, când cu invadarea Escobarului, m-a pus căpitanul Negri să adaug şi nişte haine de femei şi copii. Mereu era îngrijorat să nu se întâmple vreun necaz cu depozitul, dar revoltele n-au ajuns niciodată aici. Atât că hainele mele ar trebui să fie puţin cam mari pentru voi.

Îşi lepădară veşmintele de stradă soioase. Droushnakovi scoase şi scutură nişte rochii curate, numai bune pentru nişte slujbaşe de rang înalt ale Reşedinţei, de statutul cărora erau nevrednice uniformele servitorilor de rând; le purtase şi ea pe când avea o astfel de slujbă. Bothari îşi despături iar salopeta neagră din raniţă şi o îmbrăcă, adăugându-i însemnele corecte ale Securităţii Imperiale. De la distanţă arăta ca orice gardă, deşi era poate cam boţit ca să reziste la o examinare de aproape. După cum promisese Drou, o gamă completă de arme gata încărcate îi aştepta în lăzi sigilate. Cordelia alese un paralizor nou-nouţ, la fel şi Drou; privirile li se întâlniră.

— De data asta, fără ezitare, da? şopti Cordelia.

Drou dădu din cap a încuviinţare, cu o mină mohorâtă. Bothari luă câte una din fiecare, paralizor, disruptor neural şi arc de plasmă. Cordelia trăgea nădejde că n-avea să-l audă zăngănind în mers.

— Cu asta nu poţi să tragi înăuntru, obiectă Droushnakovi la arcul de plasmă.

Bothari ridică din umeri.

— Nu se ştie niciodată.

După un moment de gândire, Cordelia adăugă şi bastonul-sabie, înfăşurându-i mânerul cu un colţ de cingătoare. Nu era cine ştie ce armă, dar se dovedise o unealtă neaşteptat de utilă în decursul călătoriei. *Să ne poarte noroc.* Apoi, din adâncurile raniţei, Cordelia scoase ceea ce considera în sinea ei a fi arma cea mai puternică dintre toate.

— Un pantof? întrebă Droushnakovi, fără să manifeste vreun interes.

— Pantoful lui Gregor. Pentru momentul când o să intrăm în contact cu Kareen. Îmi place să cred că-l mai are pe celălalt.

Cordelia şi-l piti în buzunarul interior al unui bolero de-al lui Drou, cu efigia casei Vorbarra, pe care îl îmbrăcase în completarea imaginii de lucrătoare la Reşedinţă.

Odată ce terminară toate pregătirile pe care le puteau face, Drou îi conduse iar în îngustimea cufundată în beznă.

— Acum suntem chiar sub Reşedinţă, şopti ea, întorcându-se pieziş. Urcăm pe scara asta, între ziduri. A fost adăugată după… nu prea e loc aici.

Ceea ce se dovedi a fi o exprimare eufemistică. Cordelia trase aer în piept şi urcă după ea, turtită de-a binelea între doi pereţi, încercând să nu se lovească şi să nu facă vreun zgomot din greşeală. Fireşte, scara era din lemn. Urca pe ea şi îi zvâcnea capul de-atâta epuizare şi adrenalină. Încercă să-i aprecieze lăţimea. Coborâtul înapoi pe-aici cu replicatorul uterin avea să fie crâncen. Îşi ordonă cu asprime să gândească pozitiv, apoi hotărî că însuşi ordinul acela era un lucru pozitiv. *De ce fac treaba asta? Acum puteam să fiu la Baza Tanery cu Aral şi să-i las pe*

barrayaranii ăştia să se omoare între ei cât e ziua de lungă, dacă asta-i plăcerea lor…

Deasupra ei, Drou păşi în lateral pe un fel de pervaz mic, o simplă scândură. Când ajunse şi Cordelia lângă ea, Drou îi făcu semn să se oprească şi să-şi închidă lanterna. Apoi atinse mecanismul unei încuietori silenţioase şi un perete întreg se roti în dreptul lor. Se vede treaba că totul continuase să fie bine lubrifiat până la moartea lui Ezar.

Priveau direct în vechiul dormitor al împăratului. Se aşteptaseră să fie gol. Gura lui Drou formă un „O” fără sunet, de groază şi descurajare.

Uriaşul pat sculptat în lemn al lui Ezar, cel în care, pentru numele lui Dumnezeu, *murise,* era ocupat. O lampă cu abajur, a cărei lumină fusese redusă la o aură portocalie, răspândea lumini şi umbre pe două siluete adormite, cu torsurile goale. Chiar şi din unghiul acela dificil, Cordelia recunoscu pe loc faţa plată şi mustaţa lui Vidal Vordarian. Trupul lui se răstignise pe patru cincimi din suprafaţa patului, cu braţele groase azvârlite posesiv peste prinţesa Kareen. Părul ei negru se revărsa pe pernă. Dormea ghemuită strâns în colţul de sus al patului, cu faţa spre exterior şi braţele albe adunate la piept, aproape în pericol de a cădea.

Ei bine, am ajuns la Kareen. Dar există un obstacol. Cordelia se cutremură toată sub impulsul de a-l împuşca pe Vordarian în somn. Însă descărcarea de energie ar fi declanşat alarmele. Până nu punea mâna pe replicatorul lui Miles, nu era pregătită să dea bir cu fugiţii. Îi făcu semn lui Drou să închidă panoul la loc şi şopti „în jos” către Bothari, care aştepta pe scară sub ea. Refăcură în sens invers ascensiunea chinuitoare preţ de patru niveluri. Înapoi în tunel, Cordelia se întoarse spre fată, care plângea fără zgomot.

— I s-a vândut lui, şopti Droushnakovi, cu vocea tremurându-i de durere şi repulsie.

— Dacă-mi explici ce fel de forţă îţi închipui că-i poate opune acestui om în momentul de faţă, aş fi interesată să te-ascult, spuse caustic Cordelia. Ce te-aştepţi de la ea, să

se arunce pe fereastră ca să evite o soartă mai rea decât moartea? A avut deja parte de lucruri mai rele decât moartea, alături de Serg. Nu cred c-o mai solicită emoţional.

— Dar măcar de-am fi ajuns aici mai devreme, atunci aş fi putut… am fi putut s-o salvăm.

— Încă am mai putea.

— Dar e vândută deja!

— Mint oamenii în somn? întrebă Cordelia.

Cum Drou se uita la ea confuză, îi explică:

— Mie nu mi se părea că arată ca o amantă. Zăcea acolo ca o prizonieră. Am promis c-o să încercăm s-o salvăm, şi-o să încercăm.

Timp.

— Dar întâi mergem după Miles. Hai la ieşirea a doua, să vedem cum e.

— Va trebui să mai trecem prin nişte coridoare monitorizate, o avertiză Droushnakovi.

— Asta e, nu putem evita. Dacă mai aşteptăm, toată Reşedinţa o să-nceapă să se trezească şi atunci o să rănim mai multă lume.

— Chiar acum se-ncepe lucrul la bucătării, oftă Drou. Câteodată mă opream acolo pentru cafea şi prăjituri fierbinţi.

Din păcate, un comando în plină acţiune nu putea să ia o pauză pentru micul dejun. Asta era. Dădea undă verde, sau nu? Ce anume o mâna mai departe, ce era asta, curaj, sau prostie? Nu putea fi curaj; era bolnavă de spaimă, trăia aceeaşi greaţă fierbinte-acidă pe care o simţise înaintea luptei în războiul de la Escobar. Faptul că senzaţia îi era deja cunoscută n-o ajuta cu nimic. *Dacă nu acţionez, copilul meu va muri.* Trebuia pur şi simplu să se descurce chiar dacă n-avea curaj.

— Acum, hotărî Cordelia. Ocazie mai bună ca asta n-o să mai existe.

Din nou în sus pe scara îngustă. Al doilea panou se deschise în vechiul cabinet de lucru particular al împăratului. Spre uşurarea Cordeliei, rămăsese întunecat şi

nefolosit, neatins de când se făcuse curăţenie acolo şi fusese încuiat, după moartea lui Ezar, în primăvara trecută. Comconsola lui, cu toate sistemele de securitate suprascrise, era deconectată, curăţată de secrete, moartă ca şi proprietarul ei. În dimineaţa leneşă de iarnă, ferestrele erau încă întunecate.

Bastonul lui Kou i se lovea Cordeliei de gambă pe când traversa încăperea. Agăţat de talia ei, arăta cu adevărat bizar, semănând prea tare cu o sabie. Pe o tavă mare şi veche de pe un birou se afla un bol ceramic plat, tipic pentru flecuşteţele decorative care aglomerau Reşedinţa. Cordelia puse bastonul pe tavă şi ridică bolul cu un aer solemn, de slujnică serioasă.

Droushnakovi făcu un gest de încuviinţare cu capul.

— Să-l ţineţi la jumătate între talie şi piept, şopti ea. Şi staţi cu spatele drept, mie aşa-mi spuneau mereu.

Cordelia dădu din cap în semn că înţelesese. Închiseră panoul în spatele lor, îşi aranjară ţinuta şi pătrunseră în holul inferior care ducea spre aripa nordică.

Două servitoare de la Reşedinţă şi o gardă. La prima vedere, păreau a se potrivi cât se poate de firesc în acel decor, ba chiar şi în acele vremuri tulburi. Un caporal care stătea de pază la piciorul Scării Mici de la capătul vestic al holului luă poziţie de drepţi la vederea însemnelor de rang şi apartenenţă la Securitatea Imperială de pe uniforma lui Bothari; se salutară reciproc. Tocmai îi pierdea din vedere, pentru că o cotiseră pe lângă curba scărilor, când caporalul privi iar spre ei, mai cu luare-aminte. Cordelia se încordă din răsputeri ca să n-o rupă la fugă într-un acces de panică. O mostră subtilă de direcţionare greşită; cele două femei nu puteau reprezenta o ameninţare, ele erau deja sub pază. Poate că în următoarele minute n-avea să-i vină ideea că tocmai paznicul lor ar fi ameninţarea.

Cotiră pe holul superior. Acolo. În spatele *acelei* uşi, conform rapoartelor primite de la loialişti, ţinea Vordarian replicatorul capturat. Ca să-l aibă sub ochi. Poate pe post de scut uman; orice exploziv aruncat în apartamentele lui Vordarian l-ar fi omorât cu certitudine şi pe micuţul Miles.

Considera cumva barrayaranul că şi copilul ei vătămat era o fiinţă umană?

Altă gardă stătea de pază la uşa aceea. Se uită la ei cu suspiciune, atingându-şi arma de la şold. Cordelia şi Droushnakovi trecură pe lângă el fără a întoarce capetele. Salutul lui Bothari se prelungi lin într-o lovitură puternică în falca omului, izbindu-i ţeasta de perete. Bothari îl prinse înainte să cadă la podea. Deschiseră uşa şi târâră garda înăuntru; Bothari îi luă locul pe hol. Fără zgomot, Drou închise uşa.

Ochii Cordeliei scrutară frenetic încăperea mică, în căutare de monitoare automate. Se prea poate ca înainte să fi fost acolo un dormitor dintre cele ocupate odinioară de valeţi şi cameriste, ca să fie aproape de stăpânii lor de neam Vor, sau poate fusese un spaţiu pentru garderobă neobişnuit de mare; nici măcar nu avea fereastră care să dea spre vreo curte interioară anostă. Replicatorul uterin portabil se afla pe o masă acoperită cu o pânză, exact în centrul camerei. Luminile sale verzi şi chihlimbarii pâlpâiau neîntrerupt, liniştitor. Niciun ochi roşu sălbatic nu se deschisese să anunţe vreo defecţiune. La vederea lui, printre buzele Cordeliei ţâşni un oftat pe jumătate de suferinţă, pe jumătate de uşurare.

Droushnakovi privi în jur cu un aer nemulţumit.

— Care-i problema, Drou? îi şopti Cordelia.

— E prea uşor, murmură fata.

— Încă n-am terminat. Să zici „uşor” peste o oră.

Îşi umezi buzele cu limba, înfiorată de o secretă consimţire subliminală a evaluării făcute de Droushnakovi. Dar n-ai ce face. Înşfacă şi fugi. Iuţeala, nu discreţia, era speranţa lor acum.

Puse tava pe masă, întinse mâna spre mânerul replicatorului şi se opri. Ceva, ceva în neregulă... se uită mai de aproape la informaţiile afişate. Monitorul pentru oxigenare nici măcar nu funcţiona. Deşi lumina indicatorului era verde, nivelul fluidului nutritiv era 00,00. *Gol.*

Cordelia deschise gura într-un bocet fără sunet. I se strânse stomacul. Se aplecă şi mai mult, devorând din

priviri toată amestecătura ilogică de informaţii false. Tortura spaimei din coşmarul ei, devenit brusc îngrozitor de real – îl deşertaseră pe podea, la canal, într-o latrină? Oare Miles avusese parte de-o moarte îndurătoare, zdrobit imediat, sau lăsaseră micuţul fără mediul vital, chinuindu-se în spasmele morţii, şi-l priviseră cum se stinge? Poate nici nu se mai osteniseră să vegheze…

Numărul de serie. Uită-te la numărul de serie. O speranţă disperată, dar… îşi forţă ochii înceţoşaţi să focalizeze şi mintea agitată să-şi amintească. Mângâiase cu degetele numărul acela, dusă pe gânduri, în laboratorul lui Vaagen şi Henri, meditând la acel produs tehnologic şi la lumea îndepărtată care îl crease – iar numărul de aici nu era acelaşi. Nu era acelaşi replicator, nu era al lui Miles! Era unul dintre celelalte şaisprezece, folosit ca momeală pentru capcană.

I se opri inima în piept. Câte alte capcane fuseseră întinse? Se închipui alergând frenetic de la replicator la replicator, ca un copil năucit într-un joc crud de-a măgăruşul, căutând… *O să-nnebunesc.*

Nu. Oriunde ar fi fost, replicatorul adevărat se afla aproape de persoana lui Vordarian. De asta era convinsă. Îngenunche lângă masă, punând capul jos un moment ca să lupte cu bulele negre, golite de sânge, care îi înceţoşau vederea şi ameninţau s-o lase fără cunoştinţă. Ridică faţa de masă. *Uite.* Un senzor de presiune. Asta era ideea vicleană a lui Vordarian? Rea şi vicleană. Drou se aplecă să vadă şi ea.

— O capcană, şopti Cordelia. Ridicăm replicatorul şi pornesc alarmele.

— Dacă dezamorsăm…

— Nu. N-are sens să ne batem capul. E o momeală falsă. Nu-i replicatorul bun. E gol, cu panoul de control modificat ca să pară că e-n funcţiune.

Cordelia încerca să gândească limpede în ciuda pulsaţiilor puternice din ţeastă.

— Va trebui să ne-ntoarcem pe unde-am venit. Coborâm şi urcăm înapoi. Nu m-am aşteptat să dăm aici peste

Vordarian. Dar garantez că ştie unde e Miles. Oleacă de interogatoriu de modă veche. O să lucrăm contra cronometru. Când o să pornească alarma…

Se auziră paşi grei pe hol, apoi strigăte. Ţiuitul unui foc de paralizor. Înjurând, Bothari se năpusti cu spatele prin uşă.

— S-a dus naibii. Ne-au depistat.

Când o să pornească alarma, s-a terminat, se completă de la sine gândul Cordeliei, prins în vâltoarea înfrângerii. Nicio fereastră, o singură uşă, şi deja pierduseră controlul asupra singurei lor căi de ieşire. Capcana lui Vordarian funcţionase, până la urmă. *Putrezir-ar în iad Vidal Vordarian…*

Droushnakovi îşi încleştă mâna pe paralizor.

— N-o să te predăm, milady. Luptăm până la capăt.

— Aiurea, se răsti Cordelia. Aici n-avem ce cumpăra cu moartea noastră în afară de moartea câtorva gorile de-ale lui Vordarian. N-are niciun sens.

— Adică ar trebui să renunţăm pur şi simplu?

— Gloria sinuciderii e luxul celor iresponsabili. Nu renunţăm. Aşteptăm o ocazie mai bună de-a câştiga. Pe care n-o s-o apucăm dacă vom fi paralizaţi sau cu sistemul nervos prăjit.

Desigur, dacă replicatorul de pe masă ar fi fost cel real… deja adunase în ea destulă nebunie cât să sacrifice vieţile acestor oameni pentru a fiului ei, reflectă Cordelia cu amărăciune; dar încă nu înnebunise destul cât să le dea pe nimic. Nu apucase să devină într-atât de barrayarană.

— Vă daţi ostatică lui Vordarian, o avertiză Bothari.

— Vordarian mă are ostatică din ziua în care l-a luat pe Miles, spuse Cordelia pe un ton trist. Ce se-ntâmplă acum nu schimbă cu nimic situaţia.

După câteva minute de negocieri strigate prin uşă se săvârşi capitularea lor, deşi gărzile, cu nervii întinşi, erau gata să reacţioneze. Îşi aruncară armele. Pentru siguranţă, gărzile făcură o scanare, căutând acumulatori, apoi patru dintre ei se înghesuiră în cămăruţă ca să-i percheziţioneze pe noii prizonieri. Alţi doi aşteptau afară, pentru întăriri.

Cordelia evită să facă mişcări bruşte ca să nu-i facă să reacţioneze. Unul se încruntă nedumerit când umflătura interesantă de sub vesta ei se dovedi a fi doar un pantof de copil. Îl puse pe masă, lângă tavă.

Comandantul, purtând livreaua în nuanţe de castaniu cu auriu a lui Vordarian, vorbi în comlinkul de la încheietura mâinii.

— Da. Avem lucrurile sub control. Anunţă-l pe m'lord. Nu, a zis să-l trezim. Vrei să-i explici tu de ce nu l-ai trezit? Mulţumesc.

Gărzile nu-i împinseră în hol, ci rămaseră cu ei înăuntru. Cel pe care îl trosnise Bothari, încă inconştient, fu târât afară. Gărzile o puseră pe Cordelia în rând cu Bothari şi Droushnakovi, la perete, cu braţele întinse şi picioarele depărtate. Disperarea o ameţea. Dar Kareen avea să vină cândva la ea, chiar dacă era prizonieră. Trebuia să vină la ea. N-avea nevoie decât de treizeci de secunde cu Kareen, poate nici de atât. *Când o să mă văd cu Kareen, o să fii un om mort, Vordarian. Te fâţâi tu, şi vorbeşti, şi dai ordine de săptămâni întregi, fără să-ţi dai seama că eşti mort de mult, dar am să-ţi pecetluiesc eu soarta, aşa cum ai făcut şi tu cu fiul meu.*

Motivul aşteptării se materializă în cele din urmă; Vordarian însuşi, în pantaloni verzi de uniformă şi papuci, cu bustul gol, împinse uşa cu umărul şi intră. Îl urma prinţesa Kareen, care-şi strângea pe lângă trup un halat de catifea de un roşu întunecat. Inima Cordeliei îşi dublă ritmul. *Acum?*

— Aşa. Capcana a funcţionat, începu Vordarian cu un aer mulţumit de sine.

Dar adăugă un „Ha!” sincer şocat când Cordelia se smulse de lângă perete şi se întoarse cu faţa la el. Un semnal al mâinii lui opri o gardă care se pregătea s-o împingă la loc. Şocul de pe chipul lui Vordarian lăsă loc unui rânjet feroce.

— Dumnezeule, şi încă cum a mai funcţionat! Excelent!

Din spatele lui, Kareen se holbă la Cordelia, zăpăcită de uimire.

Capcana MEA a funcţionat, îşi spuse Cordelia, buimăcită şi ea de ocazia care i se oferea. *Ia fii atent la mine…*

— Tocmai asta-i treaba, milord, spuse omul în livrea, deloc bucuros. N-a funcţionat. N-am prins ceata asta la marginea Reşedinţei când îşi croiau drum încoace, pur şi simplu au apărut aici, fir-ar să fie… fără să declanşeze nimic. Asta n-ar fi trebuit să se-ntâmple. Dacă nu veneam să-l caut pe Roget, poate că nici nu-i depistam.

Vordarian ridică din umeri, prea încântat de importanţa prăzii sale ca să-l mai mustre pe oştean pentru un fleac de înjurătură.

— Băgaţi fast-penta în păpuşica aia, spuse el arătând spre Droushnakovi, şi-mi închipui c-o să aflaţi cum au ajuns aici. Pe vremuri era în serviciul de pază al Reşedinţei.

Droushnakovi îi aruncă peste umăr prinţesei Kareen o căutătură fioroasă, care exprima ofensă şi acuzaţie; Kareen îşi trase instinctiv halatul mai aproape de gât, întorcându-i o privire întrebătoare şi la fel de ofensată.

— Ei, spuse Vordarian, continuând să-i surâdă Cordeliei, aşa puţine trupe are lordul Vorkosigan, de-şi trimite nevasta să facă treabă în locul lor? N-avem cum să pierdem.

Acum îi zâmbea gărzii, care îi răspunse în acelaşi fel.

Dar-ar naiba, mai bine-l împuşcam în somn pe bădăranul ăsta.

— Ce-ai făcut cu fiul meu, Vordarian?

— O muieruşcă venetică, spuse Vordarian printre dinţi, n-o să câştige niciodată putere pe Barrayar complotând să dăruiască imperiului un mutant. Asta ţi-o garantez.

— Ăsta-i refrenul oficial, mai nou? Nu vreau putere. Doar obiectez când idioţii au putere asupra mea.

În spatele lui Vordarian, gura lui Kareen se strâmbă într-o grimasă tristă.

Da, ascultă ce zic, Kareen!

— Unde-i fiul meu, Vordarian? repetă Cordelia cu încăpăţânare.

— Acum e împăratul Vidal, îi atrase atenţia Kareen, privind când la unul, când la celălalt. Dacă reuşeşte să păstreze tronul.

— O să-l păstrez, promise Vordarian. Aral Vorkosigan n-are legături de sânge mai strânse decât ale mele, ca să reclame tronul. Iar eu voi fi protectorul lucrurilor în faţa cărora tabăra lui Vorkosigan a dat greş. Voi proteja şi voi păstra adevăratul Barrayar.

O mişcare a capului său dădu de înţeles că afirmaţia era îndreptată peste umăr, spre Kareen.

— Noi n-am dat greş, şopti Cordelia, întâlnind privirea lui Kareen.

Acum.

Luă pantoful de pe masă şi întinse braţul. Kareen făcu ochii mari; se năpusti şi îl înşfăcă. Mâna Cordeliei tresări convulsiv, ca a unui alergător care îşi dă duhul predând ştafeta într-o cursă mortală. O certitudine aprigă izbucni ca un incendiu în sufletul ei. *Al meu eşti, Vordarian.* Mişcarea bruscă iscă un freamăt printre gărzile înarmate. Kareen cercetă pantoful cu atenţie plină de ardoare, răsucindu-l pe toate părţile. Vordarian ridică din sprâncene, contrariat, apoi renunţă să-i mai dea atenţie prinţesei şi se întoarse către comandantul gărzilor sale.

— Pe prizonierii ăştia trei îi ţinem aici, la Reşedinţă. Voi asista personal la interogatoriile cu fast-penta. E o ocazie fascinantă…

Când ridică iar pantoful spre Cordelia, pe chipul lui Kareen se citea o speranţă încrâncenată.

Da, îşi spuse Cordelia. *Ai fost trădată. Minţită. Fiul tău trăieşte. Trebuie să te mişti, să gândeşti şi să simţi din nou, gata cu traiul în amorţeală, gata cu sufletul ucis de tristeţe. Nu-i un dar ce ţi-am adus eu. E un blestem.*

— Kareen, rosti ea încet, unde-i fiul meu?

— Replicatorul e pe un raft în dulapul de stejar din vechiul dormitor al împăratului, răspunse Kareen cu voce egală, privind ţintă în ochii Cordeliei. Al meu unde e?

Cordeliei i se topi inima de recunoştinţă pentru blestemul pe care îl primea la rândul ei pentru durerea aceea vie.

— Când l-am văzut ultima dată pe Gregor, era teafăr şi-n siguranţă. Câtă vreme uzurpatorul ăsta – arătă cu capul către Vordarian – nu află unde e. Îi e dor de tine. Îţi transmite că te iubeşte.

Cuvintele îi erau ca nişte ţepuşe care se înfigeau în trupul lui Kareen.

Cu ele îi atrase atenţia şi lui Vordarian.

— Gregor e pe fundul lacului, a murit când s-a prăbuşit nava rapidă odată cu trădătorul de Negri, spuse el cu asprime. Minciuna cea mai perfidă e cea pe care îţi doreşti s-o auzi. Păzeşte-te, milady Kareen. Pe el n-am putut să-l salvez, dar măcar am să-l răzbun. Îţi promit.

Oho. Aşteaptă, Kareen. Cordelia îşi muşcă buzele. *Nu aici. Prea periculos. Aşteaptă ocazia potrivită. Aşteaptă măcar până adoarme nenorocitul…* dar dacă până şi o betană ezitase să-şi împuşte inamicul în somn, cu atât mai puţin ar fi făcut aşa ceva o femeie din clasa Vor. *Ea e o adevărată Vor…*

Un zâmbet neprietenos încreţi buzele lui Kareen. Ochii îi străluceau.

— Ăsta n-a ajuns niciodată sub apă, spuse ea încet.

În auzul Cordeliei, nuanţele criminale din glasul prinţesei avură răsunet de clopot. După toate aparenţele, Vordarian auzi doar gâfâitul înăbuşit de fetişcană suferindă; aruncă o privire la pantof, fără să-i înţeleagă mesajul, şi scutură din cap, parcă vrând să alunge zgomotul de fond.

— Într-o bună zi o să porţi în tine alt fiu, îi promise el binevoitor. Fiul nostru.

Aşteaptă, aşteaptă, aşteaptă, ţipau gândurile Cordeliei.

— Niciodată, şopti Kareen.

Se dădu înapoi până lângă omul din prag, îi smulse disruptorul din tocul deschis, ţinti fără ezitare către Vordarian şi trase.

Garda tresări şi o izbi peste mână de jos în sus; focul de armă nimeri în tavan. Vordarian plonjă şi se rostogoli în spatele mesei, singura mobilă din încăpere. Din pur reflex, străjerul său îşi ridică brusc disruptorul neural şi trase. Muşchii feţei lui Kareen înţepeniră în agonie, în timp ce

flama albastră i se împrăştia în jurul capului; gura i se căscă într-un ultim ţipăt mut. *Aşteaptă,* se tânguiră gândurile Cordeliei.

— Nu! răcni Vordarian, îngrozit de-a binelea.

Se ridică de jos şi smulse un disruptor din mâna altei gărzi. Cel care trăsese, dându-şi seama de imensitatea greşelii sale, aruncă arma din mână, de parcă ar fi vrut să se delimiteze astfel de propria-i acţiune. Vordarian trase în el.

Camera se învârtea în jurul Cordeliei. Mâna i se strânse pe mânerul bastonului-sabie şi trase teaca, aruncând-o în capul unei gărzi, apoi lovi repede cu lama peste încheietura mâinii cu care ţinea Vordarian arma. El ţipă, iar disruptorul îi zbură din mână descriind prin aer un arc larg, laolaltă cu o izbucnire de sânge. Droushnakovi plonja deja în direcţia primului disruptor aruncat pe podea. Bothari îşi răpuse adversarul, lovindu-l mortal cu mâna peste gât. Cordelia trânti uşa în nasul gărzilor de pe hol, care se năpusteau să intre. O descărcare de paralizor zumzăi izbindu-se de ziduri, apoi Droushnakovi trase trei focuri albastre în succesiune rapidă, care îi doborâră pe ultimii dintre oamenii lui Vordarian.

— *Apucă-l!* ţipă Cordelia la Bothari.

Tremurând, strângându-şi cu mâna stângă încheietura dreaptă pe jumătate retezată, Vordarian nu era în stare să opună rezistenţă, deşi se zbătea şi urla. Sânge de culoarea halatului lui Kareen îi curgea şiroaie. Bothari îi prinse capul în strânsoarea zdravănă a braţului său şi îi lipi de el ţeava disruptorului.

— Afară de-aici, mârâi Cordelia, deschizând iar uşa. Spre camera împăratului.

Spre Miles. Celelalte gărzi ale lui Vordarian, pregătindu-se să tragă, bătură în retragere la vederea stăpânului lor.

— Înapoi! răcni Bothari, iar ei se retraseră din hol.

Cordelia o apucă de braţ pe Droushnakovi şi păşiră amândouă peste trupul lui Kareen. Braţele şi picioarele ei cu pielea ca fildeşul zăceau de-a valma printre cutele ţesăturii roşii, forme de-o frumuseţe abstractă chiar şi în

moarte. Femeile se interpuseră între trupele lui Vordarian şi Bothari cu prizonierul lui, şi astfel se retraseră cu toţii de-a lungul holului.

— Scoateţi-mi arcul de plasmă din toc şi începeţi să trageţi, o instrui Bothari pe Cordelia, pe un ton sălbatic.

Da, Bothari reuşise să-şi recupereze arma în învălmăşeală; probabil că de aceea nu avusese timp să răpună mai mulţi inamici.

— Nu poţi să dai foc *Reşedinţei,* icni Drou, îngrozită.

Fără îndoială că doar în aripa aceea exista o avere întreagă în antichităţi şi artefacte istorice barrayarane. Cu o grimasă rătăcită, Cordelia înşfăcă arma şi trase în urmă, spre capătul holului. Mobilier de lemn, parchet de lemn, tapiserii veştejite de vreme, toate izbucniră în flăcări când le atinse raza dogoritoare.

Ardeţi. Ardeţi pentru Kareen. Să se-adune un rug de sacrificiu care să egaleze curajul şi chinul ei, să ardă tot mai înalt… Când ajunseră la uşa dormitorului fostului împărat, trase spre celălalt capăt al holului, pentru mai multă siguranţă. *ASTA pentru ce mi-aţi făcut mie şi băiatului meu…* Flăcările aveau să-i mai ţină-n loc pe urmăritori preţ de câteva minute. Îşi simţea trupul parcă plutind, uşor ca aerul. *Aşa se simte Bothari când ucide?*

Droushnakovi se duse la panoul care dădea spre scara secretă. Se mişca acum fără ezitare, ca şi cum mâinile ei aparţineau altui trup decât celui cu chipul răvăşit de lacrimi. Cordelia aruncă sabia în pat şi fugi drept la uriaşul dulap din stejar sculptat, sprijinit de perete, căruia îi deschise larg uşile. Lumini verzi şi chihlimbarii licăreau în penumbră, pe raftul din mijloc. *Doamne, fă să nu fie tot o momeală…* Luă canistra în braţe şi o scoase la lumină. De data asta avea greutatea potrivită şi era plină de fluide; afişajele corecte, numerele corecte. Replicatorul corect.

Mulţumesc, Kareen. N-am vrut să fii ucisă. Categoric o luase razna. Nu simţea nimic, nici mâhnire, nici remuşcări, deşi inima îi bătea nebuneşte în piept şi respira gâfâit. Un şoc produs de euforia luptei, acel sentiment al nemuririi care le năvălea bărbaţilor prin vene şi îi făcea să atace cu

pieptul gol mitraliere. Carevasăzică, aşa se năşteau dependenţii de război.

Vordarian continua să se zvârcolească în încleştarea lui Bothari, blestemând de mama focului.

— N-o să scăpaţi!

La un moment dat se opri din zbatere şi încercă să prindă privirea Cordeliei. Trase aer adânc în piept.

— Gândeşte-te, lady Vorkosigan. N-o să reuşeşti niciodată. Trebuie să mă ai pe mine drept scut, dar nu poţi să mă cari paralizat. Conştient, o să mă lupt cu voi pentru fiecare pas. Oamenii mei vă vor copleşi acolo, afară.

Arătă cu capul spre fereastră.

— Ne paralizează pe toţi şi pe voi vă iau prizonieri.

Tonul îi deveni persuasiv.

— Predaţi-vă acum şi vă salvaţi vieţile. Şi viaţa ăluia, dacă înseamnă aşa mult pentru tine.

Arătă spre replicatorul pe care îl ţinea Cordelia în braţe, înaintând acum cu paşi mai grei decât ai lui Alys Vorpatril.

— Eu nu i-am ordonat niciodată zevzecului de Vorhalas să-l omoare pe moştenitorul lui Vorkosigan, continuă Vordarian cu disperare, peste tăcerea ei; sângele i se scurgea cu iuţeală printre degete. Taică-său a pus totul la cale, cu politica lui progresivă nefastă, care ameninţa Barrayarul. Fiul tău ar fi putut să moştenească titlul de conte de la Piotr, prin bunăvoinţa mea. Piotr n-ar fi trebuit să se separe niciodată de partidul căruia îi era cu adevărat loial. E o crimă ce i-a făcut lordul Aral lui Piotr…

Aşa. Deci tu ai fost de vină. Încă de la bun început. Pierderea de sânge şi şocul transformau argumentaţia politică a lui Vordarian, de obicei atât de fluentă, într-o parodie chinuită. De parcă simţea că ar putea scăpa de pedeapsă doar cu vorba, cu condiţia să apese pe butoanele potrivite. Cordelia se cam îndoia că avea să reuşească. Vordarian nu era ostentativ diabolic cum fusese Vorrutyer, nici degradat moral precum Serg; şi totuşi, răul emana din el, şi nu din năravurile, ci din virtuţile lui: din curajul convingerilor sale conservatoare, din pasiunea pentru Kareen. Pe Cordelia o cuprinse o durere de cap cumplită.

— N-am avut niciodată dovada că tu erai în spatele lui Evon Vorhalas, spuse ea încet. Mulţumesc pentru informaţie.

Asta îi închise pe moment gura lui Vordarian. Neliniştit, îşi întoarse privirea spre uşa care ameninţa să se facă bucăţi spre interior, incendiată de infernul din spatele ei.

— Mort, nu vă mai sunt de niciun folos ca ostatic, spuse el, îndreptându-şi trupul, plin de demnitate.

— În niciun fel nu-mi eşti de vreun folos, împărate Vidal, îi spuse Cordelia de la obraz. În războiul ăsta există deja pe puţin cinci mii de victime. Acum, c-a murit şi Kareen, cât o să mai lupţi?

— Pe veci, mârâi el fără prefăcătorie. Am s-o răzbun… pe toţi am să-i răzbun…

Răspuns greşit, îşi spuse Cordelia, simţind o ciudată tristeţe buimacă.

— Bothari.

Sergentul se înfiinţă imediat lângă ea.

— Ia sabia aia.

El o luă. Cordelia aşeză replicatorul pe podea şi, pentru câteva clipe, îşi odihni pe capacul lui mâna încleştată pe plăselele sabiei.

— Bothari, execută-mi-l pe omul ăsta, te rog.

Tonul îi sunase straniu de calm în propriu-i auz, de parcă îi ceruse lui Bothari să-i dea untul la masă. Pentru crimă nu era deloc nevoie de istericale.

— Da, milady, intonă Bothari şi ridică sabia; ochii îi străluceau de bucurie.

— Poftim? scheună Vordarian, buimăcit. Eşti betană! Nu poţi să…

Lovitura fulgerătoare îi reteză cuvintele, capul şi viaţa. Se petrecu, într-adevăr, cât se poate de precis şi de curat, mai puţin ultimele revărsări scurte de sânge din ciotul gâtului. Vorkosigan ar fi trebuit să apeleze la serviciile lui Bothari în ziua în care îl executase pe Carl Vorhalas. Toată forţa aceea a torsului, combinată cu acel oţel extraordinar… vârtejul năucit al gândurilor ei se opri brusc şi reveni la realitate când Bothari căzu în genunchi odată cu leşul, scăpând din

mână sabia şi prinzându-şi capul în palme. Urla. Era de parcă strigătul de moarte al lui Vordarian fusese împins cu forţa prin gâtlejul lui Bothari.

Se lăsă şi ea în genunchi lângă el, revenindu-i brusc spaima, deşi până atunci fusese amorţită în faţa fricii, încremenită şi parcă golită de sânge, încă din clipa în care Kareen înşfăcase disruptorul neural şi declanşase tot haosul. Ghici că, tulburat de stimuli asemănători, lui Bothari îi reveneau amintiri reprimate ale răzvrătirii şi decapitării pe care înaltul comandament barrayaran decretase că trebuie să le uite. Se blestemă în gând că nu fusese capabilă să prevadă o asemenea situaţie. Oare asta avea să-l omoare?

— Uşa asta e fierbinte ca dracu’, raportă de lângă ea Droushnakovi, palidă şi zguduită. Milady, trebuie să ieşim de-aici *acum.*

Bothari gâfâia din greu, continuând să-şi ţină capul în mâini; totuşi, sub ochii Cordeliei, respiraţia i se mai reglă într-o oarecare măsură. Îl lăsă acolo şi se târî orbeşte pe podea. Avea nevoie de ceva prin care să nu treacă umezeala… Iată, la fundul dulapului era un sac de plastic solid, cu câteva perechi de pantofi ai lui Kareen – fără îndoială că fuseseră transportaţi în grabă de vreo cameristă când Vordarian declarase imperial că prinţesa trebuia să se mute cu el. Cordelia deşertă sacul, înconjură cu paşi împleticiţi patul şi luă căpăţâna lui Vordarian din locul în care se rostogolise. Era grea, dar nu atât de grea precum replicatorul uterin. Strânse bine şnurul.

— Drou. Tu te ţii cel mai bine. Du replicatorul. La drum. Să nu-l scapi.

Îşi spuse că ea una, dacă-l scăpa pe Vordarian, n-avea ce mare rău să-i mai facă.

Droushnakovi încuviinţă c-o înclinare a capului şi apucă în acelaşi timp replicatorul şi sabia abandonată. Cordelia nu-şi dădea seama dacă pe ultima o luase pentru valoarea istorică nou-căpătată sau din cine ştie ce simţ distorsionat al obligaţiei faţă de un obiect care-i aparţinea lui Kou. Apoi Cordelia îl convinse pe Bothari să se ridice în picioare. Prin

panoul deschis se năpustea aer rece, atras de focul din spatele uşii. Avea să funcţioneze perfect ca un coş de fum, până ce peretele arzând avea să se prăbuşească şi să blocheze intrarea. Vor veni momente de mare nedumerire pentru oamenii lui Vordarian, când vor răscoli prin tăciuni şi se vor întreba unde dispăruseră cu toţii.

Coborârea se dovedi a fi de coşmar, în spaţiul acela strâmt, cu Bothari scâncind întruna pe undeva, pe la picioarele ei. Nu putea să care sacul nici într-o parte, nici în faţă, aşa că trebui să-l ţină în echilibru pe un umăr şi să coboare susţinându-se cu o singură mână, lovind cu palma treaptă după treaptă şi simţind cum îi creşte durerea din încheietură.

Odată ajunşi jos, îl îmboldi fără milă pe Bothari să meargă mai departe şi nu-l lăsă să se oprească până nu ajunseră înapoi la ascunzătoarea lui Ezar din beciul vechilor grajduri.

— Se simte bine? întrebă agitată Droushnakovi, când Bothari se aşeză şi îşi propti ţeasta între genunchi.

— Îl doare capul, spuse Cordelia. S-ar putea să mai dureze o vreme până-i trece.

— Dar *Domnia Voastră* vă simţiţi bine, milady? întrebă Droushnakovi încă şi mai neîncrezătoare.

Cordelia nu se putu abţine şi izbucni în râs. Apoi îşi înăbuşi hohotele isterice, când Drou începu să pară speriată de-a binelea.

— Nu.

Capitolul nouăsprezece

În ascunzătoarea lui Ezar se găsea o ladă cu bani, mărci barrayarane de diverse valori. Mai exista acolo şi o gamă variată de acte de identitate făcute special pentru Drou, şi nu erau toate expirate. Cordelia puse laolaltă cele două comori şi o trimise pe Drou să cumpere o maşină la mâna a doua. Între timp, Bothari se desfăcea încet din poziţia fetală în care se strânsese de durere, revenindu-şi cât să poată merge pe picioarele lui.

Întoarcerea din Vorbarr Sultana fusese de la bun început partea şubredă a planului ei, aşa simţea Cordelia, poate pentru că niciodată nu crezuse cu adevărat că aveau să ajungă atât de departe. Călătoriile erau sever restricţionate, fiindcă Vordarian căutase să se păzească de situaţia în care oraşul s-ar fi prăbuşit sub el dacă ar fi avut loc o masivă migraţie a populaţiei înspăimântate. Pentru monorai era nevoie de permise şi de trecerea prin puncte de control. Aerodinele erau absolut interzise, iar apariţia lor constituia o ocazie de a deschide foc de voie pentru gărzile gata oricând să tragă. Automobilele aveau de trecut prin multe bariere stradale. Călătoria pedestră era prea lentă pentru trupa ei împovărată şi ajunsă la capătul puterilor. Nu exista nicio variantă favorabilă.

Drou, palidă, se întoarse după o eternitate; îi conduse înapoi prin tunele până afară, într-o străduţă laterală întunecoasă. Oraşul era pudrat cu omăt negru de funingine. Dinspre Reşedinţă, aflată la un kilometru depărtare, un nor întunecat se înălţa clocotind, amestecându-se cu cenuşiul cerului de iarnă; se părea că focul aprig nu era încă sub control. Câtă vreme avea să mai funcţioneze structura de comandă a lui Vordarian după ce fusese decapitată? Oare se răspândise vestea morţii lui?

Conform instrucţiunilor, Drou alesese o maşină veche, cât se poate de simplă şi banală; chiar dacă aveau suficiente fonduri ca să cumpere cel mai luxos vehicul

existent în oraş, Cordelia dorea să păstreze o rezervă pentru punctele de control.

Dar punctele de control nu erau atât de rele pe cât se temuse ea. Primul la care ajunseră era chiar pustiu, gărzile se retrăseseră, probabil, ca să lupte cu focul ori să izoleze perimetrul Reşedinţei. La al doilea era îmbulzeală de vehicule şi şoferi nerăbdători. Inspectorii erau superficiali şi agitaţi, neatenţi şi pe jumătate paralizaţi de cine ştie ce zvonuri sosite din centru. Un teanc gros de bancnote, oferit pe sub actul de identitate fals al lui Drou, dispăru în buzunarul unui paznic. El îi făcu semn lui Drou să treacă mai departe, cu tot cu „unchiul bolnav” pe care îl ducea acasă cu maşina. Ce-i drept, Bothari arăta destul de bolnav, cuibărit sub o pătură care mai ascundea şi replicatorul. La ultimul punct de control, Drou „repetă” o versiune verosimilă a unui zvon despre moartea lui Vordarian, iar paznicul îngrijorat dezertă pe loc, renunţând la uniformă în favoarea unei haine civile şi dispărând pe o stradă laterală.

Toată după-amiaza merseră în zigzag pe străzi lăturalnice ca să ajungă la districtul neutru al lui Vorinnis, unde bătrâna maşină îşi dădu duhul, răpusă de fisurarea grupului motopropulsor. O abandonară şi se îndreptară spre monorai, cu toată trupa extenuată, mânată înainte de Cordelia, căreia îi ticăia în minte un ceas grăbit. La miezul nopţii, după ce trecură următoarea graniţă loialistă, se prezentară la primul post militar, un depozit al armatei. Drou avu nevoie de câteva minute de discuţie aprinsă cu ofiţerul din rondul de noapte ca să-l convingă 1) să le stabilească identitatea, 2) să le dea drumul înăuntru şi 3) să-i lase să folosească reţeaua militară de comunicaţii ca să ia legătura cu Baza Tanery şi să ceară un mijloc de transport. La momentul acela, ofiţerul deveni dintr-odată cu mult mai eficient. O navetă aeriană de mare viteză cu un pilot experimentat fu trimisă după ei.

În zori, pe când se apropiau în zbor de Baza Tanery, Cordelia avu un deja-vu cât se poate de neplăcut. Semăna atât de tare cu prima ei sosire din munţi, încât i se păru că era prinsă într-o buclă temporală. Poate murise şi ajunsese

în iad, iar chinul ei veşnic avea să fie repetarea la nesfârşit a evenimentelor din ultimele trei săptămâni. Simţi un frison.

Droushnakovi o privea cu îngrijorare. Bothari, ostenit, moţăia în cabina de pasageri. Doi oameni ai Securităţii Imperiale trimişi de Illyan, fraţi gemeni identici, după părerea Cordeliei, ai oamenilor lui Vordarian pe care îi omorâseră la Reşedinţă, păstrau o tăcere încordată. Cordelia îşi ţinea în poală, cu un aer posesiv, replicatorul uterin. Între labele picioarelor îşi pusese sacul de plastic. În mod iraţional, se simţea incapabilă să scape din ochi vreunul dintre cele două obiecte, deşi era limpede că Drou ar fi preferat să ştie sacul închis în compartimentul pentru bagaje pe toată durata călătoriei.

Naveta coborî lin pe platforma de aterizare, iar motoarele gemură şi se opriră.

— Vreau să vină căpitanul Vaagen, şi vreau să vină *acum,* repetă Cordelia pentru a cincea oară, în vreme ce oamenii lui Illyan îi conduceau în subsol, către zona de interogatorii a Securităţii Imperiale.

— Da, milady. E pe drum încoace, o asigură din nou unul dintre ei; ea îl privi încruntată şi suspicioasă.

Prudenţi, oamenii Securităţii Imperiale îi uşurară de tot arsenalul personal. Cordelia nu le-o luă în nume de rău; nici ea n-ar fi avut încredere să lase arme încărcate pe mâna unei trupe de inşi cu un asemenea aer sălbatic şi rătăcit. Mulţumită depozitului lui Ezar, femeile nu erau prost îmbrăcate, dar Bothari nu găsise acolo nimic pe măsura lui, aşa că îşi păstrase salopeta neagră, afumată şi puturoasă. Din fericire, stropii de sânge uscaţi nu se prea vedeau. Însă toţi aveau feţe posomorâte, încruntate şi priviri goale. Cordelia tremura, lui Bothari îi tresăreau mâinile şi pleoapele, iar Droushnakovi avea tendinţa îngrijorătoare de-a izbucni în plâns, pe tăcute, la întâmplare, oprindu-se apoi la fel de brusc pe cât începuse.

Într-un târziu – doar după câteva minute, îşi spuse Cordelia cu toată fermitatea – apăru şi căpitanul Vaagen, împreună cu un tehnician. Purta uniforma verde de zi cu zi

şi păşea grăbit, cu iuţeala lui obişnuită de pe vremuri. Singura amintire de pe urma rănilor părea a fi peticul negru care îi acoperea un ochi; îi stătea bine, îi dădea un aer straşnic de pirat. Cordelia spera totuşi că peticul era doar un remediu temporar dintr-un tratament în desfăşurare.

— Milady!

Reuşi să-i şi zâmbească, iar Cordelia avu senzaţia că era pentru prima dată după multă vreme când i se mişcau acei muşchi pe faţă. Unicul lui ochi strălucea triumfător.

— Aţi pus mâna pe el!

— Aşa sper, căpitane.

Ridică spre el replicatorul; pe oamenii Securităţii nu-i lăsase să-l atingă.

— Sper c-am ajuns în timp util. Încă nu s-a aprins nicio lumină roşie, dar la un moment dat a pornit un semnal de avertizare. L-am oprit, că mă scotea din minţi.

El cercetă din priviri dispozitivul, verificând informaţiile afişate.

— Bun. Bun. Nivelul din rezervorul de nutrienţi e foarte scăzut, dar încă nu s-a golit de tot. Filtrele funcţionează, nivelul acidului uric e ridicat, dar n-a depăşit limita de toleranţă – cred că-i totul în regulă, milady. Adică e-n viaţă. E nevoie de mai mult timp ca să determin ce efect a avut întreruperea asta asupra tratamentelor mele de calcifiere. Noi o să mergem la infirmerie. Într-o oră ar trebui să pot începe procedurile de întreţinere.

— Ai tot ce-ţi trebuie acolo? Materiale?

El zâmbi arătându-şi dinţii.

— Lordul Vorkosigan m-a pus să mă apuc de amenajarea unui laborator a doua zi după ce-aţi plecat. Pentru orice eventualitate, aşa a spus.

Aral, te iubesc.

— Mulţumesc. Du-te, du-te.

Lăsă replicatorul în mâinile lui Vaagen, care se grăbi să plece cu el.

Cordelia se moleşi deodată ca o marionetă cu sforile tăiate. Acum îşi putea permite să simtă întreaga greutate a oboselii. Dar încă nu venise momentul în care se putea opri.

Mai avea un singur raport de dat, unul foarte important. Şi nu tăntălăilor de la Securitate care se foiau pe-acolo şi o tot băteau la cap – închise ochii şi îi ignoră explicit, lăsând-o pe Drou să bâlbâie nişte răspunsuri la întrebările lor prosteşti.

Dorinţa se războia în ea cu groaza. Îl dorea pe Aral. Îl sfidase pe Aral, făţiş, în public. Oare îi atinsese onoarea, îi rănise dincolo de limitele toleranţei mândria de mascul barrayaran – ce-i drept, neobişnuit de flexibil? Nu, o asemenea suspiciune era cu siguranţă nedreaptă. Dar credibilitatea lui publică, printre egalii săi, care era parte a delicatei psihologii a puterii – aceasta fusese oare vătămată? Avea să rezulte din toate astea cine ştie ce blestemată de consecinţă politică neprevăzută, care să se spargă tot în capetele lor? Dar oare îi păsa? Da, hotărî ea cu tristeţe. Era iad curat să fii atât de ostenită, şi totuşi să-ţi mai pese.

— Kou!

Reîntâlnirea lui Drou o făcu pe Cordelia să deschidă brusc ochii. Koudelka intra şontâcăind prin portalul principal în biroul de interogatorii al Securităţii. Dumnezeule mare, omul era iar în uniformă, ras şi sclipitor. Doar cercurile cenuşii de sub ochi erau neregulamentare.

Reîntâlnirea lui Kou şi Drou, observă Cordelia cu încântare, nu era câtuşi de puţin milităroasă. Soldatul se pomeni complet învăluit de blonda înaltă şi murdară, cu care făcu schimb de saluturi înăbuşite şi neregulamentare precum *dragă, iubire, slavă Domnului, în siguranţă, scumpete…* Oamenii Securităţii se distanţară stânjeniţi de explozia de emoţii neîngrădite radiind dinspre chipurile lor. Cordelia se lăfăi în ele. Felul acesta de-a întâmpina un prieten era mult mai de bun-simţ decât toate saluturile acelea imbecile.

Se despărţiră doar pentru a se privi mai bine, continuând să se ţină de mâini.

— Aţi reuşit, jubilă Droushnakovi. De când aţi… lady Vorpatril e…?

— Am reuşit să ajungem doar cu două ore înaintea voastră, răspunse el cu respiraţia întretăiată, reoxigenându-

se după un sărut eroic. Lady Vorpatril şi tânărul lord dorm la infirmerie. Doctorul a zis despre ea că suferă mai mult de stres şi extenuare. Incredibilă a fost. Am avut câteva momente grele, până am trecut de securitatea lui Vordarian, dar ea n-a cedat niciun moment. Şi voi… aţi făcut-o! Pe hol am trecut pe lângă Vaagen, cu replicatorul… l-aţi salvat pe fiul lui m'lady!

Umerii lui Droushnakovi se încovoiară deodată.

— Dar am pierdut-o pe prinţesa Kareen.

— Ah, făcu el şi îi atinse buzele. Nu-mi spune… lordul Vorkosigan m-a însărcinat să vă aduc la el pe toţi imediat ce ajungeţi. Să vă chestioneze el înaintea oricui altcuiva. Vă duc chiar acum la el.

Kou îi alungă pe oamenii Securităţii Imperiale cu fluturări ale mâinii, ca pe muşte, lucru pe care Cordelia tânjea de mult să-l facă.

Bothari trebui s-o ajute să se ridice. Adunându-şi sacul de plastic de pe jos, observă ironic că purta numele şi emblema unuia dintre cei mai exclusivişti comercianţi de haine pentru femei. *Te-a prins Kareen până la urmă, nenorocitule.*

— Ce-i aia? întrebă Kou.

— Da, locotenent, interveni insistentul om al Securităţii, te rog… n-a vrut să ne lase să-l examinăm în vreun fel. După regulament, n-ar trebui să-i permitem să-l introducă în bază.

Cordelia desfăcu gura sacului şi ţinu de margini. Kou se uită înăuntru.

— *Rahat.*

Se trase brusc înapoi, moment în care oamenii Securităţii se năpustiră înainte. El le făcu semn să se calmeze.

— Ăă… înţeleg.

Înghiţi în sec.

— Da, categoric că amiralul Vorkosigan va dori să vadă *asta.*

— Domnule locotenent, ce să trec în inventar? se auzi glasul văicărit – aşa îl caracteriză Cordelia – al omului de la Securitate. Trebuie să-l înregistrez, dacă intră.

— Lasă-l să-şi facă treaba, Kou, oftă Cordelia.

Kou se mai uită o dată şi schiţă un zâmbet strâmb.

— E-n regulă. Trece-l ca dar pentru amiralul Vorkosigan cu ocazia Festivalului Iernii. De la soţia lui.

— Ah, Kou, spuse Drou, scoţând sabia. Ţi-am păstrat asta. Dar teaca ţi-am pierdut-o, îmi pare rău.

Kou o luă, se uită la sac, făcu legătura şi deveni deodată mai atent cu ea.

— Nu... nu-i nimic. Mulţumesc.

— O s-o duc înapoi *La Siegling* să-i facă altă teacă, promise Cordelia.

Oamenii Securităţii se dădură la o parte din calea întâiului adjutant al amiralului Vorkosigan. Kou îi conduse pe Cordelia, Bothari şi Drou în interiorul bazei. Cordelia strânsese bine şnururile sacului şi mergea cu el legănându-i-se în mână.

— Coborâm la Statul Major. Amiralul e-n şedinţă cu uşile închise de-un ceas întreg. Azi-noapte au venit în mare secret doi dintre ofiţerii de la vârful ierarhiei lui Vordarian. Negociază să-l trădeze. Cel mai bun plan pentru eliberarea ostaticilor depinde de cooperarea lor.

— Au aflat de asta? întrebă Cordelia, ridicând sacul.

— Nu cred, milady. Tocmai aţi schimbat radical situaţia.

Rânjetul îi deveni sălbatic, iar paşii inegali i se lungiră.

— Presupun că tot va mai fi nevoie de incursiunea asta, oftă Cordelia. Chiar şi în cădere liberă, tabăra lui Vordarian tot e periculoasă. Poate şi mai periculoasă, în disperarea ei.

Se gândi la hotelul din centrul oraşului Vorbarr Sultana, unde, după ştiinţa ei, continua să fie găzduită copila lui Bothari, Elena. Ostatici mai puţin importanţi. Putea ea să-l convingă pe Aral să repartizeze ceva mai multe resurse pentru ostaticii mai puţin importanţi? Vai, probabil că nu apucase să-i lase fără slujbă pe toţi soldaţii. *Am încercat. Doamne, cât am încercat.*

Coborâră şi iar coborâră, până la cartierul general al Bazei Tanery. Ajunseră la o sală de şedinţe a cărei securitate era asigurată de un detaşament de inşi cu arme letale, înşiraţi în linie dreaptă, care păzea intrarea.

Koudelka trecu pe lângă ei ca o adiere de vânt. Uşile alunecară în lături şi se închiseră la loc în urma lor.

Cordelia cuprinse cu privirea tabloul chipurilor care se întorseseră să se uite la ea din jurul mesei lustruite. Aral era în centru, desigur. Îl flancau Illyan şi contele Piotr. Prim-ministrul Vortala era şi el acolo, ca şi Kanzian şi alţi membri importanţi ai Statului-Major, toţi în uniforme oficiale. Cei doi trădători ai ambelor tabere şedeau de cealaltă parte a mesei, împreună cu aghiotanţii lor. Noian de martori. Ea voia să fie singură cu Aral, să scape de afurisita aia de îmbulzeală. *Curând.*

Aral o privi în ochi cu o expresie de suferinţă tăcută. Buzele îi schiţară un zâmbet plin de ironie. Atâta tot; şi totuşi, ea simţi cum o încălzeşte pe dinăuntru siguranţa, încrederea în el. Gata cu îngheţul. Avea să fie bine. Îşi regăsiseră ritmul împreună şi niciun torent de vorbe şi îmbrăţişări înfocate n-ar fi putut să comunice mai bine acest fapt. Aveau să vină însă şi îmbrăţişările, promiteau ochii cenuşii. Zâmbi şi ea, pentru prima dată... după câtă vreme?

Palma contelui Piotr lovi cu putere în masă.

— Dumnezeule mare, femeie, *unde* ai fost? răcni el furios.

Pe Cordelia o cuprinse un moment de nebunie morbidă.

Îi zâmbi sălbatic şi ridică sacul.

— La cumpărături.

În primul moment, bătrânul aproape o crezu; expresii contradictorii i se succedau rapid pe chip – uimire, neîncredere, apoi mânie, pe măsură ce pricepea că era luat peste picior.

— Vrei să vezi ce-am cumpărat? continuă Cordelia, încă plutind.

Trase de băierile sacului şi rostogoli pe masă capul lui Vordarian. Din fericire, încetase să mai sângereze cu multe ore în urmă. Se opri cu faţa în sus în dreptul contelui, cu gura înţepenită într-un rictus, cu ochii uscaţi şi ficşi.

Lui Piotr îi căzu falca. Kanzian sări în sus, membrii staffului înjurară, iar unul dintre trădătorii lui Vordarian

căzu de-a dreptul de pe scaun, trăgându-se înapoi. Vortala îşi ţuguie buzele şi ridică din sprâncene. Koudelka, îndârjit în mândria pe care o simţea pentru faptul că jucase un rol-cheie în punerea în scenă a acelui moment istoric care le asigurase o poziţie avantajoasă, puse bastonul-sabie pe masă, ca dovadă adiţională. Illyan pufni, după care, aşa şocat cum era, rânji triumfător.

Aral reacţionă perfect. Doar un moment făcu ochii mari, apoi îşi sprijini bărbia în mâini şi privi peste umărul tatălui său, cu o expresie de interes detaşat.

— Dar bineînţeles, şopti el. Orice lady Vor se duce în capitală la cumpărături.

— Pentru asta am plătit prea mult, mărturisi Cordelia.

— Tot din tradiţie face parte, spuse Aral şi un zâmbet sardonic îi înflori pe buze.

— Kareen a murit. Împuşcată în îmbulzeală. N-am putut s-o salvez.

El îşi desfăcu palma, ca pentru a lăsa umorul negru ce se înfiripa în el să i se scurgă printre degete.

— Înţeleg.

Ridică iar privirea spre ea, parcă întrebând-o *Eşti bine?* şi părând a-şi găsi singur răspunsul – *Nu.*

— Domnilor. Vă rog să ieşiţi câteva minute. Aş vrea să rămân singur cu soţia mea.

În zgomotul făcut de bărbaţii care se ridicau de pe scaune, Cordelia prinse un murmur: „Curajos om…”

Îi ţintui cu privirea pe oamenii lui Vordarian, care se îndepărtau şi ei de masă.

— Domnilor ofiţeri. La reluarea acestei şedinţe, vă recomand să vă predaţi necondiţionat şi să aşteptaţi mila lordului Vorkosigan. S-ar putea să mai aibă vreun rest.

Eu una sigur nu mai am, îşi încheie în minte gândul.

— M-am săturat de războiul vostru prostesc. Terminaţi cu el.

Piotr se strecură pe lângă ea. Cordelia îi zâmbi amar. El îi răspunse cu o grimasă stânjenită, şoptindu-i:

— S-ar părea că te-am subestimat.

— Niciodată… să nu mi te mai pui împotrivă. Şi să nu te mai apropii de fiul meu.

O privire a lui Vorkosigan o făcu să-şi reţină revărsarea de furie care tremura pe buza paharului prea plin. Ea şi Piotr se salutară cu înclinări circumspecte ale capului, ca doi duelişti de pe vremuri.

— Kou, spuse Vorkosigan, uitându-se confuz la obiectul sinistru de lângă cotul lui. Ai grijă, te rog, să fie dus lucrul ăsta la morga bazei. Ca decoraţiune la masă nu-i pe gustul meu. Vreau să fie pus la păstrare până va putea fi îngropat cu restul trupului. Oriunde-ar fi.

— Sigur nu vreţi să-l lăsaţi acolo ca să-i inspire pe oamenii lui Vordarian să se împace cu ideea? întrebă Kou.

— Nu, răspunse ferm Vorkosigan. Şi-a făcut deja efectul salutar, ajunge.

Cu un gest blând, Kou luă sacul din mâna Cordeliei, îl deschise şi îl folosi ca să prindă capul lui Vordarian fără să-l atingă.

Aral cuprinse dintr-o privire toată trupa epuizată a Cordeliei, suferinţa lui Droushnakovi, zvâcnetele necontrolate ale lui Bothari.

— Drou. Sergent. Sunteţi liberi, mergeţi să vă spălaţi şi să mâncaţi. Să vă prezentaţi la apartamentul meu după ce terminăm aici.

Droushnakovi dădu din cap în semn de încuviinţare, sergentul salută şi amândoi ieşiră în urma lui Koudelka.

Pe când uşa se închidea cu un mic scârţâit, Cordelia se aruncă în braţele lui Aral, care tocmai se ridica spre ea. Amândoi căzură înapoi pe scaun, cât pe-aci să-l răstoarne. Se îmbrăţişară atât de strâns, încât trebuiră să se desprindă ca să reuşească să se sărute.

— Să nu mai faci în viaţa ta aşa manevră, spuse el cu voce răguşită după atâta îngrijorare.

— Să nu mai permiţi în viaţa ta să fie nevoie.

— S-a făcut.

El îi prinse faţa în mâini şi i-o ţinu la distanţă, devorând-o din ochi.

— Atât de tare m-am temut pentru tine, c-am uitat să mă tem pentru duşmanii tăi. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte. Dragă căpitane.

— Nimic n-aş fi putut să fac dacă eram singură. Drou a fost ochii mei, Bothari braţul drept, Koudelka picioarele noastre. Pe Koudelka trebuie să-l ierţi c-a plecat din post. L-am cam răpit noi.

— Am auzit.

— Ţi-a zis despre vărul tău Padma?

— Da, oftă el îndurerat şi rămase cu privirea pierdută înapoi în timp. Eu şi Padma am fost singurii supravieţuitori în ziua masacrului pus la cale de Yuri cel Nebun împotriva descendenţilor prinţului Xav. Eu aveam unsprezece ani. Padma era mic, un copilaş… De-atunci l-am considerat mereu mic. Am încercat să veghez asupra lui… Acum numai eu am mai rămas. Lucrarea lui Yuri e aproape desăvârşită.

— Elena lui Bothari. Trebuie salvată. E mult mai importantă decât hambarul ăla plin de conţi de la Reşedinţă.

— Ne ocupăm de asta chiar acum, făgădui el. Prioritate maximă, dacă tot l-ai înlăturat pe împăratul Vidal de pe agendă.

Se întrerupse şi schiţă un zâmbet.

— Mă tem că mi i-ai şocat pe barrayarani, iubire.

— De ce? Credeau că deţin monopolul brutalităţii? Astea au fost ultimele cuvinte ale lui Vordarian: „Eşti betană. Nu poţi să faci…”

— Ce să faci?

— *Aşa ceva,* cred c-ar fi urmat să spună. Dacă ar mai fi apucat.

— Lugubru trofeu, să-l duci aşa cu monoraiul. Dacă ţi s-ar fi cerut să deschizi sacul?

— L-aş fi deschis.

— Te simţi… bine, iubire?

Gura îi zâmbea, dar vorbele îi sunau serios.

— Adică, dacă n-am luat-o razna? Ba da, puţin. Ceva mai mult.

Mâinile încă-i mai tremurau fără oprire din ziua trecută, cuprinse de un frison continuu care nu mai voia să dispară.

— Mi s-a părut… necesar s-aduc cu noi şi capul lui Vordarian. Nu mi-am propus să-l fixez pe perete în casa Vorkosigan, împreună cu trofeele de vânătoare ale tatălui tău, deşi ar fi şi asta o idee. Cred că n-am conştientizat de ce mă agăţam de el până n-am intrat în camera asta. Dacă veneam aici cu mâna goală şi le spuneam tuturor oamenilor ălora că l-am omorât pe Vordarian şi le-am anulat războiul, cine m-ar fi crezut? În afară de tine.

— Illyan, poate. El te-a mai văzut şi altă dată în acţiune. Ceilalţi… ai perfectă dreptate.

— Şi mai cred că aveam în minte o idee fixă de la istoria antică. Nu expuneau în public cadavrele conducătorilor asasinaţi, ca să-i descurajeze pe pretendenţi? Mi s-a părut că se potriveşte. Deşi Vordarian aproape că era o problemă secundară, din punctul meu de vedere.

— Escorta voastră de la Securitate mi-a raportat că aţi recuperat replicatorul. Mai funcţiona?

— E la Vaagen acum, îl verifică. Miles trăieşte. Nu se ştie ce daune s-au produs. Ah! Se pare că Vordarian a avut partea lui de contribuţie în aţâţarea lui Evon Vorhalas. Nu direct, ci printr-un intermediar.

— Aşa bănuia şi Illyan.

O strânse şi mai tare în braţe.

— Acum despre Bothari, spuse ea. Nu-i deloc în formă. E mult prea stresat. Are nevoie de tratament adevărat, medical, nu politic. Treaba aia cu ştergerea memoriei a fost un film de groază.

— La vremea aia, i-a salvat viaţa. Compromisul meu cu Ezar. Pe-atunci n-aveam nicio putere. Acum pot să fac o treabă mai bună.

— Bine-ar fi. Se ţine de mine ca un câine. Cuvintele lui. Şi ca pe un câine l-am folosit. Îi datorez… totul. Dar mă bagă-n sperieţi. De ce *eu?*

Vorkosigan păru să cadă pe gânduri.

— Bothari… n-are o conştiinţă a sinelui bine dezvoltată. Îi lipseşte un nucleu puternic. Când l-am întâlnit pentru prima

dată, pe vremea când boala îi era la apogeu, personalitatea lui era foarte aproape de scindare. Să fi avut o educaţie mai bună şi să nu fi fost atât de afectat, ar fi ieşit din el un spion ideal, o cârtiţă capabilă să se infiltreze adânc. E un cameleon. O oglindă. Se transformă în orice i se cere. Nu-i un proces conştient, nu cred. Piotr se aşteaptă să aibă un servitor loial şi Bothari joacă rolul, cu cea mai serioasă mutră din lume. Vorrutyer voia un monstru şi Bothari a devenit sluga lui torţionară. Şi victima lui. Eu am avut pretenţia să am un bun soldat şi asta a devenit pentru mine. Tu… – tonul i se înmuie – tu eşti singura persoană din câte cunosc care se uită la Bothari şi vede un erou. Aşa că s-a transformat în erou pentru tine. Se agaţă de tine pentru că ai făcut din el un om mai straşnic decât ar fi visat vreodată să fie.

— Aral, asta-i nebunie curată.

— Da?

Îşi frecă nasul de părul ei.

— Dar nu-i singurul om asupra căruia ai avut efectul ăsta. Dragă căpitane.

— Mă tem că nici eu nu mă simt mult mai bine decât Bothari. Am dat-o-n bară şi Kareen a murit. Cine-o să-i spună lui Gregor? De n-ar fi Miles, aş renunţa. Să-l ţii pe Piotr departe de mine, altfel, îşi jur, data viitoare o să-ncerc să-l fac bucăţi.

Iar o apucase tremuratul.

— Şş, făcu el, legănând-o încetişor. Cred că măcar curăţenia de după poţi s-o laşi în seama mea, da? Ce-ar fi să ai iar încredere în mine? O să facem să merite sacrificiile astea. N-au fost în van.

— Mă simt murdară. Mi-e rău.

— Da. Aşa se simt cei mai mulţi oameni sănătoşi la cap când se-ntorc dintr-o misiune de luptă. E o stare mentală foarte familiară.

Se întrerupse. Apoi urmă:

— Dar, dacă o betană poate să devină într-atât de barrayarană, poate nu-i aşa imposibil pentru barrayarani să devină puţintel mai betani. Schimbarea *este* posibilă.

— Schimbarea este inevitabilă, afirmă ea. Dar nu poţi s-o conduci după metoda lui Ezar. Epoca lui Ezar s-a dus. Trebuie să-ţi găseşti drumul tău. Să refaci lumea asta sub chipul uneia în care Miles să poată supravieţui. Şi Elena. Şi Ivan. Şi Gregor.

— După cum ţi-e voia, milady.

***

În cea de-a treia zi de după moartea lui Vordarian, capitala căzu în mâinile trupelor imperiale; chiar dacă lucrurile nu se petrecură fără a se trage niciun foc de armă, ele nu se dovediră nici pe departe atât de sângeroase pe cât se temuse Cordelia. Trupele terestre nu avură de curăţat decât două puncte de rezistenţă, la Cartierul General al Securităţii Imperiale şi la Reşedinţa însăşi. Hotelul cu ostatici din centru fu predat intact garnizoanei, după ore de intense negocieri secrete. Bothari primi de la Piotr o permisie de o zi ca să-şi recupereze personal copila şi pe cea care o îngrijea şi să le însoţească pe amândouă acasă. Cordelia dormi cât fu noaptea de lungă, pentru prima dată de când se întorsese.

Evon Vorhalas, care comandase pentru Vordarian trupele terestre din capitală, având ca sarcină să asigure ultima linie de apărare a centrului de comunicaţii spaţiale de la comandamentul militar, îşi găsi moartea în ultimele zbateri ale luptelor, împuşcat de propriii săi oameni după ce refuzase cu dispreţ o ofertă de amnistie făcută în schimbul predării armelor. Într-o oarecare măsură, Cordelia se simţea uşurată. Pedeapsa tradiţională pentru trădare pe care o primea un lord Vor era oprobriul public şi moartea prin înfometare. Răposatul împărat Ezar nu avusese ezitări în a menţine oribila tradiţie. Cordelia nu putea decât să se roage ca domnia lui Gregor să marcheze sfârşitul acestei cutume.

Fără Vordarian, care s-o ţină laolaltă, coaliţia rebelă se fărâmiţă rapid în facţiuni disparate. Un lord Vor extrem de conservator din oraşul Federstok îşi înălţă stindardul şi se declară împărat, succesor al lui Vordarian; pretenţia lui rămase în picioare ceva mai puţin de treizeci de ore.

Contele unui district de pe coasta de est, care fusese unul dintre aliaţii lui Vordarian, se sinucise în momentul în care era capturat. În haosul care urmă, un grup anti-Vor proclamă o republică independentă. Noul conte al districtului, un colonel de infanterie dintr-o ramură colaterală a familiei, care nu anticipase vreodată că va pica o asemenea onoare pe capul lui, se arătă pe loc ofensat de această deplasare violentă spre extrema ultraprogresistă şi luă măsuri dintre cele mai eficiente. Vorkosigan îl lăsă pe el, cu miliţia lui districtuală, să rezolve situaţia, păstrând trupele imperiale pentru „chestiuni interne non-districtuale”.

— Nu poţi să mergi până la jumătate şi să te opreşti, mormăi profetic Piotr la un asemenea gest de indulgenţă.

— Pas cu pas, răspunse posac Vorkosigan, aşa pot să dau ocol lumii întregi. Să fii atent la mine.

În ziua a cincea îl readuseră pe Gregor în capitală. Vorkosigan şi Cordelia îşi asumară împreună misiunea de a-l înştiinţa de moartea lui Kareen. Copilul plânse, tulburat şi nedumerit. Când se mai linişti, îl duseră cu o maşină, protejată cu un ecran de forţă transparent, să treacă în revistă nişte trupe. De fapt, trupele îl examinară pe el; putea fi văzut în carne şi oase, risipind în sfârşit zvonurile lui Vordarian despre moartea sa. Cordelia îl însoţi. O durea sufletul să-l vadă închis în tăcerea lui şocată, dar era mai bine, din punctul ei de vedere, decât dacă l-ar fi dus întâi la paradă şi abia apoi i-ar fi dat vestea. Dacă ar fi trebuit să-i îndure tot timpul călătoriei întrebările repetate despre momentul când putea să-şi vadă iar mama, ar fi cedat nervos ea însăşi.

Kareen avu parte de funeralii publice, însă nu aşa de elaborate cum ar fi fost dacă s-ar fi desfăşurat în circumstanţe mai puţin haotice. Gregor trebui să aprindă un rug de ofrande pentru a doua oară în decursul acelui an. Vorkosigan o rugă pe Cordelia să-i ghideze lui Gregor mâna cu care ţinea torţa. Partea aceasta a ceremoniei funerare părea o copie palidă a ceea ce făcuse ea la Reşedinţă.

Cordelia adăugă rugului o şuviţă groasă din propriu-i păr. Gregor se lipi de ea.

— Au de gând să mă omoare şi pe mine? o întrebă în şoaptă.

În vocea lui nu se distingea spaima, ci doar o curiozitate morbidă. Tată, bunic, mamă, toţi duşi într-un singur an; nu era de mirare că se simţea vizat, indiferent cât de confuză era înţelegerea sa asupra morţii la acea vârstă.

— Nu, îi răspunse ea cu fermitate şi braţul i se încordă în jurul umerilor lui. N-am să-i las.

Doamne-ajută, asigurarea aceea lipsită de temei păru să-l mângâie cu adevărat.

O să am grijă de băiatul tău, Kareen, îşi spuse Cordelia pe când flăcările începeau să se înalţe. Era un jurământ mai costisitor decât orice dar adus spre a fi incinerat, pentru că îi lega viaţa de Barrayar în mod indisolubil. Însă dogoarea pe care o simţea pe faţă îi uşura cât de cât suferinţa din minte.

Cordelia îşi simţea sufletul ca un melc sleit de puteri, închis în găoacea sticloasă a amorţelii. Se târî ca un automat tot restul ceremoniei, deşi în unele străfulgerări nu mai recunoştea nimic din ce se petrecea în jur. Asortimentul de Vori barrayarani reacţionă faţă de ea cu un formalism adânc, rigid. *Fără-ndoială, mă consideră dementă şi periculoasă, o femeie nebună pe care rudele mult prea indulgente au lăsat-o să coboare din turn.* Abia într-un târziu îi deveni clar că politeţea lor exagerată însemna *respect.*

Asta o înfurie. Tot curajul şi toată rezistenţa nu-i aduseseră nimic lui Kareen, naşterea curajoasă şi sângeroasă prin care trecuse lady Vorpatril era ceva implicit, dar ia retează-i căpăţâna unui idiot, să vezi cum ajungi cineva, pentru Dumnezeu…!

Un ceas îi luă lui Aral, când se întoarseră în apartamentul lui, s-o calmeze, după care o apucă un acces de plâns. El îndură totul cu stoicism.

— Ai de gând să te foloseşti de asta? îl întrebă Cordelia după ce obosi pur şi simplu să mai plângă şi îşi recăpătă o oarecare coerenţă. De, de… *statutul* meu nou şi minunat?

Cât detesta cuvântul acela, cum îi mai acrea gura când îl pronunţa.

— O să mă folosesc de orice, făgădui el pe un ton reţinut, dacă mă ajută ca peste cincisprezece ani să-l urc pe Gregor pe tron sănătos la cap şi competent, să conducă un guvern stabil. O să mă folosesc de tine, de mine, de orice e nevoie. Ar fi intolerabil să fi plătit un asemenea preţ şi pe urmă să dăm greş.

Ea oftă şi îşi puse mâinile într-ale lui.

— În caz de accident, îmi donez şi rămăşiţele trupeşti. Asta-i calea betană. Să nu risipeşti.

Aral schiţă un zâmbet neajutorat. Faţă în faţă, îşi odihniră frunţile laolaltă câteva clipe, îmbrăţişaţi.

— Să nu-ţi doreşti, spuse el.

Promisiunea ei tăcută către Kareen se transformă în politică de stat când Consiliul Conţilor numi oficial cuplul format de ea şi Aral drept protector al lui Gregor. Într-o anume măsură, lucrul acesta se deosebea legal de protectoratul lui Aral ca regent al imperiului. Prim-ministrul Vortala îşi făcu timp să-i dea lecţii Cordeliei şi îi puse în vedere cât se poate de clar că noile ei îndatoriri nu implicau niciun fel de putere politică. Avea însă funcţii economice, inclusiv curatela anumitor posesiuni din Vorbarra care erau separate de proprietăţile imperiale, fiind ataşate strict titlului de conte de Vorbarra al lui Gregor. Iar prin delegare de la Aral primi însărcinarea de a supraveghea treburile domestice din casa împăratului. Şi educaţia lui.

— Aral, dar Vortala a subliniat că nu trebuie să deţin vreo putere, spuse Cordelia, buimăcită.

— Vortala… nu le ştie pe toate. Hai să spunem că nu prea reuşeşte să identifice ca atare anumite forme de putere care nu-s sinonime cu forţa. Dar vezi că momentul cât ţi se prezintă ocazia e scurt; la doisprezece ani, Gregor o să intre la şcoala pregătitoare pentru Academie.

— Dar nu-şi dau seama că…

— Îmi dau eu seama. Şi tu. E suficient.

Capitolul douăzeci

Printre primele ordine date de Cordelia se numără cel care o numea din nou pe Droushnakovi în serviciul personal al lui Gregor, pentru a-i asigura băiatului o continuitate afectivă. Asta nu însemna pentru Cordelia să renunţe la compania reconfortantă a fetei, cu care se obişnuise atât de mult, deoarece, la insistenţele neobosite ale lui Illyan, Aral consimţi în sfârşit să se mute într-o locuinţă din Reşedinţa Imperială. Iar la o lună după Festivalul Iernii, nunta lui Drou şi Kou îi mângâie sufletul Cordeliei.

Se oferi ea însăşi drept mijlocitor pentru cele două familii. Din cine ştie ce motiv, Kou şi Drou se grăbiră amândoi să decline oferta, deşi îşi însoţiră refuzurile cu o abundenţă de mulţumiri. Având în vedere capcanele năucitoare ale obiceiurilor din societatea barrayarană, Cordelia era la fel de bucuroasă să lase treaba asta pe seama bătrânei doamne experimentate la care apelară cei doi.

Se vizita adesea cu Alys Vorpatril. Micuţul lord Ivan, chiar dacă n-o alina pe Alys în adevăratul sens al cuvântului, cu siguranţă îi distrăgea gândurile în procesul lent al recuperării după atâtea chinuri fizice. Creştea repede, deşi avea tendinţa de-a fi agitat, trăsătură iatrogenică, îşi dădu seama Cordelia după o vreme, născută din atenţia exagerată pe care i-o acorda Alys. Ivan ar trebui să aibă vreo trei-patru fraţi şi surori cu care să împartă atenţia mamei, hotărî Cordelia, uitându-se la Alys cum îl ţinea la piept şi-l bătea pe spate, ca să-i râgâie pe umăr în timp ce ea alcătuia cu glas tare planul de atac al educaţiei lui până la vârsta de optsprezece ani, când urma să dea teribilele examene de admitere la Academia Militară Imperială.

Alys Vorpatril se pomeni smulsă din jelania ei amarnică după Padma şi din plănuirea vieţii lui Ivan până la ultimul detaliu când fu invitată să arunce o privire la rochia de nuntă la care poftea Drou.

— Nu, nu, nu! exclamă ea, dând înapoi cuprinsă de oroare. Atâta dantelă… ai s-arăţi mare şi pufoasă ca un urs alb. Mătase, draga mea, cascade prelungi de mătase, asta-ţi trebuie ţie…

Şi plecă. Drou, cea fără de mamă ori surori, nici că putea găsi un consultant nupţial mai bun de-atât. Lady Vorpatril sfârşi prin a-i oferi o rochie în dar ca să se asigure de perfecţiunea ei estetică; era doar unul dintre cele câteva daruri pe care le făcu pentru acea nuntă, printre care şi „o căsuţă de vacanţă” care se dovedi a fi o locuinţă în toată puterea cuvântului, pe ţărmul de la răsărit. Odată cu sosirea verii, visul cu plaja al lui Drou avea să devină realitate. Cordelia zâmbi cu gura până la urechi şi îi cumpără fetei o cămaşă de noapte şi un halat cu suficiente straturi de dantelă pe ele cât să sature orice suflet flămând de zorzoane.

Aral le puse la dispoziţie Sala Roşie de la Reşedinţa Imperială şi sala de bal de alături, a cărei podea cu intarsii minunate scăpase de incendiu, spre imensa uşurare a Cordeliei. În teorie, acest gest grandios era cerut întru uşurarea durerilor de cap pe care i le dădea lui Illyan asigurarea securităţii, din moment ce Cordelia şi Aral aveau să se numere printre martorii principali de la ceremonie. Personal, Cordelia considera că transformarea Securităţii Imperiale în furnizor pentru o nuntă era o întorsătură de lucruri promiţătoare.

Aral verifică lista invitaţilor şi zâmbi.

— Îţi dai seama, îi spuse el Cordeliei, că toate clasele sociale sunt reprezentate? Acum un an, aici, evenimentul ăsta n-ar fi fost posibil. Băiatul băcanului şi fata subofiţerului. Au plătit cu sânge, dar poate că la anul se va plăti cu realizări paşnice. Medicină, educaţie, inginerie, antreprenoriat… să dăm o petrecere pentru bibliotecari?

— Şi cotoroanţele alea îngrozitoare cu care-s însuraţi toţi prietenii lui Piotr n-au să protesteze la aşa exces de modernitate socială?

— Câtă vreme se ocupă Alys Vorpatril de toate astea? N-ar îndrăzni.

De aici, afacerea crescu în amploare. Cu o săptămână înainte de eveniment, Kou şi Drou se gândeau să fugă, copleşiţi de panică, după ce pierduseră tot controlul în favoarea ajutoarelor lor pline de râvnă. Însă personalul de la Reşedinţa Imperială organiză totul cu o uşurinţă îndelung exersată. Intendenta zburătăcea de colo-colo, chicotind.

— Şi eu, care mă temeam că după ce se mută amiralul aici n-o să avem nimic de făcut, doar de pregătit cinele alea cumplit de plicticoase pentru generalii din Statul-Major.

Ziua şi ceasul sosiră în sfârşit. Pe podeaua Sălii Roşii fusese întins un cerc mare din bănuţi coloraţi, închis într-o stea cu un număr de vârfuri variabil, câte unul pentru fiecare părinte sau martor principal – în cazul de faţă, patru persoane. După obiceiul barrayaran, un cuplu se căsătorea fără intervenţie externă, îşi rostea jurămintele în interiorul cercului, neavând nevoie nici de preoţi, nici de magistrat. Practic, un instructor – numit, cum se cuvine, Instructorul – stătea în afara cercului şi citea textul pe care să-l repete cei timoraţi sau uituci. Astfel se elimina nevoia de funcţii neurale superioare, precum învăţatul şi memoria, din partea cuplului stresat. Coordonarea motorie pierdută era asigurată de câte un prieten care ghida mirele şi mireasa către cerc. Totul era foarte practic, îşi spuse Cordelia, şi splendid în acelaşi timp.

Cu un zâmbet larg şi o piruetă extravagantă, Aral o plasă în dreptul colţului de stea care-i fusese desemnat, de parcă ar fi aranjat un buchet de flori, şi merse la locul lui. Lady Vorpatril insistase pe lângă ea să poarte o rochie nouă, o revărsare impetuoasă de albastru şi alb cu accente florale roşii, asortată cu roşul şi albastrul uniformei de ceremonii a lui Aral. Tatăl lui Drou, mândru şi agitat, îmbrăcat şi el în uniforma roşie cu albastru, stătea la colţul lui de stea. Cordeliei îi părea ciudat să se gândească la militari, pe care în mod normal îi asocia cu impulsurile totalitare, ca la nişte vârfuri de lance ale egalitarismului pe Barrayar. Era darul cetagandanilor, cum îi spunea Aral; invazia lor forţase pentru prima dată promovarea talentelor indiferent de

origine, iar valurile stârnite de acea schimbare încă mai traversau societatea barrayarană.

Sergentul Droushnakovi era un bărbat mai scund şi mai subţiratic decât se aşteptase Cordelia. Fie genele mamei, fie nutriţia mai bună, fie ambele impulsionaseră creşterea copiilor lui, de ajunseseră toţi mai înalţi decât el. Toţi cei trei fraţi, de la căpitan la caporal, fuseseră eliberaţi temporar de îndatoririle lor militare pentru a participa la ceremonie şi se aflau acum în marele cerc exterior al celorlalţi martori, împreună cu emoţionata soră mai mică a lui Kou. Mama lui Kou ocupa ultimul vârf de stea, lăcrimând şi zâmbind, într-o rochie albastră de o perfecţiune a cromaticii care o convinse pe Cordelia că Alys Vorpatril trebuie s-o fi influenţat cumva şi pe ea.

Koudelka porni primul, sprijinindu-se de bastonul-sabie cu teacă nouă şi de sergentul Bothari. Sergentul purta cel mai sclipitor model de livrea maro-argintie a lui Piotr şi şoptea sfaturi utile, cumplit de sugestive, precum „Locotenent, dacă simţi că te ia greaţa rău de tot, să-ţi apleci capul”. Numai gândindu-se la aşa ceva, Koudelka se înverzi la faţă, producând un remarcabil contrast coloristic cu uniforma roşu-albastră, pe care fără îndoială că lady Vorpatril l-ar fi dezaprobat cu tărie.

Toată lumea întoarse capetele. *O, Doamne!* Alys Vorpatril avusese perfectă dreptate în legătură cu rochia lui Drou. Pluti înăuntru cu o graţie uimitoare, ca o corabie pe ape, o perfecţiune înaltă şi clară în formă şi scop, mătase de culoarea fildeşului, păr auriu, ochi albaştri, flori albe, albastre şi roşii, astfel încât, atunci când se apropie de Kou, se văzu cu-adevărat cât de înalt era mirele. Alys Vorpatril, în gri-argintiu, îi dădu drumul lui Drou la marginea cercului cu un gest de zeiţă a vânătorii care eliberează un şoim alb să se înalţe în zbor şi să se aşeze pe braţul întins al lui Kou.

Kou şi Drou îşi rostiră jurămintele fără să se bâlbâie sau să leşine şi reuşiră să-şi ascundă jena reciprocă la declararea în public a dispreţuitelor prenume, Clement şi Ludmila.

(„Fraţii mei îmi spuneau Lud”, i se confesase Drou Cordeliei la repetiţia din ziua precedentă. „Rimează cu dud. Şi cu nud, şi cu zălud.” „Pentru mine o să fii mereu Drou”, îi promisese Kou.)

Ca martor principal, Aral strică cercul de bănuţi măturându-l cu piciorul pentru a-i lăsa pe miri să iasă, moment în care începură muzica, dansul, mâncatul şi băutul.

Bufetul era nemaipomenit, muzica se cânta în direct, iar băutul… era tradiţional. După primul pahar oficial, din vinul bun trimis de Piotr, Cordelia merse la Kou şi îi murmură câteva cuvinte despre cercetările betane privind efectele dăunătoare ale etanolului asupra funcţiei sexuale, după care locotenentul o dădu pe apă.

— Femeie crudă, îi şopti Aral la ureche, râzând.

— Nu şi faţă de Drou, îi răspunse ea tot în şoaptă.

Le fu prezentată oficial fraţilor, acum cumnaţi, iar ei o priviră cu acel respect evlavios care-i strepezea dinţii. I se mai relaxară totuşi maxilarele când tatăl îi făcu semn să tacă unuia dintre fraţii creatori de rime ca să se poată da ascultare unui comentariu al miresei pe subiectul armelor personale.

— Taci, Jos, îi spuse sergentul Droushnakovi fiului său. N-ai manevrat niciodată un disruptor neural în luptă.

Descumpănită în primul moment, Drou surâse apoi şi îi apăru o sclipire în ochi.

Cordelia prinse un moment cu Bothari, pe care îl vedea tare rar în ultima vreme, de când Aral plecase din locuinţa lui Piotr.

— Ce mai face Elena, de când s-a-ntors acasă? Jupâneasa Hysopi şi-a revenit după toate astea?

— Sunt bine amândouă, milady, răspunse Bothari plecându-şi capul, cu o umbră de zâmbet. Am fost în vizită acum vreo cinci zile, când a plecat contele Piotr să-şi vadă caii. Elena… ăă… merge de-a buşilea. Dac-o pui jos şi te uiţi un minut în altă parte, când te-ntorci la ea s-a şi mişcat de-acolo…

Se încruntă.

— Sper să fie atentă Carla Hysopi.

— A avut grijă de Elena cât a durat războiul lui Vordarian, îmi închipui că e-n stare să facă faţă la fel de uşor la mersul de-a buşilea. Curajoasă femeie. Ar trebui să fie şi ea pe lista aia cu medalii de dat.

Pe fruntea lui Bothari apărură cute.

— Nu ştiu dacă ar însemna mare lucru pentru ea.

— Hm. Sper că înţelege că poate să apeleze la mine pentru orice are nevoie. Oricând.

— Da, milady. Dar deocamdată ne descurcăm foarte bine.

O străfulgerare de mândrie, în acea afirmare a îndestulării.

— În Vorkosigan Surleau e foarte linişte iarna. Şi curat. E un loc bun şi potrivit pentru un copil mic.

Nu ca locul în care am crescut eu, aproape că-l auzi Cordelia adăugând.

— Vreau ca totul să fie aşa cum trebuie pentru ea. Inclusiv tati al ei.

— Ţie cum îţi mai merge?

— Medicamentul ăsta nou e mai bun. În orice caz, nu-mi mai simt capul de parc-aş avea numai ceaţă-n el. Şi dorm nopţile. În afară de asta, nu ştiu să spun la ce mai e bun.

După toate aparenţele, era bun la ceea ce trebuia să fie; sergentul părea relaxat şi calm, eliberat în bună măsură de nervozitatea aceea de rău augur. Cu toate astea, el fu prima persoană din sală care se uită spre bufet şi întrebă:

— *El* ar trebui să fie treaz?

Gregor, în pijama, se furişa pe lângă etalarea culinară, încercând să pară invizibil şi să sfeterisească ceva bunătăţi înainte de-a fi remarcat şi îndepărtat din nou. Cordelia ajunse prima la el, înainte să-l calce vreun musafir neavizat ori să pună iar mâna pe el forţele de pază, în persoana unei servitoare cu sufletul la gură şi-a unei gărzi de corp înspăimântate, care ar fi trebuit să-i ţină locul lui Drou. În urma lor venea un Simon Illyan alb la faţă ca hârtia. Din fericire pentru inima lui Illyan, se pare că Gregor fusese dat dispărut în mod oficial doar de vreo şaizeci de secunde.

Copilul se făcu mic, apucându-se de poalele Cordeliei, în timp ce adulţii se iţeau agitaţi deasupra capului.

Drou, care îl observase pe Illyan atingându-şi comlinkul, păli şi se puse în mişcare, gata să se prezinte la raport pur şi simplu din obişnuinţă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea.

— Cum a reuşit s-o şteargă? mârâi Illyan la paznicii lui Gregor, care bâlbâiră ceva inaudibil despre cum *credeam că doarme* şi *nu mi-am luat ochii de la el.*

— N-a şters-o nicăieri, interveni ţâfnoasă Cordelia. Asta-i casa lui. Ar trebui măcar să poată să circule prin ea, altfel de ce naiba ţineţi toţi paznicii ăia inutili afară, pe ziduri?

— Droushie, pot să vin şi eu la petrecerea ta? întrebă Gregor pe un ton plângăreţ, privind în jur cu disperare în căutarea cuiva care să-l depăşească în rang pe Illyan.

Drou se uită la Illyan, care îi întoarse o privire dezaprobatoare. Cordelia îi scoase din impas fără ezitare.

— Da, poţi.

Şi astfel, sub supravegherea Cordeliei, împăratul dansă cu mireasa, mâncă trei prăjituri cu cremă şi fu dus în braţe la culcare, satisfăcut. Cincisprezece minute, atât îşi dorise bietul copil.

Petrecerea continuă, tot mai însufleţită.

— Dansezi, milady? întrebă Aral plin de speranţă, apărut din senin lângă ea.

Îndrăznea ea să încerce? Se cântau ritmurile domoale ale dansului în oglindă – cu siguranţă n-avea cum să dea greş prea tare. Încuviinţă cu o înclinare a capului, iar Aral îşi goli paharul şi o conduse pe podeaua lustruită. Pas, alunecare, gesticulare; concentrându-se, Cordelia făcu o descoperire interesantă şi neaşteptată. Oricare dintre parteneri putea conduce, iar dacă dansatorii erau atenţi şi abili, privitorii nu-şi puteau da seama de diferenţă. Luă iniţiativa şi încercă nişte înclinări şi alunecări, iar Aral o imită fără greş. Când unul, când celălalt, preluau conducerea de parcă şi-ar fi pasat o minge, jocul devenind din ce în ce mai captivant, până li se opriră şi muzica, şi respiraţia.

***

Ultima zăpadă a acelei ierni se topea de pe străzile din Vorbarr Sultana când căpitanul Vaagen o sună pe Cordelia de la Spitalul Militar.

— A sosit momentul, milady. Am făcut tot ce puteam să fac in vitro. Placenta are deja zece luni şi e clar că îmbătrâneşte. Maşinăria nu mai poate fi forţată să compenseze.

— Atunci, când?

— Mâine ar fi bine.

Abia dacă mai puse Cordelia geană pe geană în noaptea aceea. În dimineaţa următoare porniră spre Spitalul Militar Imperial în grup compact, Aral, Cordelia, contele Piotr şi, lângă el, Bothari. Cordelia nu era deloc convinsă că-l dorea pe Piotr de faţă, dar, până când bătrânul nu le făcea tuturor serviciul de a-şi da duhul, trebuia să-l suporte. Poate că încă un apel la raţiune, încă o prezentare a faptelor, încă o încercare avea să aducă rezultatul dorit. Conflictul lor nerezolvat îl mâhnea pe Aral; măcar să pice pe el vina de a-l alimenta întruna, nu pe ea. *Dă ce-i mai rău din tine, bătrâne. N-ai niciun viitor decât prin mine. Fiul meu are să-ţi aprindă rugul de ofrande.* Pe ea însă o bucura faptul că-l revedea pe Bothari.

Noul laborator al lui Vaagen ocupa un etaj întreg al celei mai moderne clădiri din complex. Cordelia ceruse să fie mutat din vechiul lui laborator ca să nu mai fie bântuit de spirite, după ce, la puţin timp după reîntoarcerea în Vorbarr Sultana, venise într-una dintre frecventele ei vizite şi îl găsise într-o stare de semiparalizie, incapabil să vorbească. De fiecare dată când intra în cameră, spunea el, i se derula în minte moartea violentă şi fără sens a doctorului Henri. Nu putea să păşească pe podea în preajma locului în care căzuse trupul lui Henri, ci trebuia să ocolească de departe; orice zgomot mărunt îl făcea să tresară. „Sunt un om raţional” spusese el cu glas răguşit. „Superstiţiile astea aiuristice nu înseamnă nimic pentru mine.” În consecinţă, Cordelia îl ajutase să ardă o ofrandă personală pentru Henri într-un vas pentru jăratic aşezat pe podeaua laboratorului şi deghizase mutarea într-o promovare.

Noul laborator era luminos, spaţios şi nebântuit de spirite. Vaagen o întâmpină pe Cordelia şi o pofti înăuntru, unde găsi o mulţime de inşi aşteptând: erau cercetători desemnaţi să lucreze sub îndrumarea lui Vaagen la elucidarea tehnologiei replicatorului, obstetricieni civili printre care se număra şi doctorul Ritter, viitorul pediatru al lui Miles, şi sfătuitorul său chirurg. Se schimba garda. De la simplii părinţi se cerea hotărâre în a-şi croi drum cu coatele până înăuntru.

Vaagen se agita de colo-colo, fericit şi important. Continua să-şi poarte apărătoarea pe ochiul suferind, dar îi promise Cordeliei că avea să-şi facă timp în curând pentru ultima rundă de tratament chirurgical, care avea să-i redea vederea complet. Apăru un tehnician împingând replicatorul uterin şi Vaagen se întrerupse, de parcă încerca să-şi dea seama cum să includă dramatismul şi ceremonialul cuvenite în ceea ce Cordeliei nu i se părea a fi decât simplă întâmplare. Se hotărî să transforme totul într-o lecţie tehnică pentru colegii lui, detaliind compoziţia soluţiilor de hormoni în timp ce le injecta în tuburile de alimentare, interpretând informaţiile afişate, descriind separarea placentei care se petrecea în interiorul replicatorului, asemănările şi deosebirile dintre replicator şi naşterile naturale. Existau câteva diferenţe pe care Vaagen nu le pomeni. *Alys Vorpatril ar trebui să vadă asta,* îi trecu prin minte Cordeliei.

Vaagen ridică fruntea, văzu privirea cu care îl urmărea ea, se întrerupse jenat şi zâmbi.

— Lady Vorkosigan.

Făcu un gest spre închizătorile de etanşeizare ale replicatorului.

— Doriţi să faceţi onorurile?

Ea întinse mâna, şovăi şi se uită în jur după Aral. Iată-l, solemn şi atent, la marginea grupului.

— Aral?

— Eşti sigură? întrebă el, apropiindu-se.

— Dacă poţi să deschizi un răcitor pentru picnic, poţi s-o faci şi pe asta.

Apucară câte o închizătoare şi le ridicară la unison, rupând sigiliul sterilizării, apoi săltară capacul. Doctorul Ritter interveni cu un vibra-scalpel, tăind împletitura groasă de tuburi pentru nutrienţi cu o atingere atât de delicată, încât nici măcar nu zgârie sacul amniotic argintiu de sub ea, apoi îl eliberă pe Miles de ultimele rămăşiţe ale împachetării biologice, curăţându-i gura şi nasul de fluide înainte ca micuţul, luat prin surprindere, să tragă în piept prima gură de aer. Braţul lui Aral o strânse dureros pe Cordelia. Un râs înăbuşit, părând nu mai mult decât o respiraţie, scăpă de pe buzele lui; îşi înghiţi nodul din gât şi clipi des, încercând să-şi recapete controlul asupra trăsăturilor scăldate în durere şi exaltare.

La mulţi ani, îşi spuse Cordelia. *Culoarea e bună…*

Din nefericire, cam atât era tot ce se putea numi cu adevărat bun. Contrastul cu bebeluşul Ivan era copleşitor. În pofida săptămânilor suplimentare de gestaţie, totalizând zece luni, faţă de cele nouă şi jumătate ale lui Ivan, Miles abia dacă era pe jumătate cât fusese Ivan la naştere, în schimb arăta mult mai ofilit şi mai zbârcit. Coloana îi era vizibil deformată, iar picioarele înţepenite într-un arc strâns. Ce-i drept însă, era un moştenitor de sex masculin, nu încăpea îndoială în privinţa asta. Primul său ţipăt fu subţire, slab, deloc asemănător cu răcnetul furios şi flămând al lui Ivan. Cordelia auzi din spatele ei sâsâitul dezaprobator al lui Piotr.

— A primit nutrienţi în cantitate suficientă? îl întrebă ea pe Vaagen.

Îi venea greu să-şi păstreze un ton neacuzator.

Vaagen ridică din umeri neputincios.

— Atât cât a fost în stare să asimileze.

Pediatrul şi colegul lui îl întinseră pe Miles sub o sursă de lumină caldă şi îşi începură examinarea, flancaţi de Cordelia şi Aral.

— Arcuirea asta se va îndrepta de la sine, milady, îi arătă pediatrul. Dar pentru zona lombară ar avea nevoie de corecţie chirurgicală cât mai curând posibil. Ai avut dreptate, Vaagen, tratamentul pentru optimizarea

dezvoltării craniene i-a sudat şi articulaţiile şoldurilor. De aia sunt înţepenite picioarele în poziţia asta ciudată, m'lord. O să aibă nevoie de o operaţie care să-i desfacă oasele şi să le răsucească până nu începe să se târască de-a buşilea sau să meargă. Nu recomand aşa ceva în primul an, pe lângă intervenţia la coloană, să-l lăsăm mai întâi să prindă ceva putere şi să câştige în greutate…

Pe când testa braţele copilului, chirurgul scăpă brusc o sudalmă şi înşfăcă instrumentul de diagnoză imagistică. Miles scoase un miorlăit. Lui Aral i se încleştă mâna pe vipuşca pantalonilor. Cordelia simţi un gol în stomac.

— La dracu'! spuse chirurgul. Tocmai i s-a dislocat humerusul. Ai dreptate, Vaagen, oasele sunt anormal de sfărâmicioase.

— Cel puţin are oase, oftă Vaagen. La un moment dat, aproape că n-avea.

— Ai grijă, îl atenţionă chirurgul, mai ales la cap şi la coloană. Dacă şi restul se prezintă la fel de rău ca oasele lungi, va trebui să concepem un soi de armătură…

Piotr porni cu paşi grei spre uşă. Aral ridică privirea şi buzele i se strânseră într-o linie severă; se scuză şi plecă la rândul lui. Cordelia se simţea ruptă în două, dar odată ce se asigură că începuse reaşezarea oaselor şi că doctorii, acum în cunoştinţă de cauză, aveau să-l protejeze pe Miles de alte vătămări, îi lăsă să-şi bată capetele geniale şi ieşi după Aral.

Pe hol, Piotr se învârtea în sus şi-n jos, cu un aer arogant. Aral stătea în poziţie de repaus, nemişcat şi impasibil. Bothari era un martor tăcut undeva în fundal.

Piotr se întoarse şi o văzu.

— Tu! M-ai dus cu vorba tot timpul. Asta numeşti tu „reparaţii profunde”? Aah!

— Chiar sunt reparaţii profunde. E evident că lui Miles îi merge mult mai bine decât înainte. Nimeni n-a promis perfecţiunea.

— Ai minţit. Vaagen a minţit.

— Ba n-a minţit niciunul dintre noi. Am încercat tot timpul să-ţi fac un sumar exact al experimentelor lui Vaagen. Ceea

ce-a reuşit el e, în mare, ceea ce ne-au lăsat să credem rapoartele lui. Să fi căscat urechile mai bine.

— Pricep eu ce-ncerci să faci şi să ştii că n-o să-ţi meargă. Adineauri i-am spus şi lui – arătă spre Aral – că din momentul ăsta am terminat. Nu mai vreau să văd mutantul ăla. Niciodată. Cât o trăi, dac-o trăi, şi mie îmi pare al dracu' de bolnav, la uşa mea să nu-l aduci. Cât mă vede şi mă judecă Dumnezeu, femeie, n-ai să mă prosteşti.

— Ar fi redundant, se răsti Cordelia.

Un mârâit tăcut îi schimonosi gura lui Piotr. Cum aşteptările privitoare la o ţintă cooperantă îi fuseseră înşelate, se întoarse către Aral.

— Şi tu, ăsta fără coloană vertebrală, care te-ascunzi după o fustă… de-ar fi trăit frate-tu mai mare…

Piotr închise gura brusc, dar prea târziu.

Lui Aral i se scurse sângele din cap, lăsându-i o nuanţă cenuşie pe chip, aşa cum nu-l mai văzuse Cordelia decât de două ori în viaţă – de fiecare dată când fusese la un pas, la un gest distanţă de-a comite o crimă. Piotr lua în râs faimoasele accese de furie ale lui Aral. Abia acum îşi dădea seama Cordelia că Piotr, deşi poate că mai fusese martor la momente de iritare ale fiului său, nu avusese niciodată ocazia să vadă de-adevăratelea o astfel de izbucnire. Păru şi el să-şi dea oarecum seama de asta. Sprâncenele i se lăsară deasupra ochilor; se holbă confuz.

Aral, cu mâinile la spate, şi le prinse zdravăn una de cealaltă. Cordelia vedea cum îi tremură degetele, albite la articulaţii. El îşi înălţă capul şi vorbi şoptit.

— De-ar fi trăit, fratele meu ar fi fost perfect. Aşa credeai şi tu, aşa credeam şi eu, aşa credea şi împăratul Yuri. Aşa că de-atunci încoace a trebuit să te descurci cu resturile de la acel banchet însângerat, cu fiul pe care brigăzile morţii trimise de Yuri cel Nebun l-au trecut cu vederea. Noi, Vorkosiganii, ne descurcăm cu ce avem.

Vocea îi deveni încă şi mai slabă.

— Dar întâiul *meu* născut va trăi. N-am să-l las de izbelişte.

Declaraţia glacială era ca o despicătură aproape mortală de-a curmezişul pântecelui, precum cea mai straşnică tăietură pe care putea s-o execute Bothari cu sabia lui Koudelka, şi plasată exact la locul potrivit. Într-adevăr, Piotr n-ar fi trebuit să coboare nivelul discuţiei. Acum îl apucase gâfâitul de uimire şi durere.

Expresia de pe chipul lui Aral deveni interiorizată.

— N-am să-l las *iar* de izbelişte, se corectă el cu smerenie. E a doua şansă, care dumitale nu ţi s-a dat.

Cu un zvâcnet scurt al capului, îl concedie pe Piotr împreună cu tot ce-ar mai fi putut avea de spus.

Obstrucţionat pentru a doua oară şi suferind vizibil după ce făcuse un pas atât de greşit, Piotr privi în jur, căutând o ţintă la îndemână asupra căreia să-şi reverse sentimentul de frustrare. Privirea îi căzu pe Bothari, care urmărea scena cu ochi inexpresivi.

— Şi tu! Mâna ta a fost în asta de la-nceput până la sfârşit. Ce, mi te-a băgat fiu-meu spion în casă la mine? Cui îi eşti loial? De cine asculţi, de mine, sau de el?

Un licăr ciudat se aprinse în ochii lui Bothari când îşi înclină capul spre Cordelia.

— De ea.

Piotr simţi un asemenea recul, încât avut nevoie de câteva secunde ca să-şi recapete graiul.

— Bine, bolborosi el într-un târziu. Al ei să fii. Nu vreau să-ţi mai văd mutra hâdă. Să nu te mai întorci la casa Vorkosigan. O să-ţi aducă Esterhazy lucrurile înainte de căderea nopţii.

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă cu pas apăsat. Îşi strică de tot grandioasa ieşire, deja şubrezită, când întoarse capul să privească în urmă înainte de a da colţul.

Aral scoase un oftat foarte obosit.

— Crezi că de data asta a vorbit serios? întrebă Cordelia. Toate alea cu „nu, niciodată”?

— Interesele guvernării ne vor cere să comunicăm. Ştie şi el asta. N-are decât să se ducă acasă şi, pentru o vreme, să-i ţiuie urechile de-atâta linişte. Pe urmă mai vedem.

Zâmbi sumbru.

— Cât trăim, nu ne putem desprinde unul de celălalt.

Cordelia se gândi la copilul al cărui sânge îi lega acum, pe ea de Aral, pe Aral de Piotr şi pe Piotr de ea.

— Aşa se pare, încuviinţă ea, apoi se întoarse spre Bothari cu o privire care cerea iertare. Îmi pare rău, sergent. Nu ştiam că Piotr poate să concedieze un străjer juruit.

— Păi, practic, nici nu poate, explică Aral. Bothari a fost doar repartizat la alt sector al gospodăriei. La tine.

— Ah.

Exact ce mi-am dorit toată viaţa, să am propriul monstru. Ce-ar trebui să fac, să-l ţin în debara? Îşi frecă rădăcina nasului, apoi îşi privi mâna. Mâna care o strânsese pe a lui Bothari în jurul sabiei. Aşa, prin urmare.

— Lordul Miles o să aibă nevoie de-o gardă de corp, nu-i aşa?

Aral îşi înclină capul în semn de interes.

— Într-adevăr.

Bothari ridică privirea cu o speranţă atât de bruscă şi de intensă, încât Cordeliei i se tăie răsuflarea.

— Gardă de corp, spuse el. Şi sprijin la nevoie. Nicio lepădătură n-ar putea să-i facă zile fripte dacă… permiteţi-mi să fiu de folos, milady.

Permite-mi să fiu de folos. Rimează cu lasă-mă să te iubesc, nu?

— Ar fi…

… imposibil, nebunesc, periculos, iresponsabil…

— … plăcerea mea, sergent.

El se lumină la faţă ca o torţă.

— Pot să-ncep de-acum?

— De ce nu?

— Atunci, vă aştept înăuntru.

Arătă cu capul spre laboratorul lui Vaagen şi se făcu nevăzut în spatele uşii. Parcă îl şi vedea Cordelia, sprijinit de perete cu un aer vigilent – spera că prezenţa lui diabolică n-avea să le provoace doctorilor o asemenea anxietate, încât să-i facă să scape din mâini fragila povară.

Aral expiră şuierător şi o luă de braţ.

— Voi, betanii, n-aveţi poveşti pentru copii despre darurile făcute de vrăjitoare bebeluşilor?

— S-ar părea că zânele, şi bune, şi rele, se ocupă intens de micuţul ăsta, nu-i aşa? spuse Cordelia şi se sprijini de umărul lui, simţindu-i ţesătura aspră a uniformei. Nu ştiu dacă Piotr avea de gând să facă din Bothari o binecuvântare sau un blestem pentru noi. Dar pun pariu că într-adevăr o să ţină lepădăturile deoparte. Indiferent care. Ciudată listă cu daruri i-am mai dat şi noi puişorului nostru la naştere.

Se întoarseră în laborator ca să asculte cu luare-aminte restul lecţiei ţinute de doctori despre nevoile speciale şi vulnerabilităţile lui Miles, să aranjeze programarea primelor tratamente şi să-l înfăşeze în scutece călduroase pentru călătoria spre casă. Era atât de mic, un boţ de carne, mai uşor decât o mâţă, descoperi Cordelia când, în sfârşit, îl luă în braţe, simţind pielea lui pe a ei pentru prima dată de când îi fusese desprins din trup. Trecu printr-un moment de panică. *Puneţi-l înapoi în recipient pentru vreo optsprezece ani, nu mă descurc cu-aşa ceva...* Copiii puteau să fie sau să nu fie o binecuvântare, dar să-i concepi şi apoi să-i laşi de izbelişte era afurisenie curată. Până şi Piotr ştia asta.

Aral le ţinu uşa.

Bine-ai venit pe Barrayar, fiule. Poftim: ai o lume de bogăţie şi sărăcie, de schimbări chinuitoare şi rădăcini istorice puternice. Ai o naştere; ba chiar două. Ai un nume. Miles înseamnă „soldat”, dar nu te lăsa copleşit de puterea sugestiei. Ai o siluetă diformă într-o societate care detestă şi se teme de mutaţii, fiindcă ele i-au provocat cele mai profunde suferinţe. Ai un titlu, avere, putere şi toată ura şi invidia pe care le atrag. Ai trupul rupt în bucăţi şi rearanjat. Moşteneşti o serie de prieteni şi duşmani pe care nu ţi i-ai făcut tu. Ai un bunic infernal. Îndură dureri, găseşte bucurii şi descoperă singur înţelesuri, fiindcă universul n-are de gând să ţi le ofere, asta-i clar. Fii mereu o ţintă în mişcare. *Trăieşte. Trăieşte. Trăieşte.*

Epilog

VORKOSIGAN SURLEAU. CINCI ANI MAI TÂRZIU.

— Fir-ar să fie, Vaagen, gâfâi Cordelia cu sufletul la gură. Nu mi-ai zis niciodată că mucosul ăsta mic o să fie *hiperactiv.*

Alergă în jos pe trepte, traversă bucătăria şi ieşi pe terasa de la capătul vastei locuinţe de piatră. Mătură pajiştea cu privirea, cercetă copacii şi scană fâşia lungă a lacului, care sclipea în soarele verii. Nicio mişcare.

Aral, purtând nişte pantaloni vechi de uniformă şi o cămaşă cu imprimeu decolorat, apăru de după colţul casei, o văzu şi desfăcu braţele într-un gest care sugera că n-avusese nici el mai mult noroc.

— Nu-i afară.

— Nici înăuntru nu-i. În jos sau în sus, ce zici? Şi Elena unde-i? Pun pariu că-s împreună. I-am interzis să coboare spre lac fără un adult, dar nu ştiu…

— Categoric nu s-au dus spre lac, spuse Aral. Au înotat toată dimineaţa. Am obosit numai uitându-mă la ei. În cincisprezece minute, cât am cronometrat, s-a urcat pe doc şi-a sărit înapoi de nouăsprezece ori. Înmulţeşte asta cu trei ore.

— Atunci, în sus, hotărî Cordelia.

Porniră amândoi să urce cu greu panta dealului pe cărarea de pietriş mărginită cu tufăriş şi flori de tot felul, locale, importate de pe Terra sau exotice.

— Şi când te gândeşti, zise Cordelia gâfâind, că m-am rugat pentru ziua în care avea să meargă.

— Sunt cinci ani de mişcare suprimată recuperaţi toţi deodată, analiză Aral situaţia. Într-un fel, e liniştitor să ştii că frustrarea asta nu s-a întors asupra lui ca să devină disperare. O vreme, m-am temut c-ar putea să se-ntâmple aşa.

— Da. Ai observat, de la ultima operaţie încoace, c-a secat sporovăiala aia nesfârşită? La-nceput m-am bucurat, dar ce crezi, o să amuţească de tot? Nici măcar nu ştiam că răcitorul ăla se poate desface. O s-avem un inginer mut.

— Cred că… ăă… aptitudinile verbale şi cele mecanice se vor echilibra până la urmă. Dacă supravieţuieşte.

— Noi suntem toţi adulţi şi el e unul singur. Ar trebui să fim în stare să ţinem pasul cu el. De ce mă simt de parcă ne-a depăşit numeric şi ne-a înconjurat?

Ajunseră pe culmea dealului. În valea puţin adâncă de sub ei se întindea complexul grajdurilor lui Piotr, şase clădiri din lemn şi piatră vopsite în roşu, padocuri, păşuni acoperite cu iarbă verde-deschis de pe Terra. Cordelia văzu cai, dar niciun copil. Bothari le-o luase însă înainte, tocmai ieşea dintr-o clădire şi intra în alta. Strigătul lui ajunse până la ei, înăbuşit din cauza distanţei.

— Lord Miles?

— Vai mie, sper că nu s-a dus să sâcâie caii lui Piotr, spuse Cordelia. Chiar crezi că încercarea asta de reconciliere o să meargă, de data asta? Doar fiindcă Miles a-nceput să umble, în sfârşit?

— S-a purtat civilizat aseară, la cină, spuse Aral, prudent.

— *Eu* am fost civilizată aseară, la cină, spuse Cordelia, ridicând din umeri. *El* mai că nu m-a acuzat că-ţi înfometez fiul, de-o să rămână pitic. Ce să-i fac, dacă puştiul preferă să se joace cu mâncarea în loc s-o mănânce? Pur şi simplu nu ştiu ce să zic despre mărirea dozei de hormoni de creştere. Vaagen nu-i deloc sigur dacă n-o să-i facă oasele şi mai fragile.

Un zâmbet şmecher se întinse pe faţa lui Aral.

— De fapt, dialogul cu boabele de mazăre care mărşăluiau să înconjoare chifla şi să-i ceară să capituleze mi s-a părut destul de ingenios. Aproape că puteai să ţi le imaginezi ca pe nişte mici soldaţi în uniforme imperiale.

— Da, şi tu nu mi-ai fost de niciun folos, râdeai în loc să-l sperii ca să se pună pe mâncat, ca un tată ce te afli.

— N-am râs.

— Îţi râdeau ochii în cap. Vedea şi el asta. Te-nvârtea pe degete.

Mirosul de căldură organică de la cai şi de la inevitabilele lor produse secundare umplea aerul pe măsură ce se apropiau de clădiri. Bothari apăru din nou, îi văzu şi flutură din mână a scuză.

— Tocmai am văzut-o pe Elena. I-am zis să se dea jos din şura aia. Cică lordul Miles nu-i acolo, sus, dar e şi el pe-aici pe undeva. Îmi pare rău, milady, când vorbea despre mersul la animale nu mi-am dat seama că se referea chiar la momentul ăla. Imediat o să-l găsesc, precis.

— Speram să propună Piotr un tur călare, oftă Cordelia.

— Parcă nu-ţi plăceau caii, spuse Aral.

— Nu pot să-i sufăr. Dar m-am gândit că poate aşa o să ajungă şi bătrânul să discute cu el ca o fiinţă omenească, în loc să vorbească pe deasupra lui de parcă ar fi o plantă în ghiveci. Iar Miles era tare încântat de animalele alea proaste. Dar nu-mi place să stau prea mult pe-aici. Locul ăsta e aşa de… tipic Piotr.

Arhaic, periculos, şi trebuie să ai grijă la fiecare pas.

Că tot venise vorba de lup – Piotr însuşi apăru din vechiul şopron de piatră în care îşi ţinea echipamentele de călărie, răsucind un colac de funie.

— Ha. Iacătă-vă, spuse el pe un ton neutru.

Când se apropie însă de ei, părea destul de sociabil.

— Cred că n-aveţi chef să-mi vedeţi mânza cea nouă.

Vocea îi era atât de inexpresivă, încât Cordelia nu-şi dădea seama ce răspuns prefera de la ea – da, sau ba? Dar nu lăsă ocazia să-i scape.

— Sunt convinsă că Miles ar avea chef.

— Mm.

Ea se întoarse spre Bothari.

— Ce-ar fi să te duci să-l aduci…

Dar Bothari se uita peste umărul ei, cu buzele strânse de consternare. Imediat se întoarse şi ea să vadă.

Unul dintre cei mai uriaşi cai ai lui Piotr, golaş, fără frâie, şa, căpăstru sau vreun alt mijloc de strunire, ieşea la trap din grajd. De coama lui se ţinea ca scaiul un băieţel cu

părul negru, mărunt ca un pitic. Faţa uscăţivă a lui Miles strălucea de exaltare amestecată cu spaimă. Pe Cordelia aproape o luă cu leşin.

— Armăsarul meu de import! se văită Piotr, îngrozit.

Din reflex, Bothari îşi smulse paralizorul din toc. Apoi rămase el însuşi paralizat, neştiind în cine să tragă şi unde anume. Dacă se prăbuşea calul şi se rostogolea peste micul său călăreţ…

— Uite, sergent! îi strigă vocea subţire a lui Miles, plină de înflăcărare. Sunt mai înalt decât tine!

Bothari porni în fugă spre el. Calul, băgat în sperieţi, schimbă direcţia şi porni într-un galop uşor.

— … Şi fug mai repede ca tine!

Vorbele îi ieşeau sacadat în ritmul săltăreţ al alergării. Calul se făcu nevăzut după grajduri.

Cei patru adulţi se năpustiră pe urmele lui. Cordelia nu auzi niciun ţipăt, dar când cotiră şi ei după clădire îl găsiră pe Miles trântit la pământ, în vreme ce calul, oprit ceva mai departe, păştea iarbă. Fornăi ostil când îi văzu, înălţă capul, tropăi de pe un picior pe altul, apoi mai înşfăcă nişte smocuri de iarbă.

Cordelia se aşeză în genunchi lângă Miles, care se ridicase deja în capul oaselor şi îi făcea semn să plece. Era alb la faţă şi îşi strângea braţul stâng cu mâna dreaptă, semn mult prea familiar de durere.

— Vezi, sergent? spuse el gâfâind. Pot să călăresc, *pot.*

Piotr, care se îndrepta spre cal, se opri şi privi în jos.

— N-am vrut să zic că nu eşti *capabil,* spuse sergentul plin de elan. Am vrut să zic că n-ai *permisiunea.*

— Aha.

— Ţi l-ai rupt? întrebă Bothari, arătând cu capul spre braţul micuţului.

— Mda, oftă băiatul.

Îi apăruseră în ochi lacrimi de durere, dar strângea din dinţi să nu lase să i se simtă niciun tremur în glas.

Sergentul bombăni ceva, îi suflecă mâneca şi îi palpă antebraţul. Miles scoase un ţipăt ascuţit.

— Îhh.

Bothari întinse, răsuci, potrivi, scoase din buzunar un manşon elastic, i-l trase peste braţ şi încheietură şi îl umflă.

— Asta o să-l ţină până te vede doctorul.

— N-ar fi mai bine să bagi la cutie calul ăsta înfiorător? îl întrebă Cordelia pe Piotr.

— Nu-i ’fiorător, stărui Miles, ridicându-se în picioare. E cel mai drăguţ.

— Aşa crezi tu, ai? interveni Piotr cu asprime. Cum ţi se pare? Îţi place aşa murg?

— Se mişcă cel mai vioi, explică Miles cu toată convingerea, încercând să-l imite cu ţopăituri.

Piotr era captivat.

— Chiar aşa face, spuse el şi i se simţea uimirea în glas. E cel mai bun candidat pentru dresaj dintre toţi... Îţi plac caii?

— Sunt grozavi. Sunt minunaţi.

Miles făcu o piruetă.

— Lui taică-tău n-am reuşit niciodată să-i trezesc cine ştie ce interes pentru ei, spuse Piotr, uitându-se urât la Aral.

Slavă Domnului, îşi spuse Cordelia.

— Pe cal, aş putea să merg la fel de repede ca ceilalţi, pot să pun pariu, spuse Miles.

— După mostra de adineauri, mă-ndoiesc, spuse Piotr cu răceală. Dacă ai de gând să te-apuci de asta, trebuie s-o faci cum trebuie.

— Învaţă-mă, răspunse imediat Miles.

Piotr căscă ochii la el. Se uită pieziş la Cordelia şi zâmbi acru.

— Dacă-ţi dă voie maică-ta.

Începuse să se legene pe călcâie, cu un aer de siguranţă îngâmfată, cunoscând antipatia profundă a Cordeliei faţă de animalele acelea.

Cordelia îşi muşcă limba ca să nu scape un „Peste cadavrul meu” şi mintea porni să-i lucreze iute. Privirea concentrată a lui Aral îi semnala ceva, dar ea nu reuşea să priceapă ce anume. Ce era asta, o metodă nouă prin care Piotr să încerce să-l ucidă pe Miles? Îl scotea din casă şi

avea grijă să fie zdrobit, călcat în copite, sfărâmat… stors de vlagă? Ei, ce idee mai era şi asta…

Risc, sau siguranţă? În cele câteva luni de când Miles dobândise în sfârşit o gamă completă de emoţii, Cordelia trăise într-o continuă tensiune alimentată de panică, încercând mereu să-l salveze de la pericole fizice; iar el petrecuse tot atâta timp încercând aproape frenetic să scape de supravegherea ei. Dacă mai continua mult toată războiala asta, unul dintre ei avea să înnebunească.

Iar dacă tot nu putea să-l ferească de pericole, poate că tot ce-i mai rămânea de făcut era să-l înveţe cum să trăiască printre ele. Deja ajunsese aproape imposibil de ţinut în frâu. Ochii lui mari şi cenuşii radiau către ea o rugăminte tăcută şi disperată, *Dă-mi voie, dă-mi voie, dă-mi voie*…, a cărei energie era suficientă ca să topească şi să străpungă oţelul. *Aş lupta cu lumea întreagă pentru tine, dar a naibii să fiu dacă pot să-mi dau seama cum să te salvez de tine însuţi. N-ai decât, copile.*

— Da, spuse ea. Dacă te însoţeşte sergentul.

Bothari o străpunse cu o privire de reproş şi groază. Aral îşi frecă bărbia; i se aprinsese o lumină în ochi. Piotr părea complet descumpănit că-i fusese dejucată cacealmaua.

— Bun, spuse Miles. Pot să primesc calul meu? Pot să-l primesc pe *ăla?*

— *Nu,* nu pe ăla, exclamă indignat Piotr.

Apoi, mai reţinut, adăugă:

— Poate un ponei.

— Cal, îl înfruntă Miles, urmărindu-i expresia feţei.

Cordelia recunoscu „procedeul renegociere imediată”, un reflex, din câte-şi dădea ea seama, declanşat la cea mai măruntă concesie. Puştiul trebuia pus la muncă, să producă tratate cu cetagandanii. Se întrebă câtor cai avea să le ajungă stăpân până la urmă.

— Un ponei, stabili ea, oferindu-i lui Piotr sprijinul de care încă nu-şi dădea seama bătrânul cât de mult urma să aibă nevoie. Un ponei blând. Un ponei blând şi *scund.*

Piotr strânse din buze, uitându-se la ea provocator, înainte de-a se întoarce către Miles.

— Poate reuşeşti să progresezi până primeşti un cal. Învaţă temeinic şi-o să-l câştigi.

— Pot să-ncep acum?

— Întâi trebuie să-ţi aranjăm braţul, spuse ferm Cordelia.

— Nu trebuie s-aştept până se *vindecă,* nu?

— Aşa o să-nveţi să nu mai alergi peste tot şi să nu-ţi mai rupi toate cele!

Piotr privi la Cordelia pe sub pleoapele lăsate pe jumătate.

— De fapt, un dresaj corespunzător începe cu funia de manej. N-ai voie să-ţi foloseşti braţele până nu înveţi să stai cum trebuie.

— Aha? făcu Miles, agăţându-se cu adoraţie de cuvintele lui. Şi altceva, ce…?

Până la momentul când Cordelia se retrase să-l caute pe medicul personal care însoţea circul ambulant – în fine, personalul – lordului regent, Piotr îşi luase iar calul în primire – cu multă pricepere, deşi Cordelia se întreba dacă nu cumva trişa cu bucăţile acelea de zahăr pe care le ţinea în buzunar – şi începuse deja să-i explice lui Miles cum să transforme o simplă funie într-un laţ eficient, de care parte a animalului să stea şi în ce direcţie să se uite cât îl conducea. Băiatul, care abia îi ajungea bătrânului până la mijloc, absorbea totul ca un burete, privind în sus la el cu o atenţie zeloasă.

— Vrei să pariem cine pe cine o să ducă de funie până la sfârşitul săptămânii? şopti Aral în urechea Cordeliei.

— Nu mă bag la aşa ceva. Trebuie să recunosc, lunile pe care şi le-a petrecut Miles imobilizat în corsetul ăla spinal înfiorător chiar l-au învăţat cum să facă farmece. E cea mai eficientă metodă de a-i controla pe termen lung pe cei din jur, şi astfel să-ţi exerciţi voinţa. Mă bucur că nu s-a apucat să-şi perfecţioneze văicăritul ca strategie. E cel mai hotărât monstruleţ pe care l-am întâlnit în viaţa mea, dar te face de nici nu-ţi dai seama.

— După părerea mea, contele n-are nicio şansă, încuviinţă Aral.

Ea zâmbi la imaginea care i se contura în minte, apoi aruncă spre el o privire mai serioasă.

— Când a venit tata o dată în permisie de la Departamentul de Observaţii Astronomice, am construit împreună machete de planoare. De două lucruri era nevoie ca să le facem să zboare. Întâi trebuia s-o luăm la fugă cu ele. Pe urmă trebuia să le dăm drumul.

Oftă.

— Partea cea mai grea era să înveţi când să le dai drumul.

Piotr, calul lui, Bothari şi Miles se făcură nevăzuţi în grajd. După cum gesticula, se vedea că Miles punea întrebări una după alta, în succesiune rapidă.

Aral o luă de mână şi se întoarseră amândoi ca să urce panta dealului.

— Cred că are să se-avânte sus, dragă căpitane.